STAR WARS®

NOUL ORDIN JEDI

VECTORUL DE INTRARE

R. A. SALVATORE

R. A. SALVATORE

NOUL ORDIN JEDI
01 – VECTORUL DE INTRARE

Traducere făcută de *Sebastian C.*
şi *Dumitrescu Cristian*

R. A. Salvatore
The New Jedi Order – Vector Prime
1999

R. A. Salvatore

Robert Antony Salvatore, născut în 1959, a scris sub pseudonimul R. A. Salvatore, este un autor american cunoscut cel mai bine pentru *The DemonWars Saga,* romanele sale din seria *Forgotten Realms*.

Tot el a venit cu ideea utilizării stricte a biotehnologiei de către Yuuzhan Vong.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1
Sfâşierea ţesăturii

Era prea linişte aici, înconjurată de vidul spaţiului, doar cu zumzetul continuu al motoarelor ionice gemene care spărgea liniştea. Deşi îi plăceau aceste momente de tihnă, Leia Organa Solo le vedea şi ca pe o capcană emoţională, căci era destul de inteligentă ca să înţeleagă tulburarea pe care o va găsi la sfârşitul acestei călătorii.

La fel ca la sfârşitul fiecărei călătorii, în ultima vreme.

Leia se opri o clipă înainte să intre pe puntea de comandă a *Sabiei de Jad*, noua navă pe care fratele ei, Luke, o construise pentru soţia lui, Mara Jade. În faţa ei, şi aparent fără să o observe, Mara şi Jaina stăteau confortabil, una lângă alta la comenzi, vorbind şi zâmbind. Leia se concentră asupra fiicei sale, Jaina, în vârstă de şaisprezece ani, însă având comportamentul matur şi calm al unui pilot veteran. Jaina semăna foarte mult cu Leia, cu părul lung şi negru şi ochii căprui care contrastau puternic cu pielea ei netedă şi catifelată. Într-adevăr, Leia vedea mult din ea însăşi în fată – nu, nu *fată*, îşi corectă Leia gândurile, ci *tânără femeie*. Avea aceeaşi strălucire în spatele ochilor căprui, răutăcioasă, aventuroasă, hotărâtă.

Acea noţiune o făcu pe Leia să se reculeagă puţin, deoarece recunoştea că atunci când o privea pe Jaina, nu vedea o reflexie a ei însăşi, ci o imagine a fetei care fusese ea cândva. Un fior de tristeţe o cuprinse când se gândi la propria ei viaţă de acum: diplomat, birocrat, mediator, încercând mereu să aplaneze probleme, lucrând mereu pentru pacea şi prosperitatea Noii Republici. Oare îi lipseau zilele în care cel mai obişnuit zgomot din jurul ei fusese bubuitul ascuţit al unui blaster sau şuieratul unei săbii de lumină? Îi părea rău că acele vremuri sălbatice fuseseră înlocuite de zumzetul motoarelor ionice şi de vorbele tăioase ale emisarilor răniţi în orgoliu?

Leia trebuia să recunoască faptul că era posibil, dar uitându-se la Jaina şi la acei ochi întunecaţi şi înflăcăraţi, putea să se bucure în mod indirect.

O altă înţepătură – de gelozie? – o luă prin surprindere, când Mara şi Jaina izbucniră în râs din cauza unei glume pe care Leia nu o auzise. Dar îndepărtă noţiunea absurdă departe de mintea ei, în timp ce se gândea la cumnata ei, soţia lui Luke şi îndrumătoarea Jainei – la cererea fetei – în căile Jedi. Mara nu era o mamă înlocuitoare pentru Jaina, ci mai degrabă o soră mai mare, iar când Leia se gândea la flăcările care ardeau în mod constant în ochii verzi ai Marei, înţelegea că femeia îi putea oferi Jainei lucruri pe care Leia nu le putea oferi, şi că acele lecţii şi acea prietenie se vor dovedi într-adevăr valoroase pentru fiica ei. Aşa că îşi impuse să lase

deoparte gelozia şi se bucură pur şi simplu că Jaina îşi găsise o astfel de prietenă.

Se îndreptă spre punte, dar se opri din nou, simțind mişcare în spatele ei. Ştiu, înainte să se uite, că era Bolpuhr, garda ei de corp Noghri, şi abia dacă îi aruncă o privire în timp ce acesta aluneca lângă ea, mişcându-se atât de uşor şi de grațios încât îi amintea de o perdea de dantelă care plutea leneş într-o briză uşoară. Îl acceptase pe tânărul Bolpuhr ca umbră a ei tocmai din acest motiv, pentru că era cât se poate de discret, aşa cum poate fi orice gardă de corp. Leia se minuna de tânărul Noghri, de modul în care grația şi tăcerea lui acopereau abilități de luptă perfect mortale.

Ridică mâna, indicându-i lui Bolpuhr să rămână acolo, şi, deşi chipul lui de obicei lipsit de emoții îi arătă Leiei o expresie rapidă de dezamăgire, ştiu că se va supune. Bolpuhr, la fel ca toți Noghrii, ar fi făcut orice i-ar fi cerut Leia. Ar fi sărit de pe o stâncă sau s-ar fi scufundat în interiorul unui motor ionic pentru ea, iar singurul moment în care ea vedea vreodată vreun semn de nemulțumire față de ordinele ei era atunci când Bolpuhr credea că l-ar putea pune într-o poziție dificilă pentru a o apăra cum trebuie. Leia înțelegea cum gândea el acum, deşi nu pricepea de ce naiba se temea Bolpuhr pentru siguranța ei pe naveta privată a cumnatei sale.

Uneori, devotamentul putea fi dus un pic prea departe. Cu un semn din cap către Bolpuhr, ea se întoarse spre punte şi trecu prin uşa deschisă.

— Cât mai durează? întrebă ea, şi se amuză să le vadă atât pe Jaina, cât şi pe Mara tresărind, surprinse de apariția ei bruscă.

Ca răspuns, Jaina intensifică imaginea de pe ecranul din față şi, în locul punctelor luminoase banale, apăru imaginea a două planete, una în mare parte albastră cu alb, iar cealaltă roşiatică, aparent atât de apropiate, încât Leia se întrebă cum se putuse ca cea albastră cu alb, cea mai mare din pereche, să nu o prindă pe cealaltă în gravitația ei, transformând-o în lună. Staționat la jumătatea distanței dintre ele, poate la o jumătate de milion de kilometri de oricare dintre ele, cu luminile de punte strălucind în umbra planetei alb-albastre, se zărea un crucişător de luptă Mon Calamari, *Mediatorul* – una dintre cele mai noi nave din flota Noii Republici.

— Au ajuns la apropierea maximă, constată Mara, referindu-se la planete.

— Vă rog să fiți amabilă, veni o voce melodică din uşă, iar droidul de protocol C-3PO intră în cabină. Totuşi, nu cred că este corect.

— Destul de apropiate, spuse Mara. Se întoarse spre Jaina. Atât Rhommamool, cât şi Osarian sunt destul de înapoiate din punct de vedere tehnologic...

— Rhommamool aproape în mod exclusiv! adăugă imediat C-3PO, atrăgând o încruntare din partea celor trei femei. Nepăsător, el continuă să divagheze. Chiar şi flota de pe Osarian trebuie să fie considerată ca fiind nesemnificativă, în cel mai bun caz. Cu excepția cazului în care, bineînțeles, folosim *Scala Pantang a Progresului Aero-tehnologic*, care consideră chiar şi un simplu speeder de teren la fel de bun ca şi un Distrugător Stelar. O scară perfect ridicolă.

— Mulțumesc, 3PO, spuse Leia, tonul ei indicând că auzise mai mult decât suficient.

— Totuşi, amândouă au rachete cu care se pot lovi reciproc de la această distanță atât de mică, continuă Mara.

— Oh, da! exclamă droidul. Şi având în vedere apropierea orbitelor lor eliptice relative...

— Mulțumesc, 3PO, spuse Leia.

— ...vor rămâne la distanță de impact pentru o perioadă de timp, continuă C-3PO fără să piardă timpul. Cel puțin câteva luni. De fapt, vor fi chiar mai aproape în două săptămâni standard, cea mai mică distanță pe care o vor avea una față de cealaltă pentru un deceniu de acum în colo.

— Mulțumesc, 3PO! spuseră Mara şi Leia împreună.

— Şi cea mai apropiată pe care au avut-o de un deceniu încoace, ținu să se strecoare droidul, în timp ce femeile se întorceau la conversația lor.

Mara clătină din cap, încercând să-şi amintească ideea inițială pe care i-o spunea Jainei.

— De aceea mama ta a ales să vină acum.

— Vă aşteptați la o luptă? întrebă Jaina, şi nici Leia, nici Mara nu scăpară scânteia din ochii ei.

— *Mediatorul* îi va face să se poarte frumos, spuse Leia cu speranță.

Într-adevăr, crucişătorul de luptă era o navă de război foarte impresionantă, o versiune actualizată şi mai puternic înarmată şi blindată a crucişătorului stelar Mon Calamari.

Mara privi din nou spre ecran şi clătină din cap, nefiind convinsă.

— Va fi nevoie de mai mult decât o demonstrație de forță pentru a opri această catastrofă, răspunse ea.

— Într-adevăr, conform rapoartelor, a luat amploare, interveni C-3PO. A pornit ca o simplă dispută minieră privind drepturile de exploatare, dar acum retorica este mai potrivită pentru un fel de *cruciadă sfântă*.

— Este liderul de pe Rhommamool, remarcă Mara. Nom Anor. Acesta a coborât printre adepți şi le-a ațâțat instinctele cele mai elementare, împletind disputa cu Osarianii într-o chestiune mai generală despre tiranie şi opresiune. Nu-l subestimați.

— Nu pot nici măcar să încep să-ți fac o listă completă a tiranilor ca Nom Anor cu care am avut de-a face, răspunse Leia cu o ridicare resemnată din umeri.

— Chiar am această listă la dispoziție, declară C-3PO. Tonkoss Rathba de pe...

— Mulțumesc, 3PO, spuse Leia, foarte politicos.

— Desigur, Prințesă Leia, răspunse droidul. Îmi place atât de mult să fiu de folos. Acum, unde rămăsesem? Oh, da. Tonkoss Rathba de pe...

— Nu acum, 3PO, insistă Leia, apoi, adresându-se Marei, adăugă: Am văzut de multe ori genul lui.

— Nu ca el, răspunse Mara, oarecum încet, iar slăbiciunea bruscă din vocea ei le aminti Leiei şi Jainei că Mara, în ciuda bravadei ei aproape constante şi a supraabundenței de energie, era grav bolnavă, având o boală ciudată şi, din fericire, rară, care omorâse zeci de alte persoane şi împotriva căreia cei mai buni doctori din Noua Republică se dovediseră complet neputincioşi. Dintre cei care contractaseră tulburarea moleculară, doar Mara şi încă o persoană mai rămăseseră în viață, iar cealaltă persoană, studiată cu atenție pe Coruscant, era pe cale să moară rapid.

— Daluba, continuă C-3PO. Şi, desigur, a mai fost Icknya...

Leia începu să se întoarcă spre droid, sperând să-i închidă politicos, dar ferm, gura, dar strigătul Jainei o opri brusc şi o făcu să se întoarcă cu fața la ecran.

— Se apropie nave! anunță Jaina, cu vocea plină de surpriză.

Punctele revelatoare apărură pe ecranul ei de senzori ca de nicăieri.

— Patru, confirmă Mara. Chiar în timp ce vorbea, începură să se declanşeze sirenele de avertizare. De pe Osarian. Îşi întoarse expresia curioasă spre Leia. Ei ştiu

cine suntem?

Leia încuviință din cap.

— Ştiu şi de ce am venit.

— Atunci ar trebui să ştie să ne lase în pace, spuse Jaina.

Leia încuviință din nou din cap, dar înțelese adevărul. Ea venise în sistem nu pentru a se întâlni cu Osarienii – nu la început, cel puțin – ci cu principalul lor rival, Nom Anor, personajul principal al sectei care stârnea probleme pe Rhommamool.

— Spune-le să se retragă, îi spuse ea Marei.

— Politicos? întrebă Mara, zâmbind şi având acea sclipire periculoasă în ochi.

— Naveta Noii Republici, răsună o voce tărăgănată prin stație. Sunt Căpitanul Grappa din cadrul *Primei Forțe Osariene*.

Printr-o apăsare de buton, Mara puse o imagine a căpitanului pe ecranul de vizualizare, iar Leia oftă când pielea verde, creasta țepoasă a capului şi botul asemănător cu cel al unui tapir deveniră vizibile.

— Minunat, remarcă ea cu sarcasm.

— Osarienii au angajat Rodieni? întrebă Jaina.

— Nimic nu se compară cu câțiva mercenari pentru a linişti lucrurile, răspunse Leia sec.

— Oh, Doamne, remarcă C-3PO, şi se dădu la o parte nervos.

— Veniți cu noi, insistă Grappa, ochii săi multifațetați strălucind de nerăbdare. Pe Osa-Prime.

— Se pare că Osarienii vor să vorbească primii cu tine, spuse Mara.

— Se tem că întâlnirea mea cu Nom Anor nu va face decât să-i sporească prestigiul, atât în rândul Rhommamoolienilor, cât şi în întregul sector, argumentă Leia, dezvăluind o noțiune nu lipsită de credibilitate pe care o dezbătuse la nesfârşit înainte de a lua decizia de a veni aici.

— Oricare ar fi motivul, se apropie repede, răspunse Mara.

Atât ea, cât şi Jaina se uitară la Leia pentru instrucțiuni, deoarece, deşi *Sabia de Jad* era nava Marei, aceasta era misiunea Leiei.

— Prințesa Leia? întrebă C-3PO evident alarmat.

Leia se aşeză pe scaunul din spatele Marei, studiind cu atenție ecranul, pe care Jaina îl readusese la o vizualizare spațială normală. Cele patru nave de luptă care se apropiau erau clar vizibile.

— Scăpați de ele, spuse ea cu hotărâre, o cerere pe care cele două femei pilot nu aveau nevoie să o audă de două ori.

Într-adevăr, Mara fusese nerăbdătoare să supună nava, cu puternicele sale motoare duble şi sistemele de manevră de ultimă generație, la un test real. Cu ochii verzi sclipitori şi cu zâmbetul larg, Mara se întinse spre comenzi, dar apoi îşi retrase mâinile şi şi le puse în poală.

— Ai auzit-o, Jaina, spuse ea.

Jaina rămase cu gura căscată; la fel şi Leia.

— Vorbeşti serios? întrebă Jaina.

Singurul răspuns al Marei fu o expresie aproape plictisită, alături de un uşor căscat, ca şi cum toată această întâmplare nu ar fi fost mare lucru, şi cu siguranță nimic ce Jaina nu ar fi putut să gestioneze cu uşurință.

— Da! şopti Jaina, strângând pumnii şi arborând un zâmbet aproape suficient de larg încât să-i ajungă până la urechi.

Îşi frecă mâinile, apoi se întinse spre dreapta, rulându-şi degetele peste controlul cu *bile* al compensatorului inerţial.

— Puneţi-vă centura, ordonă ea, şi îl coborî la 95 la sută, aşa cum făceau adesea piloţii de vânătoare pentru a putea simţi tactil mişcările navelor lor.

Jaina auzise că se numea *citirea valorilor G*, şi întotdeauna prefera să zboare în acest fel, cu virajele rapide şi acceleraţiile puternice împingând-o înapoi în scaun.

— Nu prea mult, spuse Leia cu îngrijorare.

Însă Leia ştia că fata era în elementul ei acum, şi urma să împingă naveta până la limite. Leia resimţi înclinarea când Jaina viră la dreapta, îndepărtându-se de navele care se apropiau.

— Dacă fugiţi, vă doborâm! veni vocea stresată a lui Grappa.

— Z-95 Headhunter, spuse Mara în derâdere referindu-se la nava care se apropia, o navă de vânătoare veche, după care închise comutatorul de comunicaţii şi se uită înapoi la Leia. Nu poţi doborî ceea ce nu poţi prinde, explică ea. Dă-i drumul, adăugă ea către Jaina, făcându-i semn către propulsoarele primare, şi gândindu-se că o accelerare a motoarelor puternice ar fi aruncat *Sabia de Jad* chiar pe lângă Rodienii nedumeriţi şi navele lor de luptă învechite.

Chiar în timp ce vorbea, însă, pe senzori mai apărură încă două puncte, ieşind din umbrele dimprejurul lui Rhommamool, orientându-se chiar în linie dreaptă cu *Sabia de Jad*.

— Mara, spuse Leia cu îngrijorare.

În acel moment, Mara se întinse spre comenzi. Dar numai pentru o clipă, apoi o privi pe Jaina drept în ochi şi dădu din cap pentru ca tânăra femeie să continue.

Leia săltă în faţă pe scaun, ţinută doar de centură, în timp ce Jaina inversa acceleraţia şi dădea un impuls cu piciorul în cârmă eterică spre dreapta. Un zgomot metalic se auzi în spatele lor – Leia ghici că era C-3PO lovindu-se de perete.

În timp ce *Sabia de Jad* se oprea brusc, cu botul întors spre dreapta, Jaina pompă acceleraţia la maxim şi lovi cu piciorul cârma înapoi la stânga, apoi puternic la dreapta, făcând nava să se întoarcă în jurul ei într-un unghi brutal de o sută optzeci de grade, apoi acţionând oarecum brusc şi cu putere cârma pentru a se îndepărta în retragerea ei dreaptă. În timp ce se întorceau, o rafală de tun laser trecu pe lângă prova lor.

— În regulă, primii patru sunt pe urmele noastre, spuse Mara cu calm.

Sabia de Jad tresări, fiind lovită la pupa – o lovitură pe care scuturile o disipară cu uşurinţă.

— Încearcă un..., începu să spună Mara, dar îşi pierdu cuvintele şi aproape că îşi pierdu şi masa de prânz, în timp ce Jaina făcea o rostogolire bruscă în dreapta, iar apoi o alta îmediat după aceea.

— Oh, o să fim omorâţi! răsună strigătul lui C-3PO dinspre uşă, iar Leia reuşi să întoarcă capul pentru a-l vedea pe droid sprijinindu-se de montantul metalic, apoi zburând, cu un strigăt jalnic, în timp ce Jaina lovea din nou cârma eterică, punând nava într-o altă traiectorie bruscă în coadă de peşte.

O pereche de nave Headhunter trecu pe lângă fereastra de vizibilitate, însă doar pentru o fracţiune de secundă, pentru că Jaina se îndepărtă cu un unghi diferit şi cu un singur motor la maximum, apăsând-o pe Leia înapoi în scaun. Leia dori atunci să-i spună ceva Jainei, nişte cuvinte de încurajare sau sfaturi, dar îşi găsi cuvintele blocate în gât. Şi nu din cauza forţelor G.

Era vorba de privirea Jainei, de focul din ochii ei căprui, de fermitatea hotărâtă a maxilarului ei, de concentrarea pură. În acel moment, Leia înțelese. Fiica ei era o femeie acum, şi cu toată tăria de caracter a tatălui şi a mamei ei la un loc.

Mara aruncă o privire peste umărul drept, între Jaina şi Leia, şi amândouă îi urmară exemplul suficient de repede pentru a vedea că două dintre cele patru nave inițiale îşi modificaseră cursul în consecință şi se apropiau rapid, cu tunurile laser fulgerând.

— Țineți-vă bine, avertiză Jaina încrezătoare, şi trase înapoi manşa, ridicând botul *Sabiei de Jad*, apoi o împinse înainte, lăsând naveta să cadă într-o buclă inversată bruscă.

— Suntem sortiți pieirii! strigă C-3PO din hol – de pe tavanul holului, ştiu Leia.

La jumătatea distanței, Jaina reuşi să rupă bucla cu o rostogolire bruscă a navei, apoi o aruncă într-o coadă de peşte şi o rostogolire, aducând-o aproape pe traiectoria lor inițială, dar cu cele patru navete inițiale în spatele lor. În acest moment, activă ambele motoare ionice, ca şi cum ar fi vrut să se folosească de viteză pentru a reduce distanța față de cele două nave de luptă care se apropiau.

Amândouă se despărțiră brusc în unghi, apoi se întoarseră, mărind calea de scăpare, dar asta le oferi un unghi de tragere mai lung spre navetă şi un viraj mai uşor de urmărit.

— Sunt buni, avertiză Mara, dar, la fel ca Leia, cuvintele i se pierdură în gât, în timp ce Jaina, cu dinții încleştați pentru a se împotrivi forțelor G, inversă accelerația.

— Prințesă...

Strigătul plângăcios de pe coridor se termină brusc cu o prăbuşire puternică.

— Se apropie în forță! strigă Mara, observând nava de vânătoare care se apropia rapid din stânga.

Jaina nu o auzi, nici măcar nu o putu auzi; se întorsese spre interior, simțind cum Forța o străbătea, înregistrând fiecare mişcare a duşmanilor ei şi reacționând instinctiv, jucând jocul cu trei mişcări înainte. Înainte ca Mara să fi început măcar să vorbească, Jaina apăsase jeturile de reglare a poziției frontale, ridicând botul, apoi pompă accelerația şi lovi cu piciorul în cârmă, ridicând *Sabia de Jad* şi aducând botul spre dreapta, pentru a se confrunta direct cu celălalt Headhunter care se apropia. Şi Rodianul nerăbdător venea spre ei, din plin, iar consola defensivă a *Sabiei de Jad* țipă şi se aprinse, avertizând asupra unei fixări a țintei.

— Jaina! strigă Leia.

— Ne-a fixat! adăugă Mara.

Dar apoi nava mai apropiată, care venea dinspre stânga, trecu chiar pe sub *Sabia de Jad*, iar Jaina porni motoarele repulsoare, aruncând *Sabia de Jad* în sus şi trimițând bietul Headhunter într-o rostogolire sălbatică. Nava care se apropia dinspre dreapta îşi lansă racheta, dar aceasta şi Headhunterul, trecură chiar pe sub *Sabia de Jad* care se înălța.

Înainte ca cele trei femei să înceapă să-şi tragă sufletul, o altă navă se apropie, un X-interceptor, noua versiune XJ a navei de luptă, cu propriile tunuri laser care săgetau puternic din vârful aripilor. Însă nu spre *Sabia de Jad*, ci spre Headhunterul care tocmai trecuse.

— Cine este? întrebă Leia, iar Jaina, la fel de curioasă, întoarse *Sabia de Jad* cu putere.

Headhunterul se rostogoli spre stânga şi se scufundă, dar X-interceptorul mult

superior rămase pe urmele sale, laserele marcând lovitură după lovitură, epuizându-i scuturile şi apoi spulberând nava într-un milion de bucăţi.

— Un Jedi, spuseră Mara şi Jaina împreună, iar Leia, care se opri pentru a strânge senzaţiile de Forţă din jurul ei, fu de acord.

— Repede la *Mediator*, îi spuse Leia fiicei sale, iar Jaina roti din nou *Sabia de Jad*.

— Nu ştiam că mai sunt Jedi în sector, îi spuse Leia Marei, care nu putu decât să ridice din umeri, la fel de nedumerită.

— Încă unul a fost eliminat, le informă Jaina, urmărind semnalele de pe ecranul senzorilor. Şi alţi doi se îndepărtează.

— Nu vor să aibă de-a face cu un Jedi care se arată dispus să riposteze, remarcă Mara.

— Poate că Rodienii sunt mai deştepţi decât credeam, zise Leia sec. Refă setările, îi spuse fiicei ei, desfăcându-şi centura şi ridicându-se nesigură în picioare.

Jaina reglă cu reticenţă compensatorul inerţial la maxim.

— Doar un singur urmăritor, le informă Jaina în timp ce Leia se îndrepta spre uşă.

— X-interceptorul, adăugă Mara, iar Leia aprobă din cap.

În holul din afara punţii, Leia îl găsi pe C-3PO răsturnat şi lipit de perete, cu picioarele în aer, cu capul înainte, astfel încât bărbia îi era lipită de piept.

— Trebuie să înveţi să te ţii bine, zise Leia, ajutându-l să se ridice în picioare.

În timp ce vorbea, aruncă o privire spre Bolpuhr, pentru a-l găsi pe Noghri stând în continuare calm exact în locul în care îl lăsase. Cumva, nu se miră să-l vadă acolo.

Jaina duse *Sabia de Jad* într-un ritm rapid, dar constant, spre *Mediatorul* îndepărtat. Verifică deseori dacă era urmărită, dar deveni repede evident că Rodienii în vechile lor nave Headhunter nu voiau să ia parte la acea luptă.

Leia se alătură lor la scurt timp după aceea, pentru a o găsi pe Jaina în control total şi pe Mara odihnindu-se pe scaun, cu ochii închişi. Chiar şi atunci când Jaina îi puse mătuşii sale o întrebare despre procedurile de andocare, femeia nu îi răspunse, nici măcar nu-şi deschise ochii.

— Te vor ghida înăuntru, interveni Leia şi, imediat, o voce de pe *Mediator* veni pe comunicaţia deschisă, dând indicaţii explicite pentru vectorul de intrare.

Jaina o duse înăuntru şi ateriză uşor – iar după demonstraţia de zbor pe care tocmai o făcuse cu navele Headhunter, Leia nu fu câtuşi de puţin surprinsă de abilitatea ei de a andoca atât de uşor o navă atât de mare ca *Sabia de Jad*.

Acea tresărire finală când Jaina decuplă motoarele repulsoare şi aşează naveta pe podeaua hangarului de andocare o scoase pe Mara din starea de veghe. Deschise ochii şi, văzând unde se aflau, se ridică repede.

Apoi se clătină şi păru că va cădea. Leia şi Jaina se apropiară într-o clipă de ea, prinzând-o şi stabilizând-o. Mara îşi recăpătă echilibrul şi respiră adânc.

— Poate că data viitoare ar trebui să reduci compensatorul inerţial la nouăzeci şi şapte în loc de nouăzeci şi cinci, spuse ea în glumă, forţând un zâmbet.

Jaina râse, însă pe faţa Leiei se citea îngrijorarea profundă.

— Te simţi bine? o întrebă pe Mara.

Mara o privi direct în ochi.

— Poate că ar trebui să găsim un loc unde să te odihneşti, spuse Leia.

— Unde să ne putem odihni cu toții, o corectă Mara, iar tonul ei îi spuse Leiei să se dea la o parte, amintindu-i că pătrunsese într-un spațiu personal al Marei, un loc în care ea îi instruise în mod explicit pe toți prietenii ei, chiar şi pe soțul ei, să nu pătrundă.

Acea boală era doar lupta Marei, după gândirea ei, o luptă care o forțase să reconsidere tot ceea ce credea despre viața ei, trecut, prezent şi viitor, şi tot ceea ce credea despre moarte. Leia îi mai susținu privirea încă o clipă, dar îşi înlocui propria expresie îngrijorată cu una de acceptare. Mara nu voia să fie răsfățată sau cocoloşită. Era hotărâtă să trăiască mai departe o existență care să nu-i desemneze boala ca fiind cea mai presantă şi importantă fațetă a întregii ei vieți, să trăiască aşa cum o făcuse înainte, boala fiind redusă la poziția de *pacoste*, şi nimic mai mult.

Bineînțeles, Leia înțelese că era mult mai mult decât atât, o frământare interioară care o obliga pe Mara să petreacă ore întregi şi să consume o energie enormă a Forței doar pentru a o ține în frâu. Dar asta era problema Marei.

— Sper să mă întâlnesc cu Nom Anor mâine, explică Leia, în timp ce cele trei, cu C-3PO şi Bolpuhr în urma lor, se îndreptau spre trapa inferioară, apoi coborâră în cala de aterizare.

Un contingent al Gărzii de Onoare ale Noii Republici aştepta acolo, împreună cu Comandantul Ackdool, un Mon Calamari cu ochi mari şi iscoditori, față ca de peşte şi o piele de culoarea somonului.

— Conform rapoartelor, ar trebui să fim toate trei odihnite înainte să ne ocupăm de el.

— Credeți aceste rapoarte, spuse Mara.

— Şi mai întâi, se pare că trebuie să mă întâlnesc cu salvatorul nostru Jedi, adăugă Leia sec, uitându-se în urma *Sabiei de Jad* pentru a vedea X-interceptorul alunecând pentru a ateriza.

— Wurth Skidder, remarcă Jaina, recunoscând însemnele de sub cupola de protecție de pe nava de luptă.

— De ce nu sunt surprinsă? întrebă Leia, şi scoase un oftat.

Ackdool se apropie de ele şi îşi rosti saluturile formale către distinşii oaspeți, însă reacția Leiei îl făcu să se oprească – de fapt, asta ridică mai mult decât câteva sprâncene printre membrii Gărzii de Onoare a *Mediatorului*.

— De ce l-ați trimis după noi? izbucni Leia, arătând spre X-interceptorul care andoca.

Comandantul Ackdool începu să răspundă, dar Leia continuă.

— Dacă am fi avut nevoie de asistență, am fi cerut-o.

— Bineînțeles, Prințesă Leia, spuse Comandantul Ackdool, făcând o plecăciune politicoasă.

— Atunci de ce l-ați trimis?

— De ce presupuneți că Wurth Skidder a zburat la comanda mea? îndrăzni să răspundă Comandantul Ackdool rece. De ce presupuneți că Wurth Skidder ascultă de vreun ordin pe care l-aş putea da eu?

— Două *paraşute* purtând capete de creastă plutesc deasupra Osarianului, dacă Rodienii ăia au ceva noroc, spuse vocea cântată a lui Wurth Skidder.

Tânărul încrezut se apropie cu paşi repezi, scoțându-şi casca şi dându-şi la o parte pletele de păr blond în timp ce venea. Leia ieşi să îl intercepteze şi mai făcu un pas rapid, fără un motiv mai întemeiat decât acela de a-l face pe Jedi să se oprească

brusc.

— Wurth Skidder, spuse ea.

— Prințesă, replică bărbatul cu o plecăciune.

— Ai avut parte de ceva distracție acolo?

— Destulă, spuse Jediul cu un zâmbet larg şi o strâmbătură de nas – şi mereu părea să strâmbe din nas –, iar părul lui arăta mereu de parcă tocmai apăruse dintr-o furtună de nisip de pe Tatooine. Distracție pentru mine, vreau să spun, şi nu pentru Rodieni.

— Şi care este prețul distracției tale? întrebă Leia.

Asta smulse zâmbetul de pe față lui Wurth Skidder, iar el se uită curios la Leia, evident neînțelegând.

— Costul, explică Leia. Cât a costat mica ta escapadă?

— Câteva torpile protonice, răspunse Wurth cu o ridicare din umeri. Un pic de combustibil.

— Şi un an de misiuni diplomatice pentru a-i calma pe Osarieni, replică Leia.

— Dar ei au tras primii, protestă Wurth.

— Înțelegi măcar că prostia ta a escaladat probabil o situație deja imposibilă?

Vocea Leiei era atât de fermă şi rece cum nu o mai auzise nimeni dintre cei prezenți. Atât de rece, de fapt, încât Bolpuhr, mereu supraprotector, temându-se de necazuri, alunecă mai aproape de ea, rămânând în spatele umărului ei stâng, la o distanță de atac rapid față de Jedi.

— Vă atacau, replică Wurth Skidder. Şase nave!

— Încercau să ne ducă pe Osarian, explică aspru Leia. Un răspuns nu chiar neaşteptat, având în vedere intențiile mele deja anunțate. Aşa că am plănuit să îi evităm. *Să-i evităm!* Înțelegi aceste cuvinte?

Wurth Skidder nu spuse nimic.

— Să-i evităm şi, astfel, să nu mai provocăm alte probleme sau resentimente, continuă Leia. Şi aşa am fi făcut, şi nu i-am fi cerut nicio explicație lui Shunta Osarian Dharrg, pretinzând cu toții că nu s-a întâmplat nimic.

— Dar...

— Iar amabilitatea noastră de a nu menționa acest incident nefericit mi-ar fi cumpărat capitalul de negociere de care aveam nevoie pentru a obține un fel de reconciliere între Osarian şi Rhommamool, continuă Leia, furia părând mai densă cu fiecare cuvânt. Dar acum nu mai putem face asta, nu-i aşa? Acum, pentru ca Wurth Skidder să poată picta încă un craniu pe partea laterală a X-interceptorului său, va trebui să mă ocup de un incident.

— Ei au tras primii, reiteră Skidder când deveni evident că Leia terminase.

— Şi era bine ca tot ei să fi tras ultimii, răspunse Leia. Şi dacă Shunta Osarian Dharrg va cere despăgubiri, vom fi de acord, cu toate scuzele, iar orice sumă de bani care va fi plătită va proveni din fondurile private ale lui Wurth Skidder.

Jediul îşi încordă umerii la sugestie, dar apoi Leia îl lovi brusc şi devastator.

— Fratele meu va avea grijă de asta.

Wurth Skidder se înclină din nou, se uită lung la Leia şi la toți cei din jur, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă cu paşi repezi.

— Scuzele mele, Prințesă Leia, spuse Ackdool. Dar nu am nicio autoritate reală asupra Cavalerului Jedi Skidder. M-am gândit că era o binecuvântare când a sosit acum două săptămâni. Abilitățile sale Jedi ar trebui să fie cu siguranță utile

împotriva oricăror tentative teroriste împotriva *Mediatorului* – şi am auzit zvonuri despre multe tentative.

— Şi sunteţi, într-adevăr, la distanţa necesară pentru a fi loviţi de rachetele lansate de la suprafaţă, adăugă C-3PO, dar se opri brusc, de data asta sesizând numeroasele priviri dezaprobatoare care se îndreptaseră spre el.

— Nu ştiam că Jedi Skidder se va dovedi atât de... Ackdool făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Dificil.

— Încăpăţânat, vrei să spui, spuse Leia.

În timp ce toţi se îndepărtau, Leia reuşi să zâmbească puţin când o auzi pe Mara în spatele ei spunându-i Jainei:

— Poate că Nom Anor şi-a găsit pe cineva pe potrivă.

* * *

C-9PO, un droid de protocol, cu culoarea sa roşiatică accentuată de praful care sufla constant pe Rhommamool, se strecură pe o alee de pe marginea bulevardului principal din Redhaven[1] şi privi cu precauţie la tumultul de dincolo. Adepţii fanatici ai lui Nom Anor, *Cavalerii Roşii ai Vieţii*, se dezlănţuiseră din nou, călătorind prin oraş într-o aparentă epurare a speederelor pe *tutakanii* lor, şopârle cu opt picioare şi cu colţi enormi care urcau chiar pe lângă ochii lor negri şi se încolăceau ca nişte sprâncene albe.

— Călăreşte fiarele date de *Viaţă*! strigă un *Cavaler Roşu* la un biet civil, în timp ce negustorul Dressellian cu pielea zbârcită era scos din cabina de pilotaj, lovit cu pumnii şi împins la pământ.

— Perversiune! strigară la unison alţi câţiva *Cavaleri Roşii*. Simulator de viaţă!

Şi se năpustiră asupra speederului cu armele lor tubulare de fier, spărgând parbrizul, izbind aripioarele laterale, zdrobind volanul şi alte comenzi şi chiar smulgând unul dintre motoarele cilindrice ale propulsorului de pe suporturile sale.

Satisfăcuţi că vehiculul era distrus iremediabil, aceştia îl traseră pe Dressellian în picioare şi îl împinseră încoace şi încolo, îndemnându-l să călărească creaturi, nu maşini – sau, şi mai bine, să-şi folosească picioarele pe care natura i le pusese la dispoziţie şi să meargă pe jos. Apoi îl trântiră din nou la pământ şi plecară mai departe, unii urcându-se din nou pe *tutakani*, alţii alergând alături.

Speederul continuă să plutească, deşi nu mai avea decât câteva repulsoare pornite. Arăta mai degrabă ca o bucată de metal contorsionat şi zdrobit decât ca un vehicul, înclinându-se într-o parte din cauza distribuţiei inegale a greutăţii şi a capacităţii de ridicare slăbite.

— Oh, Doamne, spuse droidul de protocol, lăsându-se la pământ când gaşca trecu în viteză.

Tap, tap, tap se auzi sunetul metalului pe metal deasupra capului droidului. C-9PO se întoarse încet şi văzu franjurii pelerinelor negre revelatoare şi pieile vopsite în roşu. Cu un ţipăt, droidul se ridică în picioare şi încercă să fugă, dar un pummelstave[2] îl izbi în partea laterală a piciorului şi se prăbuşi cu faţa în jos în praful roşu. Îşi ridică capul, însă ridicarea pe braţe nu făcu decât să le ofere celor doi

[1] Redhaven – Paradisul Roşu.

[2] Pummelstave – armă de luptă corp la corp folosite de către tehnofobii *Cavaleri Roşii ai Vieţii*. Erau tuburi din fier forjat şi erau bune pentru lupta de la mică distanţă.

Cavaleri Roşii o priză mai bună, în timp ce treceau pe lângă el, fiecare luându-l pe droid pe sub un umăr şi târându-l cu el.

— Am prins un 9PO, le strigă unul dintre cei doi amicilor săi călare pe şopârlă, iar ovațiile se înălțară.

Droidul condamnat ştia care era destinația: *Piața Izbăvirii Speranței.*

C-9PO se bucură că nu fusese programat să experimenteze durerea.

* * *

— A fost un lucru prostesc, spuse Leia cu fermitate.

— Wurth a crezut că ne ajută, îi aminti Jaina, dar Leia nu acceptă argumentul.

— Wurth încerca să descopere propriile senzații tari, o corectă ea.

— Şi atitudinea lui de şmecher va întări veridicitatea acuzațiilor lui Nom Anor împotriva Cavalerilor Jedi, spuse Mara. Nu este lipsit de adepți pe Osarian.

În timp ce termina, se uită la masă, la teancul de pliante pe care le adusese Comandantul Ackdool, propagandă colorată dezlănțuită împotriva Noii Republici, împotriva Cavalerilor Jedi şi împotriva oricărui lucru mecanic şi tehnologic, şi care lega cumva toate acele presupuse rele de boala culturală care cuprinsese societatea planetei Osarian.

— De ce îi urăşte Nom Anor pe Jedi? întrebă Jaina. Ce legătură avem noi cu lupta dintre Osarian şi Rhommamool? Nici măcar nu am auzit de aceste planete până când ai menționat că vom veni aici.

— Jedii nu au nimic de-a face cu această luptă, răspunse Leia. Sau cel puțin, nu aveau până la isprăvile lui Wurth Skidder.

— Nom Anor urăşte Noua Republică, adăugă Mara. Şi îi urăşte pe Jedi ca simboluri ale Noii Republici.

— Există ceva ce Nom Anor nu urăşte? întrebă sec Leia.

— Nu-l lua în derâdere, o avertiză Mara încă o dată. Strigătul său religios de a abandona tehnologia şi maşinile, de a căuta adevărul în elementele naturale şi în viața universului şi de a se împotrivi unirii planetelor în confederații false rezonează profund în multe ființe, în special în cele care au fost victimele unor astfel de alianțe planetare, precum minerii de pe Rhommamool.

Leia nu era în dezacord cu ea. Îşi petrecuse multe ore înainte şi în timpul călătoriei până aici citind istoria celor două planete şi ştia că situația de pe Rhommamool era mult mai complicată decât atât. În timp ce mulți dintre mineri călătoriseră pe inospitaliera planetă roşie în mod voluntar, existau destui care erau urmaşii *coloniştilor* inițiali – imigranți involuntari trimişi acolo să lucreze în mine din cauza unor infracțiuni grave pe care le comiseseră.

Cu toate astea, oricare ar fi fost adevărul situației, Leia nu putea nega faptul că Rhommamool era terenul perfect pentru fanatici precum Nom Anor. Viața de acolo era dură – chiar şi elementele de bază, cum ar fi apa, puteau fi greu de găsit – în timp ce Osarienii prosperi trăiau în confort pe plaje cu nisip alb şi lacuri cristaline.

— Tot nu înțeleg de ce îi privesc pe Jedi toate astea, remarcă Jaina.

— Nom Anor a stârnit furia împotriva Jedilor cu mult înainte de a veni pe Rhommamool, îi explică Mara. Aici a găsit doar un recipient oportun pentru furia sa.

— Şi cu Cavalerii Jedi împrăştiați prin toată galaxia, şi cu atât de mulți dintre ei urmându-şi propriile agende, Nom Anor a putut găsi suficientă muniție pe care să

o adauge la argumentele sale, adăugă Leia cu tristeţe. Mă bucur că fratele meu se gândeşte să reînfiinţeze Consiliul Jedi.

Mara aprobă din cap, dar Jaina păru mai puţin convinsă.

— Jacen nu crede că este o idee atât de bună, îi reaminti ea mamei sale.

Leia ridică din umeri. Fiul ei cel mare, geamănul Jainei, îşi exprimase într-adevăr îndoieli serioase cu privire la cursul Cavalerilor Jedi.

— Dacă nu putem să aducem o oarecare ordine în galaxie, în special pe planete izolate precum Osarian şi Rhommamool, atunci nu suntem cu nimic mai buni decât Imperiul, remarcă Mara.

— Suntem mai buni decât Imperiul, insistă Leia.

— Nu şi în ochii lui Nom Anor, spuse Jaina.

Mara îşi reiteră avertismentul către Leia de a nu-l lua pe individ în derâdere.

— Este cel mai ciudat individ pe care l-am întâlnit vreodată, explică ea, şi având în vedere faptele ei din trecut cu indivizi notorii precum Huttul Jabba şi Talon Karrde, aceasta era o afirmaţie care spunea multe. Chiar şi atunci când am încercat să folosesc Forţa pentru a obţine o perspectivă mai bună asupra lui, am desluşit... Mara făcu o pauză, ca şi cum ar fi căutat o modalitate de a-şi exprima corect sentimentul. Un gol, decise ea. Ca şi cum Forţa nu ar avea nimic de-a face cu el.

Leia şi Jaina o priviră cu curiozitate.

— Nu, rectifică Mara. Mai degrabă ca şi cum el nu ar fi avut nimic de-a face cu Forţa.

Ideologul deconectat perfect, gândi Leia, şi îşi exprimă sentimentele printr-un singur cuvânt sarcastic:

— Minunat.

* * *

Stătea pe platformă, înconjurat de fanaticii săi *Cavaleri Roşii*. În faţa lui, zece mii de Rhommamooliani se înghesuiau în fiecare dintre spaţiile deschise din marea piaţă publică din Redhaven, cândva principalul port spaţial comercial al planetei. Dar acele incinte fuseseră distruse în primele zile ale răscoalei, odată cu declararea independenţei Rhommamoolienilor faţă de Osarian. Iar mai recent, de la venirea lui Nom Anor ca vârf de lance al revoluţiei, locul fusese denumit *Piaţa Izbăvirii Speranţei.*

Aici veniseră cetăţenii să îşi declare libertatea faţă de Osarian.

Aici veniseră adepţii să renunţe la Noua Republică.

Aici veniseră credincioşii să renunţe la Jedi.

Şi tot aici veniseră fanaticii pentru a discredita progresul şi tehnologia, pentru a cere vremuri mai simple, în care puterea picioarelor unei fiinţe, şi nu greutatea pungii ei, determina cât de departe putea călători, iar puterea mâinilor sale, şi nu greutatea pungii, îi permitea să culeagă darurile naturii.

Nom Anor iubea totul, adulaţia şi devotamentul fanatic, la limita sinuciderii. Nu-i păsa deloc de Rhommamool sau de locuitorii săi, nu-i păsa deloc de strigătele prosteşti pentru ridicolele *vremuri mai simple*. Dar îi plăcea atât de mult haosul pe care cuvintele lui şi adepţii săi îl provocau în ordinea galaxiei. Cât de mult îi plăcea curentul de resentimente faţă de Noua Republică şi furia mocnită îndreptată împotriva Cavalerilor Jedi, acele supercreaturi ale galaxiei.

Oare superiorii săi nu ar fi fost mulţumiţi?

Nom Anor îşi dădu pelerina neagră şi strălucitoare pe umeri şi îşi ţinu pumnul ridicat în aer, stârnind strigăte de apreciere. În centrul pieţei, acolo unde odinioară se ridicase *Pavilionul Căpitanului de Port*, se afla acum o groapă imensă, cu diametrul de treizeci de metri şi adâncimea de zece. Sunete de fluierături şi bipuri emanau din acea groapă, împreună cu strigăte de milă şi cuvinte politicoase de protest jalnic – vocile droizilor adunaţi de lumea de pe Rhommamool şi aruncaţi în groapă.

Aplauzele grandioase izbucniră din toate colţurile pieţei când o pereche de *Cavaleri Roşii* apărură de pe un bulevard, târând între ei un droid de protocol 9PO. Aceştia se îndreptară spre marginea gropii, îl luară pe bietul 9PO de braţe şi de picioare şi, numărând până la trei, îl lansară în grămada de metal formată din droizii astromeci şi cei de detectare a minelor, droizii de curăţare a străzilor din Redhaven şi droizii majordomi personali ai celor mai bogaţi cetăţeni de pe Rhommamool.

Când huiduielile şi aclamaţiile se potoliră, Nom Anor îşi deschise mâinile, dezvăluind o singură piatră mică. Apoi îşi strânse din nou pumnul, strângând cu o putere imensă şi zdrobind piatra în strânsoarea sa, astfel încât praful şi aşchiile de piatră se scurseră prin părţile laterale.

Era semnalul pentru a începe. La unison, mulţimea năvăli în faţă, ridicând bucăţi mari de pietre, rămăşiţe din dărâmăturile pavilionului. Se apropiară unul după altul de marginea gropii şi îşi azvârliră proiectilele grele spre grămada de droizi.

Atacul cu pietre continuă tot restul după-amiezii, până când strălucirea roşie a soarelui se subţie până la o linie purpurie de-a lungul orizontului, până când zecile şi zecile de droizi nu mai erau decât resturi de metal şi fire care scoteau scântei.

Iar Nom Anor, tăcut şi demn, urmărea totul sumbru, acceptând acel mare omagiu pe care i-l aduceau adepţii săi, această execuţie publică a detestaţilor droizi.

Capitolul 2
Ochi intergalactici

Danni Quee privea din turnul terasei vestice a *ExGal-4*, un avanpost solitar de pe planeta Belkadan, din sectorul Dalonbian. Danni venea adesea aici la această oră din zi – după-amiaza târziu – pentru a privi apusul soarelui Belkadan filtrându-se printre copacii *dalloralla* înalți de treizeci de metri. În ultima vreme, apusurile de soare fuseseră mai spectaculoase, dintr-un motiv oarecare, cu nuanțe de portocaliu şi verde care se adăugau la rozul şi movul tipic.

Era pe Belkadan de trei ani, membră inițială a *ExGal-4*, iar rădăcinile sale în *Societatea ExGal*, mereu subfinanțată, se întorceau cu încă trei ani în urmă, până la vârsta de doar cincisprezece ani. Lumea ei natală, o planetă din Nucleu, era foarte suprapopulată, iar pentru independenta Danni, nici măcar călătoriile pe alte lumi din apropiere nu părură să atenueze sentimentul că era sufocată de prea multe ființe. Nu era un fan al guvernului, fie că era vorba de Noua Republică sau de Imperiu; nu îi plăcea nimic birocratic. De fapt, ea considera că *a da ordine* galaxiei era un lucru teribil, care le răpea ființelor entuziasmul şi aventurile, îngropând culturile sub pătura civilizației de rând. Astfel, ideea că ar putea exista viață dincolo de galaxie, gândul la ceva nedescoperit, o entuziasma pe tânără.

Sau o făcuse cândva. Acum, stând acolo şi privind acelaşi peisaj cu copaci impunători şi bolta verde neîntreruptă, tânăra femeie se întrebă din nou dacă îşi alesese corect calea în viață. La douăzeci şi unu de ani, era unul dintre cei mai tineri membri dintre cei cincisprezece detaşați la *ExGal-4* şi una dintre cele doar patru femei. Se transformase într-o tânără foarte atrăgătoare, de statură mică, cu părul lung şi blond cârlionțat şi ochi verzi care păreau să pună mereu întrebări despre tot ceea ce cercetau şi, în ultima vreme, părea că îşi petrecea mai mult timp rezistând avansurilor mai multor bărbați tineri decât uitându-se la marginea galaxiei.

În realitate, Danni nu-i învinovățea totuşi pe tineri. Cu toții veniseră aici plini de speranță şi aventură, pionieri la marginea galaxiei. În scurt timp, îşi stabiliseră o bază, de fapt un fort cu ziduri, pentru a rezista faunei sălbatice de pe Belkadan, şi îşi instalaseră echipamentul de ascultare şi de observare: antene mari şi telescoape, inclusiv telescoape orbitale. Acel prim an fusese plin de vise şi de muncă grea, dar şi de pericole – doi dintre membrii inițiali fuseseră grav răniți când o *pumă cu creastă roşie* sărise peste zid dintr-un copac din apropiere.

Şi astfel, munca continuase, defrişând copacii pe treizeci de metri împrejur şi securizând şi mai mult avanpostul. Toată acea muncă fusese terminată, rezultând un *ExGal-4* securizat şi autonom, cu o sursă abundentă de apă limpede chiar sub ei şi cu mai multe grădini. Un avanpost ştiințific care funcționa fără probleme.

Lui Danni îi era dor de vremurile de altădată.

Chiar şi fețele celor din jurul ei deveniseră *învechite*, deşi jumătate dintre membri nu erau coloniştii originari, ci fuseseră aduşi prin rotație de la alte stații satelit ale *ExGal* sau de la baza de origine a *Societății ExGal* de sine stătătoare.

Marginea inferioară a soarelui se scufundă sub orizontul îndepărtat, iar

nuanțele portocalii şi verzi se întinseră larg de la nord la sud. Undeva nevăzută în junglă, o *pumă cu creastă roşie* scoase un mârâit lung şi scăzut, anunțând începutul crepusculului. Danni privi totul şi încercă să viseze, dar, având în vedere realitatea plictiselii actuale – ascultarea nesfârşită a unor semnale care nu veneau niciodată, privitul încontinuu la aceeaşi ceață intergalactică – nu fu sigură ce ar trebui să viseze.

* * *

În spatele ei, de la una dintre ferestrele structurii centrale a stației, Yomin Carr urmărea fiecare mişcare a tinerei femei. Era nou pe stație, cel mai recent sosit în echipaj, şi nu-i luase mult timp să recunoască faptul că mulți dintre ceilalți o admirau pe Danni Quee şi că mulți dintre bărbați erau în mod evident atraşi de ea.

Yomin Carr nu înțelegea deloc acel sentiment. O găsea pe Danni, la fel ca pe toți oamenii, destul de respingătoare, căci, deşi poporul lui Yomin Carr, Yuuzhan Vong, semăna cu oamenii ca formă – deşi erau în medie cu o duzină de centimetri mai înalți şi ceva mai grei şi aveau mai puțin păr atât pe față cât şi pe scalp – obiceiurile lor nu erau deloc asemănătoare. Chiar dacă Yomin Carr putea admite că Danni era oarecum atrăgătoare din punct de vedere fizic – deşi cum ar fi putut fi, *fără nici măcar o cicatrice sau un tatuaj care să-i marcheze ascensiunea spre divinitate!* – aceste diferențe de dogmă şi de atitudine, îl făceau să se gândească cu dezgust la orice uniune cu ea. El era Yuuzhan Vong, nu om, şi era *un războinic* Yuuzhan Vong. Cât de ironic era că aceşti oameni jalnici îl considerau unul dintre ei!

În ciuda repulsiei sale, o privea pe Danni, şi încă deseori, pentru că ea, mai presus de toți ceilalți, era liderul acestui grup democratic. Potrivit celorlalți, ea fusese cea care omorâse puma care se strecurase în incintă în acel prim an; ea fusese cea care dusese pe orbită vechea şi scârțâitoarea navetă *Spacecaster* pentru a repara telescopul orbital avariat cu doar câteva luni în urmă, şi ea fusese cea care îşi dăduse seama cum ar putea fi reparat acel telescop în primul rând.

Cu toții o admirau. Era o persoană pe care Yomin Carr nu o putea ignora.

— Din nou ai venit devreme? se auzi o voce în spatele lui Yomin Carr.

Acesta se întoarse să privească interlocutorul, deşi ştia după voce şi mai ales după tonul provocator, că era Bensin Tomri.

— Sau ai rămas aici de aseară? continuă Tomri, şi scoase un chicotit.

Yomin Carr zâmbi, dar nu răspunse – înțelesese că nu era nevoie de niciun răspuns, căci aceşti oameni iroseau adesea cuvintele doar pentru a-şi auzi sunetul propriei voci. În plus, cuvintele aveau mai mult adevăr decât ar fi putut bănui Bensin Tomri. Yomin Carr nu fusese aici în permanență de când îşi făcuse tura din seara precedentă, dar fusese prezent mai des decât de obicei. Ceilalți de pe stație credeau că era pur şi simplu emoția *începătorului*, sentimentul pe care îl împărtăşiseră cu toții când ajunseseră pentru prima dată că evazivul semnal extragalactic putea apărea în orice moment. În ochii lor, Yomin Carr dusese poate la extrem această emoție, dar era convins că nu făcuse nimic care să le trezească suspiciuni reale.

— O să se plictisească destul de curând, spuse Garth Breise, un alt controlor din tura de noapte, aşezat la nivelul superior al camerei largi, unde se aflau scaunele confortabile, masa de joc şi mâncarea.

Încăperea era eliptică, cu un ecran de vizualizare lat pe peretele din față, cu

şapte module de control dispuse într-un model trei-unu-trei în faţa lui şi cu zona de bucătărie, ridicată, care ocupa sfertul din spate.

Yomin Carr îşi forţă un alt zâmbet la remarcă şi se îndreptă spre partea din faţă a încăperii, spre poziţia sa obişnuită la *Modulul 3*, cel din stânga din primul rând. Îi auzi pe Garth şi Bensin şoptind de sus ceva despre el, dar îi ignoră, acceptând cu calm atacul la adresa mândriei sale – în mod normal, o chemare la un duel pe viaţă şi pe moarte – şi ştiind că destul de curând aveau să afle adevărul.

Danni Quee intră următoarea, coborând în *Modulul 4*, cel central, a cărui scanare vizuală se suprapunea peste cadranele scanate de toate celelalte şase. Apoi sosi şi ultimul membru al schimbului de noapte, Tee-ubo Doole, femela Twi'lek – singura non-umană, din câte ştiau ceilalţi, dintre cei cincisprezece de pe staţie.

Tee-ubo îi aruncă lui Yomin Carr o privire şireată, aproape un gest răutăcios, apoi se întinse languros şi îşi mişcă lekkuurile, tentaculele gemene care creşteau din spatele capului unui Twi'lek. Nu făcuse niciun secret din interesul ei faţă de noul venit, ceea ce îl amuza foarte mult pe Yomin Carr. Pentru că începea să le înţeleagă pe aceste fiinţe şi nesiguranţa lor constantă. În mod normal, o femelă Twi'lek, cu lekkuurile ei exotice şi pielea verzuie, dar şi cu hainele de obicei sumare, ar fi fost în centrul atenţiei masculine oriunde în afara planetei lor natale Ryloth – şi se ştia că femelele Twi'lek se bucurau foarte mult de o astfel de atenţie! –, dar Tee-ubo găsise în Danni mai mult decât o provocare pentru ea.

Privindu-l în continuare pe Yomin Carr, femela Twi'lek ridică o fiolă mică şi îi dădu o scuturătură. Yomin Carr ştia că era *ryll*, un drog recreativ pe care mai mulţi dintre membrii complexului îl foloseau pentru a atenua plictiseala. Observă, de asemenea, că Danni îşi încreţi cu dezgust nasul la vederea fiolei şi chiar clătină din cap în semn de dezaprobare. Multă vreme, Danni îi interzisese lui Tee-ubo să aducă chestia aia în apropierea camerei de control, dar chiar şi Danni cea hotărâtă cedase – deşi gestul ei către Tee-ubo arăta acum clar că dorea ca drogul să nu dispară de pe etajul principal.

Atât Bensin cât şi Garth erau mai mult decât mulţumiţi de acea dorinţă. Tee-ubo nu mai avea mult *ryll* şi devenise zgârcită în a mai împărţi. Nu aşteptau nicio navetă de marfă timp de câteva luni şi, în ciuda eforturilor depuse de femela Twi'lek, nu exista nicio garanţie că vreun drog ilicit ar fi ajuns la bordul următoarei navete.

Cei doi se instalară apoi în poziţiile lor obişnuite. După o verificare rapidă a tuturor sistemelor din modulul central şi după ce setară ecranul din faţă pentru a trece prin vizoarele mai mici ale fiecărui modul individual, Danni li se alăturase celorlalţi, care terminaseră *ryllul* şi râdeau cu toţii, în zona bucătăriei. La sugestia ei, începură o partidă în patru de *dejarik*, un joc de societate în care monştri holografici cu diferite puteri parcurgeau trasee specificate de-a lungul rândurilor de pătrate, luptând pentru avantaje tactice împotriva adversarilor.

La postul său, Yomin Carr, aşa cum făcea în fiecare seară şi în majoritatea zilelor în care putea să se plimbe discret pe lângă modul, reduse volumul, astfel încât numai el să audă orice semnal revelator, şi îşi fixă discret antena pe *Sectorul L30*, locaţia despre care ştia că este punctul de intrare – *Vectorul de Intrare*.

— Vrei să joci un joc? veni întrebarea lui Bensin Tomri o oră mai târziu, tonul său indicând clar că Tomri nu se descurca prea bine în lupta strategică.

O parte din Yomin Carr dorea să meargă acolo şi să se implice în joc, în special să se confrunte cu Danni, care era un strateg bun. Astfel de competiţii erau bune; ele

îi menţineau războinicului mintea ascuţită şi concentrată.

— Nu, răspunse el, aşa cum făcuse în fiecare seară din ultimele săptămâni. Am treabă de făcut.

— Treabă? chicoti Bensin Tomri. De parcă cea mai mare descoperire ştiinţifică din ultimul mileniu se va întâmpla în câteva secunde, sub ochii tăi care aşteaptă.

— Dacă dreptate simţi că ai în acest sens, să pleci cu următoarea navetă n-ar trebui? răspunse politicos Yomin Carr şi văzu după expresiile lor curioase că din nou încurcase structura frazei.

Îşi făcu o notă mentală să revadă asta mai târziu cu *tizowyrmul* său.

— Boboc, mormăi Bensin în barbă, cu sarcasm.

— Are dreptate, zise Danni, iar Bensin renunţă la joc şi se întoarse de la masă. Eşti sigur? îl întrebă Danni pe Yomin Carr.

— Îmi face plăcere munca asta, răspunse el ezitant, acordând o atenţie deosebită fiecărui cuvânt, apoi se aşeză mai confortabil în scaunul modulului.

Danni nu îl contrazise; de fapt, Yomin Carr înţelese că îi respecta dedicarea, că îşi dorea ca şi unii dintre ceilalţi să-i urmeze exemplul.

Şi continuară aşa, pe măsură ce noaptea se prelungea. În curând, Bensin sforăia mulţumit, în timp ce Tee-ubo şi Garth Breise se certau şi chicoteau despre orice şi nimic, iar Danni continua să joace *dejarik*, dar împotriva a trei adversari din calculator.

Apoi se întâmplă. Yomin Carr surprinse cu coada ochiului o uşoară scânteiere însoţită de sunet chiar la marginea ecranului de vizualizare al modulului. Îngheţă, privind cu atenţie, şi mări puţin volumul. Auzi din nou sunetul, însoţit de semnalul ritmic care nu putea proveni decât de la o navă.

Yomin Carr abia îşi mai găsea respiraţia. După atâţia ani de pregătire...

Războinicul Yuuzhan Vong îşi alungă din cap astfel de gânduri distractive. Mai aşteptă o clipă, pentru a confirma poziţionarea, *Vectorul de Intrare*, punctul prestabilit de intrare în galaxie, apoi îşi mută rapid antena până în *Sectorul L1*. Asta i-ar fi permis să câştige câteva ore pe acest ecran. Îşi ridică privirea spre ecranul principal, repetând imaginea modulului central, şi răsuflă uşurat să vadă că deja trecuse pe lângă *Modulul 3* şi că nu se va întoarce decât peste cel puţin o oră – şi chiar şi atunci, nu se va suprapune peste *Sectorul L25*, iar semnalul va fi trecut de mult de acel punct. Cu unghiul de antenă modificat, Yomin Carr îşi reglă din nou volumul la normal, apoi se ridică şi se întinse, mişcarea lui atrăgând atenţia lui Danni.

— Merg pe jos eu..., începu el să explice, şi îşi dădu seama că încurca din nou structura frazei. Trebuie să mă plimb, se corectă el.

Femeia aprobă din cap.

— Este destul de linişte, răspunse ea. Poţi să te odihneşti pentru restul turei dacă vrei.

— Nu, răspunse el. Am nevoie num... numai... doar să mă dezmorţesc un pic.

Danni aprobă din cap şi se întoarse la jocul ei, iar Yomin Carr ieşi din cameră. De îndată ce uşa sălii de control se închise în urma lui, îşi scoase cizmele tari şi porni într-o fugă nebună. Fu nevoit să se oprească pentru o lungă pauză când ajunse în camera sa privată, forţându-se să-şi regleze respiraţia. Nu ar fi fost bine ca Executorul să îl vadă atât de evident zdruncinat. Nu ar fi bine nici ca Executorul să îl vadă în această deghizare umană oribilă, îşi reaminti lui însuşi. Nu conta că oamenii

nu-şi vopseau în mod obişnuit pielea în mod corespunzător şi nici nu-şi mutilau vreo parte a trupului pentru a-şi arăta închinarea faţă de panteonul demn – ochii umani nu dezvăluiau atrăgătorii saci albăstrui de sub ei, aşa cum se întâmpla cu ochii Yuuzhan Vong, iar fruntea umană era plată, nu înclinată în mod seducător, precum cea a Yuuzhan Vong. Nu, chiar şi după toate aceste luni petrecute ca agent infiltrat al *Praetoritei Vong*, Yomin Carr cu greu putea să suporte vederea necredincioşilor.

Se dezbrăcă de haine şi se îndreptă spre oglinda cu vedere integrală din partea laterală a camerei sale. Îi plăcea să privească asta, să folosească stimularea vizuală pentru a spori senzaţia de agonie rafinată. Îşi duse mâna pe lângă nas, până la micul pliu de lângă nări, degetele lui lucrând la lipitura ascunsă de pe partea laterală a orificiului stâng, punctul de contact pentru masca *ooglith*. Sensibilă la atingerea lui, şi bine dresată, creatura răspunse imediat.

Iar Yomin Carr strânse din dinţi şi se strădui din răsputeri să îşi domolească tremurul în timp ce miile de mici fire agăţătoare se eliberau din porii săi, masca *ooglith* rulându-se înapoi peste nas şi separându-se de obraji. Cusătura se lărgise în josul bărbiei şi al gâtului şi în partea din faţă a trunchiului, pielea falsă desprinzându-se, rostogolindu-se în jos până când pur şi simplu ieşi din ea.

Masca *ooglith* se târî pe podea spre dulapul întunecat, scoţând sunete asemănătoare sorbiturilor, în timp ce se mişca, iar Yomin Carr rămase în faţa oglinzii, privindu-şi cu admiraţie adevărata formă, muşchii încordaţi şi puternici, modelul tatuajelor, desfăşurate aproape complet pe corp, un semn al rangului înalt în clasa războinicilor, şi mai ales, datorită desfigurărilor sale intenţionate, nasul adesea sfărâmat, spărtura extinsă până la buză, pleoapa despicată.

Şi acum, etalându-şi desfigurările şi tatuajele ornamentale, era gata să se adreseze Executorului în această chestiune extrem de importantă.

Se îndreptă spre partea laterală a camerei, spre dulapul său, şi tremură atât de tare încât abia reuşi să acţioneze combinaţia. Totuşi, în cele din urmă reuşi să-l deschidă, iar când partea de sus se retrase, platforma dinăuntru se înălţă, dezvăluind o ţesătură maro care acoperea o pereche de noduli asemănători unor bile.

Uşor, Yomin Carr îndepărtă ţesătura şi se uită la noduli, *villipiurile*[3] sale. Era cât pe ce să se îndrepte spre cel din stânga, cel unit cu *villipiul* Prefectului Da'Gara, dar cunoştea protocolul şi nu îndrăzni să nu se supună. Aşa că se apropie de cel din dreapta şi îi mângâie uşor suprafaţa crestată până când prinse viaţă o singură breşă în ţesutul membranei, o gaură care semăna cu o orbită.

Yomin Carr continuă să mângâie creatura, pentru a trezi *villipiul* cu conştiinţa conectată aflat la mai mult de jumătate de galaxie. După un moment, simţi atracţia respectivei creaturi şi ştiu că acea senzaţie însemna că Executorul îi auzise chemarea şi îşi trezea propriul *villip*. Yomin Carr îşi mişcă repede mâna înapoi în timp ce acea gaură centrală se încreţea şi apoi se deschise larg, după care se rostogoli îl ea însăşi, *villipiul* inversându-se pentru a lua înfăţişarea capului Executorului.

Yomin Carr se înclină respectuos.

— A sosit timpul, spuse el, bucuros că îşi folosea din nou limba maternă.

— Ai redus staţia la tăcere? întrebă executorul.

— Plec acum, spuse Yomin Carr.

---

[3] Villipiuri – principala metodă de comunicare pentru extra-galacticii Yuuzhan Vong. La fel ca toate organismele Yuuzhan Vong, villipiurile erau complet organice şi erau create prin bioinginerie genetică, nu fabricate.

— Atunci du-te, zise Executorul şi, cu o disciplină tipică, fără să solicite măcar detalii despre semnalul primit, întrerupse comunicarea.

Ca răspuns, *villipiul* lui Yomin Carr se rostogoli la loc şi apăru din nou ca o minge membranoasă crestată nedesluşit.

Din nou, războinicul rezistă impulsului de a utiliza celălalt *villip*, amintindu-şi că trebuia să se mişte repede, căci Executorul nu va tolera niciun eşec din partea lui în acest moment critic. Traversă în grabă camera, întorcându-se la dulapul său, şi scoase un mic cufăr; îl sărută de două ori şi murmură o rugăciune rapidă înainte să-l deschidă. Înăuntru se afla o mică statuie a unei creaturi, cea mai frumoasă creatură dintre toate pentru Yomin Carr şi pentru toţi războinicii Yuuzhan Vong.

Forma ei semăna cu un creier, cu un singur ochi uriaş şi o gură încrețită. Din acea masă se întindeau numeroase tentacule, unele groase şi scurte, altele fine şi lungi. Acesta era Yun-Yammka, *Ucigaşul*, zeul Yuuzhan Vong al războiului.

Yomin Carr se rugă din nou, recintând întreaga litanie a lui Yun-Yammka, apoi sărută cu blândețe statuia şi puse la loc cufărul în dulapul său.

Purta doar o pânză peste piele, aşa cum fusese în zilele mai pure ale zorilor poporului său războinic, arătându-şi toate tatuajele sale remarcabile şi muşchii săi ondulați, şi avea doar cuțitul, un cuțit mare şi cu două tăişuri, rudimentar, dar în cele din urmă eficient – din nou o întoarcere ceremonială la începuturile războinicilor Yuuzhan Vong. Yomin Carr considera că toate ceremoniile erau potrivite pentru acea misiune specială, care reprezenta salva de legătură între forța de înaintare şi invazia propriu-zisă. Îşi scoase capul în hol, apoi se deplasă prin complex, picioarele goale nefăcând nici măcar un zgomot ca de şoaptă. Ştia că ar putea fi dificil să iasă din acel loc fără deghizarea sa umană, dar îşi dădea seama, de asemenea, că dacă ar fi fost descoperit fără mască, nimeni nu l-ar fi recunoscut ca fiind asociatul lor. În plus, gândi el, dacă era descoperit, ar fi fost doar o scuză pentru a ucide pe cineva, un sacrificiu adecvat pentru Yun-Yammka în această noapte importantă.

Noaptea era răcoroasă, dar asta nu făcea decât să-l revigoreze pe Yomin Carr. Sângele îi pompa cu furie din cauza emoției, de la pericolul acestei misiuni până la conştientizarea faptului că *Marea Doctrină* era în sfârşit în curs de desfăşurare.

Alergă spre zid şi se avântă pe o scară, se cățăra în vârful ei şi sări, fără să stea pe gânduri, pe terenul curățat de afară. Urletul îndepărtat al unei *pume cu creastă roşie* nu îi dădu niciun răgaz. Era în elementul acelei creaturi acum, dar şi el era un vânător. Poate că unul dintre acele animale de 140 de kilograme, cu colți de 10 centimetri, gheare uriaşe şi o coadă care se termina cu un bulgăre de os la fel de solid ca orice cuțit meşteşugit, i-ar fi oferit o provocare bună în această noapte. Iar Yomin Carr era pregătit pentru o astfel de provocare. Sângele îi clocotea, inima lui puternică îi bătea cu putere... O luptă teribilă ar fi fost o eliberare minunată.

Dar nu acum, îşi reaminti lui însuşi, pentru că, într-adevăr, se îndrepta spre bolta groasă a junglei în aşteptarea întâlnirii cu o *pumă cu creastă roşie*. Îşi ajustă traseul şi alergă în linie dreaptă spre turnul înalt cu grinzi, singura structură din afara complexului. Se uită la cablul gros care se desfăşura din incintă până la baza structurii metalice şi aproape că porni spre el cu pumnalul său, *coufee*[4].

Este prea uşor de reparat, realiză el, apoi privirea îi alunecă în sus, tot mai

[4] Coufee – pumnal cu două tăişuri, uşor curbat, folosit de Yuuzhan Vong în lupta corp la corp. Forma armei era de țipar, pumnalul având aproximativ 20 de centimetri lungime şi, la fel ca toată tehnologia Yuuzhan Vong, era complet organic.

sus. Din fericire, modelul de grilă al grinzilor nu era distanţat foarte mult, aşa că Yomin Carr urcă, mână după mână, muşchii săi puternici şi tonifiaţi lucrând cu furie, propulsându-l rapid spre vârful turnului de o sută de metri. Nu se uită în jos – el nu se temea niciodată – şi se concentră doar asupra cutiei de joncţiune şi a cablului. Vânturile reci îl biciuiau, dându-i o sugestie, aşa că se apucă să lucreze la conexiunea dintre cablu şi cutie, slăbind un nit şi deschizând un şurub. Ceilalţi, dacă reuşeau vreodată să ajungă atât de departe cu reparaţiile, ar fi crezut că acea deteriorare era rezultatul vântului constant şi al vremii adesea aspre de pe Belkadan.

Fiind sigur că legătura era întreruptă, Yomin Carr începu să coboare de pe turnul înalt, acţionând din nou rapid, amintindu-şi că semnalul de recepţie se apropia probabil de *Sectorul L10* şi că încă mai avea un drum lung de parcurs. Sări ultimii câţiva metri, aterizând într-o rostogolire şi ajungând chiar lângă cablu. De data asta nu mai putu rezista; ştia că acestea erau doar cabluri de comunicaţie şi nimic care să transporte o putere substanţială. Duse cablul la gură şi îl mestecă cu răutate, simţind o plăcere perversă în furnicăturile de durere pe care le simţi când străpunse izolaţia şi scânteile îi izbucniră în jurul gurii şi feţei.

Lasă-i să găsească această defecţiune şi să o repare, gândi el*, apoi să se întoarcă înăuntru şi să afle că sistemul tot nu funcţionează!* Cu gura, obrajii şi bărbia însângerate, cu nasul – deja deformat permanent şi turtit într-o parte – sfâşiat de-a lungul ambelor nări, războinicul porni înapoi spre complex, dar se opri repede, observând o mişcare de-a lungul solului, nu departe. Se grăbi să cadă în genunchi, apoi zâmbi larg în timp ce ridică în mână un gândac brun-roşiatic cu mandibule în formă de cârlige şi o singură limbă tubulară proeminentă.

— Animalul meu de companie, şopti el, căci nu mai văzuse niciunul dintre gândaci de când venise pe Belkadan – de când îi adusese pe Belkadan – şi se bucură să afle că aceştia călătoriseră deja atât de departe pe suprafaţa planetei.

Danni Quee avea să afle în curând motivul pentru care preţioasele ei apusuri de soare deveniseră colorate altfel.

Yomin Carr lăsă din nou *dweebitul*[5] jos şi, amintindu-şi de pericolele întârzierilor, sprintă înapoi spre incintă, reuşind să prindă vârful zidului de trei metri dintr-un salt mare, apoi alergând mai departe, înapoi în structura principală, păşind în linişte de-a lungul holurilor întunecate şi tăcute. Ajuns în camera lui, se duse la dulap, cerându-i măştii *ooglith* să se întoarcă la el. Durerea în timp ce creatura îl înfăşura, cu mii de tendoane minuscule găurindu-i pielea, era perfect încântătoare, aducându-i lui Yomin Carr frisoane după frisoane de plăcere nervoasă. Un drum rapid la oglindă îi arătă că deghizarea era completă.

Apoi, scoase un alt cufăr mic şi îi scoase cu grijă capacul. Înăuntru se afla o singură creatură care se zvârcolea, un vierme mic. Yomin Carr apropie cufărul de urechea sa şi îl înclină, iar viermele răspunse, târându-se şi pătrunzând chiar în cavitatea urechii războinicului Yuuzhan Vong. Yomin Carr îşi puse degetul acolo o clipă mai târziu, pentru a se asigura că *tizowyrmul* se târâse până la capăt şi, de asemenea, pentru a-i transmite creaturii să îşi înceapă munca. Imediat după aceea resimţi vibraţiile joase. *Tizowyrmii* erau decodificatori, creaturi crescute de alchimiştii Yuuzhan Vong pentru a traduce alte limbi. În ciuda dimensiunii lor mici, puteau

---

[5] Dweebit – gândac brun-roşiatic mic originar din galaxia Yuuzhan Vong şi adus în galaxie de Yomin Carr. Aceştia emit gaze extrem de nocive, transformând atmosfera într-un amestec de dioxid de carbon, metan şi sulf, ucigând sau provocând mutaţii tuturor animalelor sălbatice de pe planetă.

stoca cantități enorme de informații şi puteau emite aceste informații în mod subliminal. Astfel, în timp ce Yomin Carr îşi părăsea camera, primi încă o lecție despre limbajul cel mai des folosit în această galaxie.

Câteva minute mai târziu, se întoarse în camera de control, pentru a-i găsi pe Tee-ubo şi pe Garth foarte agitați în jurul *Modulului 3*, în timp ce Danni lucra pentru a repoziționa *Modulul 4* pe aceeaşi linie.

— Yomin, strigă Danni, observându-i întoarcerea. Vino aici, repede. Nu pot să cred că ai ratat asta!

— Am ratat? reluă Yomin Carr.

— Un semnal! explică Danni fără suflare.

— Statică, replică Yomin Carr, alergând lângă ea.

Şi iată-l, pe ecran şi prin intermediul cablului audio, semnalul clar transmis de ceva – ceva foarte mare – care traversa marginea galactică şi pătrundea în galaxie.

— Extragalactic, spuse Danni cu seriozitate.

Yomin Carr se aplecă deasupra instrumentelor, studiind datele, calculând vectorul, deşi ştia, desigur, că descrierea lui Danni era exactă. O privi cu solemnitate şi aprobă din cap.

Bensin Tomri dădu atunci buzna în încăpere, împreună cu alți câțiva membri ai echipei şi, destul de curând, toți cei cincisprezece erau prezenți, orientând dispozitivele de vizualizare a modulelor, îmbunătățind pe calculator semnalele şi efectuând comparații ale acelui semnal cu toate celelalte milioane de semnale din băncile lor de date, încercând să obțină cât mai multe perspective posibile asupra a ceea ce tocmai se strecurase în galaxia lor. Apoi, în mod previzibil, începură dezbaterea. Nu înceta niciodată să-l uimească pe Yomin Carr cât de mult puteau aceşti oameni să dezbată şi să discute la nesfârşit despre practic orice, o observație care nu făcea decât să-i întărească credința în structura ierarhică strictă a propriei sale societăți. El nu ar fi pus niciodată la îndoială un Prefect, un Prefect nu ar fi pus niciodată la îndoială un Înalt Prefect, aşa cum se certau acum aceşti proşti cu Danni.

Niciodată... şi asta, credea el, era slăbiciunea pe care stăpânii lui aveau să ajungă să o exploateze.

La început, dezbaterea se axase pe compoziția asteroidului care se apropia. Întrucât nu transmitea niciun semnal tehnologic aparent, nu existau prea multe argumente pentru a fi o navă. Aşadar, un asteroid care îşi croieşte cumva drum prin marele gol dintre galaxii, pătrunzând cumva prin turbulențele pe care unii savanți le teoretizau dincolo de mica fâşie de spațiu gol care înconjura galaxia şi, evident, obținând un fel de creştere a vitezei – poate din cauza trecerii prea aproape de un câmp gravitațional imens – în acest proces. Această convingere, conform căreia era vorba doar de o bucată de rocă extragalactică, poate chiar o bucată de rocă din propria lor galaxie care scăpase cumva şi apoi fusese atrasă înapoi, nu reuşi însă să le tempereze entuziasmul. Înainte de acest moment, nimeni nu mai fusese martor la dovezi, şi cu atât mai puțin la evenimentul real al unei breşe extragalactice. Mulți savanți susțineau că o astfel de breşă nici măcar nu putea fi realizată. Cu siguranță că mai mulți exploratori curajoşi şi câțiva nelegiuiți disperați, urmăriți de autorități, intraseră în turbulențele marginii galactice în ultimele câteva decenii, dar nu se mai auzise niciodată de vreunul dintre ei. Aici ar putea fi răspunsul. Şi întrebările.

Ce materiale ar putea conține acel asteroid? Ce urme de viață? Oare acel asteroid, odată ce îl vor prinde din urmă şi îl vor examina, va oferi noi răspunsuri la

întrebările despre univers, poate chiar la cele despre crearea universului, sau va ridica pur şi simplu multe, multe alte întrebări, poate unele care vor merge până la rădăcina însăşi a înțelegerii lor în domeniul fizicii?

Apoi, dezbaterea trecu la o problemă mai puțin profundă, deşi cu siguranță nu mai puțin contestată. Totul începuse atunci când Bensin Tomri remarcase că el avea să redacteze anunțul, care urma să fie transmis la *Comandamentul ExGal*.

— Nu încă, susținu cu tărie un alt om de ştiință.

— Trebuie să le spunem, răspunse Bensin. Trebuie să aducem nişte nave aici, suficient de repede pentru a prinde chestia aia pentru studiu.

— Unde să o prindem? reveni sarcastic celălalt om.

— E în galaxia noastră acum şi putem să îl urmărim până la cealaltă margine, dacă este necesar, adăugă un altul.

— Nu suntem o unitate autonomă, aminti o femeie, Lysire.

— Nu suntem? argumentă un altul.

— Dar ştim cu adevărat ce urmărim? întrebă Yomin Carr, iar toate privirile se întoarseră spre el, majoritatea expresiilor fiind neîncrezătoare. Ştim? întrebă el din nou, cu toată seriozitatea.

— Ceva extragalactic, răspunse altul.

— Nu am căzut deloc de acord asupra acestui lucru, spuse Yomin Carr şi, din nou, expresiile curioase se întoarseră spre el.

— Nu ştim ceva clar, adăugă Danni, aparent de partea lui Yomin Carr. Am fost deja de acord că este la fel de probabil să fie un asteroid din galaxia noastră care a scăpat, sau aproape a scăpat, şi a fost atras înapoi.

— Ar putea fi într-adevăr ceva din propria noastră galaxie, continuă Yomin Carr, zâmbind în sinea sa la ironia acelei afirmații, la dublul înțeles secret al cuvintelor *propria noastră galaxie*. De fapt, cred că e foarte probabil să fie chiar aşa.

— În cazul acesta, ce vrei să spui? întrebă Bensin Tomri destul de indignat.

— Ce vreau să spun? reluă Yomin Carr, mai ales pentru că asta îi dăduse timp să-şi dea seama, cu ajutorul *tizowyrmului*, de sensul acelei expresii curioase. Ideea mea este că nici măcar nu ştim dacă a fost vreodată extragalactic.

— Ai văzut vectorul, argumentă Bensin.

— Într-adevăr, l-am văzut, zise Yomin Carr. Un vector care ar putea reflecta un efect de recul.

— Asta e absurd, replică Bensin.

— Atunci, cum se face că nu l-am urmărit până aici? întrebă altul.

— Nu ştim că nu am făcut-o, spuse Yomin Carr. Ridică mâinile pentru a opri orice alte atacuri. Tot ceea ce spun este că ar trebui să fim absolut siguri înainte de a alerta restul galaxiei.

— Şi orice apel pe care îl vom face va fi o informație publică înainte de a ajunge la *Comandamentul ExGal*, fu de acord Danni.

— Da, zise Yomin Carr, şi atunci s-ar putea să descoperim că semnalul nu este altceva decât o greşeală a unuia dintre sistemele noastre de urmărire, sau o bucată de resturi spațiale inutile care ricoşează din propria noastră galaxie, şi cât de inteligenți vom părea în ochii comandanților *ExGal* care ne judecă.

— Acest lucru este mai mare decât noi, răspunse Bensin Tomri.

— Este, aprobă Danni. Dar noi am fost puşi aici pentru a opera independent. Dacă începem să alertăm prematur întreaga galaxie, am putea părea nişte proşti.

— Şi orice astfel de eroare, trezind jumătate din flotă, ar putea dăuna finanţării *ExGal*, adăugă Tee-ubo cu un semn din cap.

— Chiar dacă avem dreptate, dacă este ceva care a scăpat şi s-a întors, sau chiar ceva dintr-o altă galaxie sau din presupusul gol dintre galaxii, eşti gata să anunţi asta? îl întrebă Yomin Carr direct pe Bensin.

Bensin se uită la el ca şi cum nu ar fi înţeles.

— Vrei să apară o mulţime de savanţi din Noua Republică şi poate chiar câţiva Cavaleri Jedi? întrebă Yomin Carr cu sarcasm. Unele dintre expresiile de răspuns arătau că ceilalţi abia dacă vedeau vreo legătură între asta şi Jedi, dar Yomin Carr nu lăsă asta să-l încetinească. Acesta este momentul nostru. E ceea ce am câştigat în urma sacrificiului nostru de luni – pentru cei mai mulţi dintre voi, chiar ani – din vieţile noastre, muncind în acest loc mizerabil. Cel puţin, ne-o datorăm nouă înşine pentru a preveni ruşinea sau pentru a ne asigura creditul cuvenit dacă se dovedeşte a fi extragalactic. Să începem primul studiu formal. Să cartografiem locul de unde provine, pentru a ne asigura că nu este o revenire. Să cartografiem calea sa actuală şi să încercăm să obţinem cât mai multe informaţii.

— Bravo, începătorule, remarcă Garth Breise cu un zâmbet.

Dezbaterea se încheie la fel de brusc cum începuse. Danni susţinu în totalitate argumentul lui Yomin şi nici măcar Bensin nu fu în dezacord.

Yomin Carr zâmbi iar în sinea lui. Dacă argumentele practice nu funcţionau împotriva acestor eretici inferiori, adesea încăpăţânaţi, atunci apelarea la sentimentul lor exagerat de mândrie funcţiona întotdeauna. Se uită în jur la oamenii de ştiinţă care lucrau, la entuziasmul şi sentimentul lor de uşurare şi de împlinire.

Dacă ar şti...

* * *

La mai bine de jumătate de galaxie distanţă, Nom Anor stătea liniştit în faţa *villipiului* său, analizând cuvintele agentului său, Yomin Carr.

Începuse.

Capitolul 3
Rolul politicului

Cu o ezitare în pas care îi trăda sentimentele de disconfort, Jacen Solo îl urmă pe unchiul său Luke în camera Consiliului. Jacen îi cunoştea, desigur, pe noul Şef de Stat şi pe cei şase Consilieri ai săi, dar relațiile sale cu ei fuseseră limitate în principal la evenimentel sociale. Aici era vorba de afaceri, afaceri serioase, judecând după natura tensionată a pasului lui Luke Skywalker. Veniseră pe Coruscant pentru ca Luke să poată accepta invitația de a se adresa Consiliului Consultativ al Noii Republici în legătură cu planurile sale de a reînființa Consiliul Jedi, însă nu exista nicio îndoială în mintea lui Luke că se va confrunta cu o opoziție dură în această privință, chiar şi din partea unor consilieri pe care îi considera prieteni.

Ceea ce era şi mai rău pentru Jacen era faptul că spera ca adversarii unchiului său Luke, să se dovedească victorioşi în această chestiune.

Cei şase Consilieri, cu Şeful de Stat Borsk Fey'lya în mijloc, stăteau la o masă semicirculară cu fața spre uşă. Două scaune fuseseră aşezate în fața mesei lungi – mai jos, remarcă Jacen, şi asta i se păru o încercare destul de puțin voalată de a ridica statura Consilierilor deasupra invitaților lor. În acest caz particular, acel lucru i se părea complet ridicol. Mai ales în cazul lui Borsk Fey'lya. Jacen fusese împreună cu unchiul său Luke şi cu mama sa, Leia, când sosise vestea că Borsk, în calitate de cel mai longeviv membru al Consiliului Noii Republici – cel mai în vârstă – fusese ales Şef de Stat, o poziție pe care Bothanul conspirativ o savura fără îndoială.

Cu doar câțiva ani în urmă, Borsk scăpase doar printr-o grațiere generoasă de o lungă condamnare la închisoare. Întotdeauna fusese un politician desăvârşit, care răspândea informații pentru a-şi slăbi adversarii, odată aproape destituind-o pe Leia din funcția de Şef de Stat cu acuzații dăunătoare şi, în cele din urmă, neadevărate.

În ciuda faptului că fusese prins într-o situație atât de nepotrivită, Borsk, ca întotdeauna, găsise o cale de a ateriza pe propriile picioare politice. Urcase la un pas de a ajunge în vârf, servind în Consiliul lui Mon Mothma ca şi consilier de încredere al Şefului de Stat, iar apoi se prăbuşise, confruntându-se cu acuzații care l-ar fi putut duce la închisoare, sau chiar – dacă acuzația de trădare ar fi fost acceptată –, cu o sentință de exil permanent.

Şi totuşi, iată-l din nou aici, persistând ca şi *gripa Findris*, aşezat în mijlocul noii generații de consilieri, care îl priveau ca pe un Şef de Stat matur şi ca pe un erou al Noii Republici. În ziua în care sosise vestea ultimei sale ascensiuni, mama lui Jacen se întrebase sincer dacă făcuse bine că îşi dăduse demisia din funcția de Şef al Statului. Leia chiar remarcase în mod sincer că s-ar putea întoarce în politică. Luke fusese cel care o sfătuise să se abțină, amintindu-i – dincolo de faptul că starea de spirit a guvernului se schimbase foarte mult în anul care trecuse de când demisionase ea – că fețele familiare şi prietenoase plecaseră. Chiar şi respectabilii şi devotații Amirali Drayson şi Ackbar luaseră aparenta întărire a Noii Republici ca pe un semnal de retragere, şi niciunul dintre ei nu arătase vreo înclinație de a rămâne activ în politică.

În timp ce Borsk începea şedinţa, oferind o recitare politicoasă a ordinii de zi şi o urare de bun venit oaspeţilor lor, Jacen se uită în jur la membri, observând expresiile lor respective în lumina informaţiilor pe care unchiul său Luke i le dăduse cu privire la poziţiile lor faţă de Luke şi faţă de Consiliul Jedi pe care îl propunea.

În capătul din dreapta lui Jacen, cel mai îndepărtat, stătea Niuk Niuv de pe Sullust. Cu trăsăturile sale de Sullustan, cu urechile supradimensionate şi rotunjite şi cu un maxilar larg, Niuk Niuv părea mai degrabă o jucărie de pluş pentru copii decât un consilier, dar Jacen îi cunoştea pe Sullustani mai bine de atât – ştia că puteau fi aliaţi de nădejde şi duşmani periculoşi. Niuk Niuv, după spusele lui Luke, s-ar fi numărat printre cei mai vocali detractori ai săi.

Alături de Niuk Niuv stătea Cal Omas de pe Alderaan, un simpatizant al planurilor lui Luke, probabil cel mai puternic aliat al lui Luke în Consiliu. După ce lumea sa natală fusese distrusă de Imperiu, Cal Omas luptase alături de Alianţa Rebelă în toate încercările şi cunoştea bine valoarea Cavalerilor Jedi.

Wookieeul Triebakk, un alt potenţial aliat al lui Luke, stătea între Cal şi Borsk, însă creatura cu cap de calmar aflată de cealaltă parte a lui Borsk, Quarrenul, Pwoe, era poate cel mai mare duşman al lui Luke din grup. Dur, la fel ca majoritatea semenilor săi acvatici de pe Mon Calamari, Pwoe era primul Quarren care făcea parte din Consiliul Consultativ şi, cu siguranţă, era o alegere neaşteptată. Planeta Mon Calamari va deţine întotdeauna un loc, desigur, deoarece crucişătoarele lor stelare şi sprijinul lor se dovediseră atât de valoroase în răsturnarea Imperiului şi în stabilirea Noii Republici, dar întotdeauna până atunci – şi se presupusese în mod obişnuit că tradiţia urma să se perpetueze – un Mon Calamari, şi nu un Quarren, fusese cel care făcuse parte din Consiliu. Într-adevăr, Amiralul Ackbar părea alegerea logică pentru a-i reprezenta pe Mon Calamari în Consiliul Consultativ, aşa cum o făcuse şi la formarea primului Consiliu Provizoriu, dar atunci când presiunea pentru alegerea lui Pwoe – o presiune pe care Luke o bănuia orchestrată de Borsk – devenise serioasă, Ackbar respinsese orice gând de a se alătura din nou Consiliului şi se retrăsese.

Cei doi membri rămaşi erau amândoi oameni, Fyor Rodan de pe Commenor şi Chelch Dravvad de pe Corellia. Jacen ştia că Fyor Rodan fusese cel care solicitase prezenţa lui Luke în Consiliu, şi, potrivit unchiului său, Rodan nu era un prieten şi nu era de încredere. Cu toate acestea în minte, cu toate cunoştinţele pe care i le dăduse Luke despre aceşti Consilieri, Jacen se aşeză şi observă foarte atent.

După amabilităţile şi formalităţile oarecum ipocrite, pe care Jacen le considera interminabile, Borsk Fey'lya îl privi pe Luke drept în ochi şi îl întrebă, pe un ton foarte grav:

— Aţi auzit rapoartele iniţiale de la *Mediator*?

— Leia se va întâlni cu Nom Anor în curând, după cum mi s-a spus, răspunse Luke, evitând ceea ce era evident.

— O întâlnire deja complicată, spuse Borsk.

— Toţi Consilierii care sunt surprinşi sunt rugaţi să ridice mâna, completă Fyor Rodan, şi chiar şi pentru Jacen, în vârstă de şaisprezece ani, sarcasmul lui părea mai degrabă juvenil şi cu siguranţă nu-şi avea locul în sala sumbră.

— Am auzit despre... intervenţie, recunoscu Luke.

— Osarian a greşit când a încercat să intercepteze un trimis al Noii Republici, remarcă Cal Omas.

— O scuză convenabilă pentru ca eroul nostru Jedi să se grăbească să vină în

ajutor, ripostă Fyor Rodan.

— Sunt iuți la trăgaci, într-adevăr, spuse Pwoe, privirea lui acuzatoare căzând asupra lui Luke.

Lui Jacen îi venea greu să creadă lipsa de respect şi intențiile evidente şi subtil mascate din spatele tuturor. Noua Republică avea probleme de dezvoltare, cu certuri minore care izbucneau în întreaga galaxie, multe dintre ele fiind conflicte vechi de când lumea, care fuseseră îngropate ani şi ani de zile sub pătura Imperiului, dar care acum, odată cu noile libertăți acordate planetelor şi speciilor individuale, se ridicau din nou. Aşa că, bineînțeles, Noua Republică şi consilierii şi reprezentanții săi primiseră multe lovituri verbale în ultima vreme, la fel ca şi Cavalerii Jedi şi, astfel, arătarea cu degetul între cele două grupuri se intensificase.

Unele după altele, se vorbea despre un război civil aici, o răzbunare acolo, nemulțumiri de pe o planetă agricolă şi o grevă a muncitorilor care se răspândise pe mai multe planete miniere; chiar şi Wookieeul Triebakk urla nişte plângeri la Pwoe despre defecțiuni la unul dintre sistemele de navigație ale celor mai noi crucişătoare de luptă Mon Calamari.

Lui Jacen i se părea totul atât de aiurea, o grămadă de capete vorbitoare pline de plângeri şi lipsite de soluții, şi încă o reamintire a temerilor sale cu privire la planurile unchiului său de a pune în aplicare un anumit control asupra Cavalerilor Jedi. Pentru câteva minute, se deconectă de la şedință, recurgând în tăcere la nişte tehnici de meditație pe care încercase să le perfecționeze, până când Borsk îl privi din nou pe Luke în ochi şi îl întrebă fără menajamente care sunt planurile sale cu privire la Consiliul Jedi.

Luke făcu o pauză lungă.

— Nu am luat nicio decizie finală, răspunse el, ceea ce îl luă pe Jacen oarecum prin surprindere, întrucât unchiul său păruse destul de sigur că va reînființa într-adevăr Consiliul.

— Indiferent dacă este un Consiliu sau sunteți singur, trebuie să-i ții în frâu pe aceşti Jedi rătăciți, spuse Consilierul Niuk Niuv cu o înflăcărare neobişnuită.

Triebakk gemu în semn de protest, în timp ce Cal Omas încuviință prin cuvinte sentimentul.

— Să-i țină în frâu? reluă el neîncrezător. Trebuie să vă reamintesc că vorbiți despre Cavalerii Jedi?

— Un grup periculos, remarcă grav Consilierul Pwoe, esența acvatică a vocii sale nefăcând decât să adauge greutate afirmației.

— Care cauzează tulburări în întreaga galaxie, se grăbi să adauge Fyor Rodan.

Jacen observă că unchiul său îl urmărea pe cel mai tăcut membru al consiliului, Chelch de pe Corellia, cel despre care credea că ar putea fi votul decisiv pentru orice rezoluție referitoare la Jedi, şi care acum nu dădea niciun indiciu exterior cu privire la intențiile sale.

— De fapt, am auzit de bătălii de-a lungul Inelului Exterior, până în sistemul Angor, continuă Fyor Rodan, ridicându-se în picioare şi fluturându-şi pumnul. Jedii se năpustesc iar torpilele zboară prin aer, împotriva unor cetățeni nevinovați.

— Unor contrabandişti, vrei să spui, replică Cal Omas.

— Mulți dintre ei au ajutat la răsturnarea Imperiului! ripostă Fyor Rodan.

— Şi tu iei asta ca pe o scuză pentru activitățile lor ilegale actuale?

— Cavalerii Jedi nu sunt legea, sublinie Niuk Niuv.

— Aşa că ar trebui să li se spună, spuse Fyor Rodan. Domnule Şef de Stat Fey'lya, poate că ar trebui să luăm în considerare o rezoluție împotriva Cavalerilor Jedi. O declarație fermă din partea acestui Consiliu care să le ceară să pună capăt tuturor eforturilor de poliție care nu au fost autorizate în mod explicit de acest Consiliu sau de ambasadorii regionali.

Borsk Fey'lya se întoarse să întâlnească privirea severă a lui Luke, păli şi îşi frecă fața păroasă.

— Să nu ne pripim, spuse el.

Lui Jacen nu îi scăpase cum Bothanul părea să se retragă în fața prezenței puternice a unchiului său Luke.

— Ne pripim? reluă Fyor Rodan râzând. Sălbaticii ăştia au devenit puțin cam umflați în ceea ce priveşte rolul de politician al Noii Republici. Oare chiar trebuie să tolerăm asta?

— O să le refuzăm ajutorul în acele domenii în care sunt cei mai calificați? replică furios Cal Omas, provocând un pufnet derizoriu din partea lui Fyor Rodan, un geamăt de acord din partea lui Triebakk, un mârâit din partea lui Pwoe şi un şir de replici din partea lui Niuk Niuv, din ce în ce mai pasionat.

Şi astfel, strigătele reîncepură, la noi cote, iar Jacen se îndepărtă rapid de toate astea. Se părea că Jedii trebuiau să fie judecați la fiecare mişcare, şi încă de persoane care, în opinia lui Jacen, nu aveau dreptul să-i judece.

El şi Luke părăsiră camera consiliului la scurt timp după aceea, războiul de cuvinte, despre nimic şi despre toate deodată, făcând ravagii în urma lor. Spre surprinderea lui Jacen, Luke afişă un zâmbet satisfăcut.

— Atât Fyor Rodan, cât şi Niuk Niuv şi-au arătat punctele de vedere în ultima parte a schimbului de replici, îi explică el lui Jacen, care era evident confuz.

— Cu contrabandiştii?

Luke consimți din cap şi zâmbi.

— Crezi că sunt legați de contrabandişti? întrebă Jacen neîncrezător.

— Nu este atât de neobişnuit, spuse Luke. Întreabă-l pe tatăl tău, adăugă el cu un zâmbet care îl puse pe Jacen pe gânduri.

Rădăcinile lui Han Solo nu erau un secret pentru tânăr.

— Deci crezi că plângerile lor despre Jedi au legătură cu propriile lor profituri? întrebă Jacen. Crezi că unii dintre Consilieri lucrează cu contrabandiştii cărora unii Jedii le dau bătăi de cap?

Luke ridică din umeri.

— Nu ştiu sigur asta, recunoscu el. Dar pare să se potrivească.

— Şi ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

Luke se opri. Jacen o făcu şi el, cei doi întorcându-se să se privească direct în ochi.

— Avem o sută de Cavaleri Jedi care îşi stabilesc propriile agende în întreaga galaxie, explică Luke. Aceasta este problema.

— Nu crezi că aceşti Jedi de pe Inelul Exterior sunt îndreptățiți să meargă după contrabandişti? întrebă Jacen.

— Nu asta e problema, răspunse Luke. Nici pe departe. Ideea e că împrăştierea Cavalerilor Jedi împiedică orice formă de mişcare coerentă.

Privirea lui Jacen păru distantă, de parcă Luke tocmai îl nedumerise.

— Îl avem pe Wurth Skidder care se comportă prosteşte apărând nava Marei de

Osarieni, alți Jedi se pare că se duc cu înverşunare după contrabandişti pe Inelul Exterior, şi am auzit poveşti despre alte probleme în alte sectoare, explică Luke. Este greu să țin pasul cu toate astea şi uneori am impresia că doar tratez simptomele fără să ajung la boala reală.

Alegerea cuvintelor sale îi dădu de gândit lui Jacen, şi lui Luke, de asemenea, când se gândi la ele în contextul soției sale.

— De aceea avem nevoie de Consiliul Jedi, insistă Luke câteva clipe mai târziu. Un scop şi o direcție unică.

— Asta înseamnă să fii Cavaler Jedi? puse Jacen fără menajamente întrebarea pe care Luke o auzise de multe ori în ultimele luni – de la Jacen, şi nu de la celălalt ucenic al său, fratele mai mic al lui Jacen, Anakin. De ce îți pasă ce cred Consilierii? întrebă Jacen, atât pentru a schimba subiectul, cât şi dintr-o curiozitate reală. Nu ai nevoie de ei pentru a reînființa Consiliul Jedi. De ce ai vrea ceva de la ei şi de la disputele lor prosteşti?

— Nu am nevoie de ei, recunoscu Luke. Jedii, în ciuda a ceea ce ar putea crede Fyor Rodan şi Niuk Niuv şi chiar Borsk Fey'lya, nu răspund în fața Consiliului. Dar dacă nu am acordul lor în această chestiune, planurile mele, aşa cum le dezvolt, atât pentru Academie, cât şi pentru Consiliul Jedi, s-ar putea dovedi mai greu de pus în aplicare, cel puțin în ceea ce priveşte departamentul de relații publice. Vei învăța să intri în joc, Jacen. Acesta este jocul numit *diplomație.*

Însă tocmai asta e ideea, gândi Jacen, deşi o ținu pentru sine. Orice formalități referitoare la Jedi, de la Academie până la acest nou Consiliu, i se păreau a fi straturi de birocrație adăugate la ceva spiritual şi personal, ceva ce nu trebuia guvernat. În ochii idealişti de şaisprezece ani ai lui Jacen, Cavalerii Jedi luați în mod individual, prin simpla acceptare a filozofiei necesare pentru a-şi susține puterile Forței, ar trebui să se autoguverneze. Un Cavaler Jedi instruit corespunzător, care fusese învățat să evite partea întunecată, care dovedise că poate rezista tentațiilor asociate cu o astfel de putere, nu avea nevoie de birocrați care să-i ghideze acțiunile, iar impunerea acelui strat de guvernare, se temea el, ar fi furat misterul.

— Ştim că Rodan şi Niuk Niuv sunt împotriva noastră, spuse Luke, mergând din nou în timp ce vorbea. Mă îndoiesc că Pwoe va fi receptiv la orice lucru pe care îl consideră că va amenința puterea poziției sale – Quarrenii au aşteptat mult timp pentru un loc în Consiliu. Triebakk va fi alături de mine în orice decizie pe care o voi lua, la fel ca şi Cal Omas, care a învățat demult să aibă încredere în mine şi în Jedi. Asta face ca Chelch Dravvad să aibă votul cheie şi cred că îl voi primi dacă voi putea să răspund la îngrijorările unora dintre aceste probleme pe care le promovează Rodan şi Niuk Niuv.

— Dar Fey'lya? întrebă Jacen.

Luke făcu un gest din mână, ca şi cum Bothanul ar fi fost irelevant.

— Borsk vrea tot ce este mai bine pentru Borsk, explică el. Dacă Chelch trece de partea lui Rodan şi a grupului său, ceea ce înseamnă patru la doi împotriva mea, atunci Borsk îi va susține. Dar dacă ceilalți sunt divizați, trei la trei, Borsk îi va conduce fie la inacțiune, nevrând să rişte o luptă cu mine şi cu Leia, fie ne va susține pe noi, sperând că îi vom întoarce favoarea.

— Mama nu l-ar susține niciodată pe Borsk pentru nimic în lume, spuse sec Jacen, iar Luke nu îl contrazise. Fey'lya ar fi un prost dacă ar crede că ar face-o.

— El trăieşte într-o lume în care alianțele se schimbă de la o clipă la alta,

explică Luke. Borsk face ceea ce trebuie să facă, la un moment dat, în beneficiul lui propriu. Şi este atât de sătul de această filozofie personală încât crede că toți ceilalți joacă după aceleaşi reguli.

Acum fu rândul lui Jacen să se oprească brusc.

— Şi aceştia sunt cei pe care vrei să-i mulțumeşti? întrebă el cu scepticism. Politicienii ăştia sunt cei după care cauți să emulezi propriul tău Consiliu?

— Bineînțeles că nu, răspunse Luke, luat prin surprindere.

— Dar asta este ceea ce se va întâmpla, argumentă Jacen.

Luke îl privi lung şi intens, iar Jacen făcu mai mult decât să răspundă la acea privire. Făcuseră de atâtea ori acest parcurs în ultima vreme, însă fără rezolvare.

Paradoxurile din propria minte a lui Jacen îl țineau oarecum neputincios în fața unchiului său. Jacen fusese antrenat ca şi Cavaler Jedi la Academie, însă ajunsese să fie convins că Academia nu era un lucru bun, că era prea formală şi structurată, şi că dezvoltarea în cadrul Forței era o experiență mult mai personală. De fapt, deşi Academia continua, Luke ajunsese să fie oarecum de acord cu această perspectivă. Simțea că Academia fusese o etapă necesară pentru a se întoarce la vechile obiceiuri, în care Cavalerii Jedi în devenire lucrau cu Maeştrii în mod individual, aşa cum făcea Jaina cu Mara, iar Jacen şi Anakin cu Luke. Acest aranjament nu ar fi fost posibil până acum, deoarece Luke fusese mult timp singurul Jedi aflat aproape de a atinge statutul de Maestru. Acum erau şi alții, iar vechile căi erau redescoperite, un proces despre care Luke înțelegea că va dura ceva timp.

Cu toate astea, Jacen îl implorase pe unchiul său să continue şi să meargă mai departe şi mai repede, să readucă Jedii la modelul de odinioară, un Maestru şi un discipol, dar să îmbunătățească şi acel model. În loc să găsească tineri puternici în Forță pe care să-i antreneze în căile Jedi, Jacen voia ca astfel de studenți promițători să găsească singuri drumul spre Jedi. Luke credea că argumentele sale erau un joc de semantică, dar pentru Jacen erau mult mai profunde – mergeau până la esența a ceea ce însemna să fii un Cavaler Jedi.

— Nici măcar nu mi-am expus încă ideile pe o bază solidă, spuse Luke, iar Jacen ştiu că acesta era un răspuns cât se poate de politicos şi singura concesie pe care o va primi vreodată.

Ştia de ce se temea unchiul său: că potențialii Cavaleri Jedi puternici în Forță ar putea fi prinşi în capcană de partea întunecată înainte de a ajunge vreodată Maeştri Jedi. Dar totuşi, pentru Jacen, această putere internă în Forță rămânea un lucru personal şi, în cele din urmă, o alegere personală.

Nu mai spuseră nimic în timp ce părăseau clădirea Senatului, îndreptându-se spre docurile unde Han, Anakin şi Chewbacca lucrau la *Şoimul Mileniului.*

Capitolul 4
Seminţe plantate

— *Sabia de Jad* a ajuns pe orbită, îl informă Shok Tinoktin pe Nom Anor în acea seară. Leia Organa Solo se află la bord, împreună cu fiica ei şi Mara Jade Skywalker.

— Şi un Noghri, adăugă Nom Anor. Întotdeauna există cel puțin un Noghri dacă Leia Solo este prin preajmă.

— Noghrii sunt adversari demni de luat în seamă, aprobă Tinoktin. Dar mă tem mai mult de ceilalți. La fel ar trebui să faci şi tu.

Nom Anor îi aruncă o privire, amintindu-i cine era şeful aici şi cine un simplu însoțitor. Iar Shok Tinoktin se dădu înapoi, sângele scurgându-i-se de pe față. Se afla în preajma lui Nom Anor de suficient de mult timp ca să se teamă de acea privire la fel de mult ca şi de moartea însăşi – poate chiar mai mult.

— Ele sunt Jedi, bâigui el, încercând să-şi clarifice avertismentul – încercând să se asigure că Nom Anor nu observa nicio lipsă de încredere în el.

Exprimarea îndoielilor despre Nom Anor se dovedise a fi un defect fatal pentru mai mulți *consilieri* anteriori.

— Leia nu este un Jedi adevărat sau, cel puțin, nu şi-a îmbrățişat puterile de Jedi, din câte mi s-a spus, răspunse Nom Anor cu un zâmbet şiret, unul care îi permise lui Shok să se relaxeze puțin. Nici fiica ei nu este un Jedi pe deplin.

— Însă Mara Jade se numără printre cei mai puternici dintre Cavalerii Jedi, remarcă Shok Tinoktin.

— Mara Jade are propriile ei probleme de luat în considerare, îi reaminti Nom Anor.

Shok Tinoktin nu se consolă cu asta; de fapt, amintirea bolii Marei nu făcea decât să-i sporească îngrijorarea de a o lăsa să se întâlnească cu Nom Anor în acest moment.

— Ar trebui să fie moartă de mult, îndrăzni el să spună.

Nom Anor zâmbi din nou şi se scărpină în cap. Îşi purta masca *ooglith* de multă vreme şi literalmente îl mânca să şi-o dea jos. Dar nu avea timp, bineînțeles, şi, în realitate, nu voia nici măcar ca sluga de încredere Tinoktin să îi vadă adevărata față, autodesfigurată, cu ochiul acela ciudat, reflecție a celei mai înalte demonstrații de devotament a lui Nom Anor în ziua în care i-a fost acordată funcția de *Executor* în rândul Yuuzhan Vong şi prim cercetaş avansat pentru forța de invazie *Praetorite Vong.*

Îşi scosese ochiul cu capătul ascuțit al unui băț aprins. Desigur, îşi umpluse gaura de pe față cu încă o inovație organică minunată, un *bol plaeryin*, o creatură care semăna mult cu un glob ocular Yuuzhan Vong normal, dar pupila sa era de fapt o gură, şi care putea scuipa un jet veninos cu precizie pe o rază de zece metri la comanda gazdei sale, printr-o simplă mişcare a pleoapei lui Nom Anor.

— Sunt impresionat de capacitatea Marei Jade de a rezista sporilor, recunoscu el.

— Toți ceilalți pe care i-ai testat au murit sau au agonizat în decurs de câteva săptămâni, replică Shok Tinoktin. Majoritatea în câteva zile.

Nom Anor aprobă din cap. Formula lui de *spor coomb*[6] se dovedise într-adevăr minunat de eficientă, descompunând structura moleculară a victimei şi provocând în scurt timp o moarte oribilă. Dacă ar putea măcar găsi o modalitate de a face această trecere nu atât de subtilă de la simpla otravă la boală, în care sporii ar putea deveni autopropagatori, răspândindu-se singuri de la o ființă la alta şi infectând astfel populații mari. Nom Anor oftă şi se scărpină din nou în cap.

Sporii – *coomb*, *brollup*, *tegnest* şi o duzină de alte varietăți – nu erau decât un hobby, unul pe care reuşise să-l insereze în îndatoririle sale oficiale, în încercarea de a dezvolta o metodă de a ucide cu uşurință aceste supercreaturi, Cavalerii Jedi. De asemenea, o astfel de lucrare alchimică, dacă avea succes, se putea dovedi esențială în ascensiunea lui Nom Anor la rangul de Înalt Prefect. Dar în aceste eforturi şi aspirații, cel puțin până în prezent, se părea că eşuase, căci Mara Jade Skywalker învinsese cumva sporii, sau cel puțin îi ținuse la distanță.

— Ai *tritonul shlecho*[7]? întrebă el.

Shok Tinoktin aprobă din cap şi băgă mâna în buzunar, scoțând o mică şopârlă maro-portocalie.

— Asigură-te că va ajunge aproape de gura Marei Jade, explică Nom Anor, iar Shok Tinoktin, care auzise deja instrucțiunile de mai multe ori, aprobă din cap.

Sporii coomb pe care Nom Anor îi folosise în amestecul său letal erau delicatesa preferată a *tritonului shlecho*, iar dacă exista vreo urmă din ei în respirația Marei Jade, micuța creatură ar fi detectat-o cu siguranță.

— Le voi escorta eu înăuntru, se oferi Shok Tinoktin şi, după un semn de confirmare din partea lui Nom Anor, se întoarse pe călcâie şi ieşi din încăpere.

Nom Anor se lăsă pe spate în scaunul său, gândindu-se la viitoarea întâlnire şi la potențialele câştiguri pe care le-ar putea obține. I se părea destul de amuzant faptul că duşmanii lumii Rhommamool de pe Osarian se temeau atât de mult de această întâlnire, încât credeau că recunoaşterea lui Nom Anor de către Leia într-un asemenea mod îi va întări prestigiul şi, prin urmare, puterea. Căci, în realitate, lui Nom Anor nu-i păsa deloc de astfel de câştiguri de prestigiu în acest moment.

De fapt, gândurile lui se îndreptau chiar în direcția opusă. Avea toată greutatea emoțională şi influența de care avea nevoie pentru a-i controla pe oamenii slabi de pe Rhommamool sau de pe orice altă planetă pe care plănuia să provoace probleme, dar dincolo de această sferă imediată de influență, Nom Anor prefera anonimatul.

Deocamdată.

Nu, Nom Anor aştepta cu nerăbdare această întâlnire, pur şi simplu pentru a putea măsura efectul infecției asupra Marei Jade şi pentru a putea afla mai multe despre Jedi în general, inclusiv despre Leia, o femeie despre care ştia că se va dovedi crucială în evenimentele viitoare, şi despre Jaina, care s-ar putea dovedi a fi o verigă slabă pentru a ajunge la Leia Solo, poate chiar la Luke Skywalker şi Mara Jade.

Aceasta era una dintre misiunile sale aici, să identifice duşmanii cei mai periculoşi şi să găsească o modalitate de a le minimiza eficiența. Ocazii precum

[6] Spor coomb – specie de microorganism creat pentru a distruge Noul Ordin Jedi.

[7] Triton shlecho – mic amfibian de culoare maro-portocalie biotehnologizat de Yuuzhan Vong. Sporii coomb erau hrana lor preferată şi, ca atare, puteau detecta prezența lor pe o altă ființă. În semn de entuziasm, tritonul îşi mişca limba înăuntru şi în afară, iar capul său căpăta o nuanță de purpuriu.

conflictul dintre Osarian şi Rhommamool, în care Nom Anor putea, de asemenea, să ducă mai departe efectele certurilor interne dintre oameni şi aliaţii lor sau *să slăbească balamalele fortăreţei inamicului – bruk tukken nom canbintu*, aşa cum se spunea în limba sa maternă –, erau atunci cu atât mai bune. La urma urmei, existau şi alţi agenţi care făceau exact acelaşi lucru, deşi, după părerea lui Nom Anor, nici măcar nu erau o componentă critică a planului general al Yuuzhan Vong. Ştia că aceşti oameni şi aliaţii lor jalnici îşi vor propaga propriile probleme prin însăşi natura lor. Ei nu aveau niciun simţ al structurii şi al ordinii, cel puţin nu în ceea ce priveşte regimul şi codul ierarhic la care aderase propriul său popor. Fusese martor la campanii de dezinformare desfăşurate împotriva duşmanilor politici, chiar şi la una care practic o acuzase pe Leia Organa Solo de trădare. Asistase la tentative de lovituri de stat pe foarte multe lumi şi văzuse de multe ori presupusele autorităţi profitând de pe urma activităţilor unor contacte de afaceri mai puţin legitime. Aceşti necredincioşi nu înţelegeau legea şi nici necesitatea de a o respecta fără rezerve.

Ştia că astfel ar fi fost cu atât mai uşor pentru disciplinata gardă *Praetorite Vong* şi ar fi fost cu atât mai justificat.

Nom Anor observă atunci pe una dintre numeroasele sale holocamere de securitate că Shok Tinoktin se întorcea, împreună cu Tamaktis Breetha, fostul primar din Redhaven şi acum membru al senatului independent al lui Nom Anor, precum şi cu Leia, Jaina şi Mara. Observă şi mişcările altor două persoane: un droid auriu – şi nu o să uite să-l pedepsească pe Shok Tinoktin pentru că permitea accesul unui droid în complexul său – şi o creatură cenuşie fantomatică care părea aproape că pluteşte în spatele celorlalţi, aproape de Leia, ca şi cum nu ar fi fost nimic mai mult decât umbra femeii. Garda de corp Noghri, la care Nom Anor se aşteptase.

Dădu din cap în faţa acestei priveliştei şi îşi notă în minte să îl supravegheze cu atenţie pe Noghri. În multe privinţe, Nom Anor avea mult mai mult respect pentru Noghri, acei războinici ucigaşi, decât pentru orice om, chiar şi pentru Jedi.

Apoi îşi lăsă privirea să se întoarcă la Mara, studiindu-i fiecare mişcare, încercând să discearnă vreun indiciu de instabilitate, vreun indiciu care să arate că infecţia continua să lupte. Văzu într-adevăr *tritonul shlecho* al lui Shok Tinoktin pe umărul bărbatului, privind-o direct pe Mara, cu ochii mari, cu limba fluturând şi cu capul de o nuanţă strălucitoare de purpuriu – semn clar de entuziasm.

Aşadar, medită el, *cel puţin sporii coomb îşi continuă asaltul asupra femeii.* Respectul lui Nom Anor pentru Mara crescu şi mai mult. Se duse apoi la dulapul său şi-şi scoase marea lui pelerină neagră, aruncând-o pe umeri, trăgând gluga pe cap, gluga joasă şi care îl ascundea, apoi întinse mâna şi ridică masca neagră pe care o folosea pentru a-şi acoperi complet faţa care era deja ascunsă. Deşi aceasta era ţinuta lui publică obişnuită, Nom Anor chicoti în timp ce-şi completa ţinuta.

Cunoştea istoricul oaspeţilor săi şi înţelegea că vederea lui îmbrăcat astfel ar putea să stârnească ceva interesant, în special Leiei, căci va fi greu să nu observe asemănarea lui Nom Anor cu un alt duşman cu care Leia se luptase cândva.

Într-o cutie de pe un raft ascuns în adâncul acelui dulap, Nom Anor îşi păstra agenţii infecţioşi rămaşi, şi îi trecu prin minte, deşi doar pentru scurt timp, că ar putea folosi această ocazie pentru a le infecta şi pe celelalte două femei. Cât de schilodită ar fi putut deveni Noua Republică dacă Leia Organa Solo ar fi sucombat brusc de aceeaşi boală cu care se lupta Mara Jade Skywalker? Cât de şubreziţi ar putea deveni Leia şi Luke, Mara şi mereu periculosul Han Solo dacă Jaina Solo s-ar

îmbolnăvi şi ar muri?

Erau gânduri plăcute, fără îndoială, dar Nom Anor nu-şi putea asuma riscul de a se lega atât de evident de acea infecție mortală. Pe aceeaşi linie de gândire, mai ales având în vedere puterile senzoriale ale Jedilor şi natura evazivă a Noghriului, Nom Anor realiză că ar fi fost o greşeală să le permită Leiei şi celorlalți să intre în aceste încăperi private. Se grăbi spre uşa lui şi se avântă pe hol, ajungând chiar în momentul în care Shok Tinoktin conducea grupul după o curbă a coridorului.

Văzu scânteia de recunoaştere de pe chipul Marei şi ştiu că, în timp ce se întorcea repede spre Leia, o informa pe cealaltă femeie despre identitatea lui. În spate, Tamaktis Breetha se înclină şi îşi păstră poziția.

Nom Anor îi făcu un semn din cap lui Shok Tinoktin, iar bărbatul se dădu la o parte, lăsându-i Leiei o cale liberă spre Nom Anor. Ea îşi trase răsuflarea; Nom Anor observă recunoaşterea, surpriza şi chiar groaza de pe fața ei. Arăta ca Darth Vader!

— Aduc salutări din partea Consiliului Noii Republici, spuse Leia în semn de salut formal, iar faptul că vorbea atât de repede şi cu o voce controlată şi egală îi oferi lui Nom Anor o mică idee despre puterea acestei femei.

Era o persoană pe care trebuia să o respecte.

— Aduci interferențe acolo unde nu sunt dorite, replică el.

Tamaktis Breetha tresări, şi chiar şi Shok Tinoktin fu puțin surprins de atitudinea bruscă şi surprinzătoare a lui Nom Anor.

— Am venit aşa cum am stabilit, spuse Leia. A fost o înțelegere între tine şi Borsk Fey'lya, cred.

— Am fost de acord să vină un emisar, admise Nom Anor. În ce scop, nu ştiu. Cu ce poți contribui, Leia Organa Solo, la disputa dintre Rhommamool şi Osarian? Ce flacără de speranță poți aprinde în interiorul Rhommamoolienilor pentru ca strigătul lor disperat de independență să nu fie ignorat de Noua Republică, care vorbeşte despre libertate ca fiind cea mai mare dintre toate virtuțile?

— Poate că ar trebui să ne retragem în camere mai private, sugeră Leia.

Tamaktis Breetha păru pe punctul de a fi de acord, dar o privire a lui Nom Anor îl potoli în privința acelui impuls sinucigaş.

— Ce ai de ascuns? o luă Nom Anor în derâdere.

— Camere mai *confortabile*, atunci, insistă femeia.

— Un scaun te va face să te simți mai confortabil? întrebă Nom Anor. Poate, din punct de vedere fizic, dar te va face să te simți mai confortabil cu adevărul?

Leia îl privi neîncrezătoare.

— Căci asta e tot ce am de oferit, continuă Nom Anor. Adevărul că Osarian nu trebuie să aibă nicio pretenție asupra celor de pe Rhommamool. Adevărul despre eşecurile şi slăbiciunile Noii Republici. Adevărul despre falşii eroi, Cavalerii Jedi.

— Adevărul *tău*, interveni Mara, iar Leia se uită înapoi la ea.

Bucuros de confirmarea că mica lui tiradă le obosea, Nom Anor nici măcar nu încercă să-şi ascundă zâmbetul, deşi acesta era greu vizibil prin masca neagră de pe chip.

— Există un singur adevăr, spuse el calm. Atunci când nu-ți place să-l auzi, inventezi alte versiuni, mai plăcute.

— Dacă îmi permiteți, Prințesă Leia, începu C-3PO, avansând. Există o istorie amplă a Cavalerilor Jedi care să arate că sunt adevărați...

— Linişte! mârâi Nom Anor către droid, iar puternica ființă tremură vizibil, ca

şi cum ar fi fost pe punctul de a exploda într-o acţiune criminală împotriva bietului C-3PO, care se cutremură şi el, deşi într-o manieră nu prea ameninţătoare.

— Discutăm despre situaţia dintre Osarian şi Rhommamool? întrebă Leia, cu un ton diplomatic şi liniştitor.

În timp ce vorbea, se mişcă pentru a-l împinge uşor pe C-3PO înapoi şi îi făcu semn Jainei să îl ia pe droid şi să îl ţină liniştit.

— Credeam că tocmai asta făceam, spuse Nom Anor, din nou sub control complet, în timp ce Leia se întoarse spre el.

— Asta nu este o întâlnire, replică Leia. Este o prelegere pe un hol.

— Şi asta e chiar mai mult decât merită Borsk Fey'lya, spuse Nom Anor rapid. Nu eşti de acord, fost Consilier Solo?

— Aici nu este vorba despre Borsk Fey'lya, replică Leia, păstrându-şi calmul, deşi Nom Anor vedea că limitele de la marginea acelui calm începeau să se destrame. Este vorba despre soarta a două lumi.

— Care nu au nevoie de nimic din partea ipocritei Noi Republici, adăugă Nom Anor. Noua Republică care vorbeşte despre pace şi prosperitate, când se referă la pace în sensul că pentru clasele inferioare nu există nicio putere de a dobândi bogăţie sau putere, iar prosperitatea e doar pentru prietenii de elită ai Noii Republici.

Leia clătină din cap şi scuipă câteva cuvinte indescifrabile.

— Dă ordin crucişătorului tău de luptă să distrugă capacitatea Osarienilor de a ataca Rhommamool, rosti Nom Anor cu toată seriozitatea. Doboară-le navele de luptă şi paralizează-le rampele de rachete şi apoi ar trebui să le interzici să reconstruiască astfel de arme ofensive.

Leia îl privi fix în ochi, iar el ştiu că profunzimea expresiei ei purta mai mult decât frustrarea circumstanţelor imediate, purta în ea greutatea duşmanilor de demult.

— Şi când ne vor lăsa în pace, conflictul va lua sfârşit, continuă Nom Anor. Pacea va prevala. Şi la fel şi prosperitatea. Făcu o pauză, îşi duse o mână la faţa cu mască neagră şi luă o poziţie gânditoare. Ah, da, atunci prosperitatea va prevala, dar va fi prosperitate pentru Rhommamool şi nu pentru Osarian, nici pentru elita favorizată a Noii Republici.

— Nu poţi crede ceea ce spui, replică Leia sec.

— Nu pot? întrebă Nom Anor, vocea lui picurând sarcasm. Este o expunere plauzibilă a situaţiei. Ieşi tu însuţi pe străzile din Redhaven şi întreabă.

— Dacă ţi-ar păsa de oamenii de pe Rhommamool, te-ai aşeza la masă şi ai negocia pentru a stinge acest război în devenire, spuse Leia fără menajamente.

— Credeam că asta tocmai am făcut, spuse Nom Anor.

Expresia Leiei deveni din nou neîncrezătoare.

— Ţi-am spus cum să-l opreşti, continuă Nom Anor. Un simplu apel către comandantul armei tale de teroare care să intervină....

Leia se uită înapoi la Mara şi Jaina şi clătină din cap.

— Nu la asta te aşteptai? răspunse Nom Anor cu sarcasm şi batjocoritor. Însă este mai mult decât aţi merita voi, sau Noua Republică. Cred că poziţiile noastre sunt clare, aşa că vă cer să vă întoarceţi la cutiuţa voastră zburătoare stupidă şi să plecaţi de pe Rhommamool. Mă tem că mi-am pierdut răbdarea pentru prostiile voastre.

Leia îl fixă lung şi intens cu privirea, apoi se întoarse pe călcâie şi plecă furtunos, antrenându-le pe Jaina şi Mara în urma ei. Bolpuhr se întoarse şi el, dar

nu înainte de a se uita lung şi amenințător la Nom Anor, care nu făcu decât să-i răspundă cu un zâmbet larg.

C-3PO se întoarse şi el să plece, dar rămase acolo o clipă, ofilit sub privirea lui Nom Anor, poate cea mai rece privire pe care o simțise vreodată.

— Scuzați-mă, domnule, dar pot să vă întreb dacă aveți vreo problemă? întrebă cu delicatețe droidul.

— Una pe care aş putea să o rectific cu uşurință, zise Nom Anor amenințător, înaintând un pas şi luând o poziție amenințătoare.

— V-am jignit cumva? întrebă politicos droidul, deşi tremura de frică.

— Simpla ta existență mă jigneşte! mârâi Nom Anor, iar C-3PO, care auzise destul – prea mult, de fapt –, se răsuci şi se îndepărtă în grabă, strigând după Prințesa Leia.

— Nu mă aşteptam la o asemenea întâlnire, îndrăzni să spună Tamaktis Breetha, îndreptându-se spre Nom Anor.

— Nici eu, răspunse Nom Anor. Mă gândisem că întâlnirea va fi plictisitoare şi nu chiar atât de amuzantă. Se uită la fostul primar şi recunoscu îndoielile de pe fața bărbatului. Spune-ți părerea, îl îndemnă Nom Anor. Întrebările tale nu vor face decât să mă încurajeze.

— Rhommamool va avea într-adevăr nevoie de ajutorul Noii Republici, spuse Tamaktis Breetha după o lungă pauză.

Nom Anor chicoti. Omul nu înțelegea. Nu era vorba despre Rhommamool – lui Nom Anor nu i-ar fi păsat deloc dacă ar fi părăsit locul şi ar fi aflat mai târziu că Osarian l-ar fi distrus complet. Bineînțeles, nu ar fi declarat niciodată asta oficial.

— Cauza noastră este mai presus de războiul civil dintre două planete, îi spuse el lui Tamaktis. Este vorba despre libertățile de bază ale cetățenilor Noii Republici şi despre corectitudinea fundamentală față de masele exploatate de pretutindeni. Când acest adevăr va ieşi la iveală, atunci Rhommamool va găsi toți aliații de care are nevoie pentru a-i zdrobi pe lorzii hoți de pe Osarian.

Fostul primar îşi încordă umerii în timp ce Nom Anor vorbea, mândrindu-se cu cauza – cauza cea mai importantă, chiar dacă nepractică.

— Voi avea grijă ca oaspeții noştri să plece fără întârziere, spuse el, făcând o plecăciune şi, după ce Nom Anor îi făcu semn să plece, porni la drum.

Nom Anor se duse la Shok Tinoktin şi mângâie uşor capul *tritonului shlecho* încă entuziasmat.

— Mirosul de *spor coomb* era puternic în respirația ei, remarcă Shok Tinoktin.

— Şi nici nu era la fel de puternică, adăugă Nom Anor. Puteam să văd asta în felul în care mergea şi se purta.

Extrem de mulțumit de el însuşi, Executorul se îndreptă spre camerele sale private, cu Shok Tinoktin venind în urma lui.

— Asigură-te că traseul lor de întoarcere îi duce pe lângă piață, îi spuse Nom Anor, pe fondul unei intuiții bruşte. Vreau ca ei să fie martori ai *devotamentului.*

Shok Tinoktin se înclină şi se îndepărtă.

Nom Anor intră în camera lui. Porni spre cei doi *villipi* pe care îi ascunsese în dulapul său, dar se răzgândi şi se duse în schimb la ecranul de vizionare, uitându-se la imaginile stelelor care începeau să iasă la iveală pe măsură ce soarele apunea.

Oare au făcut contact? se întrebă el. *Oare yammoskul*[8] *a pregătit baza de control?*

* * *

— Arăta ca Darth..., începu să spună Jaina.

— Nici măcar să nu vorbeşti despre asta, i-o tăie Leia, tonul ei nelăsând loc de discuţii. Încearcă să ţii pasul, 3PO, spuse ea mai tăios decât intenţionase, când droidul sosi în plin *zbor* de după un colţ rotunjit, aproape izbindu-se de una dintre grinzile metalice de susţinere care mărgineau holul ca o cuşcă toracică uriaşă. Şi încearcă să nu te pierzi.

— Oh, niciodată asta, Prinţesă Leia, spuse C-3PO, mai sincer decât fusese vreodată, şi se lipi de lateralul Leiei.

Îşi continuară drumul de-a lungul labirintului sinuos de coridoare, urcând pe scări şi trecând de uşi grele, şi le veni tuturor în minte cât de uşor de apărat era cu adevărat acest loc, mai mult un buncăr decât o casă de locuit. De asemenea, având în vedere numărul de scări pe care le urcaseră şi locul în care ieşiră în cele din urmă, îşi dădură seama că încăperile private ale lui Nom Anor se aflau destul de departe sub pământ, lucru care le scăpase din vedere în călătoria lor în jos, o călătorie care urmase un traseu mai sinuos, de-a lungul unor coridoare despre care acum înţelegeau că erau uşor, aproape imperceptibil, înclinate.

Ajunseră fără incidente la *Sabia de Jad*, iar gărzile care stăteau în faţa trapei navetei se dădură repede la o parte.

— Mi-aş fi dorit să fi mers mai bine, comentă Tamaktis Breetha către Leia după ce Jaina, Mara şi C-3PO urcară la bord pentru a începe pregătirile de plecare.

— Poate că ar trebui să-i spui asta lui Nom Anor, răspunse Leia, iar bătrânul cu ochi blânzi se înclină.

— Trebuie să înţelegeţi că Osarian ne conduce de zeci de ani ca pe o colonie de sclavi, începu Tamaktis.

— Cunosc şi istoria şi problema actuală, răspunse Leia. Conducătorul vostru capricios nu ajută situaţia.

Tamaktis, evident neconvins, nu răspunse.

Leia clătină din cap şi intră în navă, iar Bolpuhr alunecă în urma ei, neluându-şi privirea precaută de la Tamaktis sau de la cele două santinele.

— Avem o schimbare de curs, o informă Mara pe Leia de îndată ce se alătură celorlalţi pe punte, ocupând locul ei obişnuit în spatele Jainei.

— Vor să zburăm la joasă înălţime peste oraş, apoi să vectorizăm spre vest, explică Jaina.

— O capcană? întrebă îngrijorată Leia.

— Nu văd rostul, spuse Mara. Ar fi putut distruge naveta în timp ce noi eram

[8] Yammosk – cunoscut şi sub numele de coordonatori de război, erau creaturi Yuuzhan Vong folosite în principal ca şi coordonatori în timpul bătăliilor pentru a trimite ordine navelor spaţiale, pentru a-şi optimiza acţiunile. Acea biocreaţie era una dintre cele mai distinctive printre bestiile Imperiului Yuuzhan Vong. Biotehnologia Yuuzhan Vong nu era în general conştientă de sine, dar yammoskii erau cel puţin parţial senzitivi. Din punct de vedere fizic, yammoskii semănau cu nişte creiere uriaşe, ţinute în cuve, care antrenau mii de tentacule. Singura sa structură corporală solidă era un dinte, care era ascuns în carnea sa fără oase. Dintele era capabil să se îngroape cu o forţă incredibilă într-un obiect, permiţându-i să spargă roca şi gheaţa, ceea ce făcea prin secreţia de acizi. După ce străpungea un obstacol, yammoskul începea procesul de îngropare într-o crevasă care îi servea drept „casă".

cu Nom Anor şi ne-ar fi putut captura cu uşurinţă în interiorul complexului.

— Doar dacă nu cumva încearcă să facă să pară un accident, adăugă Jaina.

Leia aprobă din cap, reflectând îngrijorările ei similare.

— Nu au nimic care să ne doboare din aer, odată ce suntem la înălţime şi cu energie completă, spuse Mara cu fermitate.

— Nimic din câte ştim noi, adăugă Leia, iar acest adevăr o făcu pe Mara să ia o pauză.

— Am putea cere *Mediatorului* o escortă, propuse Jaina.

Leia îşi scutură capul.

— Urmaţi-le doar cursul, propuse ea. Dar fiţi gata să zburăm de aici la cel mai mic semn de probleme.

Îl auziră pe Bolpuhr scoţând un şuierat scăzut pe coridor, aparent nemulţumit de această alegere.

— Poate că Noghriul tău a observat şi el asemănarea lui Nom Anor cu Darth Vader, spuse Mara cu un zâmbet care să rupă tensiunea.

Dar Leia tresări vizibil la acel gând îngrozitor.

Sabia de Jad decolă şi survolă oraşul, imediat deasupra acoperişurilor, aşa cum ordonase controlorul de zbor. Câteva clipe mai târziu, Leia înţelese rostul acestei schimbări de curs, când zăriră marea piaţă din Redhaven, unde o sărbătoare era în plină desfăşurare, cu mari focuri de tabără aprinse.

— Ce-i asta? întrebă Jaina, arătând cu degetul spre groapa imensă, iar Mara, la fel de curioasă, aduse *Sabia de Jad* pentru un zbor la joasă înălţime.

C-3PO gemu şi cele trei femei încremeniră când adevărul despre acea groapă deveni evident, când văzură droizii maltrataţi, jalnici, unii încă mişcându-se sau scoţând scânteind, iar fiecare mişcare atrăgea invariabil o nouă salvă de pietre din partea mulţimii înnebunite care înconjura groapa.

— Barbarii! strigă C-3PO. O inumanitate!

— Scoate-ne de aici, ordonă Leia dezgustată, dar Mara deja răsucea *Sabia de Jad* în sus şi accelera la maximum, vuietul motoarelor duble făcându-i pe mulţi dintre fanaticii din piaţă să se arunce la adăpost.

Un ţipăt de protest se auzi prin staţia de comunicaţii, dar Mara doar o opri.

— Ei bine, zise ea în timp ce se înălţau departe, foarte departe, v-am avertizat în legătură cu Nom Anor. Încă mai crezi că am exagerat?

— E cea mai înfiorătoare fiinţă pe care am întâlnit-o vreodată, fu de acord Leia.

— Şi încă o dată, sensibilitatea mea la Forţă nu mi-a dezvăluit nimic despre el, adăugă Mara. Nimic. Am încercat chiar să îl strig în tăcere, doar pentru a obţine o reacţie, dar nu mi-a răspuns deloc – nici măcar nu ştiu dacă m-a auzit – şi m-a ignorat atât de complet încât nu am putut afla mare lucru despre el.

— La fel şi în cazul meu, recunoscu Jaina. E ca şi cum ar fi fost complet lipsit de Forţă. Nu mi-a plăcut nici senzaţia celuilalt, Shok Tinoktin.

Mara aprobă din cap.

— Dar nu am senzaţia că a existat vreun indiciu de cacealma în vorbele lui Nom Anor, spuse ea. Ne-a adus aici fără vreun motiv mai bun decât acela de a ne desconsidera, şi chiar dacă Osarian pune presiune, mă îndoiesc că va negocia ceva.

Leia se ridică şi se frecă la ochi, clătină din cap, total frustrată, şi scoase un oftat neputincios.

— Te admir, i se adresă ea Marei. Cu adevărat. L-ai întâlnit o dată şi ai fost de

acord să o faci din nou. Eşti o persoană mai curajoasă decât mine.

* * *

Luke şi Jacen găsiră *Şoimul Mileniului* chiar acolo unde îl lăsaseră, în Docul de andocare 3733 şi, judecând după sunetele care veneau din doc, zgomotul zdrăngănit al cheilor metalice, zumzetul motoarelor turbo şi şuvoiul de înjurături murmurate, îşi închipuiră că Han şi Chewie încă încercau să-şi dea seama cum să repare problema.

Pe drumul spre Coruscant, Han îi cedase comenzile lui Anakin, care era mai mult decât gelos că Mara o lăsa deseori pe Jaina să piloteze *Sabia de Jad*, iar puştiul de cincisprezece ani, în mod previzibil, făcuse câteva manevre dure de mânuire a navei. Dar în timp ce *Şoimul Mileniului* era surprinzător de agil pentru o navă care semăna mai degrabă cu o veche barjă de gunoi decât cu o navă de luptă, era, de asemenea, mult, mult mai puternic. *Şoimul* avea agilitatea necesară pentru a efectua virajele pe care i le impusese Anakin – deşi, cu compensatorul inerțial redus cu doar două procente, toți cei de la bord aproape că leşinaseră din cauza accelerației –, dar se pare că băiatul accelerase un pic prea tare la ieşirea din cele mai multe viraje. Până când Han reuşise să preia din nou comenzile pentru ultima parte a zborului până la andocare, *Şoimul* se dezechilibrase rău, cu un motor şi mai multe repulsoare pornind intermitent şi imprevizibil. Chiar şi acum, fixat în cală, unul dintre acele repulsoare se declanşa din când în când, făcând ca marginea navei să se ridice cu câteva grade, pentru a plonja înapoi în jos când repulsorul se stingea din nou.

Luke şi Jacen schimbară un zâmbet în timp ce *Şoimul* se ridică din nou, mai sus de data asta, aproape pe o parte, apoi coborî rapid la orizontală, izbindu-se de podea.

— Weeow! țipă R2-D2.

— Chewie! strigă Han, de undeva de deasupra rampei de aterizare inferioare deschise, urmat de un zgomot surd, o înjurătură sau două şi o cheie care sări pe rampă pentru a zdrăngăni prin docul de andocare.

Han coborî clătinându-se în urma ei, acoperit de ulei şi sudoare şi mormăind la fiecare pas. Se aplecă să recupereze cheia, dar se opri şi se uită la fiul şi cumnatul său care se întorceau.

— Adolescenți, mormăi el.

— Credeam că ai reparat-o până acum, replică Luke.

— Totul în afară de repulsorul numărul şapte, explică Han.

— Ceva s-a încrucişat şi a intrat în scurtcircuit la una dintre răsucirile puştiului. Continuă să pornească şi să se oprească chiar dacă îi tăiem energia. R2 a avut un mic şoc când s-a conectat la computerul de navigație.

Luke zâmbi larg. De când îl cunoscuse pe Han şi pusese ochii pe *Şoim*, îi considera pe cei doi, pilot şi navă, aproape legați spiritual. Amândoi erau un mozaic de abilități aparent fără legătură între ele şi amândoi erau mult mai formidabili decât păreau. *Şi amândoi*, gândi Luke acum, *par mereu să se strice şi să sfideze logica în modul de reparare.*

— Încearcă acum! se auzi vocea lui Anakin din interior, la care răspunse un geamăt Wookiee.

Şoimul zumzăi la viață, repulsoarele pornind în secvența de testare: unu-zece, doi-nouă, trei-opt, patru... şapte. Şi şapte porni frumos.

— Puştiul are talent, remarcă Han, dar chiar în timp ce spunea asta, ceva din interiorul *Şoimului* explodă şi un fum gros se revărsă pe rampa de aterizare, însoţit de un alt *Weeow!* al lui R2-D2.

Chewie se tângui din nou.

— Ai forţat-o prea repede! strigă Anakin la Wookiee, iar jalea lui Chewie se transformă într-un mârâit şi o clipă mai târziu, Anakin coborî în fugă pe rampă, îndepărtând fumul de pe faţă, la fel de murdar ca şi cum tocmai se scufundase cu faţa într-o groapă de smoală Tinuviană.

Derapă până se opri în faţa tatălui său, care îl privi încruntat.

— A forţat-o prea repede, încercă să explice Anakin cu sfială.

— Tu ai forţat prea repede, replică Han, cu o furie în creştere.

— Ai spus că...

— Am spus că poţi să o pilotezi, îl întrerupse Han, îndreptându-şi degetul spre băiat. Nu am spus că poţi încerca să o întreci pe sora ta, pentru că nu poţi, să ştii. Şi nu poţi să întorci *Şoimul* aşa cum întorci un speeder de teren!

— Dar... Anakin făcu o pauză şi se uită la unchiul şi la fratele său în căutare de sprijin, dar, deşi cei doi nu mai zâmbeau, nici nu aveau altceva de oferit împotriva afirmaţiilor lui Han.

Cu un oftat care semăna mai degrabă cu un mârâit, Anakin îşi flutură mâinile în semn de frustrare şi se întoarse furios pe rampa de aterizare.

— Adolescenţi! strigă Han.

Acum, Luke zâmbi din nou, pentru că şi-l putea imagina pe tânăr Han Solo în exact aceeaşi situaţie, auzind strigătul exasperat *Adolescenţi!* din partea fiecărui adult din jurul său. Existau multe diferenţe între Anakin şi Han, fiul părând mult mai introspectiv. Dar în ceea ce priveşte multe chestiuni, cum ar fi pilotarea *Şoimului*, aparent, Anakin Solo avea spiritul nestăpânit al tatălui său. În astfel de cazuri, aproape că îl speria pe Luke cât de mult semăna Anakin cu Han, atât la înfăţişare, cât şi la temperament.

Chewie îl întâmpină cu un mârâit dezaprobator pe Anakin, când se întoarse.

— O să rezolvăm noi asta! răspunse băiatul cu un oftat. E doar o navă stupidă.

Chiar înainte ca aceste ultime cuvinte să-i iasă din gură, Anakin se trezi în aer, cu capul inconfortabil de aproape de multitudinea de fire din reţeaua principală de energie a *Şoimului*. Puternicul Wookiee îl ţinu acolo cu uşurinţă, cu o singură mână, în timp ce cealaltă mână coborâse până la centura lui Anakin şi îi eliberase sabia.

— Ce..., începu să întrebe Anakin, dar apoi surpriza lui se multiplică de mai multe ori şi strigă *Hei!* în timp ce Chewie îşi duse sabia la gură şi făcu o mişcare de parcă ar fi vrut să o muşte.

În afară de riscul de a-şi zbura capul dacă ar fi eliberat energia din acel mâner, riscurile ca Chewie să zgârie sau să deterioreze preţiosul instrument al lui Anakin îl tulburau profund pe băiat. Ţipă din nou la Chewie şi întinse mâna spre sabia de lumină, dar Wookieeul o dădu la o parte cu cotul şi îl mustră profund.

— Bine, am înţeles, răspunse Anakin, cu capul plecat, deoarece comparaţiile făcute de Wookiee între sentimentele lui Anakin faţă de sabie şi cele ale lui Chewie faţă de *Şoim* atingeau cu siguranţă esenţialul. Am înţeles, spuse el din nou.

Chewie gemu, părând cu greu satisfăcut.

— O vom rezolva! îl asigură Anakin exasperat.

Timp de câteva clipe, Luke continuă să-şi imagineze problemele pe care Han cel

tânăr le-ar fi putut cauza adulților din jurul său. Han înclină capul spre Luke, aparent observându-i expresia, şi zâmbi.

— Cum a decurs întâlnirea ta?

— Minunat, răspunse Luke cu sarcasm. Cum altfel ar putea merge orice întâlnire prezidată de Borsk Fey'lya?

— Au problemele lor, zise Han. Borsk şi prietenii lui descoperă că gestionarea unei galaxii nu este atât de uşoară pe cât credeau.

— Aşa că îşi găsesc țapi ispăşitori, spuse Luke.

— Cum ar fi..., îl îndemnă Han.

— O problemă de-a lungul Inelului Exterior, explică Luke. Cineva se bate cu contrabandiştii. Un Jedi, după cum cred ei, şi asta nu este pe placul lui Fyor Rodan sau Niuk Niuv.

— Probabil că îi costă o avere, spuse Han cu un zâmbet ironic.

— Oricare ar fi motivul, Consiliul nu este încântat de asta.

— Ceea ce înseamnă că dau vina pe tine, spuse Han. Ei bine, ce putem face în privința asta?

Tonul lui Han arăta destul de clar că nu avea o părere prea bună despre încercarea de a interveni.

— Nu mi-ai spus că tu Lando este acolo, exploatând asteroizi sau ceva de genul ăsta? întrebă Luke, iar expresia lui Han se înăspri.

— Este acolo, răspunse Han. Pe o pereche de planete numite Dubrillion şi Destrillion, în apropierea unui sistem de asteroizi pe care l-a numit cu modestie *Nebunia lui Lando*.

— Am nevoie de un fir de care să mă agăț, îi explică Luke. Poate o mică informație de la sursă.

— Ăsta ar fi Lando, fu de acord Han.

Nu părea deosebit de încântat de idee. Luke înțelese aparenta reticență a bărbatului şi o recunoscu ca fiind pură fanfaronadă. Han şi Lando erau prieteni – prieteni buni – dar întotdeauna părea să existe o reticență din partea amândurora de a recunoaşte public acest lucru.

— Poate, spuse Luke. Lando pare să ştie întotdeauna ce se întâmplă şi, dacă aflu povestea pe surse, aş putea să o folosesc pentru a convinge câțiva Consilieri să vadă lucrurile aşa cum vreau eu.

Han începu să dea din cap, apoi clipi din ochi şi se uită curios la Luke.

— Ai stat prea mult timp prin preajma mea, remarcă el. De ce zâmbeşti? îl întrebă el pe Jacen, care radia alături de Luke.

— Centura, spuse Jacen. Jaina va fi destul de fericită în legătură cu asta.

— Centura? întrebă Luke.

— *Cursa prin centură*, zise Jacen, dar expresia lui Luke rămase curioasă.

— Lando are o operațiune desfăşurată în paralel, îi explică Han. O numeşte *Cursa prin centură*. Este un joc – şi probabil că se fac mai mult decât nişte pariuri în jurul lui – în care piloții îşi testează abilitățile zburând în jurul asteroizilor, pentru a vedea cât timp pot rămâne în acel loc înainte să fie izbiți.

— Distruşi, vrei să spui, zise Luke. În bucăți mici. Nu sună ca o carieră promițătoare.

— Doar un pilot a fost rănit, interveni Jacen, atrăgând o privire surprinsă din partea lui Luke. Jaina mi-a spus, explică el. Lando a modificat unele nave de luptă

TIE cu ziduri de scuturi repulsoare, astfel încât să poată primi o lovitură, două sau zece, şi să poată ricoşa.

— Ar trebui să fie una dintre cele mai importante atracții ale galaxiei, răspunse Han. Dar pariez că e mai mult decât un simplu joc.

Luke aprobă din cap şi nu fu nevoie să ceară lămuriri. Auzise câteva rapoarte despre contrabandişti care se scufundau în centuri de asteroizi pentru a scăpa de urmărire. Poate că jocul lui Lando oferea un antrenament interesant.

— Vrei să te duci să-l vizitezi? întrebă Han. Nu este în relații prea bune cu Noua Republică în aceste zile.

— A fost vreodată?

— Probabil că are câteva afaceri secundare pe care Noua Republică le-ar vedea ca fiind mai puțin legitime, adăugă Han.

— Nu este întotdeauna aşa?

Asta aduse un chicotit din partea lui Han, dar numai pentru o clipă.

— Cum rămâne cu Mara? întrebă el serios. Se vor întoarce în curând şi, din câte am auzit, lucrurile nu au mers prea bine.

Asta îl lovi în plin pe Luke, ca un memento, aşa cum totul părea să fie un memento, că iubita lui soție nu era bine. Cei mai buni doctori din galaxie dădeau din cap neputincioşi, neputând face nimic altceva decât să privească cum ceva din interiorul Marei îi modifica continuu structura moleculară. Niciun medicament, nicio terapie nu se putuse apropia de tratarea bolii rare şi doar puterea ei interioară şi folosirea Forței, o ținea oarecum sub control. Ceilalți care contractaseră boala nu fuseseră la fel de norocoşi. *Deci, ce i-ar face o călătorie prin galaxie?* se întrebă Luke. *Ar fi fost prea mult? Ar pune-o într-o poziție periculoasă?*

— Mătuşa Mara tocmai a plecat la Rhommamool, îi aminti Jacen. Sunt trei zile de călătorie şi nu a fost în vacanță odată ajunsă acolo.

— Destul de adevărat, spuse Han. Poate că o tură până pe Inelul Exterior, departe de Consiliu, îi va face bine şi ei, şi soției mele.

Luke ridică din umeri şi aprobă din cap. Şi aşa totul păru stabilit.

Auziră apoi bipăitul sălbatic al lui R2-D2, gemetele lui Chewie, iar bobina de repulsor numărul şapte prinse viață. Apoi se auzi o altă explozie din interiorul *Şoimului,* iar motorul se stinse. Anakin coborî pe rampa de aterizare.

— Gata! bombăni el. Am terminat.

Totuşi, înainte ca Han să înceapă să țipe la el, o labă uriaşă şi păroasă ateriză pe umărul băiatului şi îl trase înapoi înăuntru, iar încercarea slabă a lui Anakin de a protesta fu spulberată de un răget Wookiee imens.

Han scoase un oftat şi îşi aruncă peste umăr cheia, care se izbi de podeaua metalică.

— Adolescenți, remarcă Luke, făcându-i cu ochiul lui Jacen.

Capitolul 5
Coordonatorul de război

Danni Quee cerceta din nou şi din nou hărţile, verificând coordonatele şi vectorii. Se afla în camera de control. Cei mai mulţi dintre oamenii de ştiinţă îşi petreceau acolo toate orele de veghe şi o parte din cele de somn, acum că aveau ceva interesant de urmărit. Nouă din cei cincisprezece se aflau în acel moment în cameră.

— În sistemul Helska, spuse Garth Breise. A patra planetă.

Danni încuviinţă din cap. Într-adevăr, se părea că asteroidul care se apropia de ei – care gonea cu o viteză mai mare decât orice obiect natural la care fuseseră martori vreodată – va pătrunde destul de curând în sistemul Helska. Acolo, având în vedere cursul şi viteza sa actuală – şi nu părea să existe niciun motiv pentru a se aştepta ca vreuna dintre ele să se schimbe – se va ciocni cu cea de-a patra planetă.

— Ce ştim despre această planetă? întrebă Danni.

Garth Breise ridică din umeri.

— Nu există prea multe informaţii în băncile de date despre sistemul Helska. Nu există o planetă care să poată fi locuită cu uşurinţă printre cele şapte şi nimeni nu şi-a făcut timp şi nu s-a chinuit să creeze una. Niciuna dintre ele nu are nici măcar nume – doar Helska de la 1 la 7.

— Îndreptaţi atunci lunetele orbitale spre cea de-a patra planetă, ordonă Danni. Să aflăm din ce este făcută.

— Gheaţă, spuse Yomin Carr de la *Modulul 7*, cel care arăta acum cea mai clară monitorizare a asteroidului.

Ceilalţi oameni de ştiinţă din încăpere se întoarseră să îl privească.

— Am făcut nişte cercetări şi câteva observaţii personale, explică Yomin Carr. După ce am stabilit că asteroidul va efectua o trecere apropiată, sau va lovi, am făcut câteva fotografii cu telescopul nostru orbital.

— Deci este doar o minge îngheţată de rocă? întrebă Garth.

— Sau o minge de apă îngheţată, răspunse Yomin Carr. Nu am putut detecta nimic mai substanţial decât gheaţă şi vapori. Niciun semn de minerale.

Bineînţeles, Yomin Carr ştia mult mai multe despre acea planetă, a patra din sistemul Helska. Fusese acolo; o studiase. Lăsase balizele *villip* lângă marginea galactică pentru a-i îndruma spre ea pe fraţii lui care se apropiau, gloria *Praetorite Vong*.

— Şi eşti sigură că o va lovi? întrebă Tee-ubo.

— Se pare că da, răspunse Danni.

— Cât de mare e planeta aia? întrebă Tee-ubo.

— Nu este mare, răspunse Yomin Carr. Câteva mii de kilometri în diametru.

— Dacă nu este decât gheaţă, atunci acel asteroid o va dezintegra, remarcă Bensin Tomri şi un zâmbet i se lărgi pe faţă. Cu toţii fuseseră entuziasmaţi când descoperiseră că asteroidul care se apropia se afla pe o traiectorie de coliziune, căci niciunul nu fusese vreodată martor la un asemenea eveniment rar. Acum, dacă Yomin Carr avea dreptate cu privire la compoziţia planetei, spectacolul putea fi într-

adevăr uimitor!

— Să încercăm să obţinem o perspectivă mai bună asupra acelei planete, sugeră Danni. Şi cred că e timpul să trimitem vorbă pentru ca *ExGal* şi Noua Republică să trimită nişte savanţi acolo.

— Şi repede, adăugă Bensin Tomri. Mai au doar câteva zile până când – făcu o pauză şi zâmbi larg, apoi îşi aruncă mâinile larg în lateral în timp ce termina brusc – *buuum*!

Tee-ubo merse direct la emiţătorul din secţiunea ridicată a camerei şi deschise cu un clic canalul normal de accesare a reţelei galactice şi de contactare a *Centrului ExGal*.

Nu funcţionă.

* * *

— Puneţi *dovin basalii*[9] să îşi consolideze fixarea pe planetă, spuse uriaşul şi puternicul Prefect Da'Gara echipajului său – echipajul său de pe asteroid, care nu era deloc un asteroid, ci mai degrabă o imensă bucată de zece kilometri de *coral yorik*[10], o navă-mamă vie.

— Doriţi mai multă viteză, Prefect? întrebă un alt războinic tatuat.

Da'Gara, care nu era obişnuit să fie interogat, îl privi curios.

— *Belek* tiu, spuse celălalt, pocnind din pumni pe umerii opuşi, răspunsul şi semnalul atât pentru scuze, cât şi pentru permisiunea de a continua.

Da'Gara încuviinţă din cap. Acest războinic, Tu Shoolb, dovedise că este descurcăreţ şi viclean în călătoria lor printre galaxii.

— O schimbare a vitezei ar putea să-i alerteze pe toţi cei care ne urmăresc, explică Tu Shoolb. Căci corpurile naturale nu ar accelera atât de evident.

— Cei care ne urmăresc? întrebă Da'Gara. Te îndoieşti în legătură cu reuşita lui Yomin Carr?

— Nu, Prefect, spuse Tu Shoolb, care făcu din nou un semn de respect şi repetă: *Belek tiu*.

Da'Gara îi făcu semn să se întoarcă la sarcina sa de a supraveghea *dovin basalii,* organismele care propulseau nava-lume. Posedând capacitatea de a se fixa pe anumite câmpuri gravitaţionale, excluzându-le pe toate celelalte, chiar şi pe câmpuri gravitaţionale aflate la milioane de kilometri distanţă, *dovin basalii* adulţi, sferici de trei metri, funcţionau ca nişte propulsoare perpetue. Şi cu cât îşi concentrau mai mult traiectoria, cu atât mai mare era atracţia. Acum erau fixaţi pe o planetă, cea pe care locuitorii acestei galaxii o numeau Helska 4, conform instrucţiunilor balizei *villip* a lui Yomin Carr, care fusese lăsată la *Vectorul de Intrare*, punctul de breşă al marginii galactice, cu indicaţii precise.

Da'Gara fu cât pe ce să se răzgândească atunci asupra ordinului său către Tu

[9] Dovin basal – formă organică de mijloc de apărare folosită de Yuuzhan Vong. De obicei implantate în neuromotorul unei nave Yuuzhan Vong, sunt folosiţi pentru propulsie, apărare şi o varietate de alte scopuri.

[10] Coral yorik – principalul material de construcţie a navelor Yuuzhan Vong. Acesta era cultivat pe planetă sub forma unei nave, iar mai târziu în interiorul său erau implantate sau crescute creaturi simbiotice pentru a îndeplini funcţiile navei. Acesta ingera materialul pe care era cultivat (rocă, minereuri nerafinate sau, ocazional, resturi de buncăre sau clădiri inamice), dar avea nevoie şi de material organic.

Shoolb, fiindcă instrucțiunile lui Yomin Carr ceruseră o cursă constantă către a patra planetă, dar Prefectul era nerăbdător, iar dacă Carr îşi făcuse treaba corect, atunci nu avea să afle nimeni. Desigur, accelerația ar putea forța unele corecții de curs de ultim moment pentru a intercepta corect planeta, dar nu conta. Pentru că Prefectul dorea să treacă la treabă. Se întorsese în compartimentul principal de aşteptare pentru a comunica cu marele *yammosk*, coordonatorul de război; iar creatura gigantică, cu capul ei bulbos strălucind roşu de nerăbdare, cu numeroasele ei tentacule – unele groase şi altele subțiri ca un filament, dar lungi de o sută de kilometri – încolăcite şi zvâcnind, îi dezvăluise clar dorința de a începe.

Da'Gara era Prefect – nu un titlu minor – şi aceasta era nava pe care trebuia să o comande, dar misiunea în totalitatea ei era apanajul coordonatorului de război, o creatură, o unealtă, proiectată genetic de-a lungul secolelor pentru a-şi servi poporul tocmai în această calitate de cuceritor.

Yammoskul era nerăbdător. La fel era şi Da'Gara.

* * *

— O coadă, anunță unul dintre oamenii de ştiință de la *ExGal-4*. Se ridică în picioare şi plesni marginea consolei. Ştiam eu!

Danni, Bensin şi alți câțiva dintre ei se repeziră la vizorul *Modulului 7*, dând din cap în timp ce recunoşteau coada vizibilă a asteroidului.

— Nu e cine ştie ce, remarcă un altul, dar o dâră de ceva era într-adevăr vizibilă.

— O cometă, atunci, medită Bensin Tomri, şi mai multe conversații erupseră deodată, în principal cu privire la aparenta lipsă de căldură dincolo de marginea galactică, căci dacă într-adevăr existau căldură şi energie asemănătoare cu cea a soarelui acolo, aşa cum teoretizau mulți savanți, atunci nicio cometă nu ar fi putut trece prin ea cu gheața intactă.

Danni şi Bensin schimbară un zâmbet sincer. Aceasta fusese o zi plină de descoperiri neaşteptate, întotdeauna o încântare pentru mintea ştiințifică. Mai întâi, observaseră că asteroidul cu dungi accelerase semnificativ, deşi nu stabiliseră încă dacă acest lucru se datora vreunui ricoşeu al marginii galactice sau unei forțe gravitaționale pe care nu o observaseră încă, iar acum aflaseră că nu era deloc un asteroid, ci o cometă, care lăsa în urmă o coadă mică, dar incontestabilă.

— Garth a reparat deja sistemul de comunicații? întrebă Danni.

— Lucrează la el, răspunse Bensin Tomri.

— Ceva a mestecat cablurile şi trebuie să construiască un conector suficient de mare pentru a le sorta pe toate.

Din cealaltă parte a camerei, Yomin Carr privea totul cu amuzament. Aceea nu era o cometă şi nici nu avea o coadă în spatele ei. Vrejurile care urmau nava-lume erau nişte creaturi membranoase uriaşe ancorate la capăt de *coralskipperi*[11] pilotați, versiuni mai mici de nave de luptă, ale *coralului yorik*. În momentele în care

---

[11] *Coralskipper* – la fel ca toate navele Yuuzhan Vong, navele lor de luptă erau mai degrabă crescute decât construite şi erau realizate din componente în întregime biologice. Aproximativ la fel de manevrabile în spațiu ca şi X-interceptoarele, deşi lipsite de hiperpropulsor şi mult mai puțin manevrabile în atmosferă, *coralskipperii* au fost vârful de lance al invaziei Yuuzhan Vong în galaxie.

câmpurile de atracție gravitațională erau slabe, aceste membrane se întindeau larg ca nişte pânze cosmice, călărind vânturile interstelare.

Garth Breise intră atunci în cameră, cărând o cutie mare de metal.

— Două zile, îi spuse el lui Danni.

— Să fie mâine, răspunse ea. Vrem să le dăm timp să ajungă la fața locului.

Garth suspină, dar aprobă din cap şi se grăbi să plece.

Yomin Carr nu făcu decât să zâmbească, cunoscând inutilitatea acestui lucru. Garth Breise ar fi reparat cablurile, doar pentru a constata că sistemul oricum nu ar fi funcționat. Cât timp le va lua, se întreba războinicul Yuuzhan Vong, să descopere următoarea problemă: cablurile subtil deconectate din vârful turnului?

Da, aceste ființe nebune aveau să aibă multe surprize în următoarele zile, şi nu aveau să le dea de veste semenilor lor, iar apoi planeta avea să ardă în jurul lor. Apusul de soare din acea seară era înțesat de verde şi portocaliu, semn clar că micii gândaci ai lui Yomin Carr îşi lucrau magia mortală.

* * *

Da'Gara stătea în compartimentul său multicolor şi simțea vibrațiile şi mişcările mai puțin subtile din jurul său. Totul era la locul lui acum, căci ordonase încetinirea vitezei pentru a intercepta a patra planetă, locul unde el şi *yammoskul* urmau să-şi facă baza de operațiuni.

În spatele navei-lume, zeci de *coralskipperi* cu un singur pilot se desfăşurau în evantai, purtând cu ele uriaşa velă membranoasă. Aceştia inversară pânza într-un semicerc, cu nava-lume în vârf; *dovin bazalii*, la ordinele timonierilor, renunțară la gravitația planetei şi se concentrară în schimb pe câmpuri opuse, încetinind uriaşa navă vie. *Coralskipperii* o aduseră în stmosferă, iar nava intră în contact cu planeta, nu cu marea explozie la care se aşteptaseră cei care priveau de departe, ci cu un zgomot surd, membranele protejând şi amortizând impactul ca o saltea gigantică.

Da'Gara, ca şi ceilalți cinci mii de Yuuzhan Vong de la bord, se îndreptară spre vestiarele lor şi scoaseră o creatură cărnoasă şi membranoasă, o variantă a măştii *ooglith* numită *camuflator ooglith*. Cu ajutorul Prefectului, creatura se înfăşură peste picioarele lui şi îl învălui, apoi începu extazul usturător al îmbinării, milioanele sale de filamente de conectare alunecând în porii lui Da'Gara. Spre deosebire de *mascator*, masca facială a *camuflatorului* era transparentă, arătând toată gloria desfigurărilor gazdei sale. După o scurtă pauză pentru a experimenta pe deplin conexiunea, Da'Gara culese o creatură moale în formă de stea din rezervorul cu apă de lângă el şi o ținu în dreptul feței sale, moment în care aceasta se prinse. Prefectul trase un căscat uşor în timp ce glanda centrală a *gnullithului*[12] îi şerpuia în gât, şi fu nevoit să pună un deget de o parte şi de alta a nasului pentru a împiedica cleştele de acolo să îi obtureze alimentarea cu aer.

Dar apoi conexiunea fu completă şi creatura înțelese. Acum respira din apa din

---

[12] Gnullith – categorie de aparate biotehnologice de respirat purtate de Yuuzhan Vong. La fel ca toate echipamentele şi dispozitivele Yuuzhan Vong, acestea erau organisme vii: de fapt, funcționau ca un filtru de aer permițându-i purtătorului să respire în orice mediu necoroziv sau fluidic care conținea oxigen. Semănând cu stelele de mare, gnullithul se sigila peste gura purtătorului şi introducea o trompă lungă pe gât pentru a furniza gazdei o sursă de aer respirabil. Deşi nu era confortabil de folosit, nici nu provocau durere purtătorului. Spre deosebire de măştile de respirație, gnullithii puteau fi folosiți la nesfârşit, deoarece nu foloseau canistre de aer şi nu necesitau filtre de înlocuire.

corpul lui Da'Gara, în timp ce el trăgea oxigenul necesar prin nas.

Prefectul îşi croi drum de-a lungul coridoarelor cu pereți aspri până la nivelul cel mai de jos, unde aşteptau numeroşii săi soldați şi marele *yammosk*.

Yammoskul deschise drumul spre ieşirea din nava-lume, tentaculele sale mai groase întinzându-se la maximum pentru a se prinde bine de suprafața înghețată.

Apoi, creatura îşi expusese uriaşul dinte central şi, cu forța unui tun ionic, îl înfipse în gheață, lovind în mod repetat, săpând în jos, tot mai jos, şi secretă un lichid pentru a eroda şi mai mult crusta. După aproape o oră, dintele pătrunse, iar *yammoskul* nu pierdu timpul şi îşi contorsionă corpul uriaş şi fără oase, alunecând în jos, tot mai jos, în lumea acvatică de dedesubt.

Da'Gara şi echipajul său îl urmară, coborând rapid pe toboganul lung pentru a se strecura sub apă, unde *gnullitul* pe care şi-l fixaseră pe fețe avea să respire în locul lor, iar camuflatorul *ooglith* îi proteja de temperaturile scăzute. În scurt timp, secrețiile *yammoskului* se consumară, iar gheața acoperi rapid gaura. Dar nu înainte ca o altă creatură gigantică, un vierme tubular maroniu, să-şi fi strecurat un capăt afară din nava-lume, pe toboganul scobit şi să intre în apă. Aerul din interiorul acestei creaturi tubulare era prea cald pentru ca gheața să se reformeze, făcând din ea linia vieții şi a comunicațiilor pentru Da'Gara şi ceilalți către nava lor.

Piloții de *coralskipperi* se apucară apoi de treabă, desfăşurând cu grijă membrana şi apoi eliberând-o. Zburară până la docul de andocare superior al navei, iar acolo aşteptară ordinele coordonatorului de război.

* * *

— Gravitația planetei a prins-o până la urmă! anunță entuziasmat Bensin Tomri.

Toți cei cincisprezece se aflau în acel moment în sala de control, sperând la un astfel de eveniment, sperând că accelerația cometei nu-i va permite să treacă de a patra planetă. Cu toții priveau cu atenție cum micuța picătură se apropia de planetă, iar apoi... nimic. Nicio explozie, nicio vaporizare a planetei de gheață. Nimic.

— Ce naiba? întrebă confuz unul dintre oamenii de ştiință, şi fiecare dintre ei se scărpină în cap.

Toate datele primite de la acea cometă fuseseră neconcludente, nu le arătaseră niciun semn de ceva familiar în compoziția ei, iar acum asta.

— Ai reparat turnul de comunicații? îl întrebă Danni pe Garth oarecum tăios.

— Singurul lucru pe care nu l-am încercat încă este să mă cațăr pe chestia aia ca să verific conexiunile de la acel capăt, răspunse bărbatul pe acelaşi ton frustrat.

Privirea lui Danni nu arătă niciun compromis.

— O voi face. O s-o fac, zise el, aruncând mâinile în sus în semn de înfrângere, şi ieşind furtunos din cameră.

— Are cineva vreo idee despre ceea ce tocmai am văzut? întrebă frustrată Danni, întorcându-şi atenția la ecranul de vizualizare.

Niciun răspuns nu veni înapoi.

— Trebuie să luăm legătura cu *ExGal*, remarcă Bensin. Fie cu turnul, fie din spațiu.

— Vrei să ducem nava *Spacecaster* sus? întrebă un altul cu îndoială.

— Exact asta vom face, interveni Danni. O vom duce sus şi până la planetă, şi

vom efectua pe drum un apel către rețeaua galactică.

Nu existară argumente în acest sens, însă nimeni dintre cei din cameră nu părea prea încântat de acea perspectivă. Ultima dată când fusese folosit vechiul *Spacecaster*, abia dacă ajunsese pe orbită, iar perspectiva de a zbura cu el până în sistemul Helska era mai mult decât intimidantă.

Cu excepția lui Yomin Carr, care credea că întreaga scenă a oamenilor de ştiință neîndemânatici şi indisciplinați era mai degrabă edificatoare.

Capitolul 6
Du-mă departe, foarte departe

Sabia de Jad ieşi din hiperspaţiu pentru ultima etapă a călătoriei sale spre Coruscant. Jaina se ocupase de toate manevrele legate de traseu, de activarea şi dezactivarea hiperpropulsorului, cu Mara veghind asupra ei, iar acum, întorcându-se la viteză subluminică, Mara era atât de încrezătoare în fată, încât îi încredinţase puntea de comandă pentru a conduce singură nava.

Leia fu surprinsă când intră şi o văzu pe fiica ei stând confortabil la comenzi, fără supravegherea Marei.

— Unde este mătuşa ta? întrebă ea.

Jaina se întoarse, cu un zâmbet larg.

— A spus că e obosită.

Leia se deplasă pentru a lua loc lângă Jaina.

— Cât timp a mai rămas până ajungem pe Coruscant?

— Două ore, răspunse Jaina. Mara a spus să ies mai devreme din hiperspaţiu din cauza traficului intens din regiune. Vrea să o trezesc înainte de apropierea finală.

Leia încuviinţă din cap şi se lăsă în spate pe scaun. Şi ea era obosită. În ultimii ani, îşi tot dăduse demisia din funcţiile avute, iar apoi se lăsase târâtă înapoi, amintindu-i-se adesea – în mod emoţionant –, sau amintindu-şi ei însăşi, că un milion de vieţi puteau atârna în balanţă. Leia era considerată printre cei mai buni diplomaţi din ierarhia Noii Republici, singura persoană a cărei reputaţie eroică, abilităţi de negociere şi empatie adevărată îi permiteau să intervină în crizele în desfăşurare.

Închise ochii şi scoase un chicotit de autoironie, amintindu-şi că toate aceste abilităţi şi reputaţie nu făcuseră absolut nimic pentru a ajuta în cazul situaţiei Osarian-Rhommamool. Rhommamoolienii aveau multe plângeri legitime împotriva Osarienilor. Osarienii trăiau mult mai bine decât omologii lor Rhommamoolieni, relaxându-se în lux de pe urma muncii minerilor, şi nu era un secret faptul că Rhommamoolienii erau mult prea insuficient reprezentaţi în guvernul Osarian. Acum, însă, aceste plângeri fuseseră agravate şi exploatate, transformate în ceva de natură fanatică şi religioasă, iar ceea ce ar fi trebuit să fie un arbitraj al muncitorilor risca să devină un *război sfânt*.

Leia înţelegea acum că era pe cale să se transforme într-un mare pericol, căci în toţi anii ei, rareori avusese de-a face cu cineva atât de recalcitrant ca Nom Anor sau, cel puţin, atât de încrâncenat, având în vedere faptul că omul şi cei pe care se presupunea că îi reprezenta aveau să fie probabil anihilaţi într-un război pe care nu-l puteau câştiga. După întâlnirea dezastruoasă, Leia îi trimisese mai multe apeluri de la postul ei de pe *Mediator*, iar el răspunsese la fiecare dintre ele.

De obicei doar pentru a-i spune că nu avea timp să vorbească cu ea.

Cu aceste gânduri enervante în minte, Leia căzu în somn.

* * *

— Uau, răsuflă Jaina, iar Leia deschise brusc ochii, gândindu-se că ar putea fi probleme.

— Ce este? o întrebă ea cu o îngrijorare evidentă.

— Un *Apărător Stelar* Mon Calamari, răspunse Jaina, arătând spre cadranul din stânga sus al ecranului.

Cu o mişcare a celeilalte mâini, înclină ecranul pentru a scoate în evidenţă în întregime frumoasa navă. Şi era spectaculoasă. La fel ca toate navele Mon Calamari, aceasta era unică, o operă de artă, elegantă şi fluidă şi, în cele din urmă, mortală. Era cea mai mare navă construită vreodată pe acea lume acvatică, aproape de două ori mai mare decât crucişătorul de luptă pe care îl lăsaseră în urmă între Osarian şi Rhommamool, şi era primul *Apărător Stelar* Mon Calamari produs pentru flota Noii Republici.

— *Vicontele*, remarcă Leia. Abia a fost dată în funcţiune acum două săptămâni. Probabil că face un survol pentru aprobarea Consiliului.

— Uau, răsuflă din nou Jaina, cu ochii aceia căprui sclipind.

Leia râse în sinea ei în tăcere. Când auzise oftatul Jainei, presupusese imediat că sunt probleme şi se temuse că Jaina nu se putea descurca. Îşi examină aparenta lipsă de încredere în fiica ei şi, pentru o clipă, crezu că trebuie să fie o mamă groaznică pentru a avea o părere atât de proastă despre fata ei cea încercată.

Nu, nu fată, îşi aminti Leia. *Tânără femeie.*

Când intrase pentru prima dată, după ce terminase raportul despre dezastrul care se pregătea pe Rhommamool, şi o văzuse pe Jaina singură, inima îi tresărise o clipă. Cu toate astea, Mara, fiind cel mai competent şi responsabil adult pe care îl cunoscuse Leia vreodată, considerase potrivit să o lase pe Jaina singură.

De ce nu putea Leia să aibă aceeaşi încredere în propriul ei copil? O studie cu atenţie pe Jaina, siguranţa mişcărilor şi expresia calmă de pe chipul ei.

— Cât de aproape suntem? întrebă ea.

Jaina ridică din umeri.

— Ai dormit mai bine de o oră, explică ea. Mai avem încă o jumătate de oră, poate, în funcţie de cursul pe care ne vor spune să-l urmăm.

— Mă duc s-o aduc pe Mara, se oferi Leia, ridicându-se din scaun şi înlăturând ultimele rămăşiţe de somn.

— Ai putea să o laşi să se odihnească, sugeră Jaina. Pot să duc *Sabia de Jad* jos.

Leia se gândi la asta pentru o clipă. Da, Jaina putea ateriza naveta fără probleme, iar Leia era un pilot experimentat şi putea să o supravegheze pe tot parcursul drumului, iar Mara ar fi avut cu siguranţă nevoie de toată odihna pe care o putea găsi. Aproape că fu de acord.

Aproape – şi din nou apărură acele îndoieli sâcâitoare despre felul în care o creştea pe Jaina.

— Este nava Marei, spuse ea. Aterizarea navei fără permisiunea ei explicită ar fi un afront la adresa ei.

Mulţumită de eschiva cu protocolul, Leia zâmbi şi o bătu pe Jaina pe umăr.

— Ştiu că ai ateriza atât de lin încât Mara nici măcar nu s-ar clinti în patul ei, spuse ea, şi îi făcu cu ochiul Jainei când tânăra se uită la ea.

Asta aduse un zâmbet pe chipul Jainei, iar Leia o mângâie din nou uşor pe

umăr şi părăsi puntea, îndreptându-se spre camera Marei.

Se opri în fața uşii şi ridică mâna să bată, dar apoi ezită, auzind sunete încete venind dinăuntru. Leia îşi puse urechea la uşă şi ascultă cu atenție.

Auzea doar câte un scâncet ocazional, iar Leia înțelese că Mara plângea.

— Mara? strigă ea încet, şi bătu la uşă.

Nu primi niciun răspuns, iar Leia apăsă pe buton şi lăsă uşa să alunece. Mara stătea pe patul ei, cu spatele la Leia, cu umerii uşor aplecați, ca şi cum tocmai îşi controlase emoțiile.

— Eşti bine? întrebă Leia.

Mara încuviință din cap. Leia se mută şi se aşeză pe pat lângă ea, trecându-şi brațul peste umerii Marei de îndată ce recunoscu umezeala care îi mărginea ochii.

— Ce este? întrebă ea cu blândețe.

Mara se îndreptă de spate şi respiră adânc, încheind cu un zâmbet forțat.

— Absolut nimic, răspunse ea.

Leia o privi sceptică.

— Un vis, preciză Mara. Şi când m-am trezit, m-am comportat ca o proastă.

— Vrei să vorbim despre asta?

Mara ridică din umeri. Leia mai aşteptă o clipă, dar se părea că cealaltă femeie nu voia să ofere nimic în plus.

— Ne apropiem de Coruscant, zise Leia. Vrei să o ajut pe Jaina să o ducă jos?

— Pot să o fac eu, o asigură Mara.

Se ridică şi porni spre uşă, cu un pas plin de rigiditate care îi aduse o tresărire pe față. Leia se ridică într-o clipă, prinzând-o pe Mara sub braț pentru a o sprijini.

— Doar am dormit într-o poziție răsucită, încercă Mara să explice, dar Leia, care nu crezuse asta nicio clipă, nu-i dădu drumul.

Veni pe lângă Mara şi o forță uşor să se aşeze înapoi pe marginea patului.

— Nu e vorba de felul în care ai dormit, spuse ea. E vorba de boală, nu-i aşa?

Mara îşi ridică privirea spre ea, reuşind să se lupte cu succes cu orice urmă de lacrimi.

— A revenit acum puțin timp, mărturisi ea.

Leia suspină şi scutură din cap, dorindu-şi să poată face ceva, orice, pentru a o ajuta pe cumnata şi prietena ei dragă.

— Ai spus că este destul de normal, zise ea. E ceva diferit în privința atacului de data asta?

Mara îşi întoarse privirea.

— Trebuie să-mi spui, spuse Leia, mai severă decât intenționase, iar privirea pe care i-o întoarse Mara – nu de furie sau de violență, ci mai mult de neîncredere – o puse pe Leia pe gânduri.

La urma urmei, de ce trebuia să-i spună Mara? Pentru că nu era ca şi cum ar fi putut face ceva ca să o ajute pe femeie. Toți ceilalți care se îmbolnăviseră de această boală le spuseseră doctorilor lor şi fuseseră ulterior trimişi la cei mai buni medici din Noua Republică. Cu toții îşi detaliaseră fiecare senzație de durere şi imploraseră pentru orice ajutor. Cu toții erau morți, sau urmau să fie în curând.

— Îmi pare rău, spuse Leia, cu acel gând tulburător atârnându-i greu în minte. Nu trebuie să-mi spui nimic.

Se aplecă în față şi o sărută pe Mara pe obraz, apoi se ridică pentru a pleca, oferindu-i femeii mâna. Mara luă acea mână, dar, în loc să se ridice, o trase pe Leia

înapoi pe pat, lângă ea. Apoi privi lung şi intens în ochii Leiei.

— Pântecele meu, de data asta, spuse ea.

Leia îşi încreţi faţa, fără să înţeleagă.

— Boala, explică Mara. A revenit din nou în timp ce dormeam, de data asta atacându-mi pântecele.

Ochii Leiei se măriră de frică.

— Ai reuşit să o învingi?

Mara încuviinţă din cap şi reuşi un uşor zâmbet.

— Încă nu mă va ucide, răspunse ea cu un chicotit nu tocmai reconfortant.

Leia încuviinţă din cap, plină de admiraţie pentru această femeie puternică şi stoică. De fiecare dată când boala apăruse, Mara îşi concentrase puterea, şi concentrase Forţa în interior şi o învinsese.

— Dar a fost mai dificil de data asta, remarcă Leia, crezând că avea răspunsul la reacţia lacrimogenă neobişnuită a Marei.

Femeia clătină din cap.

— Nu a fost un atac atât de rău, răspunse ea.

— Şi atunci ce? întrebă Leia.

Mara mai respiră adânc.

— Pântecele meu, spuse ea cu solemnitate.

Atunci Leia înţelese pe deplin.

— Ţi-e teamă că s-ar putea să nu mai poţi avea copii, spuse ea.

— Nu mai sunt atât de tânără, răspunse Mara cu un chicotit de autoironie.

Era destul de adevărat – Mara, ca şi Leia şi Luke, trecuse de patruzeci de ani, dar, cu excepţia bolii, era foarte sănătoasă şi, din câte ştia Leia, încă putea avea copii. Leia înţelegea totuşi cu siguranţă îngrijorările femeii, având în vedere că boala o atacase chiar în miezul feminităţii ei.

— Când m-am căsătorit cu fratele tău, am vorbit despre copii, explică Mara. Îi urmărise pe cei trei ai voştri crescând atât de puternici şi de minunaţi şi, mai mult decât orice pe lume, amândoi ni-i doream pe ai noştri.

— Poţi să-i ai în continuare, o asigură Leia.

— Poate, răspunse Mara. Dar cine ştie, Leia? Încep să obosesc să mă lupt, iar boala asta nu dă semne că se va opri.

— Şi nici nu câştigă teren, îi reaminti Leia.

— Nu am renunţat, o asigură Mara. Dar nu pot avea copii acum – nici măcar nu ştiu dacă nu le-aş transmite problema, sau dacă nu ar fi ucişi de ceea ce este în mine. Şi cine ştie când se va termina, sau dacă boala asta nu va provoca prea multe daune pentru ca eu să îi mai pot avea vreodată.

Leia voia să spună ceva liniştitor, dar cum ar fi putut să respingă logica evident bine întemeiată a Marei? Îşi puse braţul pe umărul femeii.

— Trebuie să continui să speri, spuse ea.

Mara reuşi să schiţeze un zâmbet.

— O voi face, promise ea. În plus, acum o am pe Jaina sub aripa mea şi asta e aproape la fel de bine.

O străfulgerare rapidă pe faţa Leiei o trădă.

— Ce? întrebă Mara cu îngrijorare.

Leia se înroşi şi râse în hohote.

— Ce este?

— Au fost momente în care am fost atât de geloasă pe tine şi pe Jaina, recunoscu Leia, zâmbind la fiecare cuvânt. Văd legătura dintre voi şi mă simt deopotrivă încântată că Jaina şi-a găsit o prietenă şi un mentor atât de inspirat, dar şi îngrozitor. Când vă văd pe amândouă lucrând împreună, îmi vine să dau năvală ca să vă îmbrățişez şi să vă sugrum în acelaşi timp!

Expresia Marei dezvălui o adevărată îngrijorare, până când Leia se năpusti peste ea, înfăşurând-o într-o îmbrățişare strânsă.

— Oh, vei învinge asta, spuse Leia. Vei reuşi. Şi vei avea copii, şi poate că, în curând după tine, Jaina va avea şi ea unul. O împinse pe Mara înapoi la o distanță de un braț. Şi nu va fi distractiv? o întrebă ea. Noi trei stând împreună şi schimbând poveşti, în timp ce Luke va avea grijă de toți copiii.

Era lucrul cel mai potrivit de spus în acel moment, iar marginile buzelor Marei se ridicară, doar un pic, într-un zâmbet, iar o licărire de speranță îi traversă ochii verzi şi vii. Leia ştia însă, în timp ce ea şi Mara se îndreptau înapoi spre punte, că s-ar putea să fie doar o speranță trecătoare, iar imaginea ei şi a Jainei stând şi vorbind cu copiii Jainei despre curajoasa şi defuncta lor mătuşă Mara aproape că o dărâmă în acel moment.

Aproape, dar îşi stăpâni lacrimile. Trebuia să o facă – cu toții trebuiau să o facă, de dragul Marei.

* * *

Jacen auzi şuieratul revelator şi zbârnâitul electric în timp ce se apropia de camera principală a *Şoimului Mileniului*. Realiză că Anakin era acolo şi exersa din nou cu sabia de lumină. Întotdeauna exersa.

În mod normal, Jacen l-ar fi lăsat pe fratele său mai mic în pace, ştiind că cei doi pur şi simplu nu puteau ajunge la niciun acord filozofic în starea lor de spirit actuală. De data asta, însă, după spectacolul de la şedința Consiliului, Jacen avea chef de o ceartă bună, aşa că trecu prin trapă.

Acolo era Anakin, îmbibat în sudoare, ferindu-se şi răsucindu-se, sabia sa sclipind pentru a para fiecare dintre numeroasele zvâcniri de energie ale micii telecomenzi care plutea în jurul lui, căutând o breşă în apărarea sa. Jacen fu nevoit să recunoască faptul că frățiorul său mai mic devenise bun, în timp ce Anakin cobora sabia de lumină în cruce, spre stânga, în sus spre stânga, şi înapoi spre dreapta, într-o succesiune fulgerătoare, fiecare mişcare reuşind să îndepărteze cu lejeritate câte un proiectil de energie. Secvența se încheie, iar Anakin închise lama şi rămase în picioare, respirând greu.

Jacen începu să aplaude încet, aproape batjocoritor.

— Ai putea să o faci la fel de bine? întrebă Anakin, înainte să se întoarcă cu fața la fratele său.

— Are vreo importanță? replică Jacen.

Anakin îşi încreți fața în dispreț şi pufni pe nas.

— Îți petreci jumătate din viață dansând cu chestia aia, comentă Jacen.

— Suntem Cavaleri Jedi, sau vom fi în curând, răspunse Anakin.

— Şi toți Jedii ar trebui să-şi petreacă toate orele de veghe singuri, dansând cu telecomenzile, spuse Jacen cu sarcasm.

— Şi tu te antrenezi, replică Anakin.

— Şi petrec mai mult timp singur decât tine, fu de acord Jacen.

Anakin îl privi sceptic, ca şi cum ar fi vrut să întrebe, având în vedere această recunoaştere, care ar putea fi problema.

— Chiar există un motiv pentru solitudine şi pentru practică, încercă Jacen să-i explice.

— Pentru a ne perfecţiona abilităţile, răspunse Anakin.

Jacen clătină din cap înainte ca fratele său mai mic să termine măcar acel răspuns aşteptat.

— Pentru a ne aprofunda înţelegerea, spuse el.

— Iarăşi asta?

— Întotdeauna asta, zise Jacen cu fermitate. Când exersezi, la ce te gândeşti?

Din nou apăru expresia sceptică.

— Îţi imaginezi doar că vânezi Gamorreeni nelegiuiţi? întrebă Jacen. Că salvezi galaxia, aşa cum a făcut tata cândva?

— Când mă antrenez, mintea mea se eliberează de orice dezordine, răspunse Anakin, dar Jacen clătină iar din cap, nemulţumit de răspuns.

— Chiar înainte să te laşi cuprins pe deplin în Forţă, clarifică el, şi imediat după. La ce te gândeşti?

Expresia lui Anakin se transformă într-una de furie.

— La ce te gândeşti în acele momente? insistă Jacen. Ce bătălii fantastice duci în aceste şedinţe?

— Ce importanţă are? răbufni Anakin.

— Pentru că nu acesta este adevărul Forţei, răspunse Jacen, la fel de tăios. Continui să te gândeşti la ea ca la un instrument, o armă în războiul tău împotriva a tot ceea ce vezi ca fiind rău. Dar asta este o filozofie atât de limitativă.

— Este o armă, răspunse Anakin încet. O armă puternică şi o responsabilitate foarte mare.

Jacen clătină din cap.

— Acestea sunt adevărurile mai puţin importante ale Forţei, spuse el. Cele asupra cărora se concentrează atât de mulţi ca tine pentru a-şi satisface foamea personală de glorie.

Anakin păru că e pe punctul de a scuipa.

— Forţa este o metodă de serenitate şi adevăr, nu un instrument de proiecţie în exterior care să fie folosit pentru a promova percepţia binelui de către o singură persoană, predică Jacen.

— Crezi că Noua Republică este rea? chicoti Anakin.

— Nici bună, nici rea, explică Jacen, fără să se simtă ofensat. Dar nu sunt de acord cu toate acţiunile lor. Cu siguranţă că anumite comunităţi au avut de suferit de pe urma lor, la fel ca în timpul domniei Împăratului.

— Dar de data asta, acţiunile au fost întreprinse pentru un bine mai mare, argumentă Anakin cu vehemenţă, evident nemulţumit să audă orice comparaţie între Noua Republică şi vechiul Imperiu.

Jacen se mulţumi doar să chicotească, reacţia simplă şi batjocoritoare având ca efect întoarcerea cuvintelor lui Anakin, astfel încât fratele mai mic fu nevoit să recunoască adevărul subtil din ele.

— M-am săturat să aud toate astea, comentă Anakin.

— Le vei auzi până când vei învăţa adevărul, replică imediat Jacen. Aceasta

este responsabilitatea mea.

— Unchiul Luke ți-a spus asta?

— Nu este vorba despre el, răspunse Jacen. Este vorba despre noi doi.

— El va reuni din nou Consiliul Jedi, spuse Anakin, ca şi cum aceste cuvinte i-ar fi oferit o victorie.

— Trebuie să o facă, spuse Jacen, tonul său lăsând să se înțeleagă că nu era încântat de această recunoaştere. Sau riscă un dezastru din cauza celorlalți Cavaleri Jedi ca tine, care aleargă prin galaxie, îndreptând orice greşeală.

Făcu un gest de lehamite din mâini către fratele său şi se întoarse să plece, dar înainte să facă doi paşi, Anakin îl apucă de umăr şi îl trase înapoi.

Tânărul ridică mânerul sabiei sale de lumină.

— Acesta, spuse el cu emfază, este un instrument al legii.

— Nu, îi mârâi Jacen în față. Este un instrument prin care un Jedi poate privi în interiorul său şi îşi poate găsi pacea interioară, un instrument de măsură pentru acceptarea Forței.

Expresia lui Anakin dezvălui clar că nu pricepea deloc.

— Să refuzi pătrunderea deplină a Forței în timpul unei astfel de sesiuni de antrenament îți va şubrezi manevrele defensive şi te va înțepa, şi încă de multe ori, replică Jacen. Nu este vorba despre a purta un război, Anakin. Este vorba despre găsirea păcii şi despre locul tău în galaxie.

— Cuvinte frumoase care nu înseamnă nimic atunci când începe lupta, replică Anakin.

— Un Jedi care trăieşte în pace este de departe un războinic mai bun, spuse Jacen.

— Dovedeşte-o.

Anakin îşi accentuă provocarea prin aprinderea sabiei, făcând-o să clipească şi să bâzâie la viață chiar prin fața lui Jacen.

— Dacă trebuie, o să-ți bag ideea în capul tău îngust, răspunse Jacen, trecând calm pe lângă el.

Se întoarse cu fața la Anakin şi îşi aduse propria sabie strălucitoare la viață în fața lui. Anakin închise trapa – unchiul Luke nu s-ar fi bucurat să-i găsească antrenându-se aici, şi nici tatăl lor nu s-ar fi bucurat! – şi se întoarse înapoi spre fratele său, care se apropia deja cu paşi intenşi şi măsurați.

— Poate că vei recunoaşte adevărul când te voi învinge, spuse Anakin, dar era evident că Jacen nu asculta, fiind deja căzut în nivelele de concentrare mai profundă, premergătoare vidului conştient care era acceptarea pură a Forței.

Amândoi făcură o pauză lungă, apoi, brusc, Anakin veni rapid în față, sabia rotindu-se în sus şi tăind spre umărul lui Jacen, iar când Jacen pară cu uşurință, Anakin îşi trimise sabia în partea opusă, plonjând de-a lungul unghiului opus.

Jacen o pară şi pe aceea, prinzând arma lui Anakin cu a sa şi aducându-le pe amândouă în jur şi în jos, înapoi în stânga lui Jacen şi apoi mai departe în jurul său. Când fiecare dintre cele două lame ajunse ridicată direct între cei doi frați, Jacen îşi răsuci încheietura mâinii, trecându-şi lama şi mai mult în jurul celei a lui Anakin.

Dar Anakin fu la înălțimea situației şi îşi coborî lama drept în jos pentru a o elibera din această încrengătură periculoasă, apoi o aduse din nou în sus suficient de repede pentru a da lama lui Jacen la o parte înainte ca fratele său să o poată îndrepta spre gâtul lui şi să obțină o victorie rapidă.

Anakin îşi aduse lama peste un umăr şi lovi cu ea, făcând să zboare scântei când aceasta întâlni pararea lui Jacen. Anakin atacă iar şi iar, ca şi cum ar fi vrut să-şi izbească fratele înapoi de perete.

— Mânia te trădează, spuse Jacen, iar cuvintele îi provocară un fior lui Anakin, căci vorbeau despre adevărul momentului şi despre partea întunecată a Forței, un loc pe care niciun Jedi nu-şi putea permite vreodată să-l viziteze.

Atacul lui Anakin se mai domoli, trecu mai mult la finețe, la împunsături şi tăieturi subtile şi la mişcări înşelător de uşoare pentru a para fiecare atac al lui Jacen. Şi continuară aşa timp de multe minute, înainte şi înapoi prin cameră, fiecare părând să câştige un avantaj momentan, doar pentru a-l pierde din nou prin răspunsul rapid al celuilalt. Trebuiau să aibă încredere în ei înşişi şi unul în celălalt, pentru că nu existau moduri de antrenament pe săbiile lor. Cea mai mică greşeală, o deviere greşită sau o împingere prea departe, putea să le aducă răni grave.

Dar continuară oricum, diferențele lor filozofice manifestându-se prin lupta cu săbiile şi, în scurt timp, în ciuda avertismentului lui Jacen, amândoi erau implicați cu vervă, lovind şi ferindu-se, împingând jos şi sus şi, mai mult decât parând, prin devierea sabiei celuilalt. Jacen ieşi primul din acea criză, îndulcindu-şi paradele în schimbări şi întoarceri subtile şi frumoase şi oferind puține rutine ofensive.

Acea pasivitate bruscă nu făcu decât să-l stimuleze pe Anakin la o mai mare intensitate. Sabia lui tăie o dată, de două ori şi de trei ori din stânga, apoi el se învârti într-un circuit complet, inversându-şi strânsoarea şi tăind, o dată, de două ori, de trei ori, din dreapta.

Jacen le parase pe primele trei din stânga, apoi pară iar şi iar din dreapta, apoi... se feri. Iar Anakin, fiind atât de implicat, gândindu-se să profite de a treia parare şi să se întoarcă în direcția opusă, îşi azvârli lama chiar peste fratele său care se feri şi se dezechilibră, arma lovind doar aerul.

Jacen se ridică în spatele lui cu o împungere bruscă, subtilă, care trimise sabia lui Anakin în zbor şi îl făcu pe mezin să sară înapoi şi să-şi apuce mâna înțepată.

Jacen îşi dezactivă lama.

— Forța este o putere lăuntrică, pentru binele interior, spuse el. Nu suntem o patrulă galactică.

Anakin îşi privi lung şi intens fratele, în mod clar surprins că Jacen, care practica mult mai puțin decât el, îl învinsese atât de categoric.

— Unchiul Luke a folosit Forța pentru a distruge Steaua Morții, îi aminti Anakin.

— Iar Mara o foloseşte acum pentru a lupta cu boala ei, replică Jacen. Doar atunci când avem pace în interiorul nostru ne putem gândi să acționăm cum se cuvine asupra confruntărilor din galaxia largă.

Anakin nu răspunse, doar rămase în picioare strângându-şi mâna şi privindu-şi fratele, în timp ce se scurgea un moment lung şi liniştit.

— Eşti din ce în ce mai priceput, se oferi Jacen, apoi îi făcu cu ochiul lui Anakin şi se îndreptă spre uşă.

— O să te bat data viitoare, se auzi strigătul previzibil al lui Anakin în spatele lui, iar Jacen surâse cu atât mai larg cu cât ieşi pe coridorul care ducea spre scară.

Jos, auzi un clinchet de metal şi alte câteva înjurături din partea tatălui său frustrat, care încă muncea din greu.

— Ai de gând să depăşeşti limitele! urlă Han.

Chewbacca urlă şi veni cu o replică ascuțită şi scânteietoare, urmată de un *Hei!* al lui Han. Capul lui Chewie ieşi prin panoul de serviciu deschis.

— Întoarce-te aici, minge păroasă! strigă Han.

Chewbacca ieşi din deschizătură dintr-o singură săritură grațioasă – sau cel puțin aşa i se păru lui Jacen până când observă brațul tatălui său ieşind din deschizătură în spatele Wookieeului, având un cablu scânteietor în mână şi şuvițele de fum care se ridicau din fundul lui Chewie. Nu se putu abține să nu chicotească, dar se strădui din răsputeri să se oprească când Wookieeul se apropie furtunos de el, frecându-şi fundul.

— Aaaah, aeeeaaah! îl mustră Chewie.

— N-am făcut-o eu, exclamă Jacen. A fost Anakin.

Chewie urlă din nou.

— Nu, nu suntem toți la fel, protestă Jacen.

Wookieeul îşi întinse brațele larg, acoperind o întindere de aproximativ trei metri, de la un deget la altul, şi îşi scutură capul uriaş şi păros, mârâind şi răcnind.

— Nu am spus niciodată că poți să întorci *Şoimul* atât de brusc, argumentă Jacen. Şi niciodată nu am reuşit să întorc astfel *Şoimul.* Vorbeşte cu Anakin.

— Aaaahh-aaah-aaah-aaa!

— Crezi că ai putea să vii până aici şi să mă ajuți cu compensatorul ăsta? întrebă Han sec, răsucindu-l pe Wookiee.

Ținea în mână o pereche de cabluri, unul dintre ele aruncând ocazional câte o scânteie, iar fața îi era acoperită de ulei, astfel încât ochii şi dinții îi străluceau puternic prin contrast.

Jacen râse din nou – sau începu să râdă, până când Chewie se învârti înapoi şi se holbă la el. Nimic nu se compara cu o privire de Wookiee pentru a stinge veselia.

— Ei bine? întrebă Han şi, cu un geamăt resemnat, Chewie se întoarse şi se îndreptă înapoi spre panoul de serviciu deschis.

* * *

La scurt timp după aceea, Mara, Jaina şi C-3PO îşi găsiră prietenii la lucru pe *Şoim*, în timp ce Leia se îndrepta spre Consiliu pentru a prezenta raportul complet.

Jaina nu pierdu timpul şi-şi luă frații deoparte uimindu-i cu povestea ei despre cum scăpase de navele Z-95 Headhunter. Anakin se umfla de satisfacție în timp ce ea povestea, considerând-o o dovadă a înțelegerii sale asupra Forței.

Jacen nu se deranjă să reînceapă discuția.

În mod similar, C-3PO se grăbi la R2-D2 şi începu să debiteze fiecare detaliu al aventurii cu Nom Anor, *o persoană foarte dezagreabilă.* R2-D2 ciripea şi fluiera, părând impresionat, mai ales când C-3PO relată despre ultima sa întâlnire cu liderul Rhommamoolian, una în care îl înfruntase pe puternicul Nom Anor.

Mara, între timp, îl informă pe Luke despre intervenția *mortală* a lui Wurth Skidder.

— Este prea uşor de provocat, explică ea.

— Eşti sigură că nu încerca doar să ajute?

— Nu aveam nevoie de ajutorul lui, răspunse Mara cu hotărâre. Şi el ştia asta. *Sabia de Jad* are o putere de foc mai mult decât suficientă pentru a spulbera câteva nave Headhunter. În plus, în momentul în care s-a apropiat de noi, ne depărtam. Nu,

Wurth a vrut doar să se distreze şi să mai adauge câteva *ucideri* pe fuzelajul navei.

Luke ridică din umeri, simţindu-se mai mult decât neajutorat. O sută de Cavaleri Jedi cutreierau acum galaxia – cum putea să-i ţină pe toţi sub control?

— Pe rând, spuse Mara, iar când Luke o privi curios, ea nu făcu decât să-i întoarcă un zâmbet melancolic. Auzi toate problemele şi pare că te vor copleşi, dar asta înseamnă doar că trebuie să le rezolvi pe rând. Sora ta l-a pus la punct pe Wurth – deocamdată, cel puţin – aşa că nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru el pentru o vreme.

— Ce părere ai despre o excursie pe Inelul Exterior? o întrebă Luke, iar acum fu rândul Marei să aibă o expresie curioasă, iar Luke să schiţeze un zâmbet ironic.

O cuprinse, apoi, într-o îmbrăţişare puternică şi râse din toată inima. Întotdeauna se simţea mult mai bine când era soţia lui prin preajmă.

* * *

Chewie stătea liniştit în faţa camerei de consiliu, rezemat de perete, cu mâinile la ceafă. Când Mara şi Jaina veniseră pe *Şoim*, Han îl trimisese pe Wookiee aici pentru a o escorta pe Leia, însă Chewbacca înţelesese că, de fapt, fusese trimis aici doar pentru a-l îndepărta de Han şi de *Şoim*. Reparaţiile nu mergeau prea bine, iar Han şi Chewie îşi petrecuseră cea mai mare parte a ultimei ore împreună doar urlând unul la celălalt. Amândoi aveau nevoie de o pauză, iar Chewie se bucura de ea.

Dar când unul dintre Consilieri, Fyor Rodan de pe Commenor, ieşi pe neaşteptate din cameră şi începu să arate cu degetul spre Chewie şi să bombănească în legătură cu o ceartă greu de rezolvat despre anumite privilegii comerciale cu planeta natală a lui Chewie, Kashyyyk, Wookieeul îşi dădu seama că nu stătuse suficient de mult timp departe de certăreţul Han.

Leia ieşi din camera de consiliu câteva clipe mai târziu şi îşi lăsă capul în palme. Acolo, de partea cealaltă a holului şi într-un *dulap*, atârna Fyor Rodan, cu gulerul agăţat de un cuier.

— Permiteţi-mi să vă felicit pentru alegerea prietenilor dumneavoastră, spuse sec Consilierul.

— Chewie, dă-l jos, îi ordonă Leia.

Chewbacca mârâi şi clătină din cap.

— Îi voi spune Consilierul Triebakk, îl ameninţă Fyor Rodan. Îl cunoşti pe Triebakk, nu-i aşa? îl ironiza el pe Chewie.

Chewie închise uşa *dulapului*.

— Nu poţi să te porţi aşa cu Consilierii, îl mustră Leia, apropiindu-se.

Dar apoi se opri, gândindu-se la şedinţa din care tocmai ieşise, la certurile nesfârşite pentru detalii minore, la dispreţul deschis pe care doi dintre Consilieri i-l arătaseră în legătură cu eşecul pe care îl suferise în cazul Osarian-Rhommamool şi la atitudinea lor evidentă din motive politice.

— Să mergem, spuse ea, întorcându-se pe coridor, cu Bolpuhr alunecând în urma ei.

— Aaaaah? întrebă Chewie, iar când Leia se întoarse, Wookieeul îi făcu semn spre uşă.

— Cu puţin noroc, nu-l vor găsi decât după ce plecăm noi, explică Leia.

Chewie scoase un urlet de consimţământ şi plecară.

Starea de spirit a Leiei se îmbunătăţi imediat, şi foarte mult, când ajunseră în sfârşit la *Şoim*, şi când văzu din nou acea licărire din ochii soţului ei. După toţi aceşti ani, focul rămăsese între Leia şi Han – o dragoste şi un respect profund şi sincer.

— Te-a găsit Chewie, remarcă Han, venind să o îmbrăţişeze pe Leia. Probabil că te-a auzit ţipând de la şase nivele distanţă.

— Mara v-a spus despre Nom Anor, înţelese Leia.

— Şi despre Wurth Skidder, adăugă Luke, coborând pe rampa de aterizare.

Leia suspină şi clătină din cap.

— Trebuie să faci ceva în privinţa asta, răspunse ea.

— Câte o problemă pe rând, explică Luke.

— Acum ce mai este? întrebă Leia exasperată.

— Ei bine, vom face o mică excursie, îi spuse Han.

— Departe, sper, adăugă Leia.

Han râse.

— Cam cât de departe putem ajunge.

— Şi tot nu va fi destul de departe pentru mine, spuse Leia, întorcându-se pentru a se uita încruntată în direcţia generală a clădirii Senatului. Ar putea cineva să facă suficient pentru a satisface acel grup?

Luke chicoti, ştiind răspunsul.

— Niciun punct de vedere nu ar putea satisface vreodată un... Făcu o pauză, căutând cuvântul potrivit. Un grup atât de *complex*.

— Cât de diplomatic spus, spuse Leia. Deci care este problema acum?

— O să te pun la curent pe drum.

— Un Jedi?

Râsul lui Han îi indică Leiei că ghicise corect şi, în lumina acestui lucru, era şi mai nerăbdătoare să plece. O mare parte din ea îşi dorea o vacanţă de la toate tulburările, dar după incidentul cu Wurth Skidder, Leia începuse să ia aceste probleme legate de Jedi în mod personal. Nu se gândise prea mult la planurile lui Luke privind reformarea Consiliului Jedi, neconsiderând că era problema ei, având în vedere responsabilităţile pe care autorităţile oficiale ale Noii Republici continuau să i le tot pună în cârcă, dar acum începea să vadă imaginea de ansamblu, iar această imagine ar fi fost mai bună dacă Luke ar putea să pună ordine în rândul Cavalerilor Jedi.

— Vom avea ocazia să revedem un vechi prieten, se oferi Han, iar Leia se uită la el cu curiozitate. Pe Lando, îi explică Han.

S-a terminat cu orice gânduri de vacanţă, realiză Leia, căci de fiecare dată când Lando era implicat, chiar şi ocazional, situaţiile păreau să devină foarte complicate şi, de obicei, periculoase. De fapt, nu era deosebit de încântată de faptul că soţul ei avea de-a face cu Lando; acesta păruse să-l atragă întotdeauna pe Han în ceva aflat la limita dezastrului. Desigur, asta nu făcea decât să-i întărească hotărârea de a fi de acord.

— Cum rămâne cu Mara? îl întrebă ea pe Luke, străduindu-se din răsputeri să păstreze semnele îngrijorării ei profunde doar în mod minim pe expresie.

— Vine, răspunse Luke. Ea şi Jaina stabilesc cursul chiar acum. Presupunând că vom reuşi să facem *Şoimul* să zboare din nou.

Leia se uită la Han.

— Anakin, explică el şi, cumva, Leia nu fu surprinsă.

— Eşti sigur că Mara e în stare să facă asta? îl întrebă Leia pe Luke.

— Încearcă să o opreşti, răspunse Luke.

Leia reuşi să schițeze un zâmbet. Cu toată durerea şi amenințarea iminentă a morții, Mara era hotărâtă să-şi trăiască viața pe deplin, să trăiască fără ca această boală necunoscută să fie centrul existenței ei.

Acest adevăr nu făcea decât să o bucure şi mai mult pe Leia că o avea pe Mara ca mentor al Jainei.

Capitolul 7
Lansarea

— A existat vreodată vreo îndoială? întrebă sarcastic Bensin Tomri când Danni anunță că va merge cu naveta *Spacecaster* pe cea de-a patra planetă înghețată din sistemul Helska.

— Nu mergi singură, adăugă Tee-ubo, iar Danni nu o contrazise.

În cele din urmă, hotărâră că ar trebui să meargă trei, inclusiv cineva cu pregătire geologică şi cu Danni în calitate de căpitan al misiunii şi pilot al vechii nave şubrede. Puțin mai târziu, Yomin Carr răspunse la bătaia în uşa sa şi o găsi pe Danni stând pe hol, cu un zâmbet timid.

— Ai venit să-mi ceri să mă ofer voluntar, înțelese Yomin Carr.

— M-am gândit că ar trebui să fii recompensat pentru sârguința şi munca ta asiduă, răspunse Danni. Tu ar fi trebuit să fii cel care a detectat cometa.

— Deci acum îmi oferi şansa ştiințifică a vieții mele? întrebă Yomin Carr cu toată seriozitatea.

Danni încuviință din cap şi îi zâmbi, ca şi cum ar fi trebuit să fie mulțumit.

— Mă tem că trebuie să te refuz, continuă războinicul Yuuzhan Vong. În interiorul urechii sale, micul *tizowyrm* îşi continuă vibrațiile, iar Yomin Carr amuți pentru o clipă sub influența lor, recunoscând că ar putea fi timpul pentru puțină lejeritate. Mă întrebi pe mine deoarece nimeni altcineva nu este atât de nebun încât să meargă cu voi la bordul acelui gunoi rablagit pe care o numiți navetă, spuse el, şi forțând un zâmbet.

Acum Danni râse şi nu îl contrazise.

— Însă asta nu ar fi potrivit, spuse Yomin Carr o clipă mai târziu, din nou cu toată seriozitatea.

Înțelegea implicațiile. Conform instrucțiunilor sale, în nici un caz nu trebuia să se apropie de planeta aleasă ca bază. Sub pedeapsa cu moartea – şi încă o moarte dezonorantă – Yomin Carr nu trebuia să aibă nicio legătură fizică cu coordonatorul de război şi niciun alt contact în afară de cel securizat prin intermediul comunicării prin *villip*.

— Nu sunt de mult timp în *ExGal*, preciză Yomin Carr. Cei mai mulți dintre ceilalți sunt pe Belkadan de mai mult timp decât sunt eu în organizație. Nu aş putea să le uzurp oportunitatea.

— Ai spus-o deja, răspunse Danni. Cei mai mulți dintre ceilalți nici măcar nu vor să meargă.

— Ah, ba vor, o asigură Yomin Carr. Dar le este teamă de nava aia, la fel ca şi mie, şi aşa cum ar trebui să fie şi ție, dar, în realitate, orice om de ştiință ar fi nerăbdător să aibă această oportunitate.

— Orice om de ştiință în afară de Yomin Carr, spuse Danni cu sarcasm.

— Eu cred în corectitudine, răspunse Yomin Carr, şi se simți satisfăcut de faptul că Danni, pe baza tuturor acțiunilor sale de când ajunsese pe Belkadan, nu putea contesta afirmația.

Yomin Carr venea întotdeauna la timp pentru tura sa. Yomin Carr rămăsese fidel postului său, oră după oră, zi după zi, săptămână după săptămână, în timp ce toți ceilalți – inclusiv Danni, într-o măsură mai mică – se relaxaseră la marginea responsabilităților lor.

— Găseşte-ți echipajul printre cei care şi-au câştigat mai bine acest drept, zise Yomin Carr.

Erau amândoi numai zâmbete când Danni îl părăsi, acceptând refuzul lui politicos, dar imediat ce ea plecase şi închise uşa camerei sale private, expresia lui Yomin Carr se transformă într-o încruntare îngrijorată. Se întrebă atunci dacă nu cumva ar trebui să-i ucidă pe toți în somn şi să pună capăt posibilei amenințări de descoperire. Căzu în genunchi şi se aplecă rapid, lovindu-şi fruntea de podea şi apelând la Yun-Harla, *Zeița cu Pelerină*, şi Yun-Yammka, *Ucigaşul*, pentru îndrumare. Degetele i se albiseră de la apăsarea pe care o pusese pe podea, jucându-şi impulsurile de războinic împotriva suprafeței neînduplecate.

Apoi, Yomin Carr se linişti din nou şi îşi stăpâni gândurile. Trebuia să pună în balanță amenințarea şi potențialul dezastru şi să ajute balanța să se echilibreze. Se duse şi recuperă micul cufăr, căci *tizowyrmul* stătuse prea mult timp activ şi se apropia periculos de mult de epuizare. Dacă creatura ar fi fost lăsată prea mult timp înăuntru, ar fi zvâcnit literalmente până la moarte.

Războinicul ieşi din camera lui la scurt timp după aceea, din nou în întunericul nopții, pornind pe furiş, spre micul *Spacecaster*. Aceasta era cu adevărat partea cea mai dezagreabilă a pregătirii extinse a lui Yomin Carr, această muncă cu maşinile, abandonând uneltele vii pe care le folosea propriul său popor. Îşi amintea de importanța pentru binele suprem, acceptându-şi cu stoicism rolul, aşa cum o făcuse în toți acei ani de antrenament şi, într-adevăr, se mândrea cu faptul că, din toate forțele *Praetorite Vong*, Yomin Carr era probabil cel mai bun tehnician.

Îşi instală atelierul în văzul tuturor – erau prea mulți prin preajmă pentru ca el să poată spera să-şi îndeplinească sarcinile fără să fie descoperit – agățând lumini şi nefăcând niciun efort pentru a ascunde zăngănitul uneltelor metalice.

În mod cert, Danni Quee veni la el după o oră, pentru a-l găsi lucrând din greu la compensatorul inerțial al *Spacecasterului.*

— Garnitura de la pompa de presiune se contorsionase de la locul ei, explică sincer Yomin Carr şi, într-adevăr, războinicul Yuuzhan Vong lucra în beneficiul navetei în acel moment.

Dacă Danni ar fi venit aici mai devreme, când Yomin Carr deconectase inițiatorul ultimului semnal de pe portul de comunicații, probabil că şi-ar fi dat seama că ceva era în neregulă.

— Plec în trei ore, îl înştiință ea.

— Verific doar sistemele vitale, răspunse Yomin Carr. Hipermotorul nu este la nivelul standardelor, dar te va duce acolo, deşi nu va fi o călătorie rapidă. Propulsorul ionic funcționează eficient.

Danni încuviință din cap, căci tocmai făcuse aceleaşi verificări.

— Dar compensatorul? întrebă ea.

— A fost doar garnitura, răspunse Yomin Carr, care trecu un sigilator laser de-a lungul exteriorului inelului şi declară problema rezolvată.

Danni veni şi inspectă lucrarea, apoi dădu din cap aprobator.

— Eşti sigur că nu vrei să vii cu noi? întrebă ea. Vin Bensin Tomri şi Cho

Badeleg, dar îţi vom face loc.

— Alegeri excelente, spuse Yomin Carr. Dar, nu, dacă mai adăugăm încă unul în *Spacecaster* am pune în pericol succesul misiunii. Veţi dori să petreceţi ceva timp pe planetă pentru a o studia îndeaproape, dar nu veţi avea suficiente provizii pentru a duce patru acolo şi înapoi, mai ales dacă hiperpropulsorul nu funcţionează bine.

— Îmi miroase a *iepure de buzunar* Baldavian, replică Danni, referindu-se la creatura şovăielnică care era adesea prezentată ca un simbol al laşităţii.

Yomin Carr pur şi simplu râse, înţelegând că ea tocmai îl insultase în glumă, dar fără să înţeleagă referinţa.

— Du-te şi te culcă, îi spuse el, şi se întoarse la comenzile sale.

Danni îşi puse mâna pe umărul lui.

— Apreciez asta, spuse ea.

Yomin Carr aprobă din cap şi îşi stăpâni zâmbetul. Dacă ea ar fi înţeles măcar ironia acestei afirmaţii!

* * *

La scurt timp după aceea, Yomin Carr declanşă comunicatorul de distanţă şi efectuă un apel către staţia *ExGal-4* din apropiere. Toate semnalele de pe ecranele sale oferiră confirmarea că semnalul fusese trimis, dar, desigur, datorită eforturilor lui Yomin Carr, nu fusese cu adevărat. Urmau să plece în spaţiu fără să aibă comunicaţii. Totuşi, acest lucru îl satisfăcu doar pe jumătate pe precautul agent Yuuzhan Vong, pentru pericole care ar fi putut apărea dacă Danni şi ceilalţi ar fi dat peste un alt vehicul în drumul lor spre baza coordonatorului de război? Nu era prea mult trafic pe aici, dar era posibil, mai ales că şi alţii ar fi putut depista nava-lume care se apropia. Având în vedere acest lucru, Yomin Carr se duse direct la *villip* când se întoarse în camera sa şi porni conexiunea cu Prefectul Da'Gara.

Când *villipiul* lui Da'Gara se inversă, Yomin Carr recunoscu *gnullitul* ataşat de faţa Prefectului, simbioza lor fiind atât de completă încât *villipiul* îl considera o parte a gazdei şi îl reflectă corespunzător în imaginile sale.

— Lasă-i să vină, răspunse Da'Gara după ce Yomin Carr îl informase despre misiune. Şi ai făcut bine că le-ai amuţit comunicaţiile.

— Aveţi grijă cu femeia numită Danni Quee, îi explică Yomin Carr. Este cu adevărat formidabilă.

Un zâmbet erupse pe chipul *villipiului* care se dădea drept Prefect, unul atât de larg încât marginile buzelor Prefectului se văzură în jurul *gnullitului.*

— Este o persoană pe care să o convertim?

Yomin Carr luă în considerare acea posibilitate pentru câteva secunde. Cu adevărat, Danni ar fi fost o bună războinică Yuuzhan Vong, dar tocmai această trăsătură probabil că o ruina, căci se îndoia că voinţa ei puternică putea fi îndreptată împotriva propriului ei popor. Expresia lui, reflectată perfect de *villipul* său în faţa Prefectului Da'Gara, îi arătă clar varietatea de sentimente şi îndoieli.

— Un sacrificiu demn, atunci, răspunse Da'Gara. Va fi ucisă cu onoare şi la momentul potrivit.

— Mă onoraţi acceptându-mi cuvintele, Prefect, răspunse Yomin Carr, iar Da'Gara făcuse într-adevăr acest lucru, având în vedere că era vorba de o chestiune de sacrificiu, un ritual foarte important pentru Yuuzhan Vong.

În timp ce aproape toate speciile raționale înțelegeau că moartea era inevitabilă, cultura Yuuzhan Vong o îmbrățișa, aproape până la punctul de a vedea viața însăşi ca pe o pregătire pentru moarte. Toată lumea va muri, înțelegeau ei, aşa că factorul important era modul în care murea cineva. În mod normal, ei rezervau cele mai dezonorante morți pentru duşmanii lor.

— Cât timp va supraviețui Belkadanul în starea sa actuală? întrebă Prefectul.

— Nu mult timp, promise Yomin Carr. Făcuse câteva măsurători în dimineața aceea şi făcuse calculele. Gazele vor atinge masa critică în câteva zile. Furtunile ar trebui să se declanşeze puternic la scurt timp după aceea.

— Ai *ooglithul* de camuflare? întrebă Da'Gara. Nu ar fi bine ca cineva care s-a descurcat atât de bine ca Yomin Carr să moară într-un mod lipsit de evenimente pe o lume îndepărtată.

— Sunt pregătit, Prefect, răspunse Yomin Carr, stând drept în lumina unui alt compliment măreț.

Sarcinile sale erau aproape de sfârşit, din păcate, căci după transformarea Belkadanului, nu trebuia decât să rămână pe planetă şi să înfrunte furtunile provocate de efectul de seră în timp ce cucerirea era în curs.

— Sper doar că îmi veți găsi o utilitate în timp ce aştept.

— Se prea poate, răspunse Da'Gara. Poate că vom folosi datele de pe stația ta pentru a facilita sosirea următorului grup de nave-lume. Cel mai probabil, Executorul Nom Anor va auzi de munca ta excelentă şi te va lua pentru a-l ajuta în activitatea sa de spionaj...

În acel moment se auzi un ciocănit la uşa lui Yomin Carr, iar acesta acoperi rapid *villipiul* şi îl puse la loc în dulapul său, apoi îşi scoase cămaşa şi alergă la uşă, frecându-şi ochii din plin pentru a da impresia că dormise.

Garth Breise stătea în hol, cu colacii de frânghie înfăşurați în jurul umărului.

— Eşti gata? întrebă el.

— Este încă întuneric, remarcă Yomin Carr.

— Mai degrabă aş prefera să înfrunt pericolele nopții din pădure decât mânia lui Danni Quee, răspunse Garth Breise.

Yomin Carr alergă să îşi recupereze cămaşa. Totul mergea atât de bine.

* * *

Aerul dimineții matinale era răcoros, dar nu rece, şi impregnat cu un miros sulfuric ciudat. Garth Breise îşi strâmbă nasul în mod repetat, dar Yomin Carr observă cu o oarecare uşurare nu făcuse niciun comentariu. Îşi aminti că va fi mai atent la miros, pentru că ştia ce prevestea. Probabil că Garth Breise abia dacă va observa.

— Vrei să-i vezi mai întâi cum pleacă? întrebă Yomin Carr, făcându-i semn spre cală, unde Danni şi ceilalți se pregăteau să plece.

— Mi-am luat deja rămas-bun, răspunse Garth. Vreau doar să termin odată cu munca asta stupidă.

— Turnul are doar o sută de metri înălțime, remarcă Yomin Carr.

— Doar, reluă cu sarcasm încruntat Garth. Şi e frig şi vânt în vârf.

— S-ar putea să fim destul de norocoşi să găsim o *pumă cu creastă roşie* care să ne aştepte la bază, continuă Yomin Carr, dar Garth Breise nu zâmbi. Ne-ar scuti

de urcare.

Cu acea noțiune tulburătoare în minte, Garth Breise se opri la perimetrul exterior al turnului de control şi redirecționă proiectoarele din apropiere pentru a lumina toată zona din jurul bazei turnului. Apoi luă un blaster din dulapul cu arme, fixându-l la centură, şi scoase un altul, oferindu-i-l lui Yomin Carr, care îl refuză politicos. Părăsiră incinta, închizând uşa în urma lor, şi porniră spre turn. Pe măsură ce se apropiau, amândoi observară mişcare în jurul bazei turnului, aproape ca şi cum însuşi pământul ar fi prins viață.

— Ce naiba sunt astea? întrebă Garth Breise, aplecându-se pentru a inspecta sursa mişcării ciudate: un roi de gândaci brun-roşiatici.

— Poate că sunt cauza problemelor noastre cu transmițătorul, zise Yomin Carr.

— Cablul a fost mestecat de ceva mai mare decât gândacii.

— Dar dacă unii dintre ei s-au urcat înăuntru după ce a fost rupt..., spuse Yomin Carr, lăsând gândul în seama imaginației lui Garth.

Ştia că nu era cazul, desigur, sau cel puțin, nu era singura sursă a problemelor de comunicație, dar Garth nu ştia – şi dacă unii dintre gândaci chiar se strecuraseră înăuntru, atunci deteriorarea cablului ar putea fi completă.

— Nu am văzut niciunul aici când am găsit ruptura, spuse Garth.

Yomin Carr se uită în sus.

— Mai crezi că merită să urci? îl întrebă el. Sau ar trebui să inspectezi mai întâi tot cablul?

Garth făcu o pauză lungă înainte să răspundă, iar Yomin Carr crezu că îl convinsese pe bărbat să renunțe la urcare.

— Sus, spuse Garth, trăgându-şi bobina de pe umăr. Hai să terminăm odată cu asta.

Yomin Carr începu să obiecteze, apoi se opri. Poate că într-adevăr ar fi fost mai bine pentru misiune să-l descurajeze pe Garth să urce acum, dar, personal, Yomin Carr devenea din ce în ce mai agitat, mai dornic de acțiune, cu fiecare minut. Voia să facă acea ascensiune. Şi aşa făcură, mână după mână, asigurând fiecare punct de sprijin, asigurând fiecare lungime de frânghie şi apoi urcând la nivelul următor. Era încă întuneric când ajunseră în vârf, cu Garth Breise în frunte.

— Iată, anunță el, apucând cutia de joncțiune deconectată. Vântul.

Yomin Carr păşi alături de el.

— Poate, aprobă el.

Un vuiet tunător din spate le semnală că Danni şi ceilalți doi erau pe drum, iar cei doi se uitară în jur pentru a vedea *Spacecasterul* înălțându-se pe cerul întunecat, cu penajul său de foc care ştergea stelele.

— Mai degrabă prefer să fiu *aici* sus decât *acolo* sus, remarcă Garth.

— Dar o amenințare aici sus eşti tu, spuse Yomin Carr.

— Ce? întrebă Garth, întorcându-se, cu o expresie curioasă.

Yomin Carr îi opri privirea şi îi negă respirația bărbatului, înțepenind două degete şi înfigându-le cu putere în traheea lui Garth. Bărbatul gâfâi şi îşi apucă gâtul cu o mână, iar Yomin Carr, cu aceleaşi două degete, îi dădu o lovitură la încheietura mâinii care îi rupse priza de pe turn. Garth se zbătu sălbatic, încercând să prindă ceva, însă mâinile lui Yomin Carr îi stăteau mereu în cale, abătându-l şi ținându-l la distanță. Apoi, parcă de nicăieri, războinicul Yuuzhan Vong scoase o lamă mică şi strălucitoare şi o îndreptă amenințător spre fața lui Garth. Totuşi, asta fu doar

pentru a ocupa braţele bărbatului, căci Yomin Carr îşi întoarse repede atacul, tăind cu lama ascuţită în sus, prinzând frânghia întinsă chiar acolo unde se înfăşura peste unul dintre stâlpii transversali ai turnului. Braţele lui Garth se rotiră în cercuri nebuneşti în timp ce încerca cu disperare să-şi menţină echilibrul.

— De ce? gâfâi el.

Yomin Carr ar fi putut termina sarcina cu o simplă împingere, dar se abţinu, bucurându-se din plin de expresia de maximă oroare de pe faţa bărbatului, de eforturile frenetice şi zadarnice. Şi apoi urmă ţipătul în momentul în care Garth Breise se prăbuşi în spate, căzând pe o parte a turnului, lovindu-se de un stâlp transversal şi lansându-se într-o cădere în tumbe.

Yomin Carr se bucură că Garth redirecţionase toate reflectoarele – acestea îi ofereau o privelişte mai bună a coborârii finale şi a impactului zdrobitor de oase.

Pentru că mi-ai dat o scuză, replică în tăcere războinicul Yuuzhan Vong la ultima întrebare disperată a lui Garth.

Avu un singur moment de regret: când se gândi că Garth ar fi putut să zdrobească câţiva *dweebiti* – animalele lui de companie.

* * *

Deja departe, foarte departe, Danni Quee se uita prin hubloul din spatele navei la lumea Belkadan care se îndepărta, iar expresia ei se schimbă rapid din melancolică în curioasă.

— Fă o survolare, îi spuse ea lui Bensin Tomri, care se afla la comenzi.

— Cu cât e mai dreaptă linia spre Helska, cu atât mai bine, răspunse Bensin, evident nesigur de starea navei. Tocmai eram pe punctul să fac saltul în hiperspaţiu.

— Nu, trebuie să vezi asta, răspunse Danni.

Al treilea membru al echipei, un bărbat scund, brunet, cu părul de consistenţa lânii, Cho Badeleg, veni lângă ea.

— O furtună dată naibii, remarcă el, văzând, ca şi Danni, norii care se agitau la extremitatea zonei de suprafaţa a Belkadanului.

Bensin Tomri icni când întoarse *Spacecasterul*; apoi toţi trei se holbară îngroziţi când observară amploarea furtunii şi nuanţa galben-verzuie a acesteia, ceva ce îi aminti lui Danni de apusurile de soare la care asistase în ultima vreme.

— Apelează complexul şi spune-le să securizeze totul, îi ordonă ea.

— Probabil că turnul nu este încă reparat, îi aminti Cho Badeleg.

Danni îşi scoase comunicatorul portabil.

— Du-ne mai aproape, îi ordonă ea, iar Bensin Tomri fu de acord, deşi cu toţii avuseseră unele îndoieli când trecuseră de marginea atmosferei Belkadanului şi *Spacecasterul* se zguduise atât de violent încât păruse că se va destrăma.

— Tee-ubo? strigă Danni, şi tresări la cantitatea de statică de pe comunicatorul în mod normal clar. Mă poţi auzi?

— Danni? veni un răspuns întrerupt, iar apoi Tee-ubo spuse ceva.

Cei trei crezură că o aud vorbind de Garth Breise, dar nu putură să înţeleagă.

— E o furtună la sud de voi, spuse Danni încet şi distinct. Una mare. Aţi auzit?

Repetă de mai multe ori, iar Tee-ubo răspunse cum putu, deşi prin statica din ce în ce mai mare nu se auzeau decât cuvinte singulare, uneori doar silabe.

— Probabil de la furtună, remarcă Cho Badeleg, iar Danni renunţă şi închise

comunicatorul.

Danni îşi lăsă privirea întrebătoare să cadă peste fiecare dintre ceilalți doi.

— Vrei să te întorci, înțelese Cho Badeleg.

— Dacă ne întoarcem acolo jos, probabil că nu ne vom mai întoarce sus prea curând, adăugă Bensin Tomri. Mai ales dacă vine furtuna aia. Suntem norocoşi că nava asta a ieşit din prima de pe orbită.

Cho Badeleg rămase o clipă îndelungată contemplând spectacolul furtunii.

— Nu pare bine dezvoltată, remarcă el. Nu se observă niciun vârtej vizibil, niciun ochi definit.

— Crezi că vor fi în regulă? întrebă Danni.

— Odată ce ne vom îndepărta de această interferență statică, putem transmite informația prin comunicatorul navei, se oferi Bensin Tomri. Trebuie să iei o decizie. Mergem mai departe sau ne întoarcem?

Danni se gândi îndelung la această întrebare. În cele din urmă, totuşi, era un om de ştiință devotat şi, cu siguranță, i se părea că ea şi ceilalți doi îşi asumau un risc mai mare decât oricare dintre cei pe care îi lăsaseră în urmă.

— Tee-ubo a spus ceva despre Garth, spuse ea. Probabil că a reparat turnul.

— Pornim, atunci, spuse Bensin Tomri, care întoarse *Spacecasterul* şi începu din nou să facă toate calculele pentru saltul în hiperspațiu.

În timp ce lăsau planeta mult în urmă, Danni se duse la stația de comunicații a navei şi dădu un raport detaliat despre furtuna din vest, apoi aşteptă o clipă să vadă dacă va primi vreun răspuns. Când nu sosi niciun semnal, ea speră că auziseră transmisiunea şi că pur şi simplu reparațiile la turn nu fuseseră finalizate până la punctul în care să poată răspunde.

* * *

Ochii lui Nom Anor străluceau de la reflexiile coloanelor de jeturi care urmau rachetele lansate spre oraşul inamic Osa-Prime, un atac extraplanetar pe care îl planificase de săptămâni întregi. Tamaktis Breetha se opusese atacului, ştiind că va duce la un război deschis între planete, dar când mai mulți oficiali Rhommamoolieni de rang înalt fuseseră găsiți ucişi, fostul primar nu mai găsise niciun sprijin pentru argumentele sale.

Nom Anor speră că *Mediatorul* nu va detecta lansarea la timp pentru a-şi pune navele de luptă să intercepteze rachetele, dar nici asta nu fusese lăsat la voia întâmplării. Timp de mai multe ore, Executorul şi Shok Tinoktin studiaseră cursurile planetare şi poziționarea navei Noii Republici şi lansaseră rachetele dintr-un punct în care decolarea explozivă inițială şi arderea ulterioară ar fi fost cel mai greu de detectat. Odată ce ar fi ieşit de pe orbită, rachetele aproape că s-ar fi dezactivat, părând nişte pete nesemnificative, iar în momentul în care ar fi pornit din nou, intrând în atmosfera Osariană, ar fi fost prea târziu pentru ca *Mediatorul* să ajungă la ele. Pentru a spori probabilitatea de reuşită, Nom Anor petrecuse ore întregi în acea dimineață vorbind cu Comandantul Ackdool, comportându-se conciliant şi explicându-i că, având în vedere că dispăruse *băgăcioasa* Leia Organa Solo, el şi Comandantul ar putea ajunge la o înțelegere pentru a pune capăt conflictului.

Programaseră chiar o întâlnire pe *Mediator* între Nom Anor şi delegații săi şi o echipă diplomatică de pe Osarian. Comandantului Ackdool îi plăcuse ideea de a

obține o astfel de victorie diplomatică neaşteptată, după cum Nom Anor ştiuse că se va întâmpla. Se spunea că Ackdool primise nava în primul rând pentru că era un Mon Calamari, care, odată cu retragerea lui Ackbar, erau subreprezentați în cadrul flotei. Ackdool auzise murmurele discrete de nemulțumire în legătură cu numirea sa, desigur, şi asta îl făcea cu atât mai nerăbdător. În plus, Comandantul era atât de sigur de puterea copleşitoare a navei sale, comparativ cu slaba putere a locuitorilor de pe cele două planete, încât nu ar fi bănuit niciodată şiretlicul.

Desigur, consecințele acestui atac ar fi fost mari şi probabil că l-ar fi forțat pe Nom Anor să fugă cu totul de pe Rhommamool. Dar asta era în regulă pentru el, căci misiunea lui aici era aproape încheiată, iar dacă acele rachete ar fi lovit Osa-Prime şi ar fi adus războiul în plină conflagrație, atunci ar fi plecat cu plăcere mai departe.

Treaba lui acum era să distragă atenția, să țină Noua Republică atât de preocupată de exploziile din apropierea Nucleului încât să nu aibă ocazia să îşi întoarcă privirea spre exterior. Cu cât Prefectul Da'Gara putea opera mai mult timp în obscuritate, cu atât mai înrădăcinați ar fi devenit semenii lui Nom Anor şi cu atât mai multe nave-lume s-ar fi putut pune pe poziții.

Trei ore mai târziu, Nom Anor primi apelul revoltat al Comandantului Ackdool. Dârele de rachete fuseseră detectate în atmosfera Osarianului. Nom Anor îşi asumă întreaga responsabilitate, justificând atacul ca răspuns la asasinarea mai multor oficiali – oficiali a căror ucidere o ordonase chiar el în secret. Apoi îi tăie brusc legătura lui Ackdool. El şi Shok Tinoktin se concentrară asupra ecranului video, reglat pe un canal Osarian de transmisie. Îl auziră pe reporterul frenetic din Osa-Prime detaliind confuzia şi panica şi apoi, după o pauză, raportând solemn vederea urmelor de rachete. Holocamera porni la timp pentru a surprinde liniile descendente de foc care străbăteau cerul nopții. Alte rachete şi zeci de nave de luptă se ridicară în întâmpinarea lor. Dar nu aveau cum să le prindă pe toate.

Câteva clipe mai târziu, Osa-Prime era în flăcări.

Nom Anor consideră că era o zi deosebit de glorioasă.

Capitolul 8
Straturi

— Iar te-ai luptat cu Anakin, îi spuse Luke lui Jacen când îl găsi pe ucenicul său mai în vârstă stând rezemat de zidul care înconjura docul actual al *Şoimului Mileniului*, o curte deschisă de pe planeta Reecee.

Han şi Chewie zburaseră aici de pe Coruscant, explicându-le pasagerilor lor, Jacen, Anakin, C-3PO şi Leia, că trebuiau să facă doar o escală înainte de a sări spre Inelul Exterior. Leia reuşise să scape de Bolpuhr pe Coruscant, lăsându-l pe Noghri în urmă, într-o ascunzătoare cu rudele sale. Nu voia să fie supraprotejată de el – mai ales acum, când simțea sincer că avea nevoie de o pauză de la straturile de intrigi şi birocrație pe care i le impusese statutul ei. Bolpuhr, în ciuda intențiilor sale bune față de ea – şi a intențiilor bune ale Noghrilor în general –, putea fi mai mult decât sufocant. Să scape de Bolpuhr era o mică victorie personală pentru ea, un simbol că se elibera de poziția şi responsabilitatea ei, chiar dacă numai pentru o vreme.

Sabia de Jad, cu Mara şi Luke la bord, tocmai aterizase în cala de lângă *Şoim*, şi cu toții aşteptau acum sosirea Jainei, care, spre bucuria ei absolută, pilota X-interceptorul personal al lui Luke, împreună cu R2-D2.

— L-am găsit exersând cu sabia, răspunse Jacen cu sinceritate. A vrut să vadă cât de departe a progresat, la fel şi eu.

— Nu mă refer la lupta cu sabia, explică Luke. Deşi nu cred că tatăl tău ar fi fericit să audă că voi doi vă luptați cu săbiile în compartimentul principal al navei sale. Mă refer la războiul vostru de cuvinte.

Asta îl luă pe Jacen prin surprindere şi se holbă la unchiul său – mentorul său – căutând vreun semn referitor la sentimentele lui Luke pe această temă.

Nu putu să-l citească deloc.

— O diferență sinceră de opinie, spuse Jacen, întorcându-se. Asta-i tot.

— În ceea ce priveşte rolul Jedilor, spuse Luke.

— Cu privire la rolul Forței, îl corectă Jacen, întorcându-se cu fața la el.

— Crezi că ai putea să mă lămureşti? întrebă Luke.

Nu era nicio urmă de sarcasm în vocea lui, nimic batjocoritor în felul în care formulase întrebarea. Dar Jacen, prea impresionat de aparenta omnipotență a unchiului său, nu văzu lucrurile în felul acesta. Oftă şi clătină din cap, apoi se întoarse din nou. Luke sări pentru a se aşeza lângă el, la perete.

— Ştii cu ce decizie mă confrunt, spuse el.

— Credeam că te-ai hotărât deja, replică Jacen.

Luke recunoscu asta cu o mişcare a capului.

— Aproape, spuse el. Dar dacă ai ceva să-mi spui, o idee despre motivul pentru care nu ar trebui să convoc un nou Consiliu Jedi, acum este momentul să vorbeşti.

Jacen se uită lung şi atent la unchiul său şi fu surprins să găsească un respect sincer privindu-l înapoi. Era un puşti de şaisprezece ani – atât de des în dezacord cu adulții din jurul lui, încât nu era obişnuit să fie apreciat de ei. Chiar şi Luke, pe care îl admira atât de mult, avea locul lui în rolul de profesor – şi un profesor cu lecții

adesea dure.

— Nu ştiu cum să-ţi spun, încercă Jacen să explice.

— Spune doar ceea ce ai în suflet, îl îndemnă Luke.

— Doar că...

Jacen făcu o pauză şi suspină din nou. Apoi îl privi intens pe Luke, văzând mulţumirea calmă de pe faţa băieţoasă a bărbatului şi zâmbetul său melancolic. Mai presus de orice, unchiul Luke, cu toate acele experienţe chinuitoare avute şi în ciuda încercărilor evidente care îl aşteptau, i se părea lui Jacen că se afla într-un loc de confort spiritual, un loc de armonie. Iată-l pe acest om fiind întruchiparea a ceea ce însemna să fii Cavaler Jedi, iar Jacen, deşi recunoştea acest adevăr, intenţiona să argumenteze chiar această filozofie împotriva lui.

— Forţa pare un lucru atât de pur pentru mine, un adevăr curat despre cine sunt eu, despre cine suntem cu toţii, începu el timid. Nu ştiu; a pune la punct o birocraţie de guvernare în favoarea Cavalerilor Jedi mi se pare ca şi cum ai pune o *pasăre cu pete albastre* într-o colivie, sau chiar ca şi cum ai omorî una şi ai împăia-o pentru a o ţine în siguranţă, astfel încât să te poţi bucura în continuare de ea.

Luke reflectă mult timp asupra acestor cuvinte.

— Nu sunt sigur că te înşeli, spuse el. Sunt aceleaşi temeri pe care le-am avut şi eu. Cred că simţim cam acelaşi lucru în legătură cu Forţa. Dar, spuse el, ridicând un deget pentru a-l opri pe Jacen înainte ca tânărul să poată interveni cu entuziasm, Jedii stăpânesc puteri care depăşesc înţelegerea şi controlul fiinţelor din jurul lor. Şi odată cu aceste puteri vin şi responsabilităţi.

— Faţă de persoane ca Borsk Fey'lya? întrebă sarcastic Jacen.

— Da, răspunse Luke cu simplitate. Faţă de cei care iau decizii care afectează vieţile multor altora.

— Borsk Fey'lya nu merită timpul tău, se răsti Jacen, însă reacţia lui Luke îl surprinse.

— Mi-e teamă de cuvintele tale şi de felul în care le rosteşti, spuse Luke cu toată seriozitatea, privindu-şi nepotul cu o expresie care reflecta îngrijorarea sa sinceră.

Jacen nu înţelese.

— Mândria, îi explică Luke, clătinând din cap.

Jacen reluă cuvântul cu voce tare şi, pe măsură ce îl rostea, mai mult ca o întrebare decât ca o afirmaţie, începu să înţeleagă.

— Mândrie?

Subestimându-l pe Borsk Fey'lya, se punea de fapt pe el însuşi mai presus de Bothani.

— Un defect periculos, îl avertiză Luke. Cu toţii îl avem – prea mult, de obicei – şi cu toţii trebuie să ne străduim din greu să nu ne sufoce în permanenţă.

— Mă tem doar..., începu să spună Jacen.

— Controlul, încheie Luke în locul lui. Sistemul. Nici măcar nu-ţi mai place Academia, după spusele fratelui tău.

— Fratele meu are o gură mare, răspunse Jacen.

Luke râse, şi cu siguranţă nu îl contrazise.

— Nu-mi place Academia, mărturisi Jacen.

— Ea ţi-a dat o mare parte din ceea ce ai astăzi, îi reaminti Luke.

— Chiar aşa? întrebă tânărul. Eram puternic în Forţă – e în sângele meu – şi

cât de pură ar fi putut să fie dacă aş fi fost antrenat aşa cum ai fost antrenat tu, singur cu Yoda?

Luke nu contrazise ideea, ci doar îl privi pe Jacen cu admirație. Ştia că era bine pentru un Jedi să pună întrebări. Disciplina era necesară, dar supunerea neîndoielnică era un lucru limitativ, nu unul generator de dezvoltare. Iar punctul de vedere al lui Jacen cu privire la instruirea Maestru-ucenic îl lovise pe Luke; chiar şi el simțea că Academia se îndepărtase prea mult de asta, lăsând astfel prea mulți potențiali Cavaleri Jedi fără îndrumarea necesară pentru a-şi găsi puterea deplină şi, chiar mai important, pentru a rezista tentației părții întunecate. De aceea se întorseseră la sistemul Maestru-ucenic, iar Luke era în acest moment unul dintre puținii Maeştri care aveau mai mult de un elev.

— Nici măcar nu am de gând să-ți spun că greşeşti, spuse Luke, punând o mână pe umărul lui Jacen. Dar te voi asigura că, pe măsură ce vei creşte, vei ajunge să vezi lucrurile un pic diferit.

— O imagine mai completă? întrebă Jacen, cu un pic de sarcasm evident în tonul său.

— Crezi că mie îmi place să am de-a face cu Borsk Fey'lya? întrebă Luke cu o izbucnire de râs care rupse tensiunea.

Îl bătu pe umăr pe Jacen şi începu să se îndepărteze apoi, dar când se apropie de rampa de aterizare coborâtă a *Şoimului*, vocea lui Jacen îl opri.

— Unchiule Luke! Şi când Luke se întoarse, Jacen adăugă foarte serios: Alege bine.

* * *

— Oh, aveți grijă, Lady Vader, spuse C-3PO, tonul său, dacă nu şi formularea, imitându-l pe cel al lui Bolpuhr, şi imitând, de asemenea, titlul pe care mulți dintre Noghri îl foloseau pentru ea.

Leia se întoarse spre droid şi se încruntă cu ferocitate, şi cu atât mai mult când o auzi pe Mara râzând în spatele ei.

— Mai spune-mi o dată aşa şi te voi trimite într-o baie de ulei cu flacără deschisă, îi promise ea lui C-3PO încet.

— Dar m-ai informat că eu voi fi garda ta de corp Noghri în această călătorie, protestă C-3PO cu toată seriozitatea.

— Doar pentru a te ține liniştit înainte să-l anunți pe Bolpuhr despre planurile mele de a scăpa de el, răspunse Leia, iar droidul, deşi chiar nu-şi putea schimba expresia metalică de pe față, păru cu adevărat perplex.

Leia nu se putu abține să nu râdă de toate astea. Câteodată – nu, mai tot timpul! – C-3PO îi lua cuvintele mult prea literal. De cealaltă parte a camerei, pe puntea *Sabiei de Jad*, Mara o înțelese fără probleme.

— Te simți puțin prinsă în capcană din cauza atenției? întrebă ea.

Leia se întoarse şi aprobă din cap.

— Nu ştiu, spuse ea clătinând din cap. Poate că am ajuns la un punct în viața mea în care vreau să mă gândesc la mine ca Leia. Nu Prințesa Leia, nu Consilierul Leia, nu Şeful de Stat Leia şi nicidecum – încheie ea, întorcându-se să se uite cu duritate la C-3PO – Lady Vader. Doar Leia.

Când se întoarse spre Mara, o găsi pe femeie dând din cap că este de acord.

— Crezi că ăsta e un gest egoist? o întrebă Leia pe Mara.

Mara zâmbi şi mai larg.

— Cred că este uman, răspunse ea. Odată ce am trecut de salvarea galaxiei, trebuie să petrecem ceva timp salvându-ne pe noi înşine.

Venind de la Mara, femeia care se afla atât de evident în echilibru pe marginea prăpastiei dintre viață şi moarte, această afirmație avea şi mai multă greutate.

— Dar tu eşti de vârsta mea, îndrăzni să remarce Leia. Şi totuşi, încă mai vrei să ai copii. Nu mă pot imagina să fac asta din nou.

— Pentru că ai făcut-o deja, răspunse Mara. Am ajuns să cred că vârsta fizică şi etapele vieții sunt două lucruri diferite.

Leia se opri o clipă pentru a se gândi la adevărul acelor cuvinte, pentru a se gândi la propria ei perspectivă asupra universului din jurul ei, la modul în care fugise de bunăvoie, nerăbdătoare, de responsabilitățile pe care trebuia să le aibă în Nucleu, lăsându-şi chiar şi garda de corp mult în urmă, la modul în care îşi dorea cu adevărat, să reducă frecvența muncii de o viață, să se aşeze pentru o vreme şi să se bucure de toată prosperitatea pe care acțiunile şi sacrificiile ei o aduseseră în galaxie.

Apoi îşi contrapuse dorințele ei cu cele ale Marei, care dorea să înceapă aventura copiilor, care dorea să rămână vibrantă şi în mijlocul lucrurilor, îndrumând-o pe Jaina şi trăind prin Jaina.

Leia nu simți niciun fel de gelozie în acel moment de revelație. Doar tristețe, dorindu-şi să existe o modalitate prin care să o poată ajuta pe Mara să scape de temuta boală şi să obțină tot ceea ce-şi dorea – şi merita.

— Vei obține, spuse Leia încet.

Mara o privi curioasă.

— Tot ce-ți doreşti, clarifică Leia. Boala aceea, sau orice altceva te afectează, nu te va încetini.

Zâmbetul Marei arătă mulțumire şi curaj.

— Ştiu.

* * *

— Păzeşte-mi spatele, îi spuse Han lui Chewie în timp ce intrau în localul lui Riebold, *Spumă şi Scântei*, un loc faimos pentru consumul de băuturi şi cunoscut pentru crime, necazuri şi haos.

Localul era zgomotos şi gălăgios, cu bătăuşi din mai multe lumi – oameni, Bothani, Rodieni, Tervigi, Vuvrieni, Snivieni – care se învârteau pe acolo, făcând afaceri şi tăindu-se între ei. Dacă omorai un rival în *Spumă şi Scântei* fără să-i verşi sângele şi scăpai de cadavru, nimeni nu remarca sau nu-i păsa; dacă făceai mizerie, trebuia să laşi câteva monede pentru a acoperi costul curățeniei.

Han îşi privi prietenul Wookiee în timp ce-i vorbea şi se consolă cu acel foc vechi din ochii lui Chewie, acea lumină arzătoare pe care el şi prietenul său blănos o împărtăşiseră de atâtea ori în primii lor ani. El şi Chewie nu erau străini de locuri ca acesta, cu siguranță, dar trecuse ceva vreme, iar ei îmbătrâniseră.

Un Gamorrean beat se clătină şi se ciocni de cei doi, ricoşând din Han şi izbindu-se de Chewie, care nu se clinti nici măcar un centimetru. Wookieeul se uită în jos la creatura porcină şi mârâi, iar Gamorreanul se împiedică, căzând pe podea şi nici măcar nu se obosi să încerce să se ridice, ci doar se târî cu toată viteza departe

de uriaşul şi impunătorul Wookiee.

Lui Han îi plăcea să aibă un Wookiee lângă el.

Chewie îl privi de sus şi scoase o serie de mârâituri şi gemete de protest.

— Ştiu, ştiu, admise Han, pentru că nu-i plăcea să fie în acest loc mai mult decât îi plăcea prietenului său mare şi blănos. Dar nu mă duc să-l văd pe Lando fără să aflu ceva mai mult despre ce pune la cale acolo. Trebuie să fie mai mult decât minerit – cu legăturile lui, ar putea obţine drepturi de exploatare minieră pentru o mie de situri profitabile din apropierea Nucleului. Nu, pune ceva la cale şi, înainte să dau năvală peste el cu familia mea, vreau să ştiu despre ce este vorba.

Han pocni din degete, încheind cu un zâmbet larg.

— Bagy, spuse el, arătând spre un Sullustan de vizavi.

Chewie recunoscu ținta, un escroc notoriu pe nume Dugo Bagy, şi scoase un alt mârâit mai puțin entuziast. Cei doi îşi croiră drum prin local, prin mulțime, iar când în sfârşit ajunseră în dreptul lui Dugo Bagy, iar Dugo Bagy în dreptul lor, Sullustanul îşi sorbi băutura şi începu să se îndepărteze.

Han făcu semn spre stânga, iar Chewie ocoli în direcția aceea, în timp ce Han mergea spre dreapta. Dugo Bagy, care se pare că se concentra asupra lui Han, porni spre dreapta, dar se opri brusc şi o luă la stânga – pentru a se izbi de Chewie, fața lui Dugo Bagy abia atingând abdomenul Wookieeului, iar elanul Sullustanului nu-l clinti niciun centimetru pe uriaşul şi puternicul Chewie.

— Ah, Han Solo, spuse Dugo Bagy, când Han se mişcă în spatele lui. Mă bucur atât de mult să te văd.

— Stai jos, Dugo, răspunse Han, trăgând un scaun de la o masă din apropiere.

— Tu faci cinste, eu mă aşez, spuse Dugo Bagy cu un chicotit evident nervos, şi se mută pe scaun chiar în timp ce vorbea.

Han luă un scaun de o parte a lui, iar Chewie de cealaltă parte.

— De ce eşti atât de nervos? întrebă Han după ce se aşezară toți trei.

— Nervos? reluă sceptic Dugo Bagy.

Han îi aruncă *privirea fixă*, cum ajunseseră să-i spună copiii lui – acea privire de totală nepăsare față de minciuna evidentă care ieşea din gura lui Dugo Bagy – făcându-l pe Sullustan să tacă şi să se uite nervos în jur în căutarea unei chelnerițe.

— Hei, îi spuse Han, trăgându-l înapoi.

— Iartă-mă, spuse Dugo Bagy oarecum calm. Sunt surprins să te văd aici, la fel ca mulți alții. Doar faptul că vorbesc cu tine mă face să fiu suspect.

— Nu am mers atât de departe, îl asigură Han pe contrabandist. Şi nu i-am creat niciun fel de probleme niciunuia dintre ei. De fapt, m-am străduit să intervin în favoarea câtorva dintre ei în ultimii doi ani.

Ultima parte o rostise cu voce tare, ca pe o atenționare pe care dorea ca toate personajele necinstite care îl cunoşteau să o audă clar.

— Şi nici nu sunt aici ca să îți fac probleme, spuse el cu seriozitate. Vreau doar nişte informații despre un vechi prieten.

Dugo Bagy îşi ciuli urechile şi se aplecă înainte, privirea lui brusc interesată indicându-i lui Han, dincolo de orice îndoială, că Sullustanul aştepta o recompensă pentru cooperarea sa.

— O să-ți rămân dator, spuse Han, care avea puțini bani la el.

Dugo Bagy se lăsă în spate şi îşi ridică neputincios mâinile.

— Sunt afacerist, explică el, dar apoi Chewie se aplecă peste el şi mârâi.

— Este în regulă să-mi fii dator, fu de acord imediat Dugo Bagy.

— Mă duc să-l văd pe Lando, explică Han. Vreau doar să ştiu ce face acolo.

Dugo Bagy se relaxă vizibil – era o întrebare uşoară.

— Exploatează asteroizi, răspunse el.

Han îi aruncă din nou *privirea fixă.*

— E adevărat, insistă Dugo Bagy.

— Şi…, îl îndemnă Han.

— De ce ar fi mai mult? întrebă Dugo Bagy. Este foarte profitabil.

— Şi…, spuse din nou Han.

Cu un oftat, Dugo Bagy se aplecă, iar Han şi Chewie făcură la fel, cei trei formând o adunare informală.

— Lando caută noi tehnici, explică Dugo Bagy. Sunt multe de exploatat, dacă şi-ar putea da seama cum.

— Ce vrei să spui?

— *Nebunia lui Kerane*, spuse Dugo Bagy.

— Asteroidul? întrebă Han.

— Din sistemul Hoth, confirmă Dugo Bagy. Platină pură, însă sunt prea mulți asteroizi cu care intră în contact pentru a ajunge la el. Mulți au murit încercând. Lando va găsi calea.

— Credeam că pur şi simplu nu mai pot găsi chestia aia, remarcă Han.

Dugo Bagy zâmbi ironic.

— Aşadar, Lando îşi foloseşte operațiunea de acolo ca pe un teren de testare, găsind modalități şi instrumente mai bune de a exploata asteroizii pentru a putea vinde drepturile în toată galaxia, comentă Han, iar asta avea sens, semănând mult cu Lando cel întreprinzător pe care îl cunoştea.

— Şi alte lucruri, de asemenea, spuse Dugo Bagy făcându-i cu ochiul, cu o expresie foarte drăguță pe chipul unui Sullustan.

— *Cursa prin centură?* întrebă Han. Ce joc tare, nu-i aşa?

— Pentru unii este un joc, îl corectă Dugo Bagy. Pentru alții...

— Este un antrenament, încheie Han, prinzându-se. Aşadar, Lando lucrează cu contrabandiştii, lăsându-i să se folosească de cursă prin centura de asteroizi pentru a-şi perfecționa abilitățile de a scăpa de vânători.

— Vânători antrenați de Luke, spuse Dugo Bagy, iar tonul său îi dezvălui clar lui Han de ce fusese atât de nervos la început.

Contrabandiştii deveniseră în mod evident puțin nervoşi în legătură cu problemele de pe Inelul Exterior referitoare la acei Jedi prădători – iar legătura lui Han cu Jedii şi cu Academia, prin intermediul cumnatului său, al soției sale şi chiar al copiilor săi, era de netăgăduit.

— Despre cine este vorba? întrebă el.

— Kyp Durron, răspunse Dugo Bagy. Şi amicii lui binefăcători. *Cei Doisprezece şi Doi Răzbunători*, spuse el dramatic, dându-şi ochii peste cap. Problemele pe care le provoacă şi banii care ne costă...

Han aprobă din cap. Ştia totul despre Kyp, iar acum totul avea sens pentru el. Kyp fusese întotdeauna un tun ionic descentrat şi, pentru ca lucrurile să fie şi mai rele, părinții lui Kyp fuseseră ucişi, în parte, din cauza acțiunilor unui contrabandist notoriu, Moruth Doole.

— De ce te duci să-l vezi pe Lando? întrebă Dugo Bagy.

— Sunt în vacanță, răspunse Han sec, şi se ridică, la fel şi Chewie.

Dar când Dugo Bagy începu să se ridice, Chewie îi puse o labă uriaşă pe umăr şi îl împinse înapoi în scaun.

— Ei bine, asta ar trebui să fie distractiv, îi spuse Han lui Chewie în timp ce ieşeau din *Spumă şi Scântei*.

Chewie scoase un geamăt puternic în replică, ca şi cum i-ar fi amintit lui Han:

— Nu a fost întotdeauna aşa?

Capitolul 9
Onoarea de a muri

Cu un rucsac greu prins în spate – ceea ce nu ar fi acceptat pentru un simplu transport – Tee-ubo conduse o echipă formată în afara complexului din patru persoane. În mod normal, nu ar fi părăsit *ExGal-4*, căci staţia robustă putea face faţă aproape oricăror condiţii meteorologice pe care Belkadan le-ar fi putut arunca asupra ei. Totuşi, apelul lui Danni arătase clar că acea furtună era excepţională şi că era una care necesita investigaţii. De asemenea, deşi niciunul dintre cei patru nu vorbea deschis despre asta, faptul că aveau în acest moment o misiune îi ajuta să treacă peste durerea provocată de moartea accidentală a lui Garth Breise. Cunoscuseră cu toţii riscurile atunci când veniseră aici, desigur, pe un tărâm sălbatic şi neexplorat, dar totuşi, pierderea unuia dintre membrii echipei îi lovise puternic pe mulţi dintre ei, mai ales pe Tee-ubo. Ştia că Bensin Tomri ar fi fost devastat de veste, dacă ar fi putut găsi o modalitate de a o transmite către *Spacecasterul* aflat acum departe.

Femela Twi'lek îşi ţinea blasterul în toc, dar nu şi ceilalţi trei; se mişcau cu armele scoase şi pregătite, iar Luther De'Ono, un bărbat robust de vreo douăzeci de ani, cu părul negru precum cărbunele şi ochii la fel de negri, păzea ferm flancul stâng. Bendodi Ballow-Reese, cel mai în vârstă membru al *ExGal-4*, la cincizeci şi trei de ani, fiind însă un fost agent de cercetare şi distrugere al Alianţei Rebelilor, păzea flancul drept. Iar Jerem Cadmir, un Corellian, care păzea spatele, mergea practic cu spatele în timp ce grupul se strecura uşor prin jungla deasă. Jerem era, evident, cel mai puţin confortabil cu arma sa. Fără a fi un războinic, subţirelul şi blândul Jerem fusese ales să meargă în jungla periculoasă de pe Belkadan pentru că era cel mai priceput membru al echipei în ceea ce priveşte geologia şi climatologia. Dacă furtuna care se pregătea – despre care îi apelase Danni Quee pentru a-i avertiza – ar fi reprezentat cu adevărat un pericol pentru *ExGal-4*, Jerem Cadmir ar fi fost cel care ar fi dat cel mai precis avertisment timpuriu.

— Partea cea mai periculoasă va fi noaptea, remarcă Bendodi în acea după-amiază târzie. Echipa progresa dureros de lent printre mărăcini. *Pumele cu creastă roşie* sunt vânători de noapte şi vor fi grămadă în jurul nostru, dorind să investigheze mirosurile noastre ciudate.

Ceilalţi îl priviră pe Bendodi, cu faţa lui robustă şi frumoasă, traversată de câteva cicatrice pe care le câştigase în lupte brutale, şi le veni greu să-i ignore avertismentul.

— Putem folosi pachetele de zbor odată ce vom ieşi din junglă, se oferi Tee-ubo.

— Atunci, continuă să mergi mai departe, o îndemnă Jerem, nervos.

— Tot vor fi două zile de mers pe jos, le spuse Bendodi.

Tee-ubo îl privi nemulţumită. Deja se confruntaseră pentru acea dezbatere, la complex. Bendodi şi Luther voiau să-şi pună pachete de zbor şi să zboare de pe zidul complexului, în ciuda calculelor incontestabile care arătau că îşi vor epuiza rapid combustibilul în încercarea de a se avânta peste copacii impunători şi că ar putea fi nevoiţi să petreacă o săptămână de mers pe jos după ce vor lăsa în urmă

coronamentul primar.

Planul lui Tee-ubo, cel rațional, cel asupra căruia toată lumea din stație, cu excepția celor doi pretinşi războinici, fusese de acord, prevedea traversarea junglei pe jos, apoi folosirea rucsacurilor la buza marelui bazin aflat la vreo douăzeci de kilometri sud de complex. Având în vedere unghiul şi vânturile calculate, puteau traversa cei trei sute de kilometri ai bazinului cu aproximativ aceeaşi cantitate de combustibil care ar fi fost folosită zburând peste copaci până la buza bazinului.

Cu o astfel de logică de partea ei, Tee-ubo câştigase dezbaterea, dar ştiu încă de la primii paşi mormăiți din incintă că Luther, şi mai ales Bendodi, nu aveau de gând să lase problema deoparte. Aşa că merseră mai departe, înfierbântați şi transpirați în aerul îmbibat de aburi, şi, când se lăsă noaptea, găsiră un cuibuşor solid în vârful unui copac pe care să-l numească *tabără*.

Nu reuşiră să doarmă prea mult, căci jungla răsuna de sunete amenințătoare, de mârâituri joase şi şuierături care păreau să vină chiar de lângă ei. Totuşi, în ciuda amenințării, nu găsiră nicio provocare deschisă, însă atât de tulburătoare erau acele sunete, încât echipa pornise mai devreme, hotărâtă să ajungă la buza bazinului înainte de căderea nopții următoare. Şi o făcură, ajungând cu câteva ore înainte la prăpastia stâncoasă de la marginea junglei care domina valea imensă.

Ore pe care nu aveau să le irosească. Făcură rapid câteva verificări de ultim moment la pachetele de zbor – la fel ca în cazul oricărei alte piese de echipament de teren de la *ExGal-4*, pachetele nu erau în cea mai bună stare – şi apoi se ridicară de pe marginea prăpastiei, deschizând larg aripile pentru a prinde vântul în rafale în spatele lor. Continuară să zboare chiar prin amurg şi în întuneric, preferând vântul rece în locul sunetelor emanate din copacii aflați mult mai jos. Nu existau prădători zburători mari pe Belkadan, din câte ştiau ei. Tee-ubo îşi măsura progresul în funcție de oră, nu de kilometri; având în vedere consumul minim de combustibil la planarea în vânt, se gândi că puteau înainta aproximativ patru ore standard înainte să epuizeze prima jumătate din combustibil.

Când sosise timpul să aterizeze, Bendodi trase o rachetă de semnalizare portabilă în coronamentul de dedesubt, iar grupul folosi lumina de ghidare a acesteia pentru a ateriza. Aterizară fără incidente, în ciuda unor temeri foarte reale şi bine întemeiate, propagate de tumultul de răgete şi țipete din regiune. O verificare rapidă a sistemului lor de poziționare confirmă faptul că aproape traversaseră toată lungimea bazinului. Dacă poziționarea lui Danni fusese corectă, în câteva zile de marş ar fi trebuit să poată găsi acea furtună care se pregătea să se dezlănțuie.

Sperau să poată obține măsurători necesare, mai ales în ceea ce priveşte viteza vântului, să-şi regleze instrumentele şi să plece repede de acolo. Încurajați, se instalară pentru o scurtă noapte de odihnă.

Aceasta fu mai scurtă decât se aşteptaseră.

Tee-ubo deschise ochii la auzul unei tuse, o tuse groasă, plină cu mucus. La început, crezu că se ridicase o ceață groasă din pământ, dar când o lovise duhoarea, un miros nociv de ouă stricate, îşi dădu seama că era vorba de altceva.

Până când Twi'leka reuşi să se ridice, avea şi ea probleme cu tusea şi scuipa.

— Puneți-vă costumele de protecție! îl auzi pe Bendodi strigând.

Abia putând să vadă, cu ochii înlăcrimați şi usturători, Tee-ubo bâjbâi prin rucsac, reuşind în cele din urmă să scoată mica glugă şi rezervorul de aer.

— Şi mănuşile, de asemenea! le lătră Bendodi tuturor, cu vocea înăbuşită de

costumul său de protecție. Nu vă expuneți pielea până nu ştim despre ce este vorba.

Câteva clipe mai târziu, cu ochii încă arzând-o, cu duhoarea dezgustătoare încă în gură, dar cu oxigen curat în plămâni, Tee-ubo avansă de-a lungul aglomerării de crengi pe care o aleseseră ca loc de campare pentru a se alătura lui Bendodi şi lui Luther. Jerem Cadmir se îndepărtase cu o lanternă de-a lungul unei ramuri şi părea să studieze frunzele.

— Probabil un vulcan, remarcă Luther. Asta a văzut Danni de pe orbită. Un vulcan care scuipă gaze; va trebui să apelăm *ExGal* şi să le punem să închidă bine complexul.

Bendodi şi Tee-ubo aprobară din cap, nu prea îngrijorați. Complexul putea fi făcut complet autonom, capabil să rețină orice fel de emanații de fum pe care le-ar putea arunca Belkadanul asupra lor. Câteva dintre celelalte stații *ExGal*, cu acelaşi echipament ca şi aceasta, fuseseră amplasate pe lumi mult mai ostile, una dintre ele pe o bucată de rocă stearpă care se rotea şi care era complet lipsită de orice atmosferă. Dacă norul era într-adevăr format în urma unei erupții vulcanice, asta ar fi fost o veste bună, pentru că probabil ar fi fost puține – dacă nu chiar deloc – vânturi potențial dăunătoare.

— Nu este un vulcan, spuse Jerem, iar cei trei se întoarseră să îl privească pe cel care stătea pe o creangă şi ținea în mână o frunză. Este copacul, explică el.

Asta aduse expresii surprinse, iar ei se apropiară, pe rând, la indicațiile lui Jerem, şi îşi ridicară glugile doar atât cât să adulmece frunza pe care o ținea.

— Hai să coborâm de aici, zise Luther.

— Nu, răspunse pe neaşteptate Bendodi, chiar dacă ceilalți trei începură să se mişte spre trunchiul principal.

Se uitară la el întrebător.

— Nu mă pot gândi la un loc mai sigur, remarcă bătrânul războinic plin de cicatrice. Vom sta aici sus, în costumele noastre, şi nicio *pumă* nu va dori să vină.

Logica părea corectă; în costumele de protecție, fumul nu le putea face rău.

— Cât mai e până la răsăritul soarelui? întrebă Luther.

Tee-ubo îşi verifică cronometrul.

— Încă două ore.

— Atunci stăm liniştiți, spuse Bendodi.

Aşa făcură, iar când răsări soarele, explodând strălucitor peste orizontul estic, deveniră şi mai alarmați. Pentru că toată pădurea din jurul lor părea să fi luat foc, trimițând în aer un fum portocaliu verzui. Şi toate frunzele verzi deveniseră galbene.

Înțeleseră curând că nu era foc, ci emisii care veneau direct din frunze, umplând tot aerul cu fumul nociv.

— Cum este posibil aşa ceva? întrebă Tee-ubo, iar ea, Bendodi şi Luther se uitară cu toții la Jerem în căutarea unui răspuns.

Bărbatul stătea în picioare ținând în mână o frunză, privind-o cu ochii mari şi clătinând din cap.

— O schimbare moleculară? medită el.

— Luther, urcă-te sus, în timp ce noi ceilalți coborâm la pământ, îi ordonă Bendodi, iar el deschise drumul de coborâre din copac.

Aerul era la fel de dens şi de mizerabil la nivelul solului, căci ierburile, chiar şi muşchii şi florile, emanau în mod similar fumul gros. Jerem se îndreptă rapid spre o plantă mică şi o dezgropă, cu rădăcini cu tot, iar în timp ce făcea asta, nişte gândaci

curioşi, de culoare brun-roşiatică, se furişară afară din gaură.

La ordinul lui Jerem, Tee-ubo prinse unul dintre ei şi îl ridică.

— Ce este? întrebă Bendodi.

— Poate nimic, răspunse Jerem. Sau poate un indiciu.

Înainte ca Bendodi să poată să-l preseze mai mult, Luther coborî din copac atât de repede încât se prăbuşi la pământ grămadă şi aproape că se răsturnă din nou în timp ce încerca să se ridice.

— A trecut mult pe lângă noi, explică el, fluturându-şi braţul înapoi spre nord. Şi se rostogoleşte mai departe – am putut vedea copacii schimbându-şi culoarea şi începând să fumege!

— Hai să plecăm de aici, sugeră Tee-ubo, vârând gândacul în punga de la centură şi trăgând maneta de control a pachetului de zbor.

Nerăbdătoare, porni pachetul de zbor. Sau încercă să îl pornească. Acesta scuipă şi tuşi, ba chiar se activă o dată suficient cât să o zdruncine pe Tee-ubo în aer, într-un salt scurt şi nimic mai mult. Apoi se oprise.

— Nu poate primi suficient oxigen pentru ardere, raţionă Bendodi.

Chiar în timp ce vorbea, se auzi un foşnet în lateral. Se încordară cu toţii – Luther şi Bendodi îşi luară blasterele – în timp ce o *pumă cu creastă roşie* pătrunse prin tufişuri. Realizară imediat că nu era nevoie să tragă, căci marele animal gâfâia, cu coastele agitându-se zadarnic, iar dacă îi văzuse cumva, nu arătă nicio reacţie. Chiar în faţa ochilor lor, creatura se mai clătină câţiva paşi şi apoi căzu la pământ, dându-şi ultima suflare.

— Hai să plecăm de aici, propuse Tee-ubo, privind imaginea emoţionantă.

Începu să-şi scoată pachetul de zbor, dar Bendodi o opri.

— Păstrează-l, spuse el. Vom avea nevoie de ele dacă vom reuşi să o luăm înaintea... Făcu o pauză şi îi privi pe ceilalţi cu curiozitate. Orice naiba ar fi asta, termină el.

Jerem Cadmir îşi scoase comunicatorul şi încercă să apeleze baza, dar statica care îi răspunse era prea puternică pentru ca să pătrundă vreun cuvânt.

Plecară, pe cât de repede îi duceau picioarele. După o oră – şi consumând jumătate din oxigenul lor – încă nu puteau vedea sfârşitul fumului nociv din faţa lor. Bendodi îl trimise pe Luther să se urce în alt copac, în timp ce el şi ceilalţi îşi scoteau staţiile de comunicaţie şi se împrăştiară, încercând să găsească vreo breşă în statică.

Nimic. Se reuniră la baza copacului, iar Luther coborî abătut, clătinând din cap, şi explicându-le că nu putea vedea nimic prin gazele care se îngroşau.

Deznădejdea se abătu asupra lor, la fel de densă ca fumul. Spre surprinderea tuturor, Bendodi îşi scoase pachetul de oxigen şi i-l aruncă lui Jerem Cadmir.

— Fugiţi, ordonă el. Mirosi, apoi îşi încreţi nasul în dezgust. Fugiţi. Unul dintre noi trebuie să se întoarcă şi să-i avertizeze.

Jerem rămase mut de uimire, la fel ca Luther şi Tee-ubo.

— Plecaţi! insistă Bendodi, şi chiar când Jerem începu să argumenteze, bărbatul mai în vârstă se întoarse şi alergă printre tufişuri, dispărând din peisaj – deşi ceilalţi încă îi auzeau tusea puternică.

— A înnebunit, strigă Luther, şi se grăbi să-l urmeze.

Abia ajunse la marginea tufişurilor, apoi un blaster răsună şi Luther căzu pe spate, împuşcat în piept.

— Duceţi-vă! strigă Bendodi de undeva de dincolo.

Tee-ubo şi Jerem alergară la Luther, dar prea târziu – omul era deja mort. Tee-ubo îi luă rucsacul cu oxigen, îl apucă de braț pe Jerem, care părea uimit şi încremenit, şi îl trase după ea, luând-o la fugă spre nord.

Apoi auziră o altă împuşcătură şi ştiură că şi Bendodi era mort.

După încă o oră, fără să se vadă sfârşitul dezastrului biologic, Jerem fu nevoit să schimbe rezervoarele. Îi făcu semn lui Tee-ubo să îşi verifice şi ea nivelul.

Femela Twi'lek nu se mişcă.

— Ai nevoie de oxigen? o întrebă Jerem.

Tee-ubo îi aruncă rezervorul ei suplimentar.

— Fugi, îi spuse ea. Te-am încetinit în ultima oră. Eşti singura speranță.

Apoi scoase punga de la curea – cea cu gândacul – şi i-o aruncă bărbatului uimit.

— Nu te părăsesc, declară Jerem, iar în vocea lui nu păru să existe loc de dezbatere.

Cu rezervorul suplimentar în mână, el porni spre Twi'lekă, dar se opri rapid când blasterul lui Tee-ubo se ridică, îndreptat spre el.

— Unul dintre noi trebuie să continue cu rezervoarele rămase, explică ea. Tu eşti mai rapid şi mai bine antrenat pentru a-ți da seama ce se întâmplă, aşa că ți-am făcut oferta. Deja, din respirațiile pe care le lua printre cuvinte, era evident că oxigenul ei era în scădere. Ultima şansă, spuse ea, fluturând blasterul spre nord.

— Amândoi, insistă Jerem.

Tee-ubo îşi scoase gluga şi o aruncă mult într-o parte. Apoi, spre groaza absolută a lui Jerem, inspiră adânc vaporii nocivi din jurul lor. Imediat, ochii i se colorară în roşu-gălbui, iar din nas începu să-i curgă un lichid spumos.

— Pierzi timpul, spuse ea, tuşind cu fiecare cuvânt. Şi oxigen.

Jerem se îndreptă spre ea, dar blasterul ei se ridică şi ea trase un proiectil chiar pe lângă capul lui. El alergă spre nord, orbit de ceața oribilă şi de propriile lui lacrimi. Făcuse doar o duzină de paşi când auzi în spatele lui un zgomot de blaster. Continuă să alerge, disperat. Începu să nădăjduiască atunci când observă că fumul din jurul său se subția oarecum, dar, cam în acelaşi timp, fu nevoit să treacă la ultimul pachet cu oxigen. La scurt timp după aceea, ajunse la un perete abrupt, înalt de doar zece metri, dar pe care nu-l putea escalada.

Nici nu-şi putea permite să caute o cale de a-l ocoli. În pragul disperării, Jerem apăsă pe comenzile pachetului său de zbor. Înainte să-l pornească, însă, îi veni o idee. Îşi scoase trusa de oxigen, smulse tubul de pe partea laterală a glugii şi îl băgă în supapa de admisie a pachetului său de zbor. Apoi îl porni. Acesta scuipă şi tuşi, dar totuşi, reuşi să se ridice în aer şi să treacă peste creastă, unde constată că aerul era şi mai limpede, ca şi cum bariera de piatră ar fi încetinit cumva molima. Dar nu-şi mai făcu prea multe speranțe când urcă mai sus în aer şi se uită înapoi, pentru că acolo, în toată gloria ei galben-verzuie, era furtuna despre care vorbise Danni. Nu era deloc o furtună, ci un nor uriaş de vapori nocivi, un nor care creştea cu fiecare secundă, răspândindu-se în toate direcțiile. Zburând, Jerem aruncă de mai multe ori priviri înapoi pentru a-i urmări evoluția. Îşi dădea seama că se întindea cu aproximativ zece kilometri pe oră.

ExGal-4 avea mai puțin de două zile până la impact.

Jerem forță pachetul de zbor la maxim şi ieşi din bazin mai târziu în aceeaşi zi. Nu ateriză în junglă, ci îşi încercă norocul în aer, trecând pe deasupra vârfurilor

copacilor şi înălţându-se. Apoi se prăbuşi, foarte dur, când echipamentul său rămase fără combustibil; se prăbuşi printre crengi şi căzu în vegetaţia deasă, pierzându-şi blasterul în timpul căderii. Era singur în junglă, fără armă şi cu noaptea la orizont.

Continuă să alerge mai departe.

* * *

De îndată ce ieşiră din hiperspaţiu, a patra planetă din sistemul Helska, o minge cenuşie de gheaţă cu diametrul de câteva mii de kilometri, se profilă în faţa lor. Planeta nu era înconjurată de ceaţă, nici de nori, nici de o atmosferă notabilă. Pentru ochi, părea moartă.

Desigur, Danni Quee şi ceilalţi doi ştiau că nu trebuie să se încreadă în simplele aparenţe. Multe sisteme se mândreau cu lumi acvatice vii sub faţada aparent moartă a gheţii pustii. Totuşi, suprafaţa planetei, cel puţin pe această parte, părea perfect netedă, fără niciun semn al vreunui impact recent, catastrofal.

— Poate că a ratat, comentă Bensin Tomri.

— Am străbătut jumătate de sector în această maşinărie zornăitoare, şi poate că a ratat?

Cho Badeleg păru de-a dreptul dezgustat. Danni îl privi fix pe Bensin, privirea ei explicându-i punctual că nu aprecia sarcasmul bărbatului.

— Vorbesc serios, replică Bensin. Dacă cometa pe care am văzut-o a lovit acea minge de gheaţă, atunci de ce mai este încă aici? Ar fi trebuit să fie spulberată într-un milion de bucăţi, toate atârnând într-un vârtej plutitor.

Danni se uită înapoi la ecran. Cuvintele lui Bensin erau destul de adevărate, îşi dădu ea seama, şi totuşi ştiau din observaţiile lor de pe *ExGal-4* că presupusa cometă lovise într-adevăr acea planetă.

— Primesc nişte semnale ciudate de acolo, spuse Cho Badeleg, lucrând la comenzile senzorilor săi. Se uită la ceilalţi doi, cu expresii pline de speranţă. Energie.

— Ar putea fi doar reflexia soarelui, remarcă Bensin.

Cho Badeleg clătină din cap.

— Nu, este diferit.

— Cum? întrebă Danni, apropiindu-se de el.

— Un spectru diferit de cel la care m-aş aştepta de la lumina reflectată a soarelui, explică bărbatul şi se dădu la o parte pentru ca Danni să poată arunca o privire asupra indicatorilor săi.

Aceştia nu arătau nimic concret, mai degrabă o emanaţie pulsatorie, dar, într-adevăr, în lungimi de undă la care nu s-ar fi aşteptat de la o minge de apă îngheţată.

— Organic? întrebă ea, iar Cho doar ridică din umeri.

— Poate că presupusa cometă a fost doar o minge de gaz, argumentă Bensin Tomri. Asta ar explica multe.

— Cum anume? întrebă Danni.

— Ei bine, faptul că planeta ar fi încă aici, aşa cum este, remarcă Bensin. Şi combinaţia ei de gaze ne-ar putea da aproape orice citire.

— Dar cum au rămas gazele împreună, traversând câmpurile gravitaţionale? întrebă Cho.

— În regulă, ar fi putut fi aproape o minge de gaz, interveni Danni, văzând raţionamentul lui Bensin. Cu o mică masă solidă în centru.

— Cu suficientă gravitaţie pentru a ţine împreună o minge de gaze atât de mare? întrebă îndoielnic Cho.

— Învârtindu-se foarte repede? întrebă Danni mai degrabă decât să declarare, cu vocea încărcată de entuziasm.

Toţi se prinseră destul de repede, iar ochii li se luminară.

— Anunţă-i, îi spuse Danni lui Bensin.

— N-am reuşit să-i prind, răspunse bărbatul. Turnul trebuie să fie încă defect.

Danni se gândi la asta pentru o lungă perioadă de timp.

— Transmite pe scară generală, atunci, spuse ea. O să avem nevoie de ajutor cu asta.

Bensin o privi încruntat.

— Până ajunge cineva aici, vom avea deja investigaţia primară terminată, explică Danni. Este descoperirea noastră acum, indiferent dacă vine roi întreaga flotă a Noii Republici. Tu stai cu ochii pe citiri, îi spuse ea lui Cho Badeleg, iar eu o să duc nava pe partea cealaltă.

Bensin zâmbi la această idee şi îşi deschise comunicatorul pe toate canalele, emiţând o transmisie privind poziţia lor şi eventualele descoperiri.

— Ce-a fost asta? întrebă Danni câteva clipe mai târziu, când *Spacecasterul* alunecă pe lângă partea laterală a planetei şi un roi de meteoriţi mici se deplasă chiar în faţa lor şi dispăru din vedere în jurul părţii îndepărtate.

— Îi detectez şi eu, confirmă Cho, cu o expresie curioasă. Sunt sute.

— Sute de ce? întrebă Bensin.

Danni acceleră.

— Resturi? întrebă ea, şi se uită înapoi la tovarăşii ei, cu faţa radiantă. Cred că avem ceva aici.

— Resturi puse pe orbită în urma unui impact, remarcă Cho Badeleg, dând din cap.

Din nou, chiar în faţa lor, în jurul liniei curbe a planetei, văzură roiurile de meteoriţi, dar acestea se pierdură repede în lumina brusc orbitoare a soarelui, pe măsură ce ieşeau din umbra planetei. Danni se încruntă şi oftă.

— Încă îi localizez, o asigură Cho. În faţă şi se mişcă repede. Făcu o pauză şi îşi încreţi fruntea. Cu viteză mai mare, preciză el, iar asta, desigur, nu avea niciun sens.

— Şi mai este ceva, continuă Cho. Jos, la stânga. La suprafaţă.

Urmând indicaţiile lui Cho, Danni roti *Spacecasterul* nu prea agil, înclinând ecranul pentru a le arăta din nou suprafaţa planetei, plată, cu excepţia unei movile mari, acoperită oarecum de un strat subţire de gheaţă, dar fiind evident altceva decât gheaţă. Părea să fie o substanţă lăptoasă, care acoperea o movilă de piatră sau de os cu margini aspre, de multe culori.

— Iată sursa citirilor, spuse Cho Badeleg entuziasmat.

Danni îi aduse încet mai aproape.

— N-ar trebui să mergem mai întâi după meteoriţii ăia? remarcă Bensin Tomri evident inconfortabil, iar sentimentul său brusc de teamă nu le scăpă celorlalţi doi.

— Dacă este o creatură, este încă în viaţă, avertiză Cho Badeleg, holbându-se la senzorii săi, neştiind prea bine ce să facă cu semnalele emanate de movilă.

— Să mergem să prindem meteoriţii, spuse Bensin mai ferm.

Danni se uită la el, apoi la Cho, şi îi văzu pe amândoi hipnotizaţi, unul de movilă, altul de instrumentele lui. Apoi privi înapoi la planetă, şi deasupra liniei

planetei.

— O, nu, murmură ea.

— Să mergem să prindem meteoriții, spuse Bensin din nou.

— Meteoriții ne-au prins pe noi, explică Danni, iar când bărbații se uitară în sus, înțeleseră.

Meteoriții veneau în viteză, însă nu puteau fi meteoriți, având în vedere formația lor – un unghi clasic de atac.

— Scoate-ne de aici! țipă Bensin.

Danni lucră cu furie, înclinând *Spacecasterul* într-o parte şi în jos.

— Setarea pentru saltul la viteza luminii! strigă Danni.

— Asta va dura prea mult! strigă Bensin, iar punctul lui de vedere fu amplificat atunci când *Spacecasterul* se zdruncină din cauza unui impact.

— Doar lansează-te! aprobă Cho Badeleg.

Danni înclină nava în sus, căutând un vector clar în care să poată pur şi simplu să se lanseze în hiperspațiu şi să-şi încerce şansele de a se ciocni cu un alt corp aflat la milioane de kilometri distanță. Însă ecranul era plin de nave meteorit, care bâzâiau ca nişte nave de luptă. Una dintre ele se apropie foarte mult, iar cei trei priviră surprinşi şi înspăimântați cum un mic apendice care-i ieşea din față, asemenea unui vulcan în miniatură, erupse, scuipând o rafală de foc şi un singur glob de rocă topită care lovi *Spacecasterul*, zguduindu-l puternic.

— Topeşte prin carcasă! strigă Bensin Tomri.

— Activează hipermotorul, Danni! o imploră Cho.

— Am făcut-o, răspunse ea, cu vocea calmă, aproape supusă.

Activase hipermotorul – fără niciun efect. Îşi dădu seama că primele zguduiri fuseseră chiar loviturile în motor, ca şi cum... *chestiile* alea care-i atacau ştiuseră exact unde să tragă.

Toți cei trei oameni de ştiință săriră înapoi din reflex când o bucată de ceva le lovi scutul vizual. Priviră cu o groază neputincioasă cum părea să se topească, sau să se transforme, chiar prin scutul transparent, atârnând ca o minge de lipici în interiorul ferestrei. Apoi pulsă şi deschise o singură gaură în forma sa membranoasă, iar cei doi bărbați strigară şi Danni se năpusti spre dulapul cu arme.

Apoi mingea se inversă, păru aproape că se înghite pe sine, şi ceea ce ieşi din ea, sau mai degrabă ceea ce părea să fie acum, fu un cap umanoid, desfigurat şi înfricoşător – şi complet tatuat.

— M-m-mă bucur că ați v-v-venit, Danni Quee, Bensin Tomri şi Cho Badeleg, spuse mingea – sau nu mingea însăşi, îşi dădu seama Danni, recunoscând acel lucru, acea creatură, drept un fel de comunicator şi nu vorbitorul însuşi. Nu-i recunoscu deloc accentul, iar părea să se bâlbâie la fiecare cuvânt. Eu... Da'Gara, continuă el. Prefect şi consilier pentru *yammosk*, coordonatorul de război al *Praetorite Vong*. Bine ați v-v-venit în casa mea.

Cei trei, fiind prea uimiți de recunoaşterea lor de către acea creatură Da'Gara, de faptul că le cunoştea numele, nu putură să răspundă.

— V-v-vedeți casa mea, c-c-red, continuă politicos Da'Gara. Voi v-v-veniți la mine acolo. V-v-vă arăt splendoarea Yuuzhan Vong.

— Ce? întrebă Bensin Tomri, uitându-se la Danni.

— Este o invitație, cred, răspunse Danni ridicând din umeri.

— V-v-vedeți *villip*, explică Prefectul Da'Gara. Animal de companie al Yuuzhan

Vong.

Cei trei îi descifrară suficient cuvintele pentru a înțelege că vorbea despre creatura care le invadase *Spacecasterul*.

— Să v-v-vorbească la distanță, continuă Da'Gara.

— Comunicator viu, remarcă Cho Badeleg, instinctele sale de om de ştiință biruindu-i oarecum frica.

— De unde sunteți? reuşi Danni să întrebe.

— L-l-loc tu nu ştii.

— De ce ați venit?

Da'Gara răspunse râzând.

— Scoate-ne de aici, o imploră Bensin Tomri pe Danni.

Ea se uită la el, apoi bombăni şi se întoarse la comenzi, hotărâtă să zboare până la capăt. Însă meteoriții, nave de luptă asemănătoare cu stâncile, erau cu toții în jurul *Spacecasterului*, aruncând proiectilele topite în puncte exacte pentru a paraliza continuu nava. Înainte ca Danni să înceapă să inițieze vreo manevră evazivă, nu mai aveau decât un singur motor, şi acela la capacitate minimă; toate celelalte compartimente ale navei fuseseră sparte, iar unitatea de mediu primise mai multe lovituri. Danni se îndreptă de spate şi se uită neputincioasă la tovarăşii ei.

— De ales nu a-a-aveți, remarcă *villipiul* Prefectului Da'Gara. Urmați înăuntru *coralskipperii*. A-a-acum! Sau vă topiți şi vă luăm darul onoarei pentru Yun-Yammka.

— Doar fugi, o imploră Cho Badeleg, tremurând atât de violent încât bâlbâi cele două cuvinte.

— Nu aveți de ales! avertiză Prefectul Da'Gara.

Danni, plină de frustrare şi furie şi cu visele ei ştiințifice spulberate de un coşmar extraterestru, smulse zăvorul dulapului cu arme, scoase un blaster şi împrăştie *villipiul* pe tot ecranul. Se repezi în picioare, plonjând spre comenzi.

Apoi nava fu lovită, din nou şi din nou, şi curând se învârtiră, scăpând de sub control şi prăbuşindu-se, iar planeta păru să se grăbească să-i înghită.

Şi apoi... nimic.

* * *

Întunericul se lăsase, dar Jerem Cadmir alerga în continuare, poticnindu-se în beznă, de oboseală şi de spaimă, îngrozit de ceea ce văzuse şi de pericolele care îl pândeau peste tot. Răgetele *pumelor cu creastă roşie* călătoriră cu el în acea noapte şi, la un moment dat, i se păru că vede unul dintre animalele mari privindu-l cu nepăsare de pe o creangă aflată sus. Jerem nu avea să ştie niciodată dacă era imaginație sau realitate, pentru că doar fugise, pentru a-şi salva viața, şi pe a celor din complex. În afară de dispozitivul său de localizare, nu mai avea decât trei lucruri cu el: gândacul, planta şi o mostră din vaporii nocivi pe care, din fericire şi fără să vrea, o reținuse într-unul din sacii săi cu mostre.

Faptul că noaptea se transforma din nou în zi nu îl linişti prea mult, pentru că în acel moment abia mai putea gândi limpede. Credea că se deplasează în direcția corectă şi în linie, dar dispozitivul său de localizare dădea semne de deteriorare – probabil din cauza fumului – şi nu putea fi sigur.

— Va fi minunat pentru noi toți dacă o să trec chiar pe lângă complex, se lamentă el.

Credea că recunoaşte un copac întortocheat, dar, în realitate, toți arătau la fel. Cât de uşurat se simți atunci când, sărind cu capul înainte printr-un tufiş şi provocându-şi o sută de zgârieturi mici pe braț, găsi un alt membru al echipei *ExGal* aşteptându-l.

— Complexul? gâfâi Jerem.

— Chiar acolo, răspunse Yomin Carr, mişcându-se pentru a-l ajuta pe Jerem să se ridice. Unde sunt tovarăşii tăi?

— Morți, spuse Jerem, trăgând aer în piept. Toți.

Yomin Carr îl trase în picioare şi se uită fix la el.

— Am găsit – am găsit – furtuna, dar nu a fost o furtună, încercă Jerem să explice. Este un fel de calamitate – un dezastru biologic. Ne-a copleşit.

— Dar tu ai scăpat, spuse Yomin Carr.

— Mi-au dat oxigenul lor, răspunse bărbatul, şi începu să tremure.

Yomin Carr îl scutură puternic.

— Unul dintre noi trebuia să se întoarcă, continuă Jerem. Să vă avertizeze. Trebuie să pornim cargobotul Jolian şi să plecăm de aici.

— Cargobotul Jolian? răspunse Yomin Carr cu un râset. Nava aia nu a mai fost lansată de când a fost înființat complexul, iar jumătate din componentele ei au fost canibalizate pentru sistemele de operare ale stației. Nu o vom lansa niciodată.

— Trebuie s-o facem! strigă Jerem, apucându-l pe Yomin Carr de umeri. Nu avem de ales.

— O calamitate, spui? întrebă Yomin Carr, iar Jerem dădu entuziasmat din cap. Ei bine, poate vom găsi o modalitate de a lupta împotriva ei. Sau să ne izolăm de efectele ei.

— Ne putem izola, spuse Jerem şi începu să treacă pe lângă Yomin Carr, dar, spre surprinderea lui, bărbatul mai mare îl ținu în loc. Dar odată ce va cădea asupra noastră, nu vom avea cum să cerem ajutor, încercă Jerem să explice, încercând iar să se îndepărteze. Fumurile...

— Fumuri? întrebă Yomin Carr calm.

— Nu e timp de explicații, spuse Jerem. Trebuie să plecăm de aici.

Yomin Carr îl smuci pe Jerem şi îl izbi puternic de un copac. Jerem, țintuit acolo nemişcat, îl privi cu totală neîncredere pe bărbatul mai mare şi brusc impunător.

— Te-aş putea lăsa să te duci la ei, spuse Yomin Carr. Aş putea să mă strecor în complex alături de tine, strigând frenetic că trebuie să ridicăm în aer cargobotul Jolian.

— Nu înțelegi, spuse Jerem. Dezastrul avansează cu o viteză uriaşă. Va fi aici în doar câteva ore.

— În trei, ca să fiu mai precis, remarcă Yomin Carr.

Jerem începu să răspundă, dar apoi implicațiile grele ale ultimei afirmații a lui Yomin Carr îl loviră din plin şi îi luară cuvintele din gură.

— Gazele vor copleşi complexul în trei ore, afirmă Yomin Carr. Şi întreaga planetă în două zile – mai devreme, dacă vremea favorabilă permite ca nivelurile atmosferice să atingă masa critică.

— Vreme favorabilă? reluă Jerem Cadmir cu confuzie. De unde ştii?

Yomin Carr îşi întinse un deget pe lângă nas şi atinse zona sensibilă a măştii *ooglith*, determinând creatura să se dezlipească. Jerem Cadmir încercă să se retragă,

încercă să se împingă direct în copacul din spatele său când pliurile camuflajului se îndepărtară şi văzu chipul desfigurat şi tatuat al lui Yomin Carr. Războinicul Yuuzhan Vong rămase perfect nemişcat, bucurându-se de furnicăturile rafinate ale agoniei când masca se îndepărtă complet şi alunecă pe sub hainele sale largi.

— Aş putea să te duc înapoi acolo şi să aştept cu tine şi cu ceilalți să cadă osânda asupra voastră, explică Yomin Carr. Pentru că, desigur, am dezactivat în mod iremediabil cargobotul – nu că ați fi fost în stare să ridicați chestia aia ruginită de la sol. Aş putea să te las să lupți vitejeşte împotriva transformării, pe care tu o numeşti calamitate, şi să te las să mori dezonorant, fără să te confrunți cu un luptător, ci pur şi simplu din lipsă de oxigen.

Jerem îşi scutură capul, buzele mişcându-i-se ca şi cum ar fi încercat să răspundă, deşi nu-i ieşi niciun cuvânt.

— Dar simt că-ți datorez asta, din respect pentru perseverența şi ingeniozitatea cu care ai reuşit să ajungi până aici, continuă Yomin Carr.

Jerem explodă în mişcare, repezindu-se într-o parte, dar Yomin Carr, cu muşchii lui tonifiați de ani de antrenament războinic, îl înhăță uşor, o mână prinzând bărbia lui Jerem, cealaltă apucându-i părul de la ceafă. Cu o uşurință înspăimântătoare, Yomin Carr îl împinse pe Jerem în jos şi îi înclină capul pe spate, astfel încât se uită în sus la fața aceea oribilă, desfigurată.

— Înțelegi onoarea pe care ți-o ofer acum? întrebă Yomin Carr cu toată seriozitatea.

Jerem nu răspunse.

— Îți ofer moartea unui războinic! strigă desfiguratul Yuuzhan Vong. *Yun-Yammka!*

Execută o răsucire bruscă a brațelor şi spulberă osul gâtului lui Jerem Cadmir. Yomin Carr îl lăsă pe omul inert să cadă la pământ. Rămase solemn deasupra lui pentru o lungă, lungă perioadă de timp, rostind rugăciune după rugăciune pentru ca *Ucigaşul* să accepte acest sacrificiu. După părerea lui Yomin Carr, îi acordase într-adevăr lui Jerem Cadmir un respect enorm în acea zi; chiar încălcase ordinele, nepermițându-le oamenilor de ştiință să lupte singuri cu dezastrul. Dar Yomin Carr putea justifica asta. Jerem văzuse prea mult din dezastru şi ştia – şi o spusese – că nu puteau spera să o contracareze. Jerem ar fi încurajat doar o încercare disperată de fugă, fără a contracara cu adevărat calamitatea. Războinicul Yuuzhan Vong dădu din cap, fiind de acord cu acest raționament, şi se aplecă să inspecteze corpul lui Jerem, găsind cele trei obiecte valoroase.

Le va aduce înapoi pentru inspecție, permițându-le celor şase oameni de ştiință rămaşi să încerce să găsească o soluție. Asta i-ar fi îndeplinit îndatoririle cu privire la calamitate, pentru că unul dintre scopurile lui aici era să vadă dacă oamenii de ştiință puteau găsi o cale de a lupta împotriva puternicei arme biologice Yuuzhan Vong. Îndeplinirea acestei îndatoriri îi justifica respectul față de Jerem Cadmir.

Mulțumit, porni înapoi spre complex. Toate raționamentele lui erau la locul lor, dar în inima lui ştia adevărul. Îl omorâse pe Jerem Cadmir, nu doar din respect, nu doar pentru că omul meritase moartea unui războinic, ci şi pentru că aşa voise, pentru că îi făcuse plăcere. Yomin Carr trăise prea mult timp printre necredincioşi, le vorbise limba şi le acceptase obiceiurile ciudate şi sacrilegiile. Acum, ziua gloriei era aproape – ziua Yuuzhan Vong – iar el era nerăbdător, atât de nerăbdător.

* * *

La început, Danni crezu că era moartă, dar pe măsură ce conştiinţa îi revenea treptat, înainte chiar să deschidă ochii, nu numai că ştiu că era foarte vie, deşi rănită dureros, dar cumva simţea şi unde se afla, iar acest gând – că se afla în movila vie pe care o văzuse pe ecranul *Spacecasterului* – o umplea de groază. Umărul drept, dislocat, o durea; ambele braţe îi erau întinse. Simţea cum mâini puternice o apucau de încheieturi, simţea atingerea uşoară a unui poncho pe umerii ei goi şi ceva lipicios şi umed în jurul picioarelor, ca şi cum ar fi stat într-o baltă lipicioasă de noroi. Auzi un strigăt gutural, recunoscu vocea lui Bensin Tomri şi se forţă să deschidă ochii.

Văzu pereţii multicolori, cu suprafeţe rugoase, bărbaţii masivi – nu, nu bărbaţi, înţelese ea instinctiv, ci alţi umanoizi – desfiguraţi şi acoperiţi de tatuaje, care îi ţineau braţele într-o parte şi în alta, întinse drept, şi atât de strâns încât nu se putea mişca. Îl văzu pe Bensin într-o parte, în picioare, dar cu capul dat pe spate, cu un alt umanoid masiv lângă el. Războinicul tatuat ridicase o mână, ţinând-o precum gheara unei păsări, şi o înfipse în gâtul lui Bensin. Războinicii îi dădură drumul, iar Bensin căzu moale, prea moale. Danni ştiu că era mort.

Războinicul masiv, cu mâna încă udă de sângele lui Bensin, se apropie de ea încet, deliberat. Danni încercă să se zbată, dar cei doi umanoizi care o ţineau se smuciră brusc, iar valurile de durere o copleşiră, rostogolindu-se din umărul dislocat pe măsură ce articulaţia îşi revenea la locul ei. Aproape că leşină şi îşi dădu capul pe spate. Apoi el se afla în faţa ei şi ea îl văzu clar, recunoscându-l din imaginea pe care o luase acea creatură personalizată care le invadase *Spacecasterul*.

— Yomin Carr c-c-cere respect pentru Danni Quee, declară Prefectul Da'Gara. Înţelegi?

Făcu o pauză şi îşi încreţi faţa, chinuindu-se să găsească cuvântul.

— Înţeleg, spuse femeia printre dinţii strânşi.

Da'Gara încuviinţă din cap şi zâmbi.

— Înţelegi o-o-onoarea?

Danni se uită la el neputincioasă.

Apoi simţi furnicăturile durerii, iar mâzga de la picioarele ei prinse viaţă şi începu să se înfăşoare pe picioarele ei goale. Ochii lui Danni se măriră de groază şi durere în timp ce creatura îşi începea ataşamentul, rostogolindu-se din ce în ce mai sus pentru a-i acoperi tot corpul.

Ea se zbătu şi se zvârcoli, dar Da'Gara o pălmui peste faţă.

— Nu d-d-dezonora cererea lui Yomin Carr, mârâi el în faţa ei. A-a-arată curaj sau te las să mori în aerul gol d-d-de la suprafaţă!

Asta o trezi pe Danni. Încă se mai zvârcolea – cine n-ar fi făcut-o în timp ce creatura se ataşa, fir cu fir, în porii ei? – dar îşi muşcă buza şi rămase fermă, privindu-l cu asprime pe Da'Gara.

Prefectul dădu din cap aprobator.

— M-m-mă bucur că Danni nu a murit, la fel ca Cho Badeleg, când v-am doborât, spuse Da'Gara. Mă aştept să te u-u-ucid chiar eu, dar cu onoare, în această zi.

Danni nu clipi.

— Reconsider, explică Da'Gara. P-p-poate ar fi mai bine să stai alături de mine pentru a vedea *zhaetor-zhae*... El îşi scutură capul, recunoscând că folosea cuvântul

Yuuzhan Vong. P-p-pentru a vedea gloria *Praetorite Vong.*

Danni scutură din cap, incapabilă să înțeleagă despre ce era vorba.

— Îți p-p-place să vezi galaxia murind? întrebă Da'Gara fără menajamente. Asta s-a făcut cu mult timp în urmă, fiindcă ne-ai v-v-văzut intrând cu nava lumii. Începutul sfârşitului.

Danni îşi încreți fața; înțelegea esența intenției lui Da'Gara, iar gândul i se păru absurd.

— Da, spuse Prefectul, apropiindu-şi mâna şi mângâind uşor obrazul lui Danni, ceea ce o repugnă mai mult decât dacă ar fi strâns pumnul şi ar fi lovit-o. Tu vezi cu mine, şi vezi adevărul, *zhaelor*, gloria Yuuzhan Vong. Fie ca să ajungi să vezi şi să crezi, şi să te alături nouă. S-ar putea să ții *viccae* – mânie mândră – şi vei muri. Nu contează. Gândind la asta, îl fac pe *Yun-Yammka* mai fericit.

Danni voia să întrebe ce sau cine ar putea fi *Yun-Yammka*, însă doar clătină din cap, prea copleşită de toate astea.

Da'Gara se îndepărtă de femeia şocată şi făcu semn unui alt războinic, care se apropie de Danni ținând în mână o bucată moale de carne în formă de stea. Ea se trase instinctiv înapoi, încercând să lupte cu fiecare gram din forțele ei. Dar ei erau prea puternici, iar strigătul ei de protest fu înăbuşit când creatura cărnoasă îi fu pusă peste gură. Groaza ei nu făcu decât să se intensifice pe măsură ce tentaculele acesteia îi şerpuiau pe gât, sufocând-o la început, dar apoi unindu-se cu ea, devenind o parte a sistemului ei respirator.

Cu ochii larg deschişi de şoc şi durere, Danni fu târâtă prin camerele navei-lume, ajungând într-o cameră mare cu o gaură circulară în podea. Danni înțelese că deschiderea reală era mai mare de atât, văzând gheața de jur împrejurul acelei găuri, şi nu putea înțelege de ce nu îi era frig, de ce nu înghețau toți.

Acel gând îi zbură, însă, într-o clipă de teroare pură, când Da'Gara păşi în spatele ei şi, fără ceremonie, o împinse cu capul înainte prin gaură şi ea căzu printr-un vierme tubular lung în adâncurile apoase de dedesubt.

Prefectul sări după ea.

Capitolul 10
Cursa prin Centură

— Nu m-aş fi aşteptat la mai puţin de la Lando, remarcă Han când *Şoimul Mileniului* ieşi din hiperspaţiu şi ajunse în faţa planetelor pe care Lando Calrissian le alesese drept casă şi birou.

Toată regiunea din jurul celor două planete care se profilau în faţa lor era plină de nave spaţiale, de la mici nave de luptă până la uriaşe cargoboturi şi chiar navele blindate mai mari pe care Lando le folosise pentru a proteja alte nave atunci când făcuse minerit pe Nkllon, o planetă aflată prea aproape de soarele ei.

— Este mai mult trafic decât în Nucleu, se auzi vocea lui Luke prin staţia de comunicaţii, în timp ce *Sabia de Jad* ieşea din hiperspaţiu chiar lângă *Şoim*.

Mai rămăseseră doar Jaina şi X-interceptorul care urmau să vină, iar Han se uită la soţia lui, observând îngrijorarea ei. Călătoria de la Reecee durase o săptămână şi, deşi asta nu era o problemă în confortul *Şoimului Mileniului* sau al *Sabiei de Jad*, o astfel de călătorie putea duce la limită un pilot de X-interceptor. Ca să nu mai vorbească de provizii. Jedii care plecau în călătorii lungi intrau de obicei într-o stare aproape de hibernare indusă de ei înşişi, încetinindu-şi metabolismul şi, de fapt, dormind pe tot parcursul călătoriei. Jaina învăţase tehnica şi dovedise că o putea face bine, în antrenamentul ei cu Mara. Dar a o face într-o sală de antrenament era foarte diferit de a o face într-un X-interceptor într-o călătorie lungă şi solitară.

Chiar şi Luke îşi întrebase soţia în repetate rânduri dacă Jaina era într-adevăr pregătită pentru asta sau nu. Mara insistase că era, şi nimeni nu se putea îndoi de abilităţile de pilot ale Jainei. Din moment ce Mara era învăţătorul oficial al Jainei, nu putea exista nicio discuţie, nici măcar din partea lui Leia şi Han, niciunul dintre ei nefiind încântat să-şi pună fiica în pericol.

Astfel că Jaina zburase până aici cu X-interceptorul, pe acelaşi curs, aceeaşi destinaţie, aceeaşi viteză, ca şi celelalte două nave. De ce nu ieşise încă din hiperspaţiu? Întrebarea pluti palpabil între Leia şi Han, fără ca vreunul dintre ei să o rostească cu voce tare, nefiind nevoiţi s-o facă.

— Lasă-mă să ghicesc care este planeta lui Lando, spuse Luke, pe un ton sec şi sarcastic.

Răspunsul era evident. Una dintre planetele din faţa lor era maro şi părea destul de inospitalieră, în timp ce cealaltă era verde-albastră, cu nori albi plutind pe cerul ei. Scena le amintea atât Leiei, cât şi Marei de cele două planete pe care le vizitaseră recent: ospitaliera Osarian şi aspra Rhommamool.

— Luke, unde este Jaina? spuse Leia, străduindu-se să-şi ţină îngrijorarea departe de voce.

Auzi râsete de pe cealaltă navă – ale Marei.

— De ce nu a ieşit încă? insistă Leia.

— Pentru că Mara i-a dat lui R2 coordonatele greşite, răspunse Luke.

— Un mic test, explică Mara, intrând în direct. Jaina este în apropiere, dar destul de departe de sistem, astfel încât să aibă puţine puncte de referinţă pe care să

le folosească pentru a-şi corecta cursul.

— Probabil că se panichează, răspunse Leia, şi putu vizualiza cu uşurință zâmbetul care se răspândea pe chipul drăguț al Marei.

— Pentru o vreme, fără îndoială, răspunse Mara. Dar tot ce trebuie să facă este să caute în interiorul ei, să exploreze Forța şi legătura dintre ea şi noi, şi în special cu Jacen, şi va veni în orice moment.

— Şi, în orice caz, R2 ştie adevărata cale, adăugă rapid Luke.

— Ai o latură rea în tine, remarcă Leia cu un oftat neputincios.

— Față de Jaina sau față de tine? întrebă Luke şi, din nou, Leia şi Han o putură auzi pe cumnata lor râzând.

— Da! răspunse Mara, iar Leia doar oftă.

— Dacă i se întâmplă ceva Stăpânei Jaina, îl voi certa personal pe R2-D2, interveni nervos C-3PO. Oh, el este adevărata problemă, ştiți. Sunt sigur că se bucură de asta.

Leia îi aruncă o privire droidului auriu de protocol.

— Nu la fel ca Mara, mormăi ea şi, având în vedere temerile şi sentimentele ei actuale, glumea doar pe jumătate.

— Jaina e bine, remarcă Luke. Dacă te întinzi cu Forța, dragă soră, o vei simți, foarte vie şi sănătoasă.

Leia tocmai era pe cale să facă exact asta, dar nu mai fu nevoie, pentru că senzorii de pe panoul *Şoimului* sunară şi, imediat, X-interceptorul Jainei apăru în raza vizuală o clipă mai târziu.

— Ți-a luat destul de mult, îi spuse Mara, şi lăsă canalul deschis, astfel încât şi cei de pe *Şoim* să o poată auzi.

— O mică problemă cu R2-D2, comentă Jaina sec, iar ei îl auziră pe R2-D2 semnalizându-şi protestul vehement.

Mara îi ceru Jainei să preia conducerea, iar ea făcu exact asta, dar într-un mod indirect, ocolind planeta lui Lando, Dubrillion, pentru a arunca o privire la operațiunile care se desfăşurau pe cealaltă planetă, Destrillion. Un flux de nave mici curgea spre acea planetă, aducând minerale brute de pe asteroizi la marile fabrici de prelucrare pe care le înființase Lando. Un alt flux, mai mic, de nave mai mari ieşea de pe planetă, îndreptându-se spre uriaşele cargoboturi care se aflau pe orbită.

Toți spectatorii, chiar şi Han, care era atât de familiarizat cu planurile lui Lando, priveau neîncrezători. Cum ar fi putut Lando să pună la punct o operațiune atât de amplă şi completă într-un timp atât de scurt? Se afla aici doar de un an şi, totuşi, părea că operațiunile sale puteau aproviziona jumătate din galaxie!

* * *

Persoana de contact de la suprafața planetei verde-albastră îi întâmpină – cu atât mai entuziasmată cu cât controlorul auzise numele navelor şi ale ocupanților lor – şi le dădu coordonatele pentru aterizare, iar pe măsură ce coborau prin perdeaua de nori a lui Dubrillion, văzură că locuința actuală a lui Lando nu era mai puțin impresionantă decât operațiunea sa minieră. Oraşul era strâns grupat, cu turnuri înalte şi mai multe grupări înalte de porturi spațiale. Luke observă că majoritatea acelor docuri deschise erau goale, ceea ce îl făcea să speculeze că Lando avea mulți oaspeți care veneau şi plecau repede. Precum contrabandiştii.

În timp ce *Sabia de Jad* se îndrepta în picaj spre platforma de andocare, Luke observă şi o pereche de X-interceptoare pe o platformă, clasa XJ, ca şi a lui – cea mai recentă versiune a navelor de luptă. Nu zburau prea multe astfel nave de luptă avansate, şi niciuna în afara escadrilelor de distrugătoare şi crucişătoare de luptă, cu o singură excepţie notabilă. Aceste nave erau destinate Cavalerilor Jedi.

Cele trei nave aterizară pe trei platforme circulare, la mare înălţime deasupra suprafeţei, cu nori joşi plutind în derivă. Zonele de aterizare erau separate prin pasarele înguste, care duceau la un nucleu central, iar o a patra pasarelă ieşea din acel nucleu către turnul conectat.

Debarcară cu toţii şi se întâlniră la punctul central, cu Jaina şi R2-D2, care avuseseră nevoie de ajutor considerabil pentru a ieşi din X-interceptor, venind ultimii. Cei doi ajunseră chiar înainte ca Lando să iasă pe uşa turnului, cu zâmbetul său larg de bun venit, cu ochii, ca întotdeauna, mai mult sclipitori decât strălucitori, dând impresia că în spatele fiecărui gest şi expresie a sa se petrecea ceva necurat.

— Ha-ha! râse el, apropiindu-se de Han şi îmbrăţişându-l, apoi îmbrăţişând-o pe Leia – o îmbrăţişare care dură ceva mai mult, atrăgând o privire geloasă din partea lui Han.

Apoi se duse la Luke, după care se opri în faţa Marei, clătinând din cap.

— Arăţi minunat! spuse el sincer, aducându-i un zâmbet femeii, iar Lando o strivi într-o îmbrăţişare uriaşă.

— Nu mulţi oameni îndrăznesc să mă îmbrăţişeze, remarcă Mara.

— Asta înseamnă că rămâne mai mult pentru mine, în acest caz! reveni Lando cu o explozie de râs.

Se opri brusc şi se uită la Luke, dar îl găsi pe bărbat dând din cap şi zâmbind sincer. Salutul lui Lando pentru Mara nu ar fi putut fi mai perfect.

Bărbatul se arătă mult mai rezervat cu Chewbacca, oferi un salut lui R2-D2 şi C-3PO, apoi îşi îndreptă atenţia spre cei trei copii.

— Cât de mult o să mai creşteţi? întrebă el, întinzându-şi braţele, neîncrezător. A trecut doar un an, dar uitaţi-vă la voi! Aţi crescut cu toţii.

Zâmbetele pe care le primi erau politicoase şi evident jenate.

— Ce faceţi aici? întrebă Lando, întorcându-se spre Han. Şi de ce nu mi-ai spus că veniţi? Aş fi putut pregăti ceva.

— Cumva, nu cred că ne vom plictisi, remarcă Han sec.

Lando chicoti, dar se opri brusc, privindu-l pe Han cu suspiciune, ca şi cum nu ar fi ştiut dacă să ia asta drept un compliment sau o insultă. Totuşi, zâmbetul său strălucitor reveni aproape imediat şi, cu un gest şi un salt înainte, vibrantul Lando îi conduse în turn. Le făcu apoi un tur complet, de la camerele elegante din apartamentele sale de oaspeţi, până la camerele de control ale uzinelor de prelucrare robotizate de pe cealaltă planetă, detaliind cu mare mândrie volumul diferitelor minerale care ajungeau la cargoboturi şi se îndreptau spre Nucleu. La sfârşitul turului ajunseră în uriaşa cameră de monitorizare din centrul oraşului său, o cameră de formă ovală, al cărei perimetru imita traiectoria orbitală a centurii de asteroizi, *Nebunia lui Lando*. Pereţii camerei erau acoperiţi cu un ecran gigantic, care afişa o imagine în timp real a centurii de asteroizi. Lando îi conduse spre un alt ecran dreptunghiular mare, aşezat de un perete, iar omul de la panoul de control se dădu la o parte cu tot respectul.

Demonstraţia ulterioară a lui Lando nu dezamăgi. Selectase o secţiune a

centurii de asteroizi şi o mărise pe ecranul dreptunghiular până în punctul în care puteau vedea micile nave miniere droide testând, forând şi extrăgând, apoi sărind pe un alt asteroid.

— Cât de mult poți obține din ei? întrebă Han.

— Serios? Majoritatea asteroizilor nu sunt profitabili, recunoscu Lando. Dar din când în când..., adăugă el viclean, frecându-şi mâinile împreună, cu ochii negri sclipind.

Continuă demonstrația încă puțin, răspunse la întrebări despre volum şi costurile de instalare, apoi îi conduse din acel turn în altul, mai sus, într-un hangar închis care adăpostea mai multe nave mici, cu o singură capsulă centrală de pilotaj, cu piloni de aripă care se întindeau de o parte şi de alta, conectând aripi solare care aveau treimea superioară şi treimea inferioară înclinate la patruzeci şi cinci de grade spre capsula centrală.

Invitații lui Lando, în special cei mai în vârstă, recunoscuseră cu siguranță nava de luptă *TIE Avansat x1*, tipul preferat de elita vechiului Imperiu, inclusiv de Darth Vader. Vederea acestor nave de luptă distinctive avu un impact clar atât asupra lui Luke, cât şi asupra Leiei, ale căror expresii deveniră sobre.

Han se uită la Lando şi se încruntă.

— Este cel mai bun design pentru scopurile noastre, răspunse Lando sincer.

— Astea sunt navele voastre de curse prin centură? întrebă Luke.

— Este vorba despre suportul de şoc reglabil, explică Lando, îndreptându-se spre nava cea mai apropiată şi, în timp ce ei se deplasau, observară nave similare, dar mai mari, cu două capsule, bombardiere TIE, mai în spate în hangar. Piloții din chestiile astea pot suporta lovituri zdravăne.

— Oare nu ştim asta? întrebă Han sec.

— Deci zburați cu chestiile astea prin centura de asteroizi? întrebă Jaina, expresia şi tonul ei arătând că era mai mult decât intrigată.

— De-a lungul *Nebuniei lui Lando*, nu prin, zise Lando. Împotriva curentului de asteroizi. Avem programate câteva secțiuni deosebit de neplăcute. O fixă pe Jaina pentru un moment lung, egalându-i expresia nerăbdătoare. Vrei să încerci?

Ea se uită mai întâi la părinții ei pentru o clipă, apoi la Mara, şi fu evident că implora permisiunea.

* * *

Timpul de pregătire păru interminabil pentru nerăbdătoarea Jaina, dar fu atentă când tehnicienii lui Lando îi explicară diferențele de bază în pilotarea uneia dintre navele TIE modificate. În timp ce manetele de picior şi comenzile manuale erau destul de uşor de asimilat, fotoliul de şoc reglabil, un dispozitiv pivotant şi săltăreț, era foarte diferit de cabina stabilă a unui X-interceptor sau a unui speeder. Şi cea mai importantă diferență dintre toate, explicase tehnicianul lui Lando, se referea la compensatorul inerțial. Spre deosebire de cele de pe X-interceptoare şi de pe majoritatea celorlalte nave, cele de pe navele de luptă TIE modificate nu puteau fi reduse. Nivelurile erau prestabilite, concepute pentru a oferi pilotului o bună simțire tactică a navei şi, adesea, o călătorie nebună, dar nu permiteau ca accelerația să depăşească limitele de siguranță.

— La început, piloții îşi fixau centura şi o reglau la 95 la sută, le explică

tehnicianul celor trei copii. Se bâţâiau până la coliziunea inevitabilă şi apoi ricoşau într-o rotire sălbatică. Ne-am dus să-i luăm şi i-am găsit pe majoritatea inconştienţi. Unul aproape a murit.

Ultima afirmaţie stârni o privire îngrijorată din partea Leiei, iar Jaina ştiu că mama ei era pe punctul să anuleze cursa pe loc. Dar apoi tehnicianul o asigură pe ea, şi pe ceilalţi, că problema fusese rezolvată.

— Când vei lovi unul acum, vei avea parte de pirueta vieţii tale, explică el. Dar vei trăi să te lauzi cu asta.

Ca un ultim stimulent al încrederii, tehnicianul îi arătă apoi scuturile repulsor, sisteme de apărare solide controlate nu de pilot şi alimentate nu de motoarele navei, ci de o staţie plutitoare, *Belt-Runner I*[13].

Vestea aceasta îl făcu pe Luke să caşte ochii. Existau tehnologii disponibile pentru a face navele de luptă TIE să poată rezista la mai multe lovituri de asteroizi, folosind combinaţii de scuturi şi un sistem îmbunătăţit de repulsoare, dar de mulţi ani, armatele Imperiului şi ale Noii Republici încercaseră să perfecţioneze scuturile de pe nave, cu surse de energie mai mari care împrumutau scuturi deflectoare micilor nave de luptă, lăsând astfel motoarele navelor de luptă să se ocupe de manevre, accelerare şi tragere. Până acum, nu se făcuseră prea multe progrese cu această tehnică, iar Luke înţelese că, dacă Lando o putea perfecţiona aici, valoarea ar fi fost de multe ori mai mare decât toate comorile pe care le-ar fi putut extrage de pe toţi asteroizii din *Nebunia lui Lando*. Poate că acesta era adevăratul lui scop.

— De asemenea, continuă tehnicianul, apropiindu-se pentru a mângâia textura unei cocoaşe metalice albe şi strălucitoare de lângă fotoliul de şoc, aceşti *copilaşi* au fost echipaţi cu hiperpropulsie.

Luke dădu din cap cu admiraţie; Lando şi tehnicienii lui ar putea fi pe cale să facă ceva cu adevărat impresionant aici.

— Îi vom ţine în siguranţă, încheie Lando în locul tehnicianului şi îi făcu cu ochiul Leiei.

După aceea, Jaina şi ceilalţi doi tineri Solo făcură câteva teste cu TIE-urile modificate, inclusiv o prăbuşire la jumătate de viteză într-un versant de munte, unde simţiră pentru prima dată cum funcţionează scuturile de coliziune. Dar nici măcar acest exerciţiu nu o satisfăcu pe nerăbdătoarea Jaina. Lando le arătă un panou afişat la loc vizibil în holul de intrare al turnului principal al oraşului, în care erau enumeraţi piloţii de top şi timpii victoriilor lor. Ea nu recunoscu niciunul dintre nume, cu excepţia a două: Miko Reglia, care figura pe locul şapte, şi Kyp Durron, actualul campion, cu un timp de unsprezece minute şi treisprezece secunde.

Cavalerii Jedi, Maestrul Kyp şi ucenicul său Miko. Jaina va avea de muncă.

* * *

Se deplasa acum cu nava ei de luptă TIE în interiorul coordonatelor de pregătire, în apropierea punctului de intrare în centura de asteroizi. Jacen era în plină cursă acum, acumulând un timp considerabil care se apropia de cinci minute. Jaina nu-l putea vedea, dar îi auzea apelurile – sau, cel puţin, apelurile făcute către el, pentru că ştia că fratele ei geamăn era destul de tăcut, găsind un sentiment de

[13] Belt Runner – Pilot de Centură.

calm în meditația Forței.

Trecuse de marcajul de cinci minute şi jumătate – urma să fie pe panou.

— Continuă, şopti Jaina, dar chiar în timp ce cuvintele îi ieşeau din gură, îşi auzi fratele strigând:

— Uau! şi apoi scoțând un țipăt lung.

— E eliminat, veni apelul de la *Belt-Runner I.* Al naibii lovitură.

Jaina îl zări atunci, văzu luminile de poziție care se învârteau în timp ce nava de luptă TIE se rostogolea prin spațiu.

— Jacen? strigă ea, iar când nu primi niciun răspuns, îşi atinse geamănul cu Forța, simțindu-l în siguranță prin legătura lor strânsă şi înțelegând că era zdruncinat, dar era foarte bine şi în viață.

Apoi lăsă totul baltă, pentru că Anakin tocmai îşi începea cursa. Jaina surprinse sclipiri ale navei lui printre stânci şi îi auzea respirația şi strigătele ocazionale prin unitatea de comunicații. Părea mai animat decât Jacen, mai conştient de simțurile sale fizice. Jaina înțelegea lupta filozofică care se dăduse între frații ei, fiecare încercând să găsească echilibrul corect între Forță şi fiziologie, şi nu fu deloc surprinsă de diferență.

— L-am prins, se auzi un apel de la una dintre navele de remorcare ale lui Lando, urmat de asigurări din partea lui Jacen că era în regulă.

Jaina îşi putea imagina expresia de uşurare de pe fața mamei ei îngrijorate.

— Vreau să o fac din nou, adăugă el, iar apoi Jaina îşi imagină încruntarea previzibilă a Leiei.

Apoi trecură prin raza vizuală a Jainei, un TIE şi o navă de remorcare. Nava de luptă modificată părea perfect în regulă, dar totuşi era remorcată. Jaina respiră adânc, calmându-şi nervii. Apoi îl auzi pe Anakin țipând de încântare şi zări TIE-ul lui, trecând pe lângă marginea unei stânci uriaşe. Ea închise transmisia, preferând să-şi îndrepte atenția spre interior, pentru a găsi pacea Forței, golul calm. Abia conştientă de efortul depus, îşi legănă picioarele înainte şi înapoi, încercând să simtă mai bine nava, şi apăsă rapid accelerația, cufundându-se înapoi în fotoliul de şoc.

Secundele treceau în timp ce ea se adâncea în meditație.

Auzi apelul controlorului de la sol cum că Anakin îl întrecuse pe Jacen – nu va fi o conversație amuzantă mai târziu? – şi se concentră din nou asupra mediului înconjurător, acordând din nou comunicatorul la semnalul lui Anakin la timp pentru a-i auzi lauda.

— Te-am bătut, Jac..., începu el să spună.

Jaina văzu totul. Anakin îşi înclină TIE-ul sub o stâncă care se învârtea, apoi intră într-o ascensiune dură chiar în fața alteia. Pe a treia nu o mai putuse evita – nici măcar nu o văzuse până când nu apăruse chiar în fața lui. O lovi frontal, TIE-ul ricoşând direct în sus, învârtindu-se la o viteză uriaşă. Urca tot mai sus, apoi se opri din rotire – Anakin probabil că trăsese o rafală de compensare – şi continuă să plutească în derivă, oblic şi părând complet mort.

— Anakin? se auzi un apel frenetic de la stația de la sol, vocea Leiei.

Niciun răspuns. Jaina apucă comenzile când Leia strigă din nou, gândindu-se că ar putea ajunge cel mai repede la fratele ei, deşi nu ştia la ce i-ar putea folosi. Totuşi, înainte să țâşnească, vocea tremurândă a lui Anakin răspunse.

— Uimitor, spuse el, şi suna ca şi cum îi era rău, sau ca şi cum tocmai i-ar fi fost.

— Eşti bine? veniră apelul Leia şi vocea lui Lando, în acelaşi timp.

— Cred că da.

— L-ai învins pe Jacen, spuse Jaina.

— Cui îi pasă? se auzi răspunsul.

Abia atunci Jaina realiză cât de zguduit era cu adevărat frăţiorul ei. În mod normal, faptul că îl bătuse pe Jacen ar fi fost primordial în gândurile lui – o victorie strălucită.

— Ajunge, spuse Leia, care se pare că prinsese acelaşi lucru. Adu nava înapoi, Jaina.

— Gata de acţiune! strigă Jaina, schimbând pe un alt canal şi prefăcându-se că nu o auzise. Nu avea de gând să lase ghinionul lui Anakin să o oprească – ştia că ar fi trebuit să meargă prima! Sunt autorizată să intru? îl întrebă ea pe controlorul de pe *Belt-Runner I.*

— Dă-i drumul, răspunse el.

— Jaina!

Vocea Leiei se auzi, simţul ei de mamă găsind imediat noul canal al fiicei sale.

Cu toate astea, Jaina acceleră rapid, grăbindu-se spre punctul de intrare în centură. Majoritatea piloţilor intrau practic de pe loc, venind împotriva curentului de asteroizi şi folosindu-şi motoarele doar pentru manevrele de evitare. Până la urmă, nu era un test de distanţă, ci doar o provocare de durată.

Jaina, însă, temându-se că mama ei va găsi o modalitate de a anula totul, porni pe centură... şi încă iute. De îndată ce pătrunse înăuntru, ştiu că făcuse o greşeală. Înainte să poată înregistra cu adevărat vreun model al asteroizilor care se apropiau, fu nevoită să apese puternic pe manşă, lăsând TIE-ul să se prăbuşească în linie dreaptă, apoi să se rostogolească spre stânga cu disperare pentru a evita o lovitură puternică de stâncă. După trei sferturi din acea rostogolire, Jaina opri TIE-ul şi ieşi în diagonală, evitând cu greu un alt asteroid şi aproape lovind partea din spate a primului pe care îl evitase. Nu avu timp să tragă adânc aer în piept, pentru că apăru o altă pereche, iar Jaina puse TIE-ul pe o parte şi reuşi cumva să se strecoare printre ei, apoi se rostogoli, cu capul în jos, şi trase puternic, căzând într-o altă prăbuşire. Înainte ca alarma de avertizare să înceapă să sune, indicând faptul că se apropia de limita centurii, Jaina întoarse TIE-ul, ieşind pe o parte, fără să avanseze pe cursul asteroizilor, dar fără să piardă teren – ceea ce ar fi descalificat-o – şi câştigând o preţioasă fracţiune de secundă.

În acea secundă, îşi reveni şi îşi dădu seama că nu mai putea reacţiona. Acesta era un joc al anticipării, al pregătirii mutării înainte de a fi nevoit să o faci. Acesta era motivul pentru care cei patru Jedi care participaseră la cursă, inclusiv doi piloţi relativ proaspeţi, fraţii ei, urcaseră cu toţii pe panoul de joc. Jaina ignoră instrumentele care clipeau şi emiteau semnale sonore şi se uită în faţă la roiurile care se apropiau, simţind modelul lor la fel de mult cum îl vedea.

Îşi întoarse *nasul* în vânt, după cum spunea vechiul proverb al navigaţiei pe apă, şi plonjă cu capul înainte.

* * *

Han auzi un mârâit scăzut ieşind de pe buzele Leiei în timp ce Jaina se înălţa în centura de asteroizi şi îşi puse braţul pe umerii soţiei sale.

— M-a auzit, remarcă Leia încet şi cu răceală.

Han îşi spori strânsoarea, trăgând-o pe Leia mai aproape. Bineînţeles că Jaina o auzise şi bineînţeles că fata pretinsese altceva, plecând în cursa care îi consumase gândurile în ultimele zile. Han ştia că Leia avea să treacă peste asta, dar dacă Jaina ar fi cedat cererii mamei sale, pierzând provocarea pe care şi-o dorise cu disperare, răceala dintre mamă şi fiică ar fi fost una de durată.

— O să fie bine, comentă el, dar chiar şi el tresări când TIE-ul Jainei, clar vizibil pe marile ecrane din camera centrală de control, intră în rostogolire pe trei sferturi şi izbucni în ultima clipă. Ea zboară cel mai bine dintre ei trei.

Lângă cei doi, ochii verzi ai Marei străluceau de emoţie.

— Lasă-te purtată de val, Jaina, şopti ea. Lasă Forţa să fie ghidul tău.

În spatele ei, Luke îi masă gâtul şi umerii şi îi zâmbi cu căldură, amintindu-şi de un sfat similar din partea spiritului lui Obi-Wan Kenobi, când bătrânul Ben îl însoţise în cursa sa prin canalul *Stelei Morţii.*

Nu încerca să înregistrezi toate informaţiile primite de la proprii ochi şi de la celelalte simţuri. Nu asculta deloc instrumentele – opreşte-le, dacă este posibil. Lasă Forţa să-ţi arate tiparele din faţa ta, întorsăturile, virajele, ţinta.

Puteau să vadă cu toţii că Jaina era acum mai mult în acel flux, virajele ei venind puternic, dar mai puţin drastice, ca şi cum ar fi anticipat următoarea întorsătură cu care se va confrunta.

Luke se uită la cronometrul care atârna deasupra lor. Patru minute.

Fata continuă, învârtindu-se şi rostogolindu-se, plonjând brusc, apoi revenind în sus spre o zonă mai clară. Dar privind în faţa ei, Luke recunoscu o problemă aparent insurmontabilă. Două grupuri numeroase de asteroizi convergeau, grupul din urmă ajungându-l pe celălalt, şi păreau că vor forma un zid de piatră prin care TIE-ul pur şi simplu nu se putea strecura.

— Tipar de netrecut! strigă unul dintre judecătorii observatori ai lui Lando, iar aceste cuvinte clipiră pe monitorul său, deoarece computerul care calcula zborul Jainei nu vedea nicio cale de a ocoli bariera în formare fără a trece de graniţele centurii de asteroizi.

— Ghinion, remarcă Lando. Se întâmplă din când în când.

— O să reuşească, insistă Mara.

— Haide, Jaina, şopti Leia lângă ea.

Jaina recunoscu convergenţa, ca nişte degete care se întrepătrund pentru a forma o barieră solidă, şi încetini imediat. Disperată, se uită în jur, căutând o fisură.

Nu era niciuna. Se uită la instrumentele ei, toate ţipând şi clipind, avertizând-o de coliziunea iminentă. Cu frustrare, îşi lovi cu pumnul în coapsă, pierzându-şi calmul şi pierzând orice şansă. Dar apoi auzi rugămintea Marei de a se lăsa purtată de Forţă, iar apoi auzi vocea mamei ei – nimic distinct, doar un sentiment general de sprijin şi dragoste din partea amândurora.

Jaina îşi îndreptă privirea drept înainte şi acceleră, atacând masa de asteroizi. Trebuia să câştige timp, nimic mai mult, iar grupul din urmă îl va depăşi pe primul, iar deschiderile se vor dezvălui. Se îndreptă în viteză spre cel mai apropiat asteroid, se roti în sus şi în jos pe măsură ce se apropia şi îşi activă bobinele repulsoare, care ricoşară inofensiv. Apoi se roti din nou şi îşi aprinse din nou repulsoarele, care ricoşară în partea de jos a unui alt asteroid. Şi apoi din nou, ricoşând în spate – dar tehnic vorbind nu zbura în spate, ceea ce ar fi descalificat-o.

Şi continuă aşa, Jaina jucând ca o minge care ricoşează, fără să se lovească niciodată, dar activându-şi bobinele repulsoare exact la momentul potrivit pentru a o lansa lateral, sau în sus sau în jos, sau chiar înapoi, câştigând timp şi nu distanţă pe măsură ce asteroizii treceau unii pe lângă alţii, pe măsură ce se ciocneau şi se învârteau în unghiuri uşor noi.

Jaina simţi o breşă, ca o adiere care găseşte o alee printre clădirile înalte. Ricoşă dintr-un alt asteroid, se rostogoli şi plonjă, apoi îşi inversă impulsul, trecând chiar prin faţa unui alt asteroid, dar îl ocoli, se stabiliză şi trecu prin gol, mişcându-şi aripile pentru a se potrivi cu unghiul de ieşire. Ochii ei erau pe jumătate închişi în timp ce simţea tiparele; nava ei de luptă TIE plonjă şi se întoarse, accelerând şi frânând înainte ca ea să fie conştientă de mişcări. Nu mai era conştientă nici de timpul scurs, sau de orice altceva în afară de cursul cel mai clar din faţa ei.

Urletul pe care îl scoase Chewie atunci când Jaina străpunse bariera aparent impenetrabilă, împotriva tuturor şanselor şi a calculelor computerizate, reflectă foarte bine starea de spirit a spectatorilor, chiar şi a echipei lui Lando. Wookieeul sări în sus de bucurie, îl apucă pe cel mai apropiat tehnician şi îi dădu o scuturătură care îi făcu dinţii să clănţăne, apoi lovi cu pumnul său imens şi păros în aer.

— A fost de bine? întrebă C-3PO cu toată seriozitatea, care se pare că nu înţelegea rostul întregii agitaţii.

R2-D2 ciripi şi bipăi la el ca răspuns. Leia se întinse şi strânse mâna Marei.

— Puştoica ştie să zboare, remarcă Han, cu vocea îngroşată de ceva mai mult decât mândrie – era veneraţie.

Se uită la ceasul cronometrului. Cinci minute şi treizeci şi două de secunde.

Jacen, încă puţin instabil în urma coliziunii, păşi atunci în cameră. Aruncă o privire în sus la ceas, apoi se apropie de ceilalţi şi privi progresele Jainei.

— Şi-a găsit pacea interioară, remarcă el.

— Tu ţi-ai găsit-o? întrebă Luke.

Jacen încuviinţă din cap.

— Dar nu am avut abilităţile de zbor care să o completeze, recunoscu el. Jaina are tot tacâmul.

Şi aşa se părea, deoarece ecranul arăta TIE-ul ei trecând fără efort prin labirintul de stânci zburătoare. Timpul scurs depăşise pragul de şapte minute, ceea ce o plasa pe Jaina sus în clasament.

— Nu va fi mai jos de locul trei, le spuse Lando. Şi nimeni nu a avut un traseu mai greu de parcurs. Se întoarse spre unul dintre tehnicienii săi. Trece-o pe toate ecranele de transmisie, spuse el. Trimite imaginile pe toată planeta.

— Să înceapă pariurile, şopti Han la urechea Leiei, şi amândoi zâmbiră.

— L-am difuzat deja în celelalte camere de control şi în zonele de andocare, răspunse tehnicianul.

— Am văzut la intrare, spuse Jacen. Kyp Durron e în docuri, urmărind fiecare secundă.

Numele acesta îi aminti lui Luke că aveau şi alte treburi de rezolvat aici. *Dar nu acum*, îşi spuse el. Studie modelul de zbor al Jainei, apoi privi iar la cronometru.

— Kyp o să piardă, afirmă el cu certitudine.

* * *

Forța se intensifică în Jaina, o presiune palpabilă crescând de la secundă la secundă. Totul era o ceață de neînțeles, mişcări aparent neghidate care o aduceau la un fir de păr de câțiva asteroizi, în viraje sălbatice şi coborâri, urcări drepte şi unghiuri inteligente care tăiau singura linie deschisă printre stânci.

Şi aşa mai departe, deşi timpul părea irelevant, un concept pierdut în cea mai profundă transă. Dar presiunea creştea, în mod sigur, tangibil, şi pe măsură ce Jaina devenea conştientă de acest lucru, nu făcea decât să îi reducă şi mai mult concentrarea. Ochii i se măriră când ocoli un asteroid care se învârtea, pentru a atinge unul mai mic, abia lovindu-l, dar suficient pentru a o împinge în afară, astfel încât să se lovească de un alt asteroid, mai mare.

Se învârti iar şi iar, şi se încordă la ieşirea dintr-o rotire, pentru a vedea un zid de piatră care se ridica în fața ei. Apoi se roti prea repede ca să mai înregistreze mişcarea, prea repede ca să mai înțeleagă ceva din multitudinea de imagini care se derulau în fața ei. Se ciocni de un alt asteroid – simți clar impactul – şi apoi...

Ieşise din centură şi, în timp ce simțurile ei zdruncinate se linişteau, lucră febril la comenzi pentru a opri rotirea. Nu ştia cât timp trecuse, dar abia dacă îşi mai amintea de cursa ei.

* * *

În camera de control, era... linişte. O tăcere uluită. Cronometrul se oprise în momentul în care TIE-ul Jainei ieşise din centură.

Douăzeci şi şapte de minute şi douăzeci şi şapte de secunde.

— Puştoaica ştie să zboare, spuse Han din nou.

Capitolul 11
Buuum

Mai rămăseseră doar şase inamici, patru bărbaţi şi două femei, care să i se opună lui Yomin Carr. Unul dintre ei era acum pe turn, purtând un costum de protecţie complet şi încercând să reataşeze cutia de conexiuni deconectată.

Yomin Carr ştia că nu avea să conteze. Calamitatea moleculară cuprinsese *ExGal-4*, cuprinsese aproape tot Belkadanul, iar gazele toxice şi norii verzi şi galbeni învolburaţi erau prea groşi acum şi prea tumultuoşi pentru ca ei să poată transmite vreun mesaj de pe planetă. Când adevărul devastării devenise evident, oamenii de ştiinţă rămaşi se grăbiseră să pregătească micul cargobot pentru decolare. Cât de uşor îi fusese lui Yomin Carr să saboteze nava deja rablagită, frecând firele între ele astfel încât izolaţia lor putredă să se dezintegreze, provocând scurtcircuite, sau ataşând plăcile de conectare direct peste şuruburile ruginite.

Oamenii de ştiinţă abandonară rapid orice speranţă de fugă şi se concentraseră în schimb pe emiterea unui semnal de ajutor. Dar era prea târziu; moartea lui Garth Breise şi încrederea lor în Yomin Carr le pecetluiseră soarta.

Acum norii şi gazele otrăvite îi prinseseră şi, cu toate că staţia *ExGal* putea fi autonomă în aerul lipsit de oxigen, erau prinşi în capcană,

Ca peştii Mon Calamari într-un butoi, pentru harpoanele lui Yomin Carr.

Războinicul Yuuzhan Vong ieşi cu uşurinţă din complex, purtând adaptorul său de respiraţie stea de mare, pentru că nu putea avea încredere în aparatul de respiraţie mecanic al costumelor de protecţie a mediului. Destul de confortabil în devastarea pe care o făcuseră prietenii săi gândaci, se îndreptă spre baza turnului şi privi în sus, abia reuşind să vadă muncitorul prin ceaţa groasă.

— Cum merg reparaţiile? strigă el, cu vocea apoasă din cauza măştii.

— Am reuşit! strigă de sus o voce de femeie. Încă o conexiune...

Yomin Carr scoase toporul mic de la curea şi tăie cu putere bucata de cablu expusă de la baza turnului, secţionând-o curat. Apoi puse toporul la loc şi aşteptă calm, bucurându-se de ceaţa nocivă a gloriei sale. Câteva minute mai târziu, Lysire Donabelle, una dintre cele două femei rămase în viaţă pe Belkadan, coborî din turn.

— Va funcţiona acum, explică ea când ajunse jos şi începu să se extragă din hamul de siguranţă şi din coarda de căţărare. Era doar un conector, începu ea să explice, apoi se întoarse şi îngheţă, cu ochii mari în spatele vizorului, privindu-l pe Yomin Carr şi adaptorul său viu pentru respiraţie.

Yomin Carr întinse mâna, arătând spre noua întrerupere a liniei. Lysire se holbă la ea pentru o clipă lungă, iar vizorul i se înceţoşă din cauza respiraţiei grele. Se uită înapoi la Yomin Carr, clătinând din cap în semn de neîncredere.

Apoi o luă la fugă, trecând grăbită pe lângă extraterestru. Acesta o lovi cu piciorul din spatele gleznei în timp ce trecea şi, cu aceeaşi mişcare fluidă, apucă conducta de aer din spatele căştii şi i-o smulse. Lysire se prăbuşi cu faţa în jos pe pământ. Piciorul lui Yomin Carr coborî pe spatele ei, ţinând-o ferm în loc.

Lysire se zvârcoli frenetic, gâfâind în timp ce vaporii galbeni se strecurau pe

sub echipamentul ei de protecție. Cumva, în disperarea ei, reuşi să se elibereze, târându-se, în genunchi, apoi recăpătându-şi echilibrul. Yomin Carr ar fi putut să o prindă cu uşurință, dar nu o făcu, recunoscând din mersul ei clătinat că deja câştigase. Lysire se zbătu şi se clătină; drumul ei până la uşa complexului fu departe de a fi drept. Se clătină pe ultimii paşi şi căzu drept în față, izbindu-se de uşă. Mâinile ei se mişcară într-o încercare jalnică de a găsi eliberarea uşii, pentru că simțurile ei erau deja aproape complet pierdute. Yomin Carr nu făcu nicio mişcare; nu era nevoie. O urmări cum se prăbuşeşte pe uşă. Apoi rămase lângă ea, într-o parte, uitându-se la norii învolburați şi la fumul din ce în ce mai dens.

Trecu o jumătate de oră. Cei şapte oameni de ştiință se strânseseră laolaltă pentru siguranță, doi, doi şi trei, şi în timp ce cei doi parteneri ai lui Yomin Carr credeau că acesta dormea în camera lui privată, partenera lui Lysire ştia că ea ieşise afară. Nu fu nicio surpriză pentru Yomin Carr, atunci când uşa complexului începu să se deschidă. Lysire Donabelle alunecă în lateral.

— Lysire! veni strigătul partenerei sale, femeia căzând în genunchi lângă ea.

Ridică atunci privirea, aparent observând mişcarea, şi ochii i se făcură mari la spectrul lui Yomin Carr, la oroarea de a privi securea lui Yomin Carr coborând rapid. Era ceva simbolic în uciderea ultimei femei de pe Belkadan, recunoscu războinicul Yuuzhan Vong. Pecetea victoriei, simbolul că oamenii şi celelalte specii inteligente din această galaxie pierduseră prima lor întâlnire cu Yuuzhan Vong.

Yomin Carr smulse capul de topor din pieptul femeii, o lăsă să cadă chiar peste Lysire, apoi trecu prin uşă, înapoi în incintă. Rămăseseră doar patru inamici, iar Yomin Carr ştia că doi dintre ei probabil dormeau.

* * *

Nom Anor nu se simțea deloc confortabil, legat în scaunul său şi cu tone de explozibil lichid instabil arzând puternic în spatele său. Executorul Yuuzhan Vong, care venise dintr-o altă galaxie, nu se temuse niciodată de zborurile spațiale – departe de asta –, dar racheta asta primitivă din două segmente de pe Rhommamool făcea să pară superbe chiar şi propulsoarele ionice ale navelor mai convenționale, pe care Nom Anor le considera cu mult sub gloria şi sofisticarea navelor-lume vii şi a *coralskipperilor* propriei sale specii.

Lângă el, Shok Tinoktin părea doar puțin mai liniştit, strângând din dinți împotriva forțelor G în timp ce racheta se apropia de orbită.

În cele din urmă, însă, se stabilizară, prima ardere se termină, iar Shok se apucă să piloteze nava mare şi greoaie spre *Mediatorul* care aştepta.

— Ne apelează, îi explică Shok liderului său câteva clipe mai târziu.

Nom Anor ridică mâna şi clătină din cap.

— Termină de stabilit cursul, explică el.

Orice întârziere în răspuns putea fi trecută cu vederea din cauza dificultăților de aliniere a unei nave atât de voluminoase şi greoaie ca aceasta. Discuția cu *Mediatorul* avea să aibă loc mai târziu, după ce el şi Shok erau în siguranță în A-interceptorul lor ascuns.

— Va zbura direct pe lângă ei, îl asigurase Shok o clipă mai târziu.

Nom Anor îşi desfăcu centura de siguranță de pe scaunul său incomod, Shok făcu la fel, iar cei doi se ghemuiră şi se strecurară prin capsula înghesuită, Nom Anor

oprindu-se doar pentru a aşeza momeala la locul ei în scaunul pilotului, pentru a rosti o rugăciune rapidă către *Yun-Harla, Zeița Întunecată, Înşelătoarea,* şi pentru a-şi lua rămas bun de la unul dintre *villipii* săi de companie.

Racheta Rhommamooliană ieşi de pe orbită, îndreptându-se spre *Mediator* şi ejectându-şi al doilea segment de propulsie. Acel al doilea segment nu apucase să se activeze, pentru că nu fusese necesar şi nu era chiar o rachetă, ci, mai degrabă, o carcasă goală cu un A-interceptor ascuns ingenios înăuntru.

Din carlinga lărgită a acelui A-interceptor, care fusese modificat pentru a putea găzdui doi piloți, Nom Anor şi Shok Tinoktin priviră jeturile continue ale confruntării cu rachete dintre Osarian şi Rhommamool. Navele de luptă ale *Mediatorului* bâzâiau în atmosfera ambelor planete, în special a Osarianului, încercând să doboare cât mai multe rachete. Unele dintre bombe reuşeau să treacă, observă Executorul în timp ce segmentul se rotea, oferindu-i o privelişte a Osarianului şi a marilor răni roşii care erau norii exploziilor termonucleare.

Nu era de mirare, aşadar, că oferta sa către Comandantul Ackdool de a veni la *Mediator* şi de a negocia corect cu Osarianii fusese primită cu nerăbdare.

Învelişul segmentului de propulsie se mai roti şi imaginea marelui crucişător de luptă intră în vizor, eclipsând capsula Rhommamooliană care se îndrepta cu viteză spre el, în ciuda faptului că era mult mai departe.

— Menține această direcție, ordonă Nom Anor.

Shok activă motoarele de control ale vectorului de împingere, frângând elanul rostogolirii şi stabilizând uşor vederea pe *Mediator.*

— Deschide canalul.

Shok încuviință din cap şi deschise de la distanță canalul de comunicare de pe capsula îndepărtată. Releul nu putea trimite imaginea Comandantului Ackdool către A-interceptor, pentru că asta i-ar fi dat de gol pe cei doi, dar Nom Anor îşi putea imagina pe viu chipul masculului Mon Calamari, cu un zâmbet fals de salut imprimat pe el, în timp ce rostea toate platitudinile diplomatice aşteptate.

— Salutările mele, Comandante Ackdool, spuse Nom Anor prin *villip.*

Mica creatură, o asemănare exactă a lui Nom Anor, stătea deasupra corpului decapitat care fusese aşezat în scaunul pilotului capsulei, şi transmitea cuvintele lui Nom Anor cu o inflexiune perfectă.

Ackdool abia îşi începuse salutul călduros şi nesincer, când un grup de nave plonjă din spațiul întunecat, apropiindu-se rapid de capsulă.

Ackdool blestemă şi ordonă navelor sale de luptă să se retragă, iar Nom Anor şi Shok Tinoktin auziră un sunet de bucurie de undeva din spatele Comandantului.

— Cavaler Jedi, remarcă Shok Tinoktin.

Nom Anor aprobă din cap, considerând perfect ironic faptul că propriile nave de luptă ale *Mediatorului* ar fi eliberat calea pentru capsula falsă.

Shok Tinoktin depusese toate eforturile pentru a menține atât *Mediatorul,* cât şi capsula la vedere, astfel încât să se poată bucura de spectacolul navelor de luptă ale *Mediatorului* care interceptau şi alungau Z-95 Headhunterii Osarieni.

— Prietenii tăi Osarieni nu par interesați de discuții, Comandante Ackdool, spuse calm Nom Anor.

— Osa-Prime este în flăcări, răspunse Ackdool, o uşoară fisură apărând în cochilia sa diplomatică rece.

— Am fost de acord să încetăm focul, spuse Nom Anor.

— Vei fi protejat, până la *Mediator*, şi escortat înapoi la Rhommamool, după discuția noastră, îl asigură Comandantul Ackdool şi, numai după tonul său formal, Nom Anor putu să ghicească că acesta devenise atent în timp ce vorbea. Pe cuvântul meu.

— Cum doreşti, spuse Nom Anor, conştient de faptul că *villipiul* său nu putea da din cap. Întrerupe imaginea pe ecran, îi ceru el lui Shok Tinoktin încet, iar acesta se conformă, rulând canalul înainte şi înapoi, astfel încât întreruperea vizuală a comunicațiilor să pară o defecțiune.

— Comandante Ackdool? întrebă la momentul potrivit *villipiul* lui Nom Anor, pe un ton plin de îngrijorare.

— Te aud, răspunse vocea întreruptă a lui Ackdool. Am pierdut imaginea.

— Mă tem că defecțiunea este la mine, spuse Nom Anor. Nu văd decât nave Osariene. Iar eu sunt fără comenzi. Nu pot să le evit!

— Fii calm, Nom Anor, răspunse Ackdool. Navele mele de luptă te vor proteja.

Într-adevăr, privind din carapace, Nom Anor şi Shok Tinoktin nu putură să nu zâmbească în timp ce navele de luptă superioare ale *Mediatorului* le interceptau pe cele Osariene şi le alungau cu uşurință. Totuşi, una dintre ele reuşise să lanseze o torpilă şi doar o manevră strălucită a unui X-interceptor, care se desprinse din grup şi interceptă torpila cu o salvă laser, salvase capsula lipsită de apărare de la incinerare. Totuşi, şocul exploziei torpilei trimise capsula în afara cursului şi într-o rostogolire continuă.

— Nu m-am îndoit niciodată de tine, spuse calm Nom Anor.

Pauza ulterioară luată de Ackdool era grăitoare, confirmând că aparenta sa răceală în fața morții tocmai îi sporise respectul Comandantului față de el. În acel moment, Nom Anor aproape că îşi dorea să se afle cu adevărat în capsulă, să se întâlnească cu Ackdool şi cu Osarienii. Aproape.

— Fără comenzi, mârâi Nom Anor, nu pot nici măcar să-mi opresc motoarele şi nu-mi pot schimba cursul. În gropile de gudron ale Alurionului cu tine, Ackdool. Mi-ai promis protecție.

— Te vom recupera, îl asigură Comandantul Ackdool.

O clipă mai târziu, capsula îşi opri brusc rostogolirea şi, în ciuda faptului că motoarele ei încă funcționau şi era îndreptată la un unghi care ar fi trebuit să o ducă departe de *Mediator*, începu să plutească în derivă spre marea navă.

— Rază tractoare, zise Shok Tinoktin. Motoarele alea de pe capsulă nu vor face nimic să o împiedice. O vor trage înăuntru şi o vor ține până când o vor putea opri.

Nom Anor zâmbi şi privi, fără să se obosească să răspundă apelurilor continue ale lui Ackdool, cum capsula, flancată de nave de luptă, se apropia de *Mediator*.

A-interceptorul se zgudui, iar segmentul începu să se rotească.

— Ne mişcăm de-a lungul atmosferei, explică Shok Tinoktin.

Nom Anor îi aruncă o privire, iar bietul Shok îşi dublă eforturile ca să păstreze *Mediatorul* în vizor, temându-se de consecințe dacă Executorul nu asista la acest moment de glorie. Capsula dispăru în cala de andocare inferioară a *Mediatorului*, iar Shok Tinoktin redeschise canalul vizual.

— *Buuum*, spuse Nom Anor, zâmbindu-i lui Shok.

— *Buuum*, preluă *villipul* lui Nom Anor pentru Comandantul Ackdool.

Explozibilii cu fisiune nucleară ambalați în navetă detonară, vaporizând întreaga secțiune a docurilor de andocare, distrugând o porțiune uriaşă din podeaua

inferioară a marelui crucişător de luptă şi emiţând o undă de şoc şi o ploaie de cioburi de metal alb strălucitor care distruse mai multe dintre navele de luptă cele mai apropiate şi ridică coada crucişătorului de luptă la nouăzeci de grade înainte ca orice jet stabilizator să poată opri rostogolirea.

Nom Anor şi Shok Tinoktin plutiră în derivă în carapacea lor, prinşi de gravitaţia Rhommamoolului şi traşi de-a lungul marginii planetei. Când ajunseră suficient de departe de *Mediator* pentru a nu fi detectaţi, Shok distruse carapacea cu tunurile laser şi porniră cu A-interceptorul modificat în jurul celeilalte părţi a planetei, încrezători că Comandantul Ackdool şi echipajul său aveau prea multe de făcut pentru a asigura restul navei lor ca să le mai observe plecarea.

În scurt timp trecură la viteza luminii, lăsând Rhommamool mult în urmă. Nom Anor împinsese conflictul dincolo de punctul de ruptură, dincolo de orice speranţă de rezolvare paşnică, aşa că datoria lui acolo se încheiase. Lasă-i să creadă că murise în explozia de pe *Mediator*, un martir al cauzei. Lasă gloata stârnită care rămăsese în urmă pe Rhommamool să moară plină de nerăbdare.

Încă se gândea la frumuseţea planului său şi la finalul său simulat când A-interceptorul reveni la viteză subluminică câteva ore mai târziu. Shok Tinoktin dormea adânc în scaunul pilotului, în faţa şi chiar sub Nom Anor, respirând ritmic, mulţumit. Coordonatele fuseseră deja introduse, iar A-interceptorul zbură singur spre următoarea destinaţie, următorul loc în care Nom Anor putea stârni pasiunile celor oprimaţi, făcând ravagii în Noua Republică şi îi putea ţine pe proşti atât de consumaţi de războaiele civile şi de tulburările interne, încât să nu-şi întoarcă privirea spre marginile galaxiei, unde începeau să clocotească probleme mult mai periculoase.

Conflictul Osarian-Rhommamool avea să explodeze pe deplin acum, iar Consiliul Consultativ al Noii Republici avea să trimită jumătate din flotă pentru a interveni şi a ţine la distanţă planetele beligerante, în timp ce Consilierii îşi petreceau nenumărate ore frământându-se asupra unor detalii mărunte, jumătate dintre ei încercând, fără îndoială, să găsească o modalitate prin care să poată profita personal de pe urma dezastrului. Nom Amor muncise din greu pentru ca dispreţul său personal faţă de guvernul Noii Republici să nu-i întunece viziunea şi să-i permită să devină prea optimist. *Praetorite Vong*, forţa de război Yuuzhan Vong care venise să ajute la cucerirea galaxiei, nu era copleşitor de numeroasă, nici pe departe, şi nu-şi puteau permite în niciun moment să-şi subestimeze adversarii.

Se uită o clipă la Shok, asigurându-se că bărbatul dormea, apoi băgă mâna într-o cutie de lângă scaunul său înghesuit şi scoase *villipiul* lui Da'Gara. În doar câteva clipe, creatura se inversă pentru a arăta capul Prefectului, cu tot cu steaua lui de mare.

— Cum merge operaţiunea lui Yomin Carr? întrebă Nom Anor după salutul politicos şi formal, şi fu bucuros să vorbească din nou în limba Yuuzhan Vong, mai confortabilă.

— Belkadan este pierdut pentru duşmanii noştri, îl asigură Da'Gara. Yomin Carr rămâne acolo, cei mai noi ochi ai mei în această regiune a galaxiei.

— Atunci a transformat telescoapele satelit ale staţiei în avantajul nostru? întrebă Nom Anor.

— Într-adevăr, Executorule, spuse Da'Gara. Sau o va face, de îndată ce vor trece furtunile. Totuşi, suntem departe de a fi orbi, pentru că şi coordonatorul de

război scanează sectoarele din apropiere.

— Şi sunteți mulțumit de ceea ce vede coordonatorul de război? întrebă Nom Anor.

— Această regiune este slab populată, răspunse Da'Gara, cu o fărâmă de regret în voce. Observațiile coordonatorului de război, împreună cu rapoartele anterioare, dovedesc că nu va exista prea multă rezistență în timp ce noi stabilim capul de pod.

Nom Anor dădu din cap aprobator – şi uşurat. *Praetorite Vong* aveau să fie vulnerabili pentru o vreme, având doar o planetă înghețată ca bază adevărată. Era un mare avantaj în folosirea unui coordonator de război, un *yammosk*, pentru atac. În plus față de propriile energii puternice, şi fidel titlului său de coordonator de război, creatura putea aduce forțele celor trei nave expediționare într-o concentrare şi într-un scop precis, putea permite *coralskipperilor* să zboare la unison perfect, făcându-le astfel de multe ori mai eficiente. Dar un astfel de efort avea şi un dezavantaj, căci dacă Noua Republică reuşea cumva să aducă toată puterea lor de foc considerabilă asupra acelei planete-bază înghețate şi, oricât de imposibil ar fi părut, reuşea să distrugă *yammoskul*, haosul rezultat în rândul *Praetoritei Vong* putea provoca un dezastru total. *Praetorite Vong* trebuiau să se mişte încet la început, permițând *yammoskului* să pună la punct toată apărarea bazei şi să permită sosirea următoarelor două nave-lume pline cu nave de luptă.

— V-ați ales următoarea țintă? întrebă el.

— Sernpidal, răspunse Da'Gara. A treia planetă din sistemul Julevian şi cea mai populată planetă din întregul sector.

— Un pas ambițios.

— Dar este cea mai mare amenințare pentru noi, explică Da'Gara. *Yammoskul* i-a urmărit şi nu este sigur de breşele lor atmosferice prea frecvente, nici de multitudinea de transmisii de comunicații care emană de la suprafață.

— Dacă o să fiți descoperiți, probabil că se va întâmpla de acolo, conveni Nom Anor.

— Vom încerca să o facem discret, explică Da'Gara. Poate prin calamitate – ceva similar cu dezastrul pe care Yomin Carr l-a dezlănțuit asupra Belkadanului, deşi doborârea comunicațiilor de ieşire de pe o planetă atât de avansată ca Sernpidal nu se va dovedi o sarcină uşoară, şi nici sarcina de a-i ține pe inamicii noştri pe loc pe toată durata distrugerii. Conform calculelor coordonatorului de război, prima condiție este de şapte virgulă trei la unu împotriva reuşitei noastre, iar cea de-a doua nu este mai bună de unu la unu, chiar dacă aducem în luptă două grupuri complete de *coralskipperi*.

Nom Anor stătu un timp îndelungat gândindu-se la aceste cote şi, pe măsură ce devenea neliniştit în privința şanselor – deşi era în continuare de acord că Sernpidal trebuia tratat cu promptitudine – îşi îndreptă gândurile într-o altă direcție.

— Trebuie să fie ceva care să nu aibă legătură directă cu invazia şi, cu siguranță, care să nu dezvăluie amploarea chiar şi a părții noastre din forța invadatoare, spuse el. Se gândi din nou la problemele cu care se confrunta imediat Consiliul Consultativ al Noii Republici şi la puterea de foc pe care ar trebui să o folosească acum aproape de Nucleul galaxiei lor pentru a preveni o catastrofă completă. Dar nu în linişte, spuse el. Nu. Să distrugem Sernpidal şi să ucidem cât mai mulți inamici, dar să folosim acest dezastru pentru a atrage la noi unele nave de război ale duşmanilor noştri. Luată în întregime, flota Noii Republici ar putea,

eventual, să cauzeze probleme *Praetoritei Vong*, dar dacă le putem aduce, puțin câte puțin, se vor dovedi fără consecințe.

— Nu fără zgomot? reluă Prefectul Da'Gara sceptic.

— Dar nici dezvăluitor, răspunse Nom Anor.

Urmă o altă pauză lungă, amândoi analizând problema în cauză. Apoi *villipiul* din fața lui Nom Anor reflectă corect lumina nerăbdătoare care apăru în ochii Prefectului.

— Miezul lui Yo'gand? întrebă Da'Gara.

Sugestia îl luă prin surprindere pe Nom Anor, care aproape că o respinsese din start, considerând-o absurdă. Dar își făcu timp să se gândească la ea, luând cu sinceritate în considerare posibilitatea. Yo'gand era un general legendar printre Yuuzhan Vong, cel căruia i se atribuia cel mai adesea meritul de a fi întors soarta *Războiului Cremlevian* şi de a fi unit astfel diferitele triburi Yuuzhan Vong în generațiile trecute. Tactica sa *de bază* se dovedise o lovitură decisivă în acel conflict de demult, distrugând Ygziir, planeta natală a celui mai puternic trib, şi ucigând aproape toți liderii încăpățânați dintr-o singură lovitură.

Yo'gand folosise puterea unui *dovin basal*, aceeaşi creatură care se focaliza pe gravitație, folosită acum pentru a propulsa nave spațiale şi alte nave, lăsându-l să cadă pe suprafața lui Ygziir, unde focalizase o rază pentru a se agăța de nucleul planetei, iar cealaltă pentru a atrage luna care trecea. De la distrugerea lui Ygziir, poporul lui Nom Anor învățase să contracareze cu uşurință tactica, dar aceşti necredincioşi, fără a înțelege creaturile extragalactice şi fără puterile de contracarare ale altor *dovin basali*, nu aveau cum să determine sursa dezastrului iminent – şi nici nu aveau puterea de foc necesară pentru a o învinge. Nici echipele de investigație ale Noii Republici nu vor descoperi adevărata sursă sau puterea din spatele ei. Nu înainte de a fi mult prea târziu.

— Fă zgomot, Prefect Da'Gara, zise Nom Anor. Distruge Sernpidal şi planifică-ți expansiunea. Voi aştepta chemarea ta.

— Ce? întrebă un Shok Tinoktin cu ochii încețoşați, trezindu-se amețit.

Villipiul lui Nom Anor reveni la starea sa obişnuită, iar el îl repuse în geantă.

— Chemarea, răspunse Nom Anor. Apelul celor oprimați, care cer îndurare din partea Consilierilor nepăsători ai Noii Republici.

— Îți pregăteşti următorul discurs? întrebă Shok Tinoktin.

Nom Anor zâmbi. Într-adevăr, exact asta avea să facă în curând. Următorul său discurs pentru a stârni mulțimea, apoi următorul.

Dar ştia că în curând, discursul său va fi unul de cucerire, un ultimatum adresat Noii Republici de a accepta cererile noilor lor stăpâni sau de a fi complet distrusă.

Capitolul 12
Jocul şi realitatea

— A fost... ciudat, recunoscu Jaina în fața fraților ei mai târziu, în timp ce explorau minunile celei mai noi locuințe a lui Lando, cum ar fi tuburile pneumatice transparente care îi proiectau de la un turn la altul şi toboganele deschise ce foloseau curentul de aer pentru frânare care îi duceau de la etajul treizeci la etajul unu, într-o prăbuşire chinuitoare.

Pentru aceasta din urmă, practic îşi puseseră căştile şi păşiseră într-o gaură, căzând, şi iar căzând, contra vântului făcut de un ventilator uriaş care îi încetinea uşor şi îi cobora la cel mai de jos etaj.

— Ți-ai găsit liniştea, răspunse Jacen.

— Ți-ai exersat abilitățile de pilotaj, adăugă repede Anakin, iar el şi Jacen se uitară unul la celălalt.

O luaseră de la capăt, argumentând câştigurile interioare ale Forței împotriva abilităților practice la care putea fi aplicată, încă de când Anakin, la scurt timp după ieşirea sa bruscă din *Nebunia lui Lando*, îi găsise pe Jacen şi pe ceilalți în camera de control, stând tăcuți şi uimiți de prestația Jainei şi aşteptând confirmarea că fata era bine.

Jaina clătină din cap şi râse de dezbaterea lor ridicolă.

— Ai fost conştientă de manevrele tale? întrebă Jacen.

— În navigarea pe teren? spuse Jaina. Nici măcar nu-mi amintesc.

— Pentru că te-ai lăsat condusă de Forță, argumentă Jacen, gândindu-se că tocmai obținuse o victorie.

— Pentru că a învățat să folosească Forța ca un plus față de pilotajul ei fizic, declară Anakin cel persistent. Acțiunile ei erau atât de automate pentru că exersează zborul. Tot timpul.

— E mai mult decât atât, insistă Jacen.

— Atunci de ce nu te-ai descurcat mai bine? întrebă Anakin.

— Nu am găsit niciodată nivelul de meditație.

— Pentru că nu exersezi suficient, spuse Anakin. De asta te-am învins. Pocni din degete în aer, ca şi cum ar fi punctat. Ştiu cum să aplic Forța la sarcini practice, nu doar să stau în întuneric, cufundându-mă în mine.

— Atunci de ce nu câştigi niciodată antrenamentele noastre? întrebă Jacen.

— Te voi învinge chiar acum, insistă Anakin, întinzând mâna după sabia sa.

— Vă purtați destul de stupid pentru doi presupuşi Cavaleri Jedi, spuse Jaina sec.

— Dimpotrivă, se auzi o altă voce, iar cei trei se întoarseră ca unul singur pentru a vedea un bărbat care se apropia, cu un mers foarte elegant şi o sabie de lumină atârnându-i de curea.

— Kyp, îl salută Anakin.

Kyp Durron se apropie, îi salută din cap pe băieți şi apoi o privi lung pe Jaina.

— Ai zburat destul de bine, spuse el lejer.

— Destul de bine? întrebă Jacen cu un chicotit.

Kyp se uită la el, păstrând o privire severă doar pentru o clipă, înainte ca un zâmbet larg să i se întindă pe faţă.

— Ok, recunoscu el. Mai bine decât atât. Am ştiut că am probleme de îndată ce am auzit că zbori, Jaina. Acum va trebui să străbat din nou centura, doar ca să preiau din nou conducerea.

— Zbori acum? întrebă Anakin, mişcându-se chiar în faţa lui Kyp, evident intimidat un pic de Jediul mai în vârstă.

— Nu acum, răspunse Kyp. Mă îndrept în afara lumii, în afara sistemului, de fapt. Am ceva treabă de făcut. Escadrila mea e pregătită, mă aşteaptă. Dar am vrut să vă întâlnesc şi să vă salut.

— Escadrila ta? întrebară Jacen şi Anakin împreună, Jacen cu scepticism şi Anakin cu speranţă.

— Nişte prieteni care zboară cu mine, explică Kyp.

— Miko Reglia? întrebă Jaina. Şi alţii.

— Dar niciun alt Jedi, spuse Jacen mai mult decât ca o întrebare.

— Doar nişte prieteni, spuse Kyp. Dacă voi trei veţi dori să vă alăturaţi cândva – dacă tatăl vostru şi unchiul vostru Luke vă vor lăsa, vreau să spun – veţi fi mai mult decât bineveniţi.

— Să ne alăturăm la ce? fu nevoit Jacen să întrebe.

— La muncă, spuse Kyp.

— Muncă?

Scepticismul lui Jacen nu scăzuse.

— Stoparea comerţului ilegal, rezolvarea disputelor, explică Kyp.

Nu era nicio bravadă în tonul lui, doar o hotărâre sumbră, ochii lui severi fiind mai intenşi decât orice văzuseră cei trei copii vreodată la el.

— Ăsta e rolul Jedilor acum? întrebă Jacen. Urmărirea contrabandiştilor?

Atât Jaina, cât şi Anakin îl priveau neîncrezători, uimiţi că îl provoca pe Cavalerul Jedi mai în vârstă şi mai experimentat.

— Oare nu-i aşa? răspunse Kyp cu un hohot.

— A fost o vreme când contrabandiştii erau consideraţi prieteni ai Ordinului Jedi, îndrăzni să spună Jacen.

— Ca tatăl tău, argumentă Kyp.

— Erau alte vremuri, interveni Jaina, mişcându-se între cei doi şi încercând să estompeze tensiunea. Vremuri când galaxia era condusă de un guvern nelegitim.

Jacen clătină din cap, părând greu convins.

— Crezi că este sub demnitatea noastră? întrebă Kyp şi trecu, politicos, dar în forţă, pe lângă Jaina pentru a sta chiar în faţa lui Jacen. Când fiinţe nevinovate sunt jefuite de toată averea lor, sau luate captivi, poate, şi torturaţi, nu e de competenţa Cavalerilor Jedi să le vină în ajutor? întrebă el, vocea ridicându-se cu fiecare cuvânt.

— Este, fu de acord Anakin.

— Este o diferenţă între a găsi probleme în drumul tău şi a te da peste cap pentru a le căuta, spuse Jacen. Noi nu suntem poliţia galactică.

— Am auzit deja toate astea de la unchiul tău, răspunse Kyp.

— Şi există o sursă mai bună de înţelepciune pentru orice Jedi din galaxie? întrebă Jacen.

— Şi totuşi, nu m-a oprit din sarcina pe care mi-am asumat-o, se grăbi Kyp să

adauge, împungându-şi degetul în direcția lui Jacen pentru a accentua fiecare cuvânt. Mi-a cerut să-mi temperez alegerile, dar nu să mă opresc. Termină cu un semn din cap, apoi își întoarse privirea spre Jaina. Un zbor magnific, Jaina, spuse el. Mă voi întoarce să-ți întrec recordul şi apoi mă aştept să te duci după al meu.

— Nu mă vei prinde niciodată, spuse Jaina în glumă.

Kyp o bătu pe umăr, revenindu-i zâmbetul lejer, şi trecu pe lângă ea.

— Plecăm, explică el, şi se întoarse, deşi continuă să meargă. Oferta mea rămâne valabilă, pentru voi trei, când veți scăpa de mătuşa şi unchiul vostru. Mi-ar prinde bine mai mulți Jedi care să completeze escadrila.

Le făcu cu ochiul şi porni spre portul spațial, unde îl aştepta X-interceptorul său. La sugestia lui Anakin – şi la insistențele Jainei, pentru că Jacen nu voia să meargă – cei trei frați urcară la cel mai înalt etaj al turnului şi ieşiră pe balconul pasarelei, sub cerul nopții, pentru a le urmări plecarea. Cumva, ştiau că Kyp Durron nu avea să-i dezamăgească.

Totul începu pe acorduri muzicale, *Shwock Dubllon* al lui Dembaline, sau *Crested Wake*, cea mai antrenantă melodie a compozitorului Mon Calamari, fiind transmisă prin difuzoarele tuturor platformelor portului spațial. Punctul culminant de început al piesei se estompă într-un amestec de note oarecum discordante, care se adunau treptat, treptat, în timp ce escadrila lui Kyp se aduna în văzduh, nave de toate tipurile, majoritatea modele mai vechi: B-interceptoare şi A-interceptoare, chiar şi o pereche de nave Headhunter şi un trio de X-interceptoare mai vechi. O duzină de nave de luptă țeseau fire roşii pe cerul negru cu motoarele lor – un dans al piloților pe o muzică mereu în creştere.

Apoi, cele două X-interceptoare XJ, Kyp şi Miko, trecură prin mijlocul ansamblului, chiar în momentul în care *Crested Wake* îşi atinse crescendoul răsunător, iar duzina de nave mai slabe porniră în ordine rapidă şi disciplinată.

Jacen se uită la Anakin, care era clar impresionat, privind fără să clipească la motoarele care se îndepărtau. Jacen ştia că fratele său mai mic se gândea la aventură şi glorie, la vânarea răului şi la promovarea cauzei binelui.

Anakin nu înțelegea că lucrurile erau rareori atât de albe sau negre.

— Kyp a adunat un adevărat amestec de nave de luptă, remarcă Jaina când muzica se stinse. Se uită la frații ei şi clătină din cap. Ştie cum să îşi facă plecarea.

— Şi exact astfel de spectacole cu eroi îi vor confirma unchiului Luke nevoia de a reuni Consiliul Jedi, replică Jacen.

— Şi un Consiliu înțelept va fi mulțumit de astfel de spectacole, zise Anakin.

— Pentru a arăta galaxiei gloria Jedilor? întrebă Jacen sceptic.

— Pentru a aduce teamă celor care s-ar opune Noii Republici şi speranță celor care vor să trăiască în pace sub domnia legii, răspunse fratele său.

— Ajunge! îi imploră Jaina pe amândoi.

Şi amândoi îi ascultară rugămintea, fiecare clătinând din cap şi urmând-o conştiincios pe Jaina înapoi în turn, pentru că niciunul nu era atât de sigur de punctul său de vedere pe cât pretindea.

* * *

— Uite-i că pleacă, remarcă Leia, în timp ce ea şi Han, Mara şi Luke, Lando, Chewie şi cei doi droizi priveau plecarea fulgerătoare a lui Kyp din balconul camerei

private a lui Lando.

— Aşteaptă-te la Kyp să plece cu stil, zise Han, iar apoi, cu o voce mai liniştită, adăugă: Probabil că încă îl mai doare după ce a pierdut în fața Jainei.

— A fost nevoie de un Jedi pentru a învinge un Jedi, remarcă Lando şi luă o poziție meditativă, uitându-se la Luke. Ştiu un alt Jedi care este un pilot destul de bun, spuse el lejer, pe un ton viclean.

La vorbele lui, ceilalți se întoarseră şi ei să îl privească pe Luke. Acesta surâse şi ridică din umeri. Nu avea de gând să concureze cu copiii Solo. Iar tentativa de ademenire a lui Lando, încercând să joace Jedi contra Jedi în competiție, nu făcea decât să-i întărească hotărârea de a reînființa Consiliul Jedi. Un Jedi ar trebui să fie mai interesat să concureze împotriva lui însuşi, după părerea lui Luke. Le putea ierta copiilor Solo entuziasmul şi dorința lor de a concura pentru un loc pe panou. Kyp, însă, cu mai bine de zece ani mai în vârstă, ar trebui să înțeleagă mai bine.

— Avem o planşă complet diferită pentru navele cu două locuri, spuse Lando. Niciun Jedi pe acel panou.

Luke se uită la Mara cu îndoială. Nu avea nicio dorință să străbată centura – nu avea nevoie de nicio provocare pentru a-şi dovedi abilitățile, ca pilot sau Jedi. Dar înțelegea că Mara putea să vadă lucrurile altfel. Poate că avea nevoie de o reasigurare personală a faptului că încă putea performa optim în ciuda condiției sale fizice. Poate că o cursă prin centură i-ar da încrederea că decizia ei de a continua să joace un rol vital în treburile lor, în special în cele ale Jainei, nu compromitea în niciun fel siguranța celor pe care îi iubea.

— Vrei să faci o încercare? o întrebă Luke, iar Lando se aplecă nerăbdător pentru răspuns.

— Am făcut-o deja, răspunse Mara încet, astfel încât doar Luke să o poată auzi, iar el simți că era cu adevărat împăcată, că dobândise toată încrederea de care avea nevoie prin încercarea magnifică a Jainei.

Luke se minună de cât de bine îl citise ea, de modul în care ştia că el nu avea o nevoie imperioasă de a zbura, dar că ar fi făcut-o, de bunăvoie, dacă ea ar fi dorit acest lucru. Se uită la Mara pentru o lungă perioadă de timp, admirând-o.

Mereu părea să facă asta.

— Cred că vom renunța la ofertă, îi spuse Mara lui Lando.

Lando începu să protesteze, să vorbească despre posibilitățile ca ei doi să obțină cel mai mare punctaj din toate timpurile, un record pe care nicio altă pereche de piloți nu s-ar apropia să-l atingă. Dar apoi se uită în direcția lui Han şi Leia şi îi văzu clătinând din cap, foarte uşor, un semnal pentru el să se retragă, cu un memento al stării Marei.

— Ei bine, dacă vă răzgândiți vreodată..., spuse el cu un oarecare regret.

Pentru Luke avea sens când se gândea la asta. Nu i-ar plăcea lui Lando să aibă numele Luke şi Mara Jade Skywalker în partea de sus a panoului său pentru zborurile cu două locuri, aşa cum avea acum numele a doi Cavaleri Jedi în partea de sus a panoului său pentru un singur pilot! Ce publicitate bună i-ar face acestui om întreprinzător, ce notorietate ar avea planeta sa reamenajată. Şi chiar mai important, câştigul în legitimitate pentru operațiunea lui Lando ar fi într-adevăr considerabil.

— Dar voi doi? întrebă Lando, întorcându-se spre Han şi Leia.

— Conduc destul prin şedințele Consiliului, răspunse Leia imediat, clătinând din cap, ridicând mâna şi arătând că nu era deloc interesată de provocarea centurii

de asteroizi.

— Han şi Chewie, atunci! spuse Lando exuberant. Întotdeauna s-au lăudat că sunt cea mai bună pereche de piloţi din galaxie. Lăsaţi-i să o dovedească!

— Sunt prea bătrân şi prea lent, răspunse Han, trecând un braţ peste umerii Leiei.

Chewie scoase doar un scâncet.

Jacen, Jaina şi Anakin intrară în cameră.

— L-aţi văzut pe Kyp plecând? întrebă Anakin entuziasmat, apropiindu-se repede de Luke. Muzica, formaţia strânsă.

Luke încuviinţă din cap.

Jaina se uită curioasă în jur, concentrându-se pe Lando şi pe părinţii ei, apoi pe Chewie, care părea destul de agitat, şi apoi, în cele din urmă, îşi fixă privirea pe mătuşa ei.

— Lando vrea ca Chewie şi Han să dea o tură pe centură la bordul unui aparat cu două locuri, explică Mara. Mi se pare o idee bună.

Leia se îndepărtă de soţul ei, care îi dădu unul dintre zâmbetele lui plângăcioase tipice. În realitate, nu era înnebunită de ideea ca Han să intre într-un astfel de joc – chiar dacă Lando îi garantase că pericolul era minim. Totuşi, instinctele ei protectoare nu puteau rezista în faţa acelui zâmbet. Era evident că Han nu voia să meargă sau că nu-i păsa suficient de mult încât să se deranjeze, iar ea nu reuşi să reziste impulsului de a-l stimula.

— Şi mie, acceptă ea.

Chewie scoase o serie de urlete de data asta, spunând că era intrigat de idee.

— Ăsta e un joc de copii, răspunse Han cu un hohot. Sunt prea bătrân, prea lent şi prea amorţit.

— Şi prea *iepure de buzunar*, adăugă repede Anakin, stârnind râsul tuturor – cu excepţia, desigur, a lui Han.

— Moss Deevers şi Twingo sunt în fruntea clasamentului, spuse Lando, referindu-se la un cuplu de contrabandişti mărunţi, cunoscuţi pentru că transportau încărcături mai mari în paharele lor decât în cală.

Despre Moss, un Bothan, şi Twingo, tovarăşul său Sullustan, se spunea adesea că, dacă ar fi transportat o sutime din încărcătura cu care se lăudau, ar fi fost cei mai bogaţi pungaşi din galaxie, iar dacă ar fi doborât sau evitat o sutime din numărul de nave Imperiale pe care le pretindeau, Împăratul ar fi rămas fără flotă cu mult înainte ca Alianţa Rebelă să-l învingă.

Cei doi lăudăroşi nu erau prea bine văzuţi printre cei pe care Han şi Chewie îi numeau prieteni, iar Han nu avusese niciodată nevoie de cei doi, în special de Moss.

Ce noroc pentru Lando, aşadar, că cei doi se întâmplau în acel moment să fie lideri pe tabela sa pentru cursele cu două locuri.

— Nici măcar nu încapi într-un bombardier TIE, îi spuse Han Wookieeului. Picioarele tale ar ieşi prin partea de jos şi am lovi toţi asteroizii pe drum.

Chewie îşi aduse pumnii lângă cap, imitând urechile mari ale unui Sullustan, şi îşi făcu o figură stupidă. Apoi răcni emfatic, amintindu-i lui Han că Moss şi Twingo nu i-ar lăsa niciodată să-şi trăiască laşitatea. Ambii lăudăroşi aveau să folosească vestea că Han şi Chewie refuzaseră să încerce să obţină recordul drept dovadă că cei doi recunoşteau şi apreciau abilităţile superioare de zbor ale lui Moss şi Twingo.

— Da, da, admise Han. Se uită în jur la ceilalţi, pentru a-i vedea pe toţi

privindu-l zâmbind. Ce? întrebă el cu inocență.

Zâmbetele acelea deveniseră şi mai largi când echipajul lui Lando se strădui să-i înghesuie pe Han şi pe uriaşul Chewie în canapelele duble de şoc ale unui bombardier TIE. Un însoțitor nefericit îi răsuci piciorul lui Chewie în direcția greşită, iar Wookieeul îi răspunse cu o palmă peste spate – nu una puternică, ci doar suficientă pentru a-l face pe om să se rostogolească câțiva metri. În cele din urmă, echipajul reuşi să îi aşeze pe cei doi la locul lor; Chewie părea oarecum ridicol, cu picioarele îndoite la un unghi atât de mare încât genunchii lui noduroşi şi păroşi erau aproape la fel de sus ca bărbia lui.

— Gata de plecare? se auzi un apel.

— Cum vom putea zbura aşa? protestă Han, uitându-se cu îndoială la Chewie.

Wookieeul urlă.

— Păi, tu nu arăți bine! replică Han.

— Nu va conta, răspunse Lando. Oricum, nu te vei apropia nici pe departe de marcajul lui Moss şi Twingo de patru minute şi patruzeci şi unu de secunde.

Chewie mârâi.

— Gata de plecare! strigă Han.

— Întotdeauna să apelezi la mândria lui, şopti Lando către Leia şi ceilalți făcându-le cu ochiul şi, de îndată ce Han şi Chewie ieşiră în trombă din doc, se întoarseră cu toții în camera de control pentru a urmări spectacolul.

Pe drum, cei trei copii schimbară predicții, fiind de acord că tatăl lor şi Chewie vor doborî recordul anterior, dar ajungând şi la concluzia că perechea nu putea merge prea departe, pentru că nu posedau sensibilitatea necesară la Forță. În ochii Jainei, ei zburau practic orbeşte, explică ea, povestind despre intuiția dată de Forță pe care o folosise pentru a învinge aparentul zid de pietre zburătoare.

Atât Jacen, cât şi Anakin, deşi aveau convingeri diferite în ceea ce priveşte prioritățile Forței, fură de acord cu evaluarea Jainei.

Luke asculta totul cu oarecare amuzament. Niciunul dintre ei nu ajunsese să înțeleagă cu adevărat puterea şi limitele Forței şi niciunul dintre ei, i se părea lui, nu înțelegea cu adevărat istețimea tatălui lor. Luke nu ar fi subestimat niciodată Forța, dar nu l-ar fi subestimat nici pe Han Solo. De asemenea, Luke ştia că Han şi Chewie aveau foarte multă experiență în navigarea pe centurile de asteroizi.

Până când grupul ajunse în sala de control, ecranele învăluindu-i pe toți, Han şi Chewie făcuseră câteva manevre de antrenament cu bombardierul TIE şi erau în poziția de a intra în centură. Controlorii de pe *Belt-Runner I* le spuseseră celor doi că scuturile lor sunt ridicate la maximum şi le dăduseră undă verde.

— Grozav, răspunse Han sec, stârnind râsete din partea tuturor celor din camera de control.

Ecranul secundar, dreptunghiular, mări imaginea pentru un prim-plan al bombardierului TIE în timp ce se strecura în fluxul centurii de asteroizi, o pată de lumină în întuneric, navigând fără efort, se pare, în jurul celor mai apropiate obstacole, apoi navigând printr-un grup de pietre rotitoare atât de perfect încât părea o fantomă, ignorând materia.

— Frumos, remarcă Jacen.

* * *

Han nu vedea lucrurile chiar aşa. De fapt, din momentul în care el şi Chewie pătrunseseră în centura de asteroizi, scosese un țipăt lung şi îngrozit. Ceea ce părea de la sol a fi un curs bine trasat, calculat cu grijă, de minimă rezistență, nu era, de fapt, decât o serie de reacții disperate şi de izbituri norocoase. Pentru că, în timp ce bombardierul TIE se învârtea în jurul unui asteroid, Chewie, cu coatele sus, alunecă într-o parte şi îl lovi pe Han în partea laterală a capului.

Han tocmai era pe punctul de a trimite nava într-o curbă verticală, manevră care i-ar fi izbit în plin de un alt asteroid, unul pe care nu-l observase, dar impactul cotului lui Chewie îl îndepărtă de comenzi, iar bombardierul TIE îşi continuă cursul actual, strecurându-se cumva printre doi asteroizi pe care atât Han şi Chewie, cât şi observatorii de la sol, îi consideraseră prea apropiați.

Manevra păru genială.

— Minge păroasă! strigă Han la Chewie.

Wookieeul se întoarse astfel încât fața lui se afla la doar un centimetru de cea a lui Han şi scoase un urlet. Apoi, amândoi se uitară înapoi la ecranul din față, văzură un asteroid pe cale să îi lovească şi amândoi scoaseră un urlet, ridicând instinctiv brațele pentru a-şi acoperi fețele. Când o făcură, genunchiul prea înalt al lui Chewie lovi manşa într-o parte, iar bombardierul TIE se răsuci într-o rulare laterală şi evită asteroidul. Cel puțin asta păruse o reuşită strălucită.

Vocea lui Lando se auzi în difuzor.

— Voi doi i-ați făcut pe copii să stea aici cu gura căscată.

Han făcu clic pe comunicatorul său.

— Nicio problemă, spuse el, apoi se grăbi să închidă microfonul înainte să strige: Cred că glumeşti! în timp ce un zid de asteroizi se ridica în fața lor.

Han trase la stânga, Chewie la dreapta, iar bombardierul TIE... nu făcu nimic. Fiecare văzu mişcarea de contracarare a celuilalt, fiecare îşi inversă unghiul, iar bombardierul TIE... nu făcu nimic.

— Du-te la stânga, minge păroasă împuțită! strigă Han cu disperare, apoi trase în mod eronat la dreapta de propria manşă, iar cum Chewie urmă corect ordinele, bombardierul TIE... nu făcu nimic. Stânga ta, nu a mea! îl certă Han, ceea ce era oarecum ridicol având în vedere că amândoi priveau în aceeaşi direcție.

Chewie se întinse, cuprinzând mâinile lui Han şi manşa sa cu o labă mare, şi trase ambele manşe împreună. Bombardierul TIE agil țâşni spre stânga, trecând razant pe lângă zidul uriaş. Han dădu accelerația la maximum şi abia se strecură pe lângă marginea zidului, apoi o tăie spre dreapta, intrând din nou în flux – ceea ce ar fi trebuit ca o manevră simplă să fie făcută să pară genială. Intrară în flux, mergând mult prea repede. Vocea lui Lando se auzea în difuzor, dar ei nu puteau să-i acorde atenție, încercând să revină la control. O stâncă uriaşă, care se rotea rapid, se apropie, iar cei doi piloți, acum în sfârşit sincronizați, coborâră botul navei pe sub ea, inversară accelerația şi executară o buclă perfectă, abia trecând pe lângă suprafața asteroidului şi folosindu-se de gravitația acestuia pentru a opune rezistență zborului lor. Ieşiră de sub asteroid într-un ritm mult mai sigur şi intrară într-un ritm lin de-a lungul unei porțiuni relativ libere. Han aruncă o privire la cronometru, mai ales ca să vadă dacă el şi Chewie puteau să plece naibii de acolo.

Cronometrul nu funcționa.

— Ce? întrebă el, şi dădu o lovitură instrumentului. Nimic.

Apoi Han dădu un clic pe comunicatorul său.

— Cronometrul nu funcționează, strigă el. Ce timp avem?

* * *

Vocea lui, oarecum întreruptă, se auzi prin difuzoarele din camera de control şi toți se uitară la cronometrul de perete. Trei minute, treizeci şi trei de secunde, apropiindu-se de un nou record pentru vehiculele cu două locuri.

— Trei treizeci şi trei – aproape că i-ați bătut, strigă Lando, şi adăugă repede: dar toți cei trei copii ai voştri încă sunt mult înaintea voastră, doar pentru a-i incita pe cei doi să continue să zboare, să mențină spectacolul.

— Ce timp avem? se auzi din nou vocea lui Han, fragmentându-se şi mai mult.

— Nu te-a auzit, remarcă Luke, iar toate zâmbetele şi semnele de apreciere pentru cursa bună de până atunci se stinseră repede, preluând replica expresiei brusc grave a lui Lando.

Tehnicienii din capsulele de control se aplecară asupra instrumentelor lor, câțiva deschizând canale către *Belt-Runner I.*

— Trei patruzeci şi şapte, strigă puternic Lando.

— Timpul? întrebă Han din nou, fiind evident că nu auzea nimic.

— Este doar o problemă de comunicare, îi asigură Lando pe ceilalți.

— Mai mult decât atât, se auzi un apel de la unul dintre controlori. *Belt-Runner I* a pierdut întreg semnalul.

— Întreg semnalul? întrebă Lando.

— Absolut totul, confirmă bărbatul.

— Ce înseamnă asta? întrebă Leia, apucându-l pe Lando de cot.

— Înseamnă că sunt surzi, răspunse el sobru. Şi mai înseamnă că scuturile lor sunt dezactivate.

În toată camera, ochii se măriră şocați pe măsură ce implicațiile acestei afirmații deveneau clare. Luke părăsi în fugă sala de control.

* * *

În bombardierul TIE, Han şi Chewie erau acum liniştiți, navigând uşor în jurul zonei relativ libere de asteroizi, încrezători că nu se aflau în pericol şi chiar începând să înțeleagă cum ar putea să-şi folosească sistemele în avantajul lor.

Dacă acele sisteme ar fi funcționat.

— Treci de aia, îndrumă Han, arătând spre o stâncă mare şi cu muchii netede din dreapta.

Apoi îşi aduse brațul înclinat spre stânga, prezicând cursul de zbor şi indicând locul unde s-ar putea strecura printr-un alt grup care se apropia. Chewie execută ordinul, aducând bombardierul TIE în picaj spre asteroidul din dreapta, cu intenția de a-l ocoli şi de a folosi scuturile ca pe o bobină de repulsie constantă.

Şovăind, aceştia reuşiră, dar loviră cu aripa dreaptă a panoului solar, neavând scuturi deflectoare. Bombardierul TIE ricoşă şi se învârti, iar Han şi Chewie, şocați, se uitară instinctiv afară pentru a vedea pagubele: jumătate din panoul solar smuls şi pilonul îndoit. Apoi se agățară de manşe şi se luptară pentru control, pompând frenetic plăcuțele de la picioare. În îmbrânceli, una dintre centurile lui Han se desfăcu şi se prăbuşi în față peste comenzile sale, lansând nava într-un picaj şi o

rostogolire în diagonală. Chewie reacționă rapid, plesnind comutatorul de oprire de la consola lui Han, preluând controlul complet al navei, urlând în timp ce Han țipa, muncind din greu pentru a corecta înclinarea.

— Suntem fără scuturi, Chewie! Suntem fără scuturi! strigă Han.

Un asteroid care-i pândea, un zid de piatră, le umplu fereastra.

* * *

— Jos! Jos! Jos! strigă Lando, privind spectacolul, şi astfel bombardierul TIE porni, plonjând în fața pietrei, şi apoi... nimic.

— Semnalul a dispărut! strigă unul dintre controlori.

— Nici *Belt-Runner I* nu mai are semnal, adăugă altul.

Ecranul dreptunghiular schimbă brusc priveliştea, arătând o navă de luptă TIE zburând de pe o platformă cu accelerația la maximum.

— Găseşte-i, şopti Leia încet, direcționând cuvintele şi rugăciunea către fratele ei, Luke, pilotul acelui TIE care în curând avea să zboare prin centura de asteroizi.

Capitolul 13
Treisprezece mai puţin

Călătoreau cu uşurinţă prin întuneric, escadrila disparată pe care Kyp Durron o numise *Cei Doisprezece şi Doi Răzbunători*, un nume despre care Jediul se aştepta să fie repetat tot mai des în toată galaxia, destul de curând. Cu toţii zburaseră de mai multe ori prin *Nebunia lui Lando* în navele de luptă TIE modificate şi toţi se descurcaseră bine, câţiva dintre ei urcând pe panoul celor notabili. Şi mai important, prin antrenamentul amănunţit pe care li-l impusese disciplinatul Kyp, învăţaseră să zboare împreună, completându-şi reciproc mişcările, anticipând mai degrabă decât reacţionând. Kyp ştia că nu se puteau compara cu cele mai notabile escadrile de nave de luptă, cum ar fi *Escadrila Vagabond* – nu încă, dar se perfecţionau pe zi ce trecea şi aveau parte de mai multă acţiune decât oricare dintre celelalte. Poate că într-o zi, în curând, se va vorbi despre *Cei Doisprezece Şi Doi* în aceeaşi manieră însufleţită ca despre *Escadrila Vagabond*.

Asta era speranţa lui Kyp.

Desigur, dacă cei trei Solo, sau oricare dintre ei, în special Jaina, ar fi decis să li se alăture, ecuaţia s-ar fi schimbat în mod radical. Urmaşii lui Han şi ai Leiei ar aduce recunoaştere şi atenţie imediată *Celor Doisprezece şi Doi* – un nume pe care, realiză Kyp, va trebui să îl modifice. Ar fi acesta un lucru bun? Erau cei paisprezece membri ai escadrilei sale pregătiţi pentru o asemenea atenţie, pregătiţi pentru lumina reflectoarelor? O astfel de notorietate i-ar fi ajutat, fără îndoială, atunci când ar fi fost implicaţi în bătălii, pentru că duşmanii lor ar fi fost probabil prea speriaţi pentru a-şi coordona corect mişcările şi atacurile, dar, de asemenea, odată cu gloria ar fi venit şi duşmani mai mari. Erau ei pregătiţi? Era Kyp pregătit?

Şi cum rămânea cu conducerea *Răzbunătorilor*? Kyp trebuia să se întrebe. Jaina îl întrecuse în cursa prin centura de asteroizi şi, în ciuda bravadei sale, Kyp înţelegea cât de crunt fusese învins. Ar mai fi putut zbura prin centură de încă o sută de ori şi nu s-ar fi apropiat niciodată de scorul Jainei. Ceilalţi piloţi din *Doisprezece şi Doi* ştiau şi ei asta. Aşadar, dacă Jaina şi fraţii ei se alăturau grupului, cine urma să conducă? Aşa cum stăteau lucrurile acum, singurul rival real al lui Kyp era Miko, celălalt Jedi şi cu siguranţă al doilea cel mai bun pilot din grup. Iar Miko, un tip liniştit şi modest, care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului exersând cu sabia de lumină sau stând singur sub bolta înstelată, nu avea nicio aspiraţie aparentă de lider; de fapt, era ucenicul lui Kyp, antrenându-se sub îndrumarea Jediului mai experimentat.

Toate aceste gânduri îl însoţiră pe Kyp prin întunericul spaţiului, în timp ce el şi tovarăşii săi părăseau Dubrillionul. Totuşi, nu era neliniştit de posibilităţi, ci mai degrabă contemplativ şi, în cele din urmă, decise pur şi simplu că beneficiile ar fi depăşit orice probleme potenţiale. Dacă cei trei Solo se alăturau *Răzbunătorilor – Cei Doisprezece şi Cinci*, probabil – escadrila urma să fie în curând considerată de elită, iar misiunile lor urmau să devină mai importante, mai periculoase şi mai profitabile din punctul de vedere al câştigului pentru cauza legii şi a Noii Republici. *Cei*

Doisprezece şi Cinci – o duzină de soldaţi obişnuiţi şi cinci Jedi – ar putea foarte bine să devină cea mai renumită escadrilă din galaxie.

Desigur, Kyp nu credea cu adevărat că cei trei Solo aveau să li se alăture, cel puţin nu toţi. Luke Skywalker fusese în mod caracteristic destul de diplomat şi respectuos când se întâlnise cu Kyp pe Dubrillion, dar fusese şi oarecum sever şi dezaprobator. Kyp nu era sigur dacă Luke credea că era o datorie sub demnitatea Cavalerilor Jedi această vânătoare de contrabandişti sau dacă pur şi simplu se opunea din motive personale – nu fusese Han Solo unul dintre cei mai cunoscuţi contrabandişti la un moment dat? – dar, în orice caz, Kyp plecase de la întâlnire cu sentimentul clar că Luke nu era în favoarea activităţilor sale actuale.

Totuşi, Luke nici nu-i ceruse să înceteze acele activităţi, aşa că acum Kyp îşi conducea escadrila în sectorul Veragi, într-o zonă îndepărtată lipsită de sisteme stelare, o regiune goală a spaţiului, cu excepţia unei balize de observaţie pe care Kyp şi prietenii săi o instalaseră la o intersecţie hiperspaţială. Urmând semnalul pe un canal secret şi puţin folosit, Kyp ghidă escadrila până la baliză. Miko Reglia îi grupase pe ceilalţi într-un cerc defensiv în jurul X-interceptorului XJ al lui Kyp în timp ce acesta andoca la baliză. Droidul său astromec, R5-L4 – pe care Kyp îl numea *Elfour*[14] – începu rapid să descarce informaţiile, trecându-le pe ecranul lui Kyp, derulând pe repede înainte zile şi zile de pustiu.

Kyp oftă şi se relaxă în scaunul său. Contrabandiştii nu erau uşor de găsit nicăieri în galaxie şi erau deosebit de rari aici, în această regiune a Inelului Exterior – cu excepţia, desigur, a celor care se duceau pe planetele lui Lando pentru puţină afacere şi puţin antrenament. Şi Kyp nu se putea duce după niciun grup care se afla în apropierea operaţiunilor lui Lando Calrissian, pentru că profitorul pragmatic şi-ar fi exercitat rapid influenţa pe lângă oameni ca Han şi Luke pentru a-l opri pe Kyp.

Singura mişcare afişată pe ecranul din faţa lui era cea a stelelor pentru o lungă, lungă perioadă de timp, iar Kyp se pregăti pentru o oră liniştită. Se trezi pentru scurt timp când R5-L4 încetini secvenţa la normal, înregistrând apariţia unei nave de marfă suspecte în timp ce ieşea din hiperspaţiu în regiune, dar apoi suspină din nou când văzu acea navă întorcându-se şi plecând în hiperspaţiu, calculele lui R5-L4 arătând că se îndrepta spre Destrillion.

Şi tot aşa, oră după oră, înregistrările balizei nu arătau nimic remarcabil în afară de câtiva asteroizi în zone necunoscute până atunci şi câteva cargoboturi şi chiar câteva nave mai mici, personale, dar atât de departe şi mişcându-se prea repede pentru a justifica o inspecţie. Dar apoi, aproape de sfârşitul înregistrărilor, o navă apăru acolo unde nu părea să aibă ce căuta – o navetă veche din clasa *Spacecaster*, conform lui R5-L4.

— Urmăreşte-i cursul, L4, spuse Kyp.

Unghiul de abordare din câmpul de scanare al balizei părea aiurea – cu siguranţă nu provenea din Nucleul Interior. Cuvântul Belkadan apăruse pe ecran, împreună cu coordonatele sale în sectorul Dalonbian din apropiere.

— Date vitale? întrebă Kyp, şi chiar în timp ce cuvântul îi ieşea din gură, istoria şi dispoziţia actuală a Belkadanului defilară în faţa lui, inclusiv detaliile despre *ExGal-4*. De ce ar fi plecat de acolo?

Pe ecran apăru un semn de întrebare, R5-L4 părând să nu înţeleagă natura

[14] Elfoul – Lpatru.

retorică a întrebării. La indicația lui Kyp, R5-L4 se concentră pe înregistrările balizei care urmăreau traiectoria *Spacecasterului* care pleca, calculând saltul acestuia până la granițele sistemului Helska, unde dispăru de pe scanere.

Apoi droidul trecu la înregistrările audio, fragmente de discuții subspațiale, majoritatea din operațiunea lui Lando. La ordinele lui Kyp, droidul calculă ora aproximativă a plecării de la Belkadan a *Spacecasterului*, apoi își concentră inspecția pe acea perioadă și pe acele semnale care veneau din direcția generală a Belkadanului. Doar unul dintre puținele cuvinte clare descifrabile din detecția nu tocmai perfectă îi sărise în ochi lui Kyp: *furtună*.

Avea Belkadan – și această stație numită *ExGal-4* – probleme?

Kyp simți cum adrenalina începea să îi curgă prin vene, acel fior de emoție care îl încărca întotdeauna înainte de aventură. Avea de făcut o alegere, căci Belkadan se afla la mare depărtare de sistemul Helska, dar de îndată ce se gândi cu adevărat, răspunsul i se păru evident. Orice s-ar fi întâmplat pe Belkadan, unii dintre oamenii de știință se pare că scăpaseră, deși nu înțelegea de ce s-ar fi îndreptat spre îndepărtatul sistem Helska și nu înapoi spre Nucleu, sau chiar spre operațiunile lui Lando sau spre nu atât de îndepărtatul sector Moddell.

— Dă-mi toate detaliile despre sistemul Helska, îi ordonă Kyp droidului său, iar derularea începu imediat și nu dură mult.

Nu existau așezări listate în sistemul Helska și nici planete aparent locuibile.

— De ce? întrebă Kyp liniștit.

— Pentru că tu ai cerut-o, derulă răspunsul droidul neștiutor.

Kyp se încruntă și dădu ecranul deoparte.

— Mergem în sistemul Helska, strigă el către Miko și ceilalți. Calculați cursul.

Și în timp ce si se apucară de treabă, Kyp făcu un raport despre Belkadan, lansând un apel general pentru ca cineva să afle dacă stația de acolo avea nevoie de ajutor.

* * *

Luke nici măcar nu începu să încetinească în timp ce plonja în centura de asteroizi, nici măcar nu auzi avertismentul emis de *Belt-Runner I* că generatorul lor de scuturi încă nu funcționa și că s-ar putea să nu-i poată oferi nicio protecție.

Rostogoli nava de luptă TIE în jurul unui asteroid, apoi plonjă printre o pereche de asteroizi care apăruseră brusc în jurul părții din spate a primului. Luke nu avea instrumente; nici măcar nu-l avea pe R2-D2 fixat în spatele lui, așa cum se obișnuia pe X-interceptor. Zbura din instinct și folosindu-se de Forță, simțind fluxul de asteroizi și căutând *emanațiile* lui Han și Chewie.

Se feri de un alt asteroid, plonjă pe sub și în jurul altuia, apoi se înălță în fața unui perete de asteroizi care se roteau, stabilizându-se și pătrunzând mai adânc în flux de îndată ce observă o întrerupere în rețea. Ajunsese în centură aproape de locul în care Han și Chewie dispăruseră de pe ecrane, dar nu putu recunoaște asteroizii pe care îi urmărise pe ecrane. Totuși, știa că se afla în vecinătatea potrivită.

— Avem scuturile activate și în funcțiune, se auzi un apel de la *Belt-Runner I*.

— Asta include și scuturile de pe bombardierul TIE? întrebă Luke, sperând la o confirmare că prietenii lui erau în viață.

— Dacă e acolo și nu e prea grav avariat, ar trebui să aibă scuturi, spuse vocea

puțin încrezătoare de la celălalt capăt al firului.

Luke continuă să se ferească şi să ocolească, şi la început fu oarecum încurajat că nu găsea resturi. Dar apoi un panou de aripă solară, făcut bucățele, trecu pe lângă el. Luke inspiră adânc, liniştindu-se. Leia era acum pe difuzor, implorându-l să îi dea nişte informații. Cum ar putea să înceapă să-i spună?

Atunci îşi dădu seama că propria lui durere nu avea să fie mai mică decât a ei. Relația lui cu Han începuse cu stângul şi continuase oarecum furtunos pentru o lungă, lungă perioadă de timp. Dar, în ciuda certurilor ocazionale şi a divergențelor filozofice, între cei doi exista într-adevăr o legătură foarte, foarte profundă, o dragoste la fel de adevărată precum cea pe care o pot cunoaşte frații.

Cum putea Han să dispară acum? Leia continua să implore; Luke închise comunicatorul, hotărând că ar fi mai bine să-i spună față în față.

Îşi duse nava de luptă TIE într-o rostogolire completă şi o întoarse cu capul în jos la jumătatea ei, astfel încât să iasă în fluxul centurii în loc să iasă împotriva lui.

Apoi îi văzu, cocoțați pe spatele unui asteroid, ca o *muscă de nisip* pe partea laterală a unui vaporizator de umiditate de pe Tattooine. Cumva, Han şi Chewie aşezaseră bombardierul TIE pe asteroidul mare, iar acea ispravă părea cu atât mai imposibilă cu cât Luke se gândea la daunele suferite de navă, cu o aripă smulsă.

Luke se apropie încet, reglându-şi propulsoarele astfel încât abia se apropia de stâncă în timp ce o urmărea pe cursul ei. Încet, îngreunat atât de teama pentru prietenii săi, cât şi de respectul pentru asteroidul periculos, Luke se strecură în sus, pe lângă bombardierul TIE, până într-un punct în care putu să arunce o privire în carlinga acestuia. Chewie şi Han erau acolo, certându-se ca de obicei, Han arătând într-o parte, Chewie în alta, şi amândoi clătinând din cap în acelaşi timp. Han avea ceva sânge pe frunte. Chewie îl observă atunci pe Luke în nava de luptă TIE şi scoase un răget grozav de Wookiee – Luke îşi dădu seama din cauza felului în care Han se apucă de urechi.

— Sunt în regulă! strigă Luke, făcând clic pe comunicator.

— Unde sunt? strigă Leia.

— De ce nu-i putem vedea? întrebă Lando în acelaşi timp.

— Au ieşit din centură? întrebă Mara.

Luke începu să le răspundă Leiei, apoi lui Lando, apoi Marei, apoi din nou Leiei, iar apoi râse de inutilitatea tuturor răspunsurilor. Atunci îşi dădu seama că Han şi Chewie păreau să facă mereu lucruri inexplicabile, că asta era doar o altă acțiune dintr-o lungă serie de eschive uimitoare împotriva ghearelor spectrului sumbru al morții.

— Han, mă poți auzi? îl chemă Luke, rulând prin canale.

Ca răspuns, pentru a arăta că într-adevăr auzea, dar nu putea răspunde, Han ridică microfonul, care atârna la capătul unui cablu rupt. Luke încuviință din cap, apoi se deplasă în jurul navei prăbuşite, inspectând avariile. Nu va mai zbura niciodată, cu siguranță, sau cel puțin nu cu stabilitate, şi cum reuşiseră Han şi Chewie să o pună în siguranță pe asteroid, Luke putea doar să ghicească. De asemenea, având în vedere că motoarele navei nu dădeau niciun semn de viață, Luke se îndoia că bombardierul avea vreun fel de scut deflector funcțional.

Atunci, cum avea de gând să-i scoată pe Han şi Chewie de acolo?

— Lando, strigă el. Îmi citiți semnalele?

— Te auzim tare şi clar, răspunse Lando. Stai în spatele acelui asteroid mare.

Acolo sunt Han şi Chewie?

— Chiar în spate, răspunse Luke. Ai vreo idee cum îi putem scoate de acolo?

— Ajutorul este deja pe drum, îl asigură Lando. Vom folosi o navă de remorcare şi îi vom scoate imediat de acolo.

Luke, care era din nou pe poziție deasupra bombardierului TIE doborât, îl văzu pe Chewie urlând din nou şi văzu grimasa lui Han, şi ştiu că şi ei auziseră. Asta îi aduse un alt zâmbet pe față, gândindu-se la ruşinea lui Han că maşinăriile lui Lando veneau să-l scoată din pericol. Niciodată nu avea să scape de asta!

Luke rămase cu nava doborâtă până când sosi nava de remorcare a lui Lando, săltând printre asteroizi. Făcură o verificare improvizată folosind un braț de prindere pentru a se asigura că scuturile funcționau bine, apoi coborâră scuturile suficient de mult pentru a agăța un cablu de remorcare.

— Va fi dificil drumul spre ieşire, avertiză pilotul navei de remorcare.

Luke rămase prin preajmă doar cât să vadă zâmbetul ironic al lui Han, apoi îşi întoarse nava de luptă TIE şi se îndepărtă, căutând o ieşire din centură.

— Vom ignora timpul petrecut cu îngrijirea lui Han şi Chewie, se auzi vocea lui Lando. Încă unsprezece minute de mers contra curentului şi ai noul record.

Luke zâmbi, dar nici măcar nu se gândi serios la remarcă. Nu era deloc interesat. Îşi găsi punctul de ieşire şi se îndepărtă, croind un traseu lin prin centură şi ieşind în spațiul deschis, îndreptându-se înapoi spre Dubrillion, ajungând pe planetă cu mult înainte ca operațiunea de remorcare să fi început în centură.

Îl găsi pe Lando şi pe ceilalți încă în camera centrală de control, cu Lando purtând o cască şi aplecat peste un panou, vorbind emoționat într-un microfon.

— Întotdeauna erou, spuse Mara zâmbind şi îl îmbrățişă strâns pe Luke.

Leia se mută lângă ea şi îi luă mâna fratelui ei.

— Recunoaşteți meritele lui Han şi Chewie, spuse Luke. Încă nu ştiu cum au pus bucata aia spartă de gunoi spațial pe spatele acelui asteroid.

— Ei întotdeauna găsesc o cale, spuse Leia.

— Transmițător tractor modificat, explică Lando, lăsând căştile jos şi mergând să se alăture grupului. Generatoarele ionice încă funcționau pe *Belt-Runner I*, dar nu puteau transmite semnalul de creştere a puterii către celelalte nave. Ai intrat acolo dezbrăcat, prietene.

Luke încuviință din cap şi nu păru nici supărat, nici îngrijorat.

— Scutul din afara navei încă este un concept bun, insistă Lando. Apărările planetare vor fi cu atât mai puternice cu nave de luptă care pot primi lovituri de la nave din clasa crucişătoarelor de luptă.

— Un concept limitat şi limitativ, răspunse Luke calm. Sistemele de rezervă necesare pentru a se asigura că toate scuturile nu cedează ar fi descurajatoare. Iar dacă s-ar stinge, ai avea o grămadă de nave care ar zbura în necazuri.

— Ar mai avea scuturile din propriile sisteme, argumentă Lando.

— Dar rețeaua de siguranță ar dispărea, explică Luke, preocupat mai mult de psihicul piloților. Nu vor şti cum să piloteze. Abilitatea de a opera la limita dezastrului este cea care face un pilot bun.

Lando clătină din cap şi începu să dea replica, dar îşi dădu seama că, având în vedere graba lui Luke de a intra în centură fără scut, orice replică s-ar fi dovedit dificilă. Înainte chiar de a-şi putea începe argumentația, Han şi Chewbacca intrară în cameră zguduiți, Han cu un prosop înfăşurat în jurul frunții tăiate.

— Cutia aia de tinichea pe care ai trimis-o să ne aducă a lovit fiecare asteroid, se plânse Han, dar ceilalţi, prea uşuraţi să-i vadă pe cei doi în viaţă, doar zâmbiră.

Chewie, însă, nu terminase cu plânsetele, iar la un Wookiee, plângerile luau de obicei forma acţiunii. Se îndreptă direct spre Lando, cu braţele întinse, ca şi cum ar fi vrut să-l sugrume de viu. Luke şi Mara, Leia şi cei trei copii, se interpuseră toţi între ei, dar toţi începură să se retragă pe măsură ce Chewie îşi continua urmărirea.

În cele din urmă, însă, cu Lando retrăgându-se pentru a egala progresul Wookieeului, Chewie se opri.

— I-am învins pe Moss şi Twingo? întrebă Han, rupând tensiunea.

Lando se uită la tehnicienii săi.

— I-am pierdut la patru patruzeci şi unu, răspunse ironic unul dintre ei, exact timpul stabilit de Moss şi Twingo.

Lando începu să declare egalitate, dar aruncă o privire la Wookieeul încă furios şi se hotărî brusc:

— Adaugă cinci secunde pentru timpul necesar ca să poată sări în spatele asteroidului. Patru patruzeci şi şase, un nou record.

— Cui îi pasă de record? întrebă Leia. Zborul care v-a dus pe asteroid a fost remarcabil, după spusele lui Luke.

— Cel mai bun zbor pe care cei doi l-au făcut vreodată, consimţi Luke.

Ceilalţi îşi adăugaseră platitudinile, cu cuvinte precum *genial* şi *uimitor.*

Han avea de gând să le explice că Chewie merita laudele, că lovitura la cap îl lăsase fără simţuri pentru acele câteva secunde critice, dar Wookieeul interveni cu un geamăt lung, o confirmare a efortului lor de lucru în echipă. Erau o echipă, camarazi, cei mai apropiaţi şi mai de încredere prieteni şi, prin definiţia acestei legături, meritul pentru isprăvile oricăruia dintre ei ar fi fost împărţit în mod meritat de celălalt.

Han luă totul în considerare, făcându-i cu ochiul omologului său Wookiee.

— Nicio problemă, îl asigură el, cu un zâmbet ironic pe faţă.

Totuşi, când privirea i se îndreptă spre Lando, se încruntă puţin, reflectând sentimentele sale sincere: teamă şi chiar o senzaţie de greaţă în adâncul stomacului.

Nu era chiar *nicio problemă.*

* * *

Ieşiră din hiperspaţiu şi intrară în sistemul Helska într-o formaţie mişcătoare şi vie, *Cei Doisprezece şi Doi Răzbunători* alternându-şi locurile respective cu rostogoliri coordonate şi bucle strânse, un zbor de o precizie strălucitoare care îi ţinea în pragul dezastrului – şi care, de asemenea, făcea ca semnalul lor să fie mult mai greu de descifrat de orice scanere aflate la pândă. Totuşi, Kyp Durron rămânea mereu în frunte, cu Miko Reglia pe aripa sa dreaptă.

Sistemul nu era mare, cu doar şapte planete, şi niciuna dintre ele nu era prea depărtată. R5-L4 continua să transmită date pe ecranul lui Kyp, detaliind toate cunoştinţele despre planete şi sistem, în timp ce escadrila trecea pe lângă a şaptea planetă, apoi pe lângă a şasea. A cincea era un gigant gazos, o minge nelocuibilă de furie învolburată, aşa că trecu pe lângă ea fără să stea pe gânduri, concentrându-se pe a patra planetă, o minge intrigantă de gheaţă.

— Primesc nişte date de la a patra, spuse Miko o clipă mai târziu.

Urmând exemplul lui Kyp, escadrila încetini.

Peste ce dăduseră? se întrebă el. Un bârlog al contrabandiştilor? Un alt avanpost ştiinţific – şi dacă da, atunci de ce nu era pe hărţi, aşa cum cereau legile Noii Republici? Nu avea niciun sens pentru el, şi totuşi, ştia că naveta *Spacecaster* nu ieşise din sistem – dacă ar fi făcut-o, baliza ar fi detectat-o cu siguranţă.

— Ridicaţi scuturile şi pregătiţi torpilele, îi apelă Kyp pe frecvenţa deschisă pe toţi ceilalţi. Deplasaţi flancul, câte două la dreapta mea.

Nava rapidă de tip A-interceptor din stânga lui Kyp execută o rostogolire bruscă care o plasă chiar în spatele navei din urmă, pe linia din dreapta a unghiului.

— Mişcare în afara planetei, spuse Miko, iar astromecul lui Kyp o confirmă chiar în timp ce camaradul său o spunea.

Într-adevăr, confirmă el vizual în scurt timp, era mişcare, zeci şi zeci de...

De ce? Asteroizi? Instrumentele lui Kyp nu dezvăluiră mare lucru la început, transmiţând o amestecătură de semnale care păreau să indice un fel de energie vitală.

— Staţi în spate şi acoperiţi-mi coada, le spuse el celorlalţi, şi plecă în picaj.

Următoarea sa impresie fu că erau într-adevăr asteroizi, deşi spectaculoşi, cu multe culori diferite. Dar, pe măsură ce se apropia şi mai mult, lui Kyp îi trecu un fior pe şira spinării. R5-L4 emise un şuvoi de proteste, afişând pe ecranul lui Kyp semnale care indicau existenţa unor forme de viaţă în faţă, iar apoi un alt semnal, şi mai urgent, îi atrase atenţia lui Kyp asupra instrumentelor sale. O bulă uriaşă de energie înconjura cea de-a patra planetă îngheţată.

Kyp se uită înapoi la asteroizii multicolori, observă formele geometrice specifice. Nici unul dintre acele corpuri nu semăna exact cu altul, dar toate aveau în comun unele trăsături, botul conic şi laturile aerodinamice.

Astea erau nave, nave de luptă! Kyp acceleră până la maxim şi smuci înapoi, întorcând botul în sus într-o buclă ascuţită. Când atinse punctul culminant, se rostogoli în poziţie verticală şi se stabiliză, revenind pe drumul pe care venise. Şi apoi începu urmărirea... *roiului*. Era singurul mod în care Kyp îl putea descrie.

— Sunt inamici! strigă el, şi chiar în timp ce cuvintele îi ieşeau din gură, R5-L4 ţipă şi X-interceptorul lui se clătină, izbit de ceva.

Kyp efectuă o serie de manevre evazive, rotindu-se în jos şi spre dreapta, revenind brusc spre stânga, tot timpul cu acceleraţia la maximum. Se linişti oarecum când se apropie de restul escadrilei sale, care înainta în formaţie strânsă, tunurile laser trăgând şi torpilele sclipind depărtându-se.

— Vino în stânga mea, Miko, strigă el, şi făcu un viraj la dreapta şi continuă să vireze până când se întoarse în direcţia opusă, cu Miko ascultător în urma lui.

Miko trăgea, la fel şi Kyp, în timp ce ieşea din viraj, orbeşte, disperat. Lovi puternic cel mai apropiat inamic, iar acea navă ca o stâncă se îndepărtă, dar o a doua trecu pe lângă el şi, în acea întâlnire strânsă, văzu că erau nave pilotate.

Aveau o cupolă, care semăna mai mult cu un cristal mineral decât cu oţelul transparent, iar în spatele ei îl văzu pe pilot, un umanoid cu aspect barbar, cu faţa precum o bucată de carne pulsând. Încercă să scape de imaginea tulburătoare şi îl conduse pe Miko înapoi spre dreapta, spre restul escadrilei.

Erau în plină luptă, cu navele de luptă inamice care se năpusteau asupra lor, trăgând cu proiectile din tunurile frontale şi laterale care arătau mai degrabă ca nişte vulcani miniaturali ciudaţi. Spre cinstea lor, *Cei Doisprezece şi Doi* reuşeau cele mai

multe lovituri, multe dintre ele luând bucăți din navele inamice. Dar acele nave de obicei se învârteau şi apoi ieşeau din rotire, stabilizându-se şi îndreptându-se rapid pentru a se întoarce în luptă.

— Pot să încaseze lovituri, remarcă Miko.

— Dar nu pot da, remarcă Kyp, văzând mai multe proiectile izbindu-se de scuturile unui B-interceptor, doar pentru a fi respinse. În regulă, *Doisprezece şi Doi*, strigă el. Scuturile noastre îi vor învinge. Hai să ne organizăm şi să-i doborâm unul câte unul. Se întoarse spre droidul său. L4, încearcă să-i apelezi, pe toate canalele. Să vedem dacă se vor preda.

Chiar când termină, se auzi un strigăt de la B-interceptor.

— Scuturile mele au picat!

Înainte ca Kyp să poată măcar să răspundă, o mulțime de nave de luptă inamice se înălțară pe poziție şi lansară roiuri de proiectile vulcanice, iar acel B-interceptor fu înjumătățit din nou şi din nou, într-o secvență rapidă, până când o mie de bucățele presăraseră cerul întunecat. Şi apoi se auzi un alt strigăt de scuturi pierdute, iar un Headhunter sfârşi rapid prin a suferi aceeaşi soartă.

Totuşi, *Răzbunătorii* rămaşi îşi mențineau formațiile şi loveau cu putere navele de luptă inamice. Câteva dintre ele fuseseră făcute bucățele de focul concentrat al laserelor, perforând bucățică după bucățică în acelaşi loc până când întreaga navă se rupea în bucăți. Dar, fiecare navă pierdută, era înlocuită de alte zeci, iar din ce în ce mai multe năvăleau de pe planetă.

— Nu mai am scut! strigă Miko.

Kyp se uită perplex la camaradul său. Cum era posibil aşa ceva? Miko nici măcar nu fusese lovit, căci el şi Kyp nu se aflau încă în plin conflict.

— Puț gravitațional! Am simțit o smucitură, ca şi cum o duzină de forțe G mă trăgeau de pe scaun, încercă Miko să explice rapid. Şi apoi o gaură în scut, şi în final, nimic. Droidul meu bolboroseşte despre câmpuri magnetice, dar nu ştiu ce e!

— Plecați de acolo! Plecați imediat! strigă Kyp, către Miko şi către toți ceilalți, şi îşi îndreptă propriul nas al navei spre lupta principală, gândindu-se să le acopere retragerea.

Intră învârtindu-se şi trăgând, lovind unul cu o rafală laser şi apoi introducând cu grijă o torpilă în cavitatea provocată de laser, spulberând nava de luptă inamică în bucăți. Trecu printre alte două nave, încasând câteva lovituri nesemnificative, apoi trase de accelerație, cu R5-L4 urlând în tot acest timp, şi îşi răsturnă X-interceptorul, o manevră periculoasă care aproape că îl făcu să-şi piardă cunoştința, în ciuda faptului că îi funcționa compensatorul inerțial la 97%. Kyp îşi păstră calmul şi ieşi la atac, făcând ca ambele nave de luptă inamice pe lângă care tocmai trecuse să se răsucească, cu bucăți din ele zburând.

Un A-interceptor trecu pe lângă el, pilotul frenetic, încasând lovituri, unele dintre ele izbindu-se de lateral şi agățându-se, ca o mâzgă topită.

— O, nu, gemu Kyp, văzând proiectilele topind direct prin fuzelaj, unul dintre ele intrând direct în conectorii motorului ionic.

A-interceptorul explodă în bucăți.

Kyp se roti pentru a întâmpina roiurile care îl urmăreau, trase câteva focuri şi primi câteva lovituri, însă trecu de ele. Se apropie suficient de mult de prova unei nave inamice pentru a zări o altă fațetă a acesteia, sau poate o piesă adăugată, pentru că aceasta arăta mai mult ca o creatură care respira, pulsând, o inimă fără

trup, iar indicațiile care veneau de la ea erau foarte diferite de orice văzuse Kyp vreodată. Simți o smucitură bruscă şi ştiu că scuturile îi căzuseră, şi că nava, sau creatura, sau orice ar fi fost, tocmai i le smulsese cu un fel de câmp magnetic sau de supergravitație. Îşi concentră mânia asupra acelei noțiuni, asupra acelui lucru care adusese atât de repede moartea câtorva dintre prietenii săi. Torpile lansate!

Dar nu se apropiară de chestia respectivă, părând să se oprească în timpul zborului, ca şi cum şi-ar fi lovit nasul de o barieră impenetrabilă, iar apoi pur şi simplu se striviră şi explodaseră în bucăți.

— Ce? strigă Kyp, neîndrăznind să încetinească şi să inspecteze mai amănunțit lucrurile, pentru că acum era gol, fără scuturi şi cu o mulțime de nave inamice în urmărire.

— Sunt lovit! strigă Miko.

Kyp se răsuci şi se întoarse, plonjă şi se roti, încercând să-şi găsească prietenul, trăgând cu tunurile laser în tot acest timp, deşi nu putea nici măcar să încetinească suficient pentru a localiza o țintă.

— Motoarele mele sunt la pământ! se auzi vocea lui Miko. Sunt fără energie! Fără energie!

Apoi tăcere.

Kyp văzu un alt X-interceptor din escadrila sa, mai vechi, dezintegrându-se sub un baraj de proiectile, îşi îndreptă nasul navei în afara sistemului şi demară cu accelerația la maxim. Simți urmărirea în spatele său şi se strădui să fixeze coordonatele pentru a putea face saltul în hiperspațiu. Nu era timp pentru eroisme acum; supraviețuirea era cheia, supraviețuirea pentru a se întoarce şi a raporta!

Un A-interceptor apăru lângă aripa lui, nava rapidă zburând cu el.

— Sunt chiar în spate! strigă pilotul.

— Ține-o drept şi cu viteză! strigă Kyp înapoi, căci navele ciudate nu dăduseră dovadă că ar avea capacitatea de a-i depăşi.

— Dar am rămas doar noi! strigă pilotul.

— Ține direcția în linie dreaptă!

Şi, într-adevăr, navele de vânătoare inamice nu reuşiră să îi prindă, dar asta cu siguranță nu pusese capăt urmăririi, căci o altă navă, o navă stâncoasă de formă aproximativ ovală, deschise brusc o trapă din față şi o sumedenie de creaturi negre înaripate, lungi de jumătate de metru, care semănau oarecum cu nişte *lăcuste* blindate, se revărsară afară. Kyp le văzu şi observă că se apropiau uşor.

— Hiperpropulsie! îi strigă el noului său camarad.

— Nu am coordonate!

— Acum! ordonă Kyp şi se angajă, la fel şi A-interceptorul, dar A-interceptorul avea deja pe el un trio de insectoizi vicioşi, care secretau o substanță ce topea fuzelajul, permițând creaturilor să se infiltreze.

Kyp pierdu din vedere A-interceptorul pe măsură ce lumina stelelor se prelungea în acea înghețare momentană a realității care era hiperspațiul inițial, dar înțelese, undeva în subconştientul său, că celălalt nu supraviețuise saltului, că pornirea puternicului hiperpropulsor distrusese A-interceptorul avariat.

Kyp ieşi aproape imediat din hiperspațiu, temându-se că se va ciocni de o planetă sau că va trece printr-un soare. Totuşi, înainte să înceapă să încerce să calculeze unde se afla, observă că nici el nu scăpase nevătămat, şi că transporta câțiva pasageri nedoriți. Iar unul dintre ei venea prin cupolă direct spre el, cu cleştii

malefici tăind cu entuziasm.

* * *

— Sernpidal? răspunse Han cu neîncredere. Vrei să mă duc la Sernpidal?

— O favoare, răspunse inocent Lando. Hei, te-am lăsat să foloseşti centura gratis...

Se opri când Han se încruntă, amintindu-şi că aducerea în discuţie a incidentului cu centura s-ar putea să nu fie un lucru înţelept de făcut atunci când ceri o favoare.

— Îţi va lua două zile, spuse Lando. Dacă va trebui să deviez un cargobot, voi cheltui mai mult decât va aduce încărcătura.

— Atunci nu le vinde minereul, spuse Han.

— Trebuie, explică Lando. Atâta timp cât ţin coloniile exterioare aprovizionate, Noua Republică se uită în altă parte la unele dintre operaţiunile mele – cum să spun? – care se desfăşoară la negru.

— Costul de a face afaceri, spuse Han cu finalitate, ridicând braţele.

Apoi se uită dincolo de Lando, la Leia, care stătea pe hol, cu braţele încrucişate la piept şi cu expresia încruntată, o postură care îi amintea cu emoţie că Lando s-ar putea dovedi un aliat foarte valoros în acest moment. Lando avea reţeaua de aici, contactele de care aveau nevoie dacă voiau să înţeleagă cu adevărat cum ar putea Consiliul Consultativ să fie legat de contrabandişti. Fie că îi plăcea sau nu, Lando era o pârghie pe care atât Luke, cât şi Leia o doreau în turbulenta arenă politică.

— Hei, chiar dacă nu a mers bine zborul tău – şi o să-ţi mai dau o şansă gratis – Jaina a obţinut recordul, la fel şi tu şi Chewie, pledă Lando.

Han rânji, mai mult la soţia lui decât la Lando.

— Sernpidal? repetă el, ca şi cum însăşi noţiunea ar fi fost absurdă, dar pe un ton conciliant.

Zâmbetul lui Lando aproape că îi cuprinse urechile şi începu din nou să meargă spre camera de control.

— Te vei întoarce înainte ca cineva să-şi dea seama că ai plecat, spuse el.

Unul dintre tehnicieni ieşi atunci din camera de control, purtând un datapad. Îl zări pe Lando şi alergă la bărbat, cu o privire oarecum nervoasă.

— Probleme? întrebă Lando, luând documentul.

— De la Kyp Durron, explică tehnicianul.

Lando se uită la titlu şi chicoti.

— *Cei Doisprezece şi Doi Răzbunători*, rosti el cu un rânjet şi o scuturare a capului, căci până şi Lando, cunoscut ca fiind lăudăros şi ostentativ, recunoştea că tânărul Kyp depăşise puţin limita pretenţiilor.

— Care e problema? întrebă Leia, în timp ce ea şi Han se deplasau alături de prietenul lor.

— Avanpostul de pe Belkadan, în sectorul Dalonbian, explică Lando. Ceva se întâmplă acolo. Se uită la tehnician. Ai încercat să îi contactezi?

— Nimic nu vine de pe acea planetă, doar statică, confirmă bărbatul.

— Belkadan? întrebă Leia.

— O planetă mică cu un avanpost ştiinţific, răspunse Lando. Doar o duzină de oameni de ştiinţă pe planetă.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă ea, luând documentul tipărit.

— Probabil înseamnă că transmiţătorul lor este defect, răspunse Lando. Sau poate e o erupţie solară care perturbă comunicaţiile. Probabil nimic important. Se uită la Han cu un zâmbet ironic. Din moment ce oricum plecaţi..., începu el.

— Belkadan? reluă Han, mai neîncrezător decât fusese pentru Sernpidal.

— Doar câteva zile din drum, spuse Lando inocent.

— Nici măcar nu am fost de acord să merg la Sernpidal, îi reaminti Han.

— Luke şi Mara vor merge la Belkadan, se oferi Leia. Oricum îşi doreau ceva timp doar pentru ei.

Lando încuviinţă din cap, mai mult decât mulţumit de ofertă. Navele lui erau toate dedicate afacerilor, iar orice distragere însemna bani pierduţi.

Mai târziu, în acea zi, se întâlniră cu toţii şi, într-adevăr, Luke şi Mara erau mai mult decât fericiţi să facă excursia până la Belkadan, în timp ce Han şi Chewie urmau să ia *Şoimul Mileniului* până pe Sernpidal cu încărcătura pentru Lando. Leia hotărî să nu meargă, dar îi sugeră insistent lui Han să îl ia şi pe Anakin cu el, sugerând chiar că Han ar putea să îl lase pe Anakin să preia din nou cârma. El doar o privi neputincios, cu o expresie de capitulare. Ea era mediatorul suprem, iar el ştia, desigur, că soţia lui va găsi dintotdeauna o cale de a rezolva problemele dintre tată şi fiu legate de pilotajul sălbatic al lui Anakin în preajma Coruscantului.

În dimineaţa următoare, Han şi Chewie merseră la docurile *Şoimului* şi găsiră cala larg deschisă, în care erau încărcate cutii după cutii.

— Şi câte dintre lucrurile astea sunt ilegale? îl întreabă Han pe Lando, care supraveghea încărcarea.

— Toate sunt reglementate, îl asigură Lando, făcându-i cu ochiul.

Chewie urlă.

— Luke va avea nevoie de ajutorul tău pe aici, spuse Han. Are nişte probleme cu Kyp Durron şi prietenii lui şi va avea nevoie de nişte informaţii despre nişte operaţiuni de contrabandă.

Lando făcu o plecăciune joasă.

— La dispoziţia voastră, spuse el cu un zâmbet strălucitor.

Han ştia ce înseamnă asta şi nu era chiar sigur că era un lucru bun. Apoi îl văzu pe Luke peste drum, făcându-i cu mâna şi îndreptându-se cu Mara spre *Sabia de Jad*, cu R2-D2 rostogolindu-se în spatele lor. Câteva minute mai târziu, eliberată de turn, nava de culoare verde zbură, dispărând în câteva secunde.

— Rapidă navă, remarcă Lando.

— Crezi că Luke i-ar da Marei ceva de calitate inferioară? întrebă Han.

Lando se uită la cerul gol de unde tocmai dispăruse *Sabia* şi dădu din cap.

Şoimul Mileniului decolă o oră mai târziu, pentru o cursă de o zi care avea să se dovedească a fi cea mai chinuitoare călătorie din viaţa lui Han Solo.

Capitolul 14
Mai aproape, mai aproape

R5-L4 țipă şi se tângui jalnic, scântei zburându-i din cap în timp ce cleştii secretători de acid ai creaturii de tip insectă tăiau şi sfâşiau, săpând în metal la fel de uşor ca şi cum ar fi fost pământ tasat. În fața droidului sortit pieirii, Kyp se străduia cu furie să își fixeze costumul de protecție înainte ca ultima breşă din carenă să îi sugă toată atmosfera. Auzea țipetele lui R5-L4 şi acestea îi străpungeau inima la fel de adânc ca şi cum ar fi pierdut un prieten drag, dar nu putea face nimic până când costumul nu era la locul lui.

Scânteile continuau să zboare, lovind partea din spate a cupolei lui Kyp. Un mic focar de flăcări izbucni din droid, dar se stinse instantaneu din lipsă de oxigen. Însă asta fu tot pentru R5-L4; țipetele încetară. Kyp era pe cont propriu.

Se dezlegă şi se întoarse, pentru a vedea creatura asemănătoare unei insecte care se înfrupta din firele şi plăcile care erau măruntaiele droidului şi pentru a vedea o altă creatură asemănătoare unei insecte agățată de aripa inferioară din dreapta, părând să câştige un punct de sprijin şi intenționând să-i atace unitatea ionică.

Gândind rapid, Kyp opri motorul şi trase de manetă, închizând aripile. Întreaga navă gemu când acestea se strânseră, prinzând insecta între ele, dar fără să o strivească. Kyp legăna maneta înainte şi înapoi, deschizând şi închizând aripile, încercând să disloce chestia, sau să o strivească. Insecta se ținu tare, aşa că Kyp menținu aripile cât mai strânse.

Monstruozitatea insectoidă din spatele fuzelajului îşi terminase masa, iar acum acei cleşti acizi veneau spre partea din spate a cupolei navei lui Kyp.

Jediul o aşteptă, cu mâna pe buton. Cleştii se scufundară prin cupolă, iar Kyp apăsă şi căzu în scaun, apucând cu toată puterea centura. Cupola zbură cu un şoc teribil care zgudui violent X-interceptorul, coborându-i nasul, astfel încât nava zbura înainte într-o poziție oblică. Kyp se întoarse, încercând să-şi dea seama ce să facă cu creatura de pe aripi, dar se opri, uimit, căci creatura de pe spatele fuzelajului rămăsese, cu cele patru picioare din spate agățându-se de X-interceptor, iar cele două din față fluturând în vid. Era aplecată în spate, cu capul în sus, cu cleştii înfipți în cupola ejectată. Fără să stea pe gânduri, reacționând de groază, Kyp sări în genunchi, îşi scoase sabia de la curea şi activă lama strălucitoare. O singură lovitură curată tăie cele mai apropiate două picioare agățătoare, iar lovitura următoare le retezase pe ultimele două, iar insecta monstruoasă – şi cupola – zburară departe.

Furia îl cuprinsese pe Kyp în timp ce îşi revenea, gândindu-se la pierderile din acea zi, în timp ce se uita la rămăşițele zdrențuite ale lui R5-L4. Ştia situația, că niciunul dintre promițătorii săi *Cei Doisprezece şi Doi Răzbunători* nu scăpase alături de el, şi când o explozie bruscă zgudui partea laterală a X-interceptorului său, iar creatura aceea încăpățânată prinsă între aripi îşi întinse cumva cleştii suficient de mult pentru a străpunge motorul ionic, se gândi că nu avea să scape şi el.

Se târî afară din carlingă, ținându-se strâns, înțelegând că nu avea nicio salvare aici, că o singură neatenție l-ar fi trimis plutind neputincios în spațiul

îndepărtat. X-interceptorul se învârtea acum, iar şi iar – Kyp nu putea simţi mişcarea în gravitaţia zero, dar putea vedea schimbarea poziţiei stelelor. Se ţinea strâns, recunoscând că învârtirea avea să-şi exercite în curând forţa centrifugă şi avea să-l arunce departe. Nu cunoscuse niciodată o asemenea disperare, un naufragiat pe o plută de salvare în mijlocul celui mai vast ocean dintre toate. Însă era un Jedi, instruit şi dovedit. Îşi respinse furia, refuzând să cedeze în faţa ei, şi se apropie logic, cu atenţie. Insecta se uită la el cu cleştii pocnindu-i înfometaţi.

Kyp îşi înfipse sabia chiar între ei, lama energetică tăind adânc în capul creaturii. Insecta se înfurie; X-interceptorul se învârti şi mai repede şi făcu o buclă cap-coadă, de asemenea. Pentru o clipă, Kyp îşi pierdu priza, rostogolindu-se, chiar peste spate. Sabia îi căzu din mână, dar se întinse instinctiv spre ea cu Forţa, având nevoie de siguranţa armei, deşi cu greu l-ar fi ajutat în acea situaţie.

De asemenea, de îndată ce avu sabia în mână, Kyp se agăţă mental de X-interceptorul care se învârtea, prinzându-se de el mai bine decât puteau braţele lui puternice. Pluti din ce în ce mai aproape de el, până când reuşi să-l atingă în timp ce se învârtea, agăţându-se de coadă şi trăgându-se pe fuzelaj.

Încă prinsă între aripi, insecta monstruoasă stătea nemişcată. Kyp îşi lăsă sabia deoparte şi se folosi de acel punct de observaţie pentru a încerca să examineze motorul avariat, gândindu-se la o modalitate prin care ar putea începe reparaţiile.

Ce putea să facă? Cu un oftat, urmat rapid de un mormăit hotărât, se trase peste marginea fuzelajului înapoi în carlingă. Stabiliză nava cu jeturile de propulsie, apoi începu un inventar general, încercând să îşi facă o idee despre locul în care se afla şi despre amploarea avariilor. Hiperpropulsorul său părea să funcţioneze, dar fără cupolă, nu îndrăznea să-l activeze. Instinctiv, întinse mâna după trusa de urgenţă, dar se opri brusc, recunoscând că, în condiţiile în care nu mai avea cupolă, nu mai avea nimic de reparat.

Ce putea să facă? Chiar dacă exista o planetă locuibilă prin preajmă, Kyp nu putea ateriza fără cupolă, iar costumul de salvare i-ar fi fost de folos doar pentru câteva ore, sau poate pentru câteva zile dacă intra în transa Jedi.

Dar aceste gânduri sunt pentru mai târziu, îşi spuse el hotărât. Apoi veni adevăratul test: repornirea motorului ionic. Acesta porni, bâzâi, şi el constată că numai agitând acceleraţia îl putea menţine în funcţiune, şi numai la putere redusă. Se uită într-o parte, la creatura prinsă şi moartă, şi aproape că deschise aripile. Dar apoi, păstrându-şi calmul, gândind în perspectivă, Kyp înţelese că acea formă de viaţă extraterestră trebuia examinată. Chiar dacă nu reuşea să supravieţuiască, cei care aveau să-i găsească mai târziu nava moartă aveau nevoie să vadă acea creatură.

Chiar dacă nu va reuşi... Noţiunea tulburătoare îi răsuna mereu în gânduri. Se lăsă pe spate şi se forţă să se relaxeze, trecând de starea de conştiinţă, în fluxul Forţei. Vizualizându-şi nava, îşi mută gândurile dincolo de mecanica vehiculului, în domeniul filozofiei, al adevăratului scop al diferitelor componente care alcătuiau X-interceptorul său. Şi atunci îi veni ideea – nu soluţia perfectă, dar măcar una care avea o şansă. Lucrând singur, fără astromec şi doar cu un manual de inginerie de bază care să-l ghideze, Kyp modifică matricele energetice ale motorului ionic, conectându-le mai bine la energia scutului său. Apoi, ţinându-şi respiraţia, îl puse din nou în funcţiune. De data asta nu emitea niciun impuls, ci mai degrabă crea un scut ca o bulă în jurul său, unul care spera că îi va permite să supravieţuiască în hiperspaţiu. Introdusese un curs spre Dubrillion. Totuşi, continuă să cerceteze

înregistrările pe parcurs şi, în curând, constată că mai exista o posibilitate, o planetă îndepărtată numită Sernpidal.

Răvăşit, pentru că ştia că va găsi ajutor la Lando, Kyp decise în cele din urmă, după încă un avertisment din partea motorului avariat, să încerce să ajungă cât mai aproape de Sernpidal. Modifică cursul în consecinţă şi porni hipermotorul, concentrându-şi conştiinţa asupra acelui motor ionic provizoriu, atent la fiecare sunet şi puls al acestuia.

Ieşi din hiperspaţiu aproape imediat, cu o clipă înainte ca motorul ionic să sufere fluctuaţii, lăsându-i cupola de protecţie să cadă. Acesta se ridică din nou imediat, iar Kyp clătină din cap gândindu-se la sarcina descurajantă care îl aştepta. Va trebui să facă salturi scurte în hiperspaţiu tot drumul până la Sernpidal. Şi în tot acest timp, va trebui să spere că motorul ionic nu va muri de tot.

Activă din nou hipermotorul, închizând ochii şi simţind vibraţiile din spatele său, încetinind când era necesar, fără să lase ca acele zvâcniri ale motorului să atingă un nivel critic. Respiraţia îi încetini, inima îi pompă şi mai încet, păstrându-şi oxigenul, dar îşi păstră suficientă conştiinţă pentru a simţi acele vibraţii, pentru a ieşi din hiperspaţiu şi apoi, când unitatea ionică avea să fie pregătită, să intre din nou, jucându-se cu comenzile aşa cum cineva ar putea legăna un copil obosit.

* * *

Danni Quee stătea într-o cameră în formă de dom cu pereţi de gheaţă, chiar deasupra apei reci şi cu sute de metri de gheaţă solidă deasupra ei. Purta doar acel *poncho* larg, pentru că celelalte *veşminte*, creatura oribilă şi cărnoasă care îi învăluise corpul şi creatura în formă de stea care îi violase măruntaiele, dispăruseră acum. Totuşi, în ciuda lipsei de haine, lui Danni nu-i era frig. Licheni ciudaţi acopereau podeaua locului, emiţând căldură şi lumină şi, probabil, oxigen, îşi închipui ea, pentru că putea respira uşor aici.

Răpitorii ei erau mai oribili decât orice văzuse ea vreodată, mai ales enormul creier tentacular care părea să-i ghideze, dar, într-un sens ciudat, erau şi deopotrivă generoşi. Danni nu fusese torturată – încă – şi nu se confruntase deloc cu avansuri intime. Era un *inamic demn*, afirmase liderul umanoid, Da'Gara, conform spuselor lui Yomin Carr, şi de aceea fusese tratată cu respect.

Totuşi, intenţionau să o sacrifice. Acum era singură, oră după oră. Din când în când, apa bolborosea şi o pereche de barbari tatuaţi apăreau, unul ţinând o armă îndreptată spre ea, celălalt aducându-i mâncare – creaturi gârbovite, asemănătoare anghilelor – şi apă potabilă. Se întrebă ce se întâmpla acolo jos, în adâncurile inferioare, unde se afla masivul coordonator de război, unde apa era mai caldă din cauza activităţii vulcanice. Se întrebă ce se întâmplă afară, dincolo de acel pustiu îngheţat, în galaxia care era casa ei. *Va fi cucerită*, îi promisese Da'Gara, *va fi îngenuncheată în faţa gloriei Yuuzhan Vong.* Şi ea va fi martora acestui lucru.

Danni avea senzaţia clară că Da'Gara spera ca ea să înceteze să mai fie una dintre acei *infideli*, aşa cum le spunea el tuturor popoarelor din galaxia ei, şi să vadă lumina şi adevărul căii Yuuzhan Vong. Ea nu credea că avea să se întâmple.

Apa bolborosi, semnalând o altă apropiere. Danni se uită ciudat spre ea. Îi aştepta – Da'Gara îi spusese că o altă navă-lume va veni în curând şi că va putea fi martoră la gloria sosirii. Totul la Yuuzhan Vong părea să se axeze pe acel cuvânt –

glorie. Se pregăti mental pentru violarea aşteptată din partea creaturilor cărnoase, a costumului şi a măştii oribile. Dar apoi văzu ceva ce nu ar fi putut anticipa şi icni cu putere când o pereche de barbari tatuaţi izbucniră din apă, târând între ei un om bătut. Da'Gara intră următorul, apropiindu-se de Danni, în timp ce ceilalţi doi îl aruncară grosolan pe noul prizonier la podea, costumul său de protecţie organic şi cărnos desprinzându-se de pe corpul său.

— Nişte războinici au venit împotriva noastră, explică Prefectul prin gâlgâitul apos provocat de masca în formă de stea. Unii dintre cei mai buni, se pare. Făcu o pauză şi dădu din cap spre forma moale de pe podea. Au fost distruşi cu uşurinţă.

Danni îl privi curioasă, mai mult pentru felul în care vorbea decât pentru cuvintele propriu-zise. Înainte, inflexiunea şi pronunţia lui fuseseră oribile şi încurca structura aproape la fiecare propoziţie, dar acum formularea era vizibil mai cursivă.

— Te îndoieşti de puterea noastră? întrebă Da'Gara, aparent urmărind expresia ei.

— Ai învăţat limba noastră, replică ea.

Prefectul îşi întoarse capul într-o parte şi îşi atinse urechea cu degetul, iar Danni văzu ceva înăuntrul ei, mişcându-se repede ca partea din spate a unui vierme.

— Avem obiceiurile noastre, Danni Quee. Vei învăţa.

Danni nu se îndoia, iar asta îi făcea pe războinicii Yuuzhan Vong cu atât mai teribili. Prefectul îşi îndreptă privirea spre Danni.

— El nu este demn, spuse el, indicându-l pe noul ei însoţitor, apoi, cu o mişcare bruscă a mâinii, îi puse pe ceilalţi doi în acţiune şi aceştia săriră în apă.

Da'Gara continuă să se uite la Danni pentru o lungă perioadă de timp, apoi alunecă în apa întunecată în urma lor.

Danni alergă la om. Acesta nu purta niciun fel de act de identitate, nu purta absolut nimic în afară de o pereche de pantaloni scurţi strâmţi. Avea multe cicatrice proaspete, ca şi cum războinicii lui Da'Gara l-ar fi rănit şi apoi vindecat. Având în vedere ultimele cuvinte ale Prefectului către ea, că *acesta nu era demn*, Danni înţelegea ce însemna asta. Urma să fie sacrificat coordonatorului de război.

Danni îşi trase răsuflarea şi se stăpâni. Şi ea se confruntase cu coordonatorul de război, oribilul *yammosk*. Cele două tentacule interioare subţiri şi lipicioase ale acestuia o înfăşuraseră, trăgând-o înăuntru, între tentaculele uriaşe ale bestiei şi spre acei ochi negri şi acea gură cu un singur dinte. Dar coordonatorul de război nu o luase, găsind alte scopuri pentru ea, ceea ce, o asigurase Prefectul Da'Gara, era o onoare incredibilă – deşi Danni, cu genunchii aproape cedând în timp ce se lupta cu o criză de leşin, nu apreciase deloc asta.

Coordonatorul de război nu avea să facă la fel cu omul, bănui Danni. Ar fi fost înfăşurat în tentacule şi adus încet pentru a fi devorat.

Bărbatul se mişcă, apoi deschise ochii încet, cu o durere evidentă.

— Unde? se bâlbâi el.

— Pe a patra planetă, răspunse Danni.

— Nave stelare... asemănătoare rocilor, bâigui bărbatul.

— *Coralskipperi*, îl lămuri Danni, pentru că Da'Gara îi spusese traducerea literală a numelui Yuuzhan Vong. Ea coborî uşor capul bărbatului bătut. Stai liniştit. Eşti în siguranţă acum.

Cam o oră mai târziu – Danni chiar nu putea să ţină socoteala timpului – bărbatul se trezi, tresărind şi strigând.

— Vin prin navă! strigă el, dar se opri când deveni conştient de împrejurimile în care se afla. Se uită curios la Danni. A patra planetă? întrebă el.

Danni aprobă din cap.

— Sistemul Helska?

Danni încuviinţă din nou din cap şi îl ajută pe bărbat să se aşeze.

— Eu sunt Danni Quee, zise ea. Am plecat de la staţia *ExGal* de pe Belkadan…

Privirea bruscă de recunoaştere a bărbatului o opri.

— Naveta de clasă *Spacecaster*, spuse el.

Danni se uită la el neîncrezătoare.

— V-am urmărit, explică bărbatul. Până la Helska. Am venit să vă găsim.

— *Aţi venit?*

Bărbatul îşi forţă un zâmbet şi îi întinse mâna.

— Miko Reglia de la *Cei Doisprezece şi Doi Răzbunători*, spuse el.

Danni îi luă mâna, dar expresia ei arăta că habar nu avea despre ce vorbea el.

— O escadrilă de…

Miko făcu o pauză – erau o escadrilă de ce, mai exact?

— O escadrilă de piloţi de nave de luptă, explică el. Condusă de către Jediul Kyp Durron şi de mine.

— Eşti Cavaler Jedi? întrebă Danni, cu ochii măriţi şi o licărire de speranţă sclipind în spatele lor.

Miko încuviinţă din cap şi se linişti vizibil, ca şi cum amintirea faptului că era Cavaler Jedi îl pusese într-o cu totul altă stare de spirit.

— Da, spuse el solemn. Am fost instruit la Academie, sub îndrumarea lui Luke Skywalker însuşi, şi, deşi pregătirea mea încă nu este completă – mi-am făcut ucenicia sub tutela lui Kyp Durron – sunt într-adevăr Cavaler Jedi.

Danni se uită înapoi la apă. Credea afirmaţia lui Miko şi, în lumina acestui fapt, se întrebă dacă nu cumva găsise o slăbiciune în duşmanii ei. Prefectul Da'Gara îl numise *nedemn*, dar cum ar putea un Cavaler Jedi să fie nedemn în ochii oricărui alt războinic? Poate că Da'Gara şi tovarăşii lui îl subestimaseră pe acest om şi poate că Danni putea găsi o cale de a exploata acea eroare. Se uită înapoi la Miko, pentru a-l vedea stând calm, cu ochii închişi într-o poziţie meditativă.

— Ce faci? îl întrebă ea.

Miko clipi din ochi.

— Chem, explică el. Îmi proiectez propriile gânduri şi încerc să le simt pe cele ale oricărui alt Cavaler Jedi care ar putea fi prin zonă.

— Va funcţiona? întrebă Danni nerăbdătoare, apropiindu-se.

Miko ridică din umeri.

— Jedii au o conexiune, o înţelegere comună a Forţei care ne uneşte.

— Dar va funcţiona? întrebă pragmatică Danni.

Din nou o ridicare din umeri.

— Nu ştiu, recunoscu el. Nu ştiu dacă Kyp a scăpat şi nu ştiu cât de departe ar putea fi – el sau orice alt Jedi.

Acesta fu tot răspunsul de care avea nevoie Danni. Conchise astfel că nu se puteau baza pe acea proiecţie mistică a gândurilor. Aveau nevoie de propriul lor plan.

— Cine sunt fiinţele astea? întrebă Miko după o pauză. Contrabandişti?

Danni izbucni în râs, fără să vrea. *Contrabandişti?* Măcar dacă ar fi fost atât de simplu şi explicabil.

— Poate că Yuuzhan Vong au fost contrabandişti, răspunse ea, în propria lor galaxie.

Miko începu să răspundă, dar se opri brusc şi se uită fix la ea, implicațiile cuvintelor ei lovindu-l evident.

— Ei nu sunt din galaxia noastră, explică Danni.

— Imposibil, răspunse Miko. Este o minciună pe care ți-au spus-o ca să-ți fie frică de ei.

— I-am urmărit intrând, continuă Danni. Chiar prin zona marginii galactice. Am crezut că era un asteroid sau o cometă, iar când ne-am dat seama încotro se îndreptau, trei dintre noi am venit să investigăm.

— Ceilalți doi? întrebă Miko, însă Danni clătină din cap înainte ca el să termine.

Se gândi atunci la Bensin Tomri şi Cho Badeleg – la sfârşitul oribil al lui Bensin – şi îl văzu în lumina cuvintelor lui Da'Gara despre acest om, Miko. Nu voia să asiste la repetarea acelei scene.

— Ce fac aici?

— Războinicii Yuuzhan Vong vor totul, explică Danni.

Miko se uită sceptic la ea.

— Cucerire?

— Întreaga galaxie.

Miko pufni.

— Vor avea parte de o surpriză.

— Sau vom avea noi parte, spuse Danni cu gravitate.

— Cât de mulți sunt? întrebă Miko. Câte planete? Câte comete, sau asteroizi, sau orice ar fi ele, au venit?

— Doar una până acum, răspunse Danni, şi adăugă înainte ca Miko să poată răspunde. Vor urma şi altele, sunt sigură.

— Vor avea nevoie de zece mii de ori acest număr, declară Miko.

— Nu e vorba doar de număr, sublinie Danni. Au metode şi arme pe care noi nu le înțelegem. Totul pare să se bazeze pe organisme vii, creaturi pe care le-au antrenat sau le-au crescut pentru a servi nevoilor lor.

— Ca şi costumele în care ne-au pus, remarcă Miko, şi atât el, cât şi Danni se cutremurară la amintirea aceea.

Danni încuviință din cap.

— Au metodele lor, spuse ea.

Miko flutură din mână dispreţuitor.

— Am doborât trei de-ai lor pentru unul de-al nostru, explică el. Şi noi pilotam doar nave de luptă, iar majoritatea erau depăşite. Navele de luptă extraterestre nu ar fi rezistat în fața unui Distrugător Stelar sau a unui crucişător de luptă.

— Erați învingători, şi totuşi nu ați reuşit, reaminti Danni.

— Doar pentru că au găsit o modalitate de a ne dezactiva scuturile, începu Miko să spună, dar se opri, cuvintele lui atârnând amenințător în aer.

— Nu-i subestima, îl certă Danni, şi se întrebă dacă nu cumva descoperise motivul pentru care Da'Gara îi purta puțin respect lui Miko. Au unelte, arme şi tehnologii străine de înțelegerea noastră. Arme pe care s-ar putea să nu le putem contracara cu uşurință. Sunt încrezători şi par să ne cunoască mai bine decât îi cunoaştem noi pe ei.

Miko începu să se ridice în picioare, nesigur, iar Danni se mişcă pentru a-l sprijini. O clipă mai târziu, el o îndepărtă uşor, apoi intră într-o rutină asemănătoare dansului, cu mişcări lente şi deliberate de echilibrare. Când termină câteva clipe mai târziu, părea să-şi fi găsit echilibrul.

— Trebuie să scăpăm de pe planetă, spuse el, uitându-se în jur şi, în cele din urmă, în sus, la gheața care îl învăluia.

— E groasă de sute de metri, comentă Danni.

— Trebuie să găsim o cale, spuse Miko, pe un ton plin de hotărâre. Nu ştiu dacă vreunul dintre ceilalți a scăpat, dar cineva trebuie să se întoarcă pentru a informa Noua Republică. Să vedem ce pot face extratereştrii ăştia – cum le spui tu, Yuuzhan Vong? – în fața unei puteri de foc reale.

Danni dădu din cap hotărâtă, încurajată de forța oferită de Cavalerul Jedi şi sperând că Prefectul Da'Gara îl subestimase cu adevărat.

* * *

— Am pierdut mai mult de o duzină, recunoscu Da'Gara, iar ochii de pe *villipiul* lui Nom Anor se îngustară periculos. Dar când le-am descoperit slăbiciunile şi am folosit *dovin basalii* pentru a contracara blocarea scuturilor lor energetice, bătălia s-a întors în favoarea noastră, adăugă el rapid. Îi putem învinge acum, unu la unu, unu la zece.

— Câți? întrebă Executorul.

— Unsprezece inamici au fost distruşi, raportă Da'Gara. Un al doisprezecelea a fost forțat să coboare şi, deşi doi au scăpat, *grutchinii* au plecat în urmărire rapidă. Credem că au fost distruşi şi ultimii doi inamici.

— Credeți? răspunse Nom Anor sceptic.

— Au sărit dincolo de viteza luminii, cu ceea ce ei numesc hiperpropulsie, explică Da'Gara. Totuşi, la ultima reperare, mai mulți *grutchini* erau ataşați înainte de salt, iar mulți alții au plecat în urmărirea lor. Nu ar fi putut supraviețui.

Nom Anor făcu o pauză lungă pe care Da'Gara nu îndrăzni să o întrerupă. Prefectul înțelegea problemele. Chiar şi eliberarea *grutchinilor* fusese un risc uriaş, căci, spre deosebire de multe dintre creaturile crescute de Yuuzhan Vong, *grutchinii* nu erau animale raționale, gânditoare sau chiar dresate. Erau instrumente de distrugere, arme vii şi, odată eliberate, nu puteau fi controlate sau rechemate. Cei care nu făcuseră saltul în spatele navelor de luptă inamice sau în urmărirea imediată, ci rămăseseră în regiune cu *coralskipperii*, fuseseră distruşi – era prea riscant să încerci să capturezi un *grutchin* matur. Acea pierdere nu era semnificativă, pentru că insectoizii se înmulțeau şi se maturizau rapid, iar cei pierduți aveau să fie înlocuiți destul de repede. Mai îngrijorători erau cei mulți care scăpaseră. Probabil că distruseseră navele de luptă şi acum zburau liberi prin galaxie. Nu se puteau reproduce, pentru că nu aveau regine, dar *grutchinii* erau creaturi agresive şi ar fi continuat să caute şi să atace alte nave din regiune. În curând, ar putea atrage atenția Noii Republici, îndreptând privirile inamicului către acest sector al Inelului Exterior al galaxiei, iar asta ar putea fi de rău augur pentru *Praetorite Vong*. Da'Gara ştia că asta îl îngrijorase pe Nom Anor, şi pe bună dreptate, dar ce altă alegere le rămăsese războinicilor săi? La urma urmei, nu puteau urmări inamicul prin hiperspațiu, pentru că *dovin basalii* din fața *coralskipperilor*, oricât de sensibili ar fi

fost, nu puteau ține în frâu navele inamice într-o astfel de călătorie.

— Noul vostru prizonier, întrebă Nom Anor. Crezi că este Jedi.

Da'Gara se relaxă complet, bucuros să transmită acea informație măreață.

— Este, Executor.

— Ai grijă cu el, îl avertiză Nom Anor.

— Este cu femeia, răspunse Da'Gara. Nu există scăpare.

— Ați început frângerea?

— O folosim pe femeie împotriva lui, confirmă Da'Gara. I-am spus că este nedemn, aşa cum i-am spus şi lui. Îl vom executa de o mie de ori în mintea lui, dacă asta trebuie să facem. Iar atunci când se va afla în strânsoarea coordonatorului de război, tras spre marele labirint şi aşteptându-şi moartea, voința lui va scădea.

Villipiul lui Nom Anor îi reluă chicoteala. Da'Gara ştia exact cum se simțea Executorul. Frângerea era o procedură obişnuită folosită împotriva duşmanilor capturați de Yuuzhan Vong, tortura mentală peste chinul fizic, o diminuare a sensibilității şi determinării până când nefericitul prizonier era lăsat frânt pe podea, plângând ca un copil, cu mintea zdruncinată de o succesiune de orori aşteptate, de morți teribile promise.

— Îi vom măsura cu atenție puterea de voință, Executorule, îl asigură Da'Gara. Apoi vom cunoaşte limitele Jediului şi vom şti cum să depăşim aceste limite.

Privirea *villipiului* era pur şi simplu mulțumită acum, iar Da'Gara ştia că expresia era o reflectare exactă. Ce noroc că reuşiseră, atât de devreme, să captureze un Jedi! Acum, în timp ce Nom Anor îşi continua testarea abilităților fizice ale Jedilor cu boala pe care i-o provocase Marei, Da'Gara şi *yammoskul* puteau afla mult mai multe despre abilitățile mentale ale acestor presupuse supercreaturi.

— Mai presus de orice, denigrați-l, sugeră Nom Anor. *Nu este demn* – aceasta să fie litania voastră, acesta să fie mesajul pe care îl vom folosi pentru a ne infiltra în voința lui şi a-i sparge barierele. Şi cu atât mai bine că încă o mai ai pe femeia despre care ți-a vorbit Yomin Carr pentru a o folosi ca instrument de măsură împotriva lui. Ea este demnă, el nu este. Asta ar trebui să producă o anumită slăbire.

— Atunci suntem de acord, îl asigură Da'Gara pe Nom Anor.

— Secretul nostru se apropie de sfârşit, răspunse Nom Anor. Cu evadarea celor două nave...

— Nu au scăpat, îndrăzni Da'Gara să-l întrerupă, lucru pe care în mod normal nu l-ar fi făcut niciodată unui omolog.

În acest caz, însă, Prefectul înțelegea necesitatea de a stabili premisele. Totuşi, răsuflă uşurat când Nom Anor îi acordă această concluzie.

— Este posibil să fi lansat o baliză de avertizare, explică Nom Anor. Chiar dacă nu, acțiunile inevitabile ale vicioşilor *grutchini* ar putea îndrepta atenția în direcția voastră generală. De asemenea, ce a adus escadrila de nave de luptă la voi în primul rând?

Da'Gara nu avea niciun răspuns. Sperase să fi fost doar o întorsătură a sorții.

— Sunteți departe de Nucleu, continuă Nom Anor. Iar Noua Republică are multe de înfruntat aproape de casă: conflictul Osarian-Rhommamool este acum la scară largă şi au început alte câteva războaie minore, atât interplanetare, cât şi în cadrul guvernelor planetare loiale Noii Republici. Ei nu ar fi trimis o escadrilă acolo fără motiv, dacă acea escadrilă a venit sub ordine precise. Vezi ce ai putea afla de la Jediul capturat.

— Exact asta e şi intenţia mea.

— Şi ai grijă, Prefect Da'Gara, spuse Nom Anor ameninţător. Când urmează să sosească restul *Praetoritei Vong*?

— A doua navă-lume va andoca în această zi, răspunse Da'Gara. A treia în cursul săptămânii.

— Pregătiţi-vă corespunzător apărarea şi nu lăsaţi garda jos, îl avertiză Nom Anor. Dacă Noua Republică ştie de voi sau dacă vreuna dintre navele de luptă care au fugit a scăpat, vă puteţi aştepta la adversari mult mai formidabili în decurs de o săptămână.

— Vom fi pregătiţi.

— Ai grijă să fiţi.

Villipiul se inversă brusc, conexiunea se întrerupse, iar Prefectul Da'Gara se relaxă şi îşi frecă gâtul, care îl durea din cauza faptului că stătuse perfect atent în timpul discuţiei cu marele Executor. Comunicase deja cu coordonatorul de război, iar *yammoskul* îl asigurase că oamenii şi armele lor energetice jalnice nu erau de temut. Planeta era acum o fortăreaţă, *yammoskul* emiţându-şi propriile câmpuri energetice şi folosind *dovin basalii* pentru a le concentra instantaneu. Odată ce a doua şi a treia navă, fiecare transportând încărcături complete de *coralskipperi*, erau aici, oamenii nu aveau decât să vină.

Da'Gara rânji răutăcios în timp ce se gândea la celălalt ordin de zi al său: frângerea Jediului. Asistase şi la alte distrugeri în timpul pregătirii sale de Prefect, desigur, dar aceasta era prima dată când supraveghea una. Pentru războinicul care căuta întotdeauna slăbiciunile duşmanilor săi, era într-adevăr o experienţă plăcută.

* * *

Danni şi Miko se ridicară în picioare când apa începu să bolborosească şi se uitară unul la celălalt, fiecare încercând să confirme că era momentul să acţioneze. Un uşor semn din cap – de la unul şi apoi de la celălalt – şi cei doi se îndreptară spre părţile opuse ale camerei mici şi aşteptară, Miko coborând în şezut şi strângându-şi palmele în faţa lui. Danni, de asemenea, se ghemui, privind apa care se agita. Dar apoi privi mai sus, la Miko, şi se minună de postura şi pregătirea lui. Îi putea vedea muşchii încordaţi ai braţelor întinzându-se sub contracţia izometrică[15], crescând presiunea ca şi cum ar fi explodat literalmente în acţiune.

Capul unui Yuuzhan Vong, cu părul negru tăiat neregulat şi cu o stea cărnoasă pe faţă, îşi făcu apariţia, iar apoi braţele, cu o mână ţinând un baston scurt, ieşiră pe margine, apucând-o şi propulsându-l pe puternicul umanoid afară din apă şi pe podeaua acoperită de licheni.

Danni se învârti în cerc, apoi se întoarse şi se agăţă de perete, ca şi cum ar fi încercat să fugă, stârnind atenţia creaturii.

Un alt războinic Yuuzhan Vong îşi făcu apariţia, iar apoi un al treilea.

Miko explodă în mişcare, lansându-se din lateral împotriva celor trei, lovindu-l pe unul înapoi în apă, iar pe ceilalţi doi la podea. Danni plonjă deasupra unuia, apucându-i arma cu ambele mâini şi apăsându-şi antebraţul pe gâtul războinicului. Împinse în jos cu toată forţa ei, dar acesta era un războinic Yuuzhan Vong, extrem de

[15] Contracţie izometrică – contracţie a unui muşchi fără ca acesta să se poată scurta, rămânând la aceeaşi lungime.

puternic, şi într-o fracţiune de secundă, Danni fu ridicată suficient de sus pentru ca strânsoarea de pe gâtul lui să nu-l sufoce. Disperarea o împinse, totuşi, aşa că se agăţă de baston cu o mână, ţinându-l la distanţă, şi îşi eliberă cealaltă mână suficient cât să se prindă de faţa războinicului, lucrând frenetic pentru a-i evita fălcile care pocneau, în timp ce îşi băga degetele pe sub masca lui în formă de stea.

Miko şi celălalt extraterestru se ridicară în picioare şi se aşezară în poziţie de apărare, iar apoi al treilea sări practic din apă, cu bastonul pregătit.

— *Nedemn*, continuară să spună, învârtindu-se şi fluturându-şi armele, dar scurtând loviturile, mai mult pentru a măsura reacţia Jediului decât pentru a iniţia vreo rutină reală de atac.

Miko îşi păstră calmul şi echilibrul, având grijă să nu reacţioneze exagerat. O văzu pe Danni luptându-se cu soldatul rămas, războinicul rostogolindu-se peste ea şi câştigând avantajul. Respinse imaginea, amintindu-şi că nu putea începe să o ajute pe Danni până nu se ajuta mai întâi pe sine. Războinicul Yuuzhan Vong din spatele lui îşi împinse arma ca pe o suliţă, iar Miko sări în faţă şi în lateral, iar când războinicul din faţa lui profită de ocazie pentru a lovi puternic, Jediul priceput se retrase cu un pas şi se întoarse lateral faţă de lovitură, deviind-o inofensiv cu palma deschisă. Ca un şarpe, atacă, cu acelaşi braţ cu care blocase, cotul zburând în sus, iar el lovi cu braţul, partea laterală a mâinii înfigâdu-se în gâtul războinicului.

Totuşi, chiar în timp ce adversarul se clătina înapoi, Miko simţi presiunea din spate şi nu reuşi să termine atacul, fiind nevoit în schimb să-şi îndrepte atenţia spre cel mai nou duşman, zbătându-se şi lovindu-l, abia deviind bastonul, şi nu suficient pentru a evita o înţepătură usturătoare în partea laterală a pieptului.

Danni auzi respiraţia precipitată a lui Miko şi se trezi încolţită, cu războinicul Yuuzhan Vong greoi, cu bastonul deasupra ei, apăsând puternic, copleşind-o, aducând bastonul în zona gâtului ei. Cu o forţă izvorâtă din disperare, Danni se zvârcoli şi îşi înfipse genunchiul direct între picioarele extraterestrului, iar când acesta îşi pierdu răsuflarea şi încremeni – nu ştia dacă speriat sau de durere – ea îi smulse bastonul. Fără să se oprească, lovi cu pumnii, cu mâna stângă, cu mâna dreaptă, iar cu mâna stângă, învârtind bastonul şi lovind capul adversarului ei pe părţi alternative. Războinicul ridică o mână pentru a bloca, iar Danni îi dădu o ultimă lovitură şi continuă să împingă, întorcând capul războinicului într-o parte şi scăpând de sub acesta. În timp ce se întorcea în lateral şi se ridica în genunchi, îşi înfipse partea de jos a bastonului în pământ; apoi, neîndrăznind să întrerupă mişcarea, se ridică în picioare şi se răsuci, lăsându-şi mâinile să alunece de-a lungul armei netede până la capăt, apoi se întoarse cu o lovitură puternică care îl prinse pe războinic în umăr, apoi ricoşă în partea laterală a capului său, proiectându-l într-o întoarcere laterală care îl lăsă ameţit pe podea.

Miko, între timp, se străduia frenetic, palmă după palmă, să pareze avalanşa de atacuri ale războinicului cu bastonul, folosind aceleaşi răsuciri şi manevre mereu echilibrate pe care le-ar fi făcut cu sabia sa atunci când se lupta cu o unitate telecomandată. Căzu în meditaţie, anticipând în loc să reacţioneze, încercând să urmărească mişcările, perturbările Forţei, aşa cum o creatură acvatică ar simţi curenţii mişcaţi de alta. Încercă şi o altă tactică: să folosească Forţa pentru a-şi simţi mai bine adversarul, pentru a înţelege tacticile şi intenţiile extraterestrului.

Ar fi putut la fel de bine să încerce să citească intenţiile spaţiului gol.

Dar totuşi, chiar şi fără acel avantaj intuitiv, Miko descoperi că putea anticipa

mişcările suficient cât să țină pasul cu atacurile, blocând, plesnind, încercând ocazional să prindă sau să răsucească. La început, mişcările picioarelor lui fură minime, încercând să-şi conserve energia, încercând să-şi ademenească adversarul într-o stare de complacere avantajoasă. Însă războinicul pe care îl lovise îşi recăpăta echilibrul, iar Miko rămânea fără timp.

Bastonul veni cu o lovitură directă în burtă, un atac pe care Miko îl respinsese şi îl evitase cu o răsucire subtilă a şoldului de trei ori până acum. De data asta, însă, îşi strecură mâna pe sub armă şi o trecu peste umăr, în timp ce făcea un pas înainte şi se apropia de duşmanul său, fiind liber să lovească fața mascată a războinicululuilui Yuuzhan Vong. În schimb, el alese să-şi strecoare mâna liberă între brațele războinicului, întorcându-se şi apucând bastonul, în timp ce cealaltă mână, ridicată de la parare, se rostogoli peste baston în cealaltă direcție, smulgându-l.

Miko forță în jos cu mâna de sus, trăgând în sus cu cealaltă mână, dar exact în momentul în care adversarul său încercă să aplice o contrapresiune, Jediul îşi inversă brusc şi cu cruzime impulsul, îndreptând mâna de sus înapoi pe sub baston şi forțându-l să se ridice şi să se întoarcă, pentru a lovi cu putere fruntea extraterestrului. O smucitură bruscă şi vicioasă smulse bastonul din strânsoarea războinicului, iar Miko împinse rapid capătul acestuia în fața creaturii, obturându-i un ochi şi făcându-l să se clatine înapoi.

Apoi apăru Danni, chiar în spatele războinicului încăpățânat, şi chiar dacă Miko îşi îndreptă atenția spre inamicul rămas, Danni izbi puternic cu bastonul în ceafa acestuia. Războinicul căzu ca o piatră. Yuuzhan Vongul rămas se îndreptă spre gaura din podea, gândindu-se să plonjeze în apă, dar Miko se apropie în grabă şi lovi piciorul din spate al războinicului, trimițându-l cu capul înainte. Danni îl prinse în mijlocul căzăturii, aducându-i bastonul în jurul gâtului şi întorcându-l brutal, înclinându-i capul într-o parte şi prinzându-l într-o strânsoare dură. El se agăță de baston şi încercă să o lovească, dar nu mai avea aer şi slăbi în câteva secunde.

— Ia-le creaturile de camuflaj, îl instrui ea, dar Miko încerca deja să găsească o modalitate de a extrage creatura de pe gazda sa.

Primul Yuuzhan Vong pe care Danni îl trântise începu să se ridice. Ea se apropie şi îl lovi în ceafă, făcându-l să cadă la podea.

În cele din urmă, găsind punctul de presiune de lângă nas, reuşiră să îi dezbrace pe doi dintre extratereştri de mantalele lor *ooglith*, dar le luase mult timp – şi alte câteva lovituri în capul războinicilor care se trezeau – ca să îşi dea seama cum să atragă creaturile pe propriile lor corpuri. Când reuşiră, se cutremurară de durerea intensă, de micile pâlpâiri ale agoniei rafinate, în timp ce creaturile îi învăluiau.

Apoi îşi îndreptară atenția spre respiratoarele în formă de stea, dar le luă ceva timp să-şi adune curajul să şi le pună şi să le înghită. Danni înghiți în mod repetat, luptându-se cu repulsia, în timp ce creatura îşi trimitea şuvițele de îmbinare de-a lungul gâtului şi până la plămâni.

Când terminase, văzu că Miko îl purta deja pe al lui.

— Eşti bine? întrebă Miko, cu vocea înecată.

Danni aprobă din cap.

— Nu ne vor recunoaşte uşor cu astea pe noi, răspunse ea. Trebuie să găsim un plan al locului ăsta.

— Unde îşi țin navele, conveni Miko.

Nu îşi termină ideea evidentă – odată găsite navele, cum ar putea să le

piloteze? – dar nu fu nevoie. Danni cunoştea situaţia şi deschise calea, scufundându-se cu capul înainte în apa îngheţată. Imediat ce ajunseră sub apă, cei doi putură vedea lumina îndepărtată a zonei centrale a bazei principale Yuuzhan Vong. În acea strălucire se afla porţiunea principală bulboasă a *yammoskului* cu tentacule lungi, aşa că, nevrând să se afle în apropierea acelei creaturi oribile, lăsară luminile deoparte, croindu-şi drum spre un punct mai sus de-a lungul gheţii, plimbându-şi mâinile pe suprafaţa aspră în loc să înoate, până când ajunseră să vadă creatura tubulară care ţinea deschisă calea către nava de la suprafaţă.

În mod surprinzător, capătul inferior al acelui tub nu părea păzit, aşa că se strecurară în jos pe marginea lui. Se opriră la buză şi se priviră unul pe celălalt, împărtăşindu-şi neliniştea. Danni începu să se strecoare în tub, dar Miko o apucă de umăr şi ridică mâna. El închise ochii, găsindu-şi echilibrul, apoi se grăbi să coboare şi să strecoare în interiorul tubului, călăuzindu-se cu bastonul pe care îl luase de la unul dintre soldaţi. Danni îşi ţinu răsuflarea şi, chiar când începu să îl urmeze, Miko îşi strecură capul afară şi îi făcu semn că drumul era liber.

Urcară cu greu, poate douăzeci de metri, înainte să scape din apă. Apoi urcară, apreciind cât de bine fusese proiectată creatura tubulară, cu oase asemănătoare coastelor – scări facile, care o înconjurau. Şi calea era liberă, până sus; amândoi considerară remarcabil şi acest lucru, dar niciunul nu-şi exprimă deschis teama.

Urcară; şi apoi sus, Miko, care încă era în frunte, observă deschiderea mai largă şi nuanţele multicolore ale navei extraterestre. Din nou, Jediul o luă înainte, dar de data asta fără ezitare, pentru că Danni era chiar în spatele lui, presându-l. Ajunseră într-o cameră mare şi petrecură un moment lung lăsându-şi vederea să se adapteze la schimbarea luminii. La început, crezură că sunt singuri, dar apoi ochii lui Danni se măriră şi ea indică o mică cavitate în stânga, unde o singură persoană tatuată stătea liniştită.

— Nu aveţi nevoie de *gnullith* aici, le spuse Prefectul Da'Gara, întorcându-se. Nici el nu purta creatura în formă de stea – şi buzele i se curbaseră într-un zâmbet. Nava-lume îşi produce propria atmosferă.

Danni se uită la Miko şi apoi în jur, căutând alţi gardieni.

— V-a luat mai mult timp decât am anticipat, declară Da'Gara calm.

Miko se puse în mişcare, sărind în faţă, învârtind bastonul deasupra capului. Dar şi Da'Gara se mişcă rapid, întinzându-şi ambele braţe, aruncând cu o mână o plăcintă de mâzgă care căzu pe podea în faţa lui Miko şi doar deschizându-şi cealaltă mână, din care zbură o creatură mică, asemănătoare unei mingi, ale cărei aripi zumzăiau cu putere. Miko se dădu la o parte, plonjă într-o rostogolire pentru a-şi recăpăta echilibrul şi se ridică în picioare în grabă, gândindu-se să se apropie pe ultimii paşi de Da'Gara. Dar mâzga se mişcase odată cu el, se extinsese cumva, ca o baltă alimentată de un pârâu, suprafaţa ei ondulându-se cu valuri. Jediul se mişcă din nou un pas înapoi, o luă la fugă în direcţia opusă, iar apoi, în timp ce substanţa vâscoasă avansa, ba chiar se apropia de el, făcu un pas înainte şi se avântă într-o săritură potenţată de Forţă, încercând să scape de ea.

Nu avu acest noroc. Substanţa vâscoasă se ridicase şi îi prinse picioarele lui Miko în timp ce se întorcea şi, deşi Jediul se mişca cu atâta agilitate încât reuşi să aterizeze în picioare, fu prins. El îşi retrase braţul pentru a arunca bastonul ca pe o suliţă, dar substanţa vâscoasă reacţionă cu o bruscheţe înspăimântătoare, o parte din ea revărsându-se de-a lungul picioarelor şi trunchiului lui Miko, învăluindu-i

brațul, şi întinzându-se chiar pentru a prinde şi imobiliza bastonul în momentul în care aceasta îi părăsi strânsoarea.

Danni strigă la el, dar chemarea ei fu întreruptă, gura de aer fiind smulsă din plămânii ei, în timp ce pentru a treia oară încerca să se ferească de creatura asemănătoare unei mingi care zburase din mâna Prefectului. Ființa bâzâitoare se întorsese spre ea de fiecare dată. De data asta, mingea vie păru să-i anticipeze mişcarea, modificându-şi cursul în consecință şi lovind-o drept în piept cu atâta forță încât fu trântită înapoi pe podea. Pentru o clipă, ea rămase împietrită şi imobilizată, holbându-se la tavanul multicolor al camerei. Apoi auzi râsul batjocoritor al lui Da'Gara. Ştia că trebuie să se ridice acum, pentru a-l ajuta pe Miko, şi se rostogoli într-o parte, ridicându-se pe un cot. Apoi se trezi, brusc, ridicată în picioare de alți doi barbari Yuuzhan Vong. Înainte să încerce să riposteze, simți ceva umed şi lipicios pe încheietura mâinii, iar apoi brațul îi fu smuls înapoi şi lipit puternic de spate. O mişcare similară din partea celuilalt războinic îi prinse şi celălalt braț, iar aceştia o bruscară cu fața la Da'Gara şi pentru a-l vedea pe Miko blocat ferm în loc.

— Ai crezut că ai vreo şansă? îl întreabă Da'Gara calm pe Miko. Avansă pentru a sta chiar în fața Jediului prins în capcană. Ți-am spus sincer că nu eşti demn. Nu poți nici măcar să încerci să ne rezişti.

Lui Miko îi scăpă un mârâit de pe buze şi se zbătu zadarnic împotriva stăpânirii substanței vâscoase. Da'Gara, cu zâmbetul mai larg ca niciodată, se aplecă mai aproape, eliberând *gnullitul* lui Miko cu o mână şi folosindu-se de cealaltă pentru a trece un deget pe sub nasul Jediului, lovind exact locul potrivit pentru a trimite un val de durere prin om.

— Prea uşor, şopti Da'Gara la urechea lui Miko.

Apoi le făcu semn războinicilor săi, iar aceştia o traseră pe Danni în spatele lui în timp ce el se îndrepta spre alcovul din stânga.

— E bine că ai venit, îi explică el când cotiră.

După acea curbă, peretele deveni translucid, oferind o privelişte superbă a suprafeței înghețate şi a multitudinii de stele de dincolo. Iar una dintre acele *stele* se apropia, devenind din ce în ce mai mare. Ochii lui Danni se măriră când îşi dădu seama ce vedea: uriaşa navă coral îşi întindea paraşuta membranoasă, iar gheața de sub ea începu să se vaporizeze, să devină ceață şi pe urmă să dispară.

— Oh, vor fi mai multe, Danni Quee, îi şopti Da'Gara la ureche. Vezi adevărul acum? Înțelegi inutilitatea?

Danni nu răspunse şi nu clipi.

— Există modalități de a te alătura nouă, remarcă Da'Gara.

Din nou, ea se încăpățână să-şi mențină poziția.

— Vei învăța, promise Da'Gara. Vei învăța gloria *Praetoritei Vong*. Îți vei învăța locul. Se întoarse spre cei doi războinici de escortă. Spune-i Prefectului Ma'Shraid să ni se alăture. Îi va face plăcere să vadă cum *yammoskul* îl devorează pe cel nedemn.

Danni se chinui să-şi țină respirația liniştită, să nu-şi trădeze groaza. Nu spuse nimic şi nu opuse rezistență – cum ar fi putut? – în timp ce era târâtă înapoi prin camera principală, unde intraseră alți războinici care se ocupau de Miko şi de *lanțurile* lipicioase.

Pentru Danni, totul se desfăşura în grabă, ca o confuzie între realitate şi ceea ce putea considera doar un peisaj de vis. Fu aruncată înapoi în tub, alunecă, plonjă şi căzu înapoi în apă, gheața ei muşcând-o în puținele locuri în care camuflajul

ooglith nu o proteja cum trebuie. Apoi coborâră, şi legăturile îi fură îndepărtate, fiindu-i aplicate greutăţi. Coborâră, mai adânc în mare, spre strălucirea care marca baza principală. Încă o dată, Danni ajunse să aprecieze minunăţia camuflajului *ooglith*, pentru că nu simţea prea multă presiune pe măsură ce coborau, ca şi cum costumul viu ar fi protejat-o cumva de presiunea adâncurilor.

Imensele tentacule ale *yammoskului*, coordonatorul şi creierul central al *Praetoritei Vong*, fluturau în apă în jurul lui, ca nişte steaguri împrăştiate pentru a marca locul de sărbătoare. Recifurile stâncoase, acoperite cu simple creaturi strălucitoare, serveau drept tribune, iar pe acestea, războinicii lui Da'Gara stăteau în formaţie, în linişte, intensitatea privirilor lor oţelite nefiind diminuată deloc de *gnullith*, care aproape că le ascundea varietatea de cicatrice şi tatuaje de pe feţe. Danni fu adusă într-un loc din spatele rândului, departe de *yammosk*.

Dar, prin apa limpede şi cristalină, putea să vadă acel chip oribil, cei doi ochi negri bulbucaţi, fălcile încreţite şi măreţul dinte central.

Nimeni nu părea preocupat de ea; toţi războinicii stăteau tăcuţi, cu ochii fixaţi înainte, deşi cei doi care o flancau pe Danni o ţineau ferm de braţe.

Marele *yammosk* erupse atunci o imensă bulă, care se rostogoli, extinzându-se pentru a o învălui pe Danni şi pe toţi războinicii Yuuzhan Vong adunaţi, şi, spre uimirea ei, acea pungă de aer rămase pe loc în jurul terenului, reţinând apele. Îi vedea pe extratereştrii adunaţi îndepărtându-şi *gnullithurile*, iar apoi una dintre gărzile care o ţineau îi scoase şi ei respiratorul de pe faţă.

Prefectul Da'Gara îşi făcu apariţia ceva mai târziu, îmbrăcat în robe ceremoniale roşii pe care Danni nu le mai văzuse până atunci. Acesta urcă pe o platformă în faţa *yammoskului* şi îşi întinse mâinile către semenii săi.

Niciun sunet nu venea de la el, şi totuşi Danni ştia că el comunica cu slujitorii săi, şi pe măsură ce se lăsa mai adânc cuprinsă de acel gând, pe măsură ce închidea ochii şi se concentra, putu şi ea să înceapă să înţeleagă gândurile Prefectului. Apelul nu venea direct de la Da'Gara, îşi dădu seama, ci era transmis de la el şi către semenii lui prin puterea mentală a giganticului *yammosk*. Creatura era telepatică, evident, puterea sa fiind suficient de mare pentru a facilita comunicarea în întreaga adunare. Titlul pe care Da'Gara i-l dăduse *yammoskului*, coordonator de război, îi răsună brusc mai profund lui Danni.

După ce apelul telepatic la ordine, legătura comună facilitată de *yammosk*, fusese încheiat, Da'Gara se îndreptă spre partea din faţă a platformei şi începu să vorbească cu voce tare. Danni nu înţelegea limba, desigur, dar, concentrându-se asupra undelor continue de energie ale *yammoskului*, descoperi că putea înţelege elementele de bază ale discursului său. Vorbea despre glorie, despre *Praetorite Vong* şi despre această mare cucerire care le fusese încredinţată. Vorbea cu entuziasm despre Prefectul Ma'Shraid şi despre cea de-a doua navă-lume, şi despre o a treia care urma să aterizeze în curând. Vorbea despre încăierarea cu navele de luptă şi despre victoria finală. Apoi se întoarse spre exaltata Ma'Shraid, iar Danni înţelese scopul acelei concentrări o clipă mai târziu, când un bâzâit scăzut îi reverberă în corp şi toate capetele se întoarseră într-o parte, privind înapoi, departe de Da'Gara şi de *yammosk*. Un tub mare, la fel ca cel care ducea de la prima navă lume sub banchiza de gheaţă, aluneca în jos spre bula de aer a *yammoskului* şi apoi străpunsese scutul în spatele adunării.

Apărură războinicii de pe a doua navă-lume, rând pe rând, sute şi sute, o forţă

mai mare decât cea pe care o avea Da'Gara. Mărşăluiau, bărbaţi şi femei, toţi tatuaţi şi mutilaţi, cu constituţii atletice şi muşchi fin tonifiaţi, şi toţi cu aceeaşi privire intensă, fanatică. O femeie purtând veşminte roşii asemănătoare cu cele ale lui Da'Gara veni ultima, purtată pe un palanchin de patru războinici puternici. În timp ce camarazii lor formau rânduri întrepătrunse cu soldaţii lui Da'Gara, o dovadă a scopului comun şi a supunerii care nu îi scăpase lui Danni, palanchinul se mută pe platforma din faţă, iar femeia, Ma'Shraid, îşi luă locul lângă Da'Gara.

El îi oferi cuvântul, iar ea rosti imediat rugăciuni către mulţi zei. Apoi începu un discurs similar despre glorie şi datorie, vorbind despre onoarea de a fi fost aleasă să servească alături de *Praetorite Vong* şi despre gloria pe care o vor cunoaşte cu toţii în curând, în special cei care vor muri în această cucerire.

Acel discurs dură ore în şir, dar Danni nu văzu niciun privitor dând din cap de plictiseală. Numai nivelul de energie aproape că o copleşea – un devotament atât de rar în rândul poporului ei. În cele din urmă, discursurile se încheiară, cu strigătul lui Da'Gara către *yammosk*, şi atunci Danni simţi o vibraţie străbătându-i corpul, o putere atât de intensă încât se temu că va exploda pur şi simplu.

Ca un răspuns la acel val de energie, apăru un al doilea palanchin, nu din tunel, ci din jurul gradenelor. Acesta era acoperit cu o perdea deasupra, astfel încât Danni nu putu vedea cine era purtat în el. Şi totuşi, ştiu.

Patru războinici mărşăluiră spre punctul de la capătul rândurilor gemene de războinici, cel mai îndepărtat punct de *yammosk*, la vreo sută de metri de Da'Gara şi Ma'Shraid. Perdelele se coborâră, iar înăuntru se afla Miko Reglia, prins bine de un stâlp. Din nou veni vibraţia, străbătând-o pe Danni. Ea simţi disperarea şi neputinţa emanate de *yammosk*; dar îşi dădu seama că acele emoţii erau create şi îndreptate către Miko, pentru că expresia acestuia se întunecase şi umerii îi căzuseră.

Ea nu putu decât să privească îngrozită cum două firişoare subţiri şerpuiau de o parte şi de alta a fălcii încreţite a *yammoskului*, înălţându-se în faţa liniilor de războinici şi spre palanchin. Acestea îl prinseră pe Miko şi îl smulseră din legături cu o putere înspăimântătoare, apoi începură să-l tragă.

La început, Jediul se zbătu, dar aparent recunoscu inutilitatea acelei încercări, aşa că închise ochii – Danni ştia că îşi găsise din nou punctul de meditaţie.

Dar din nou veniră valurile de energie-gând ale *yammoskului*, trecând prin ei, trăgând de inima lui Miko şi sfărâmându-i voinţa.

Danni înţelegea. Creatura voia ca el să-şi manifeste frica, voia să izbucnească într-o tiradă de disperare şi deznădejde.

— Luptă, Miko, şopti ea, şi îşi dori să fie şi ea Jedi, ca să poată comunica cumva cu omul, să-i împrumute puterea ei ca el să poată muri onorabil.

* * *

Miko încercă să privească în altă parte, sau în jos, încercă să închidă ochii şi să-şi adune forţa interioară. Era hotărât să-şi întâmpine soarta cu curaj şi calm, dar nu putea să-şi ţină ochii închişi. *Yammoskul* nu îl lăsa. Atunci înţelese că acesta era sfârşitul, o moarte oribilă, dureroasă. Vedea fălcile din ce în ce mai mari, vedea rândurile de dinţi mai mici din spatele acelui dinte dominant, apoi vedea, pe măsură ce se apropia şi mai mult, interiorul cărnos al gurii creaturii.

Nu-i fusese niciodată frică de moarte – era Cavaler Jedi –, dar aici era ceva

diferit față de orice prevăzuse vreodată, un sentiment mai întunecat de groază şi gol care îi punea la îndoială însăşi credința. Logic, ştia că sursa era *yammoskul*, un truc al creaturii telepatice, dar logica nu putea rezista valurilor de disperare şi groază, cunoaşterii certe că acesta era chiar sfârşitul existenței!

Mai aproape, mai aproape.

Gura se deschidea şi se închidea, mestecând înainte ca masa să fi sosit.

Mai aproape, mai aproape.

Capitolul 15
Aşteptând sosirea Zeiţei

— Vrea cineva de aici să dea o mână de ajutor? întrebă Han sarcastic, încheind cu un oftat frustrat.

Anakin tocmai aterizase *Şoimul Mileniului* pe Sernpidal – un lucru deloc uşor, deoarece planeta nu se lăuda prea mult cu docuri de aterizare. Practic, coborâseră într-un câmp împrejmuit de ziduri, pe pământ, în mijlocul orăşelului jos şi întins. Deşi în jurul lor era multă activitate, cu persoane de diferite specii care se grăbeau încoace şi încolo, se părea că totul era puțin sau deloc organizat şi, cu siguranță, niciunul nu făcuse vreo mişcare pentru a ajuta la descărcarea *Şoimului*.

În cele din urmă, Han se grăbi să iasă pe uşa docului, în calea a doi localnici, indivizi cu pielea albă şi ochii roşii, purtând îmbrăcămintea tradițională pentru Sernpidal: veşminte albe cu dungi roşii şi cagule uriaşe.

— Cine conduce docul? întrebă Han.

— Tosi-karu! strigă frenetic unul dintre bărbați, şi amândoi începură să fugă.

— Ei bine, unde îl găsesc pe acest Tosi-karu? îl întrebă Han pe interlocutor, mişcându-se rapid pentru a-l intercepta.

— Tosi-karu! strigă din nou albinosul, arătând spre cer, iar când Han încercă să împiedice înaintarea bărbatului, acesta îi îndepărtă mâinile cu o palmă şi făcu o piruetă ingenioasă, sprintând în lateral.

— Tosi-karu! strigă Han după el. Unde?

— Oh, mă tem că ar trebui să te uiți în sus ca să o vezi, spuse o altă voce, calmă şi controlată.

Han se întoarse să vadă un bărbat mai în vârstă, nu un Sernpidalian albinos, sprijinit pe un baston.

— Ea zboară? întrebă Han sceptic.

— Orbitează ar fi un cuvânt mai potrivit, răspunse bătrânul. Deşi ar putea zbura, cred, dacă legendele locale referitoare la zeiță sunt adevărate.

— Zeiță? reluă Han, clătinând din cap. Minunat. Deci am aterizat în timpul unui fel de zi sfântă.

— Nu chiar.

Han se uită în jur la agitația continuă, în special a localnicilor, care se grăbeau, ferindu-şi ochii.

— Atunci nu mi-ar plăcea să văd asta în timpul zilelor sfinte, mormăi el. Se întoarse spre bătrân. Tu eşti şeful docului?

— Eu? întrebă bărbatul cu un chicotit neîncrezător. Păi, sunt doar un bătrân, venit să-mi petrec ultimele zile în pace.

— Atunci unde este şeful docului?

— Nu ştiu dacă există vreunul, răspunse bătrânul. Nu prea avem trafic pe aici.

— Minunat, mormăi Han. Am o cală plină de mărfuri...

— Oh, bănuiesc că nu vei avea probleme în a le descărca, spuse bătrânul chicotind.

* * *

— Ar trebui să vă opriți şi să ne dați o mână de ajutor, spuse Anakin unui grup de Sernpidalieni aflați la uşile de pe cealaltă parte a hangarului.

Puse un accent extraordinar al Forței pe sugestie, accentuând foarte mult acel *ar trebui.* Sernpidalienii încetiniră şi se întoarseră să-i privească pe băiat şi pe Wookiee şi, pentru o clipă, se părea că vor să se oprească şi să-i ajute. Însă apoi unul dintre ei strigă *Tosi-karu!* şi grupul se îndepărtă în grabă.

Chewie urlă.

— Cum adică *Luke ar putea să o facă mai bine*? întrebă Anakin. Este evident că sunt preocupați.

Chewie scoase o serie de mârâituri şi răgete.

— Da, contează! insistă Anakin.

Nu îl auzea prea des pe Wookie chicotind, iar sunetul îl rănea profund când era îndreptat spre el.

— Îl prind pe tipul ăsta, spuse el, îndreptându-se spre un alt Sernpidalian care trecea grăbit.

Brațul uriaş al lui Chewie se întinse în fața pieptului lui Anakin, ținându-l uşor în spate. Apoi Wookieeul păşi chiar în fața Sernpidalianului şi, când albinosul încercă să se mişte în jurul lui, îl blocă pe om pe loc cu un răget Wookiee. Doar pentru o secundă, însă, iar apoi Sernpidalianul se întoarse pe călcâie şi fugi urlând.

— Oh, ai dreptate, spuse Anakin sec. Asta e mult mai eficient.

Chewie, cu ochii îngustați periculos, se întoarse să îl privească.

* * *

Han se uită sceptic la bătrân.

— El chiar este mare, remarcă bătrânul, cu ochii mari, iar Han îl auzi pe Chewie mişcându-se în spatele lui.

Se întoarse să îi vadă pe Wookiee şi pe Anakin, cu Chewie mormăind ceva şi Anakin clătinând din cap.

— Nici măcar nu se opresc să asculte, se plânse Anakin. Nici nu pot să-mi dau seama dacă există vreo organizare în locul ăsta. Chewie a speriat câțiva, dar ei doar au strigat nişte lucruri pe care nu le-am înțeles şi au fugit.

Han reflectă asupra cuvintelor pentru o clipă, apoi se uită la bătrân şi înapoi la Anakin.

— Ce simți? întrebă el.

Ochii lui Anakin se deschiseră larg; era evident surprins că tatăl său îl întreba ceva despre Forță. La urma urmei, Han era la fel de orb la Forță pe cât era Anakin de sensibil la ea, şi rareori îi ceruse vreodată vreo perspectivă legată de Forță asupra vreunui eveniment, având de obicei încredere în propriile instincte şi în noroc.

Anakin închise ochii pentru o lungă perioadă de timp.

— Frică, spuse el pe îndelete.

— Oh, există multă frică, spuse bătrânul. De ce nu ar fi?

— Dar şi altceva, începu Anakin. Îl privi atent pe tatăl său. E mai mult decât frică, spuse el hotărât. Mai ales cu aceia. Arătă spre un grup de localnici care treceau

grăbiți pe partea opusă a bulevardului, hainele albe cu dungi roşii fluturând în urma lor în briza prăfuită. E ceva aproape...

— Religios? întrebă bătrânul, din nou cu un chicotit şuierător.

— Da, răspunse Anakin, chiar dacă Han se încruntă la bătrân. Spiritual. Sunt speriați şi plini de speranță în acelaşi timp.

— Tosi-karu, spuse bătrânul şi începu să plece.

— Tosi-karu? întrebă Anakin. Asta a strigat unul dintre oamenii de la cealaltă uşă.

— Hei! strigă Han, dar bătrânul continuă să se îndepărteze, chicotind şi clătinând din cap cu fiecare pas.

— Tosi-karu? întrebă din nou Anakin.

— O zeiță anume, explică Han. Se întâmplă ceva ciudat aici. Nu ştiu în ce ne-a băgat Lando, dar am...

— O presimțire rea despre asta? termină Anakin, reuşind să schițeze un zâmbet stânjenit pentru că furase replica caracteristică a tatălui său.

— Am *multe de făcut*, îl corectă Han. Vreau să golim cala aia şi să plecăm de aici cât mai repede posibil.

Chewie mârâi un protest – era multă muncă, la urma urmei.

— O să o golim singuri? întrebă Anakin neîncrezător.

— Nu, răspunse Han cu sarcasmul său implacabil. O să găsim nişte ajutoare.

Înainte ca Anakin să-şi poată termina oftatul, un strigăt puternic răsună pe stradă, o sută de voci, cel puțin, unite ca una singură.

— Tosi-karu!

— Zeița e aici, remarcă Anakin.

— Ei bine, hai să mergem să vedem dacă e la conducere, remarcă Han, şi îi conduse pe stradă.

După următorul colț, îl găsiră pe bătrân, stând confortabil pe pragul unei uşi, cu mâinile încrucişate pe vârful bastonului său.

— Ne-am gândit să mergem să o cunoaştem pe zeiță, spuse Han sec.

— Atunci nu trebuie să mergeți mai departe, răspunse bătrânul.

Asta îi opri în loc, iar Han îl privi pe bătrân cu suspiciune.

— Tu? întrebă el.

Ca răspuns, bătrânul râse şi arătă spre cer, spre est, iar cei trei se întoarseră să vadă luna răsărind pe cerul încă albastru. Şi ce lună! Părea imensă, ca şi cum ar fi fost o a doua planetă de mărimea Sernpidalului. Han îşi aminti o clipă informațiile pe care le culesese despre acel loc atunci când îl instruise pe Anakin cu privire la planul lor de zbor şi de aterizare. Sernpidal avea într-adevăr o lună – două, de fapt. Una era substanțială, de aproape o cincime din mărimea Sernpidalului, dar cealaltă era mult mai mică, poate doar de vreo douăzeci de kilometri în diametru.

Han, Anakin şi Chewbacca priviră înmărmuriți cum luna se desprindea de orizont, ridicându-se pe cerul estic, din ce în ce mai sus, pentru a ajunge în curând deasupra capului.

— Se mişcă destul de repede, remarcă Han.

— Mai repede cu fiecare oră, răspunse bătrânul, atrăgând priviri curioase din partea celor trei.

— Ce lună e aceea? întrebă curios Anakin, care se întoarse spre Han şi bătrân, cu expresia încărcată de teamă. Este Dobido, nu-i aşa?

— Dobido este cea mică, răspunse Han.

— Într-adevăr, este Dobido, spuse bătrânul.

Han şi Anakin se holbară fix unul la celălalt, cuvintele bătrânului – *mai repede cu fiecare oră* – reverberând în gândurile lor. Chewie îşi puse mâinile peste urechi şi răcni.

— Vrei să spui că Dobido coboară? întrebă Han, reluând cuvintele lui Chewie.

— Asta ar fi presupunerea mea, răspunse calm bătrânul. Cred că explicația localnicilor că a sosit Tosi-karu este puțin mai exagerată.

Cei trei priviră la lună, care acum trecea pe deasupra lor, accelerând spre orizontul vestic.

— Cât timp? întrebă Anakin fără suflare.

Han începu să facă nişte calcule, dar fără niciun punct de referință, renunță repede la acel exercițiu. Un alt gând îl întrerupse oricum, unul mai presant.

— Întoarceți-vă la *Şoim*, strigă el şi alergă înapoi spre doc, cu Anakin şi Chewie urmându-l rapid.

— S-ar putea să fie deja descărcat, strigă după ei bătrânul imperturbabil, încheind cu un chicotit şuierător, nuanțat de o tristețe profundă.

Anakin făcu o pauză şi se uită la bătrân cu atenție.

— Am fost ales primar, explică bătrânul cu un oftat. Trebuia să îi protejez.

— Grăbeşte-te! îi strigă Han înapoi lui Anakin, pe un ton aproape disperat.

Într-adevăr, când cei trei se întoarseră la *Şoimul Mileniului*, se treziră cu operațiunea de descărcare în plină desfăşurare. Zeci de locuitori din mai multe specii diferite se înghesuiau în jurul navei, majoritatea aruncând încărcătura, dar câțiva oportunişti îşi făceau timp să treacă prin marfă.

— Hei! strigă Han, repezindu-se în mulțime şi agitându-şi brațele frenetic.

Ei îl ignorară, chiar şi atunci când el îi apucă pe câțiva şi îi împinse la o parte.

— Plecați de pe nava mea! ceru el în mod repetat, alergând în toate părțile, părând să fie mereu cu un pas în urmă, în timp ce unul sau altul din mulțime rupea o cutie de marfă şi fugea cu conținutul.

Chewbacca abordă o stratagemă mai directă, alergând spre rampa de aterizare şi ridicându-se la înălțimea maximă, apoi scoțând unul dintre răcnetele sale furtunoase patentate. Asta atrase atenția mai multora, şi chiar şi cei care nu fugiseră pur şi simplu avură grijă să stea departe de Wookiee.

Iar metoda lui Anakin fu şi mai diferită, băiatul mergând calm printre jefuitori, şi *sugerându-le* cu nonşalanță că ar fi mai bine să plece. Inflexiunea cuvintelor sale şi folosirea Forței, îi făcură mulți prieteni în acea zi, prieteni care erau bucuroşi să-i urmeze sfatul. Celor trei le luă mai mult de o jumătate de oră să elibereze zona şi încă o jumătate de oră, cu Anakin şi sensibilitatea lui ghidându-i, să scoată pasagerii clandestini ascunşi prin *Şoim.*

Apoi Han nu mai pierdu timpul, nici măcar nu se deranjă să apeleze controlorii de la sol pentru permisiune. Ridică *Şoimul* direct în aer, într-o cursă fulger pe orbită şi se îndreaptă spre luna care se apropia cu repeziciune.

— Uite-o, îi spuse el fiului său în timp ce se apropiau de orizont, trecând la urmărire. Zece trilioane de tone de pericol.

— Torpile? întrebă Anakin.

Han îl privi cu neîncredere.

— Ar fi ca şi cum ai lovi o *bantha* cu un băț de gâdilat, răspunse el. Ar fi nevoie

de un Distrugător Stelar pentru a distruge luna aia şi, chiar dacă ar face-o, bucăţile care ar cădea ar devasta Sernpidalul.

— Atunci ce se va întâmpla? întrebă Anakin.

— Se pare că niciodată nu ai o *Stea a Morții* prin preajmă când ai nevoie de una, mormăi Han.

Se uită peste umăr la Chewie, care era ocupat cu verificarea citirilor şi cu efectuarea unor calcule. Wookieeul se uită intens la ecran, îşi scărpină capul păros de câteva ori, apoi scoase un geamăt, împungând ecranul.

— La ce să mă uit? protestă Han, învârtindu-şi scaunul.

Chewie răcni emfatic.

— Şapte ore? răspunse Han, uimit. Lasă-mă să văd.

Dădu o palmă peste mâna Wookieeului, însă mustrarea lui se termină brusc când citi linia indicată de Chewie.

— Ziua noastră tocmai a devenit mai bună, spuse Han, uitându-se înapoi la Anakin. Sernpidal mai are şapte ore.

Anakin rămase cu gura căscată.

— Singura şansă este ca luna să treacă pe lângă atmosferă pentru o vreme înainte să se prăbuşească, explică Han.

Chiar în timp ce cuvintele îi ieşeau din gură, ridicolul întregii situații îl lovi profund, făcându-l să scuture din cap.

— Luna asta e pe orbită de un milion de ani, comentă el. Cum de se întâmplă şi de ce acum?

O expresie de suspiciune îi străbătu chipul, o expresie care arăta clar că dorea să discute cu un anumit operator dubios care îl trimisese aici.

— Crezi că Lando ştia? întrebă Anakin, pe un ton sceptic.

Han nu răspunse la acea teorie, dar se întrebă dacă nu cumva unul dintre personajele cu care Lando făcea afaceri avea vreo legătură cu toate acestea – dacă nu cumva unul dintre ei nu era încântat că Lando livra marfă unui rival. Dar totuşi, cine ştia cum să doboare o lună? Întreaga idee părea complet absurdă.

Pentru Han, care îşi petrecuse cea mai mare parte a ultimilor treizeci de ani luptându-se împotriva unor planuri şi echipamente absolut absurde şi apoi folosindu-le, nimic nu părea imposibil.

Detectorul de pe consola din partea lui Anakin emise un bip.

— Ce ai găsit? întrebă Han.

Anakin se aplecă asupra instrumentului.

— Un satelit meteorologic.

Han se uită la luna care se rostogolea în faţa lor.

— Du-ne la el, îl instrui el pe fiul său. Descarcă-i banca de date, îi spuse el lui Chewie. Să vedem dacă putem găsi vreun indiciu, sau un tipar.

Câteva clipe mai târziu, Anakin îi aduse chiar lângă satelitul meteorologic, un model mai vechi, *Thunderstorm 63*, iar Chewie nu pierdu timpul pentru a conecta computerele *Şoimului Mileniului* la băncile satelitului.

Han preluă cârma de la Anakin şi, de îndată ce Chewie termină, se folosi de câteva manevre de zbor ingenioase pentru a aduce *Şoimul* aproape de lună, chiar ocolind-o de câteva ori pentru a încerca să vadă dacă avea vreo caracteristică suplimentară – poate câteva unităţi ionice bine plasate. Totuşi, inspecţia atentă nu îi oferi niciun indiciu.

— Ține ochii deschişi, îl îndrumă el pe Chewie, în timp ce Wookieeul făcea schimb de locuri cu Anakin, întorcându-se la locul său obişnuit de lângă Han.

Chewie mârâi aprobator şi lucră în perfectă sincronizare cu Han pentru a menține *Şoimul* în mişcare lentă şi deliberată, cât mai aproape de lună.

— Şapte ore, mormăi Han. Cum îi vom scoate pe toți oamenii ăia de pe planetă în şapte ore?

Chiar când îşi terminase întrebarea retorică, lansă un apel general de ajutor, semnalând tuturor navelor din regiune să se îndrepte cu toată graba spre Sernpidal.

Era un apel pe care ştia că puțini îl vor auzi la timp – sau chiar nimeni.

— Vezi ceva? îl întrebă el pe Chewie.

Wookieeul mârâi şi clătină din cap.

— Vine de pe planetă! strigă Anakin în spatele lor, şi amândoi priviră instinctiv în jos, spre Sernpidal, apoi, când nimic nu păru vizibil, se uitară înapoi la Anakin.

Băiatul se repezi în față, purtând un extras de la descărcarea lui Chewie din satelitul meteorologic.

— Uite, spuse el, arătând spre o diagramă pe care o generase cu datele pentru a arăta trasarea ultimelor două săptămâni de deplasare a lui Dobido.

Cercurile arătau elipsa lină a orbitei până cu două zile în urmă, când luna luase o pantă bruscă în traiectoria sa față de planetă.

— Uită-te la coborâre, explică Anakin. De fiecare dată când traversează această parte a planetei, coboară mai abrupt. Ceva o trage în jos.

Han şi Chewie studiară diagrama şi, într-adevăr, văzură că de fiecare dată când Dobido traversa regiunea de lângă Oraşul Sernpidal, cobora într-adevăr.

— Poate că o cheamă acasă cu rugăciunile lor, murmură Han.

— Ceva o face, răspunse Anakin, prea entuziasmat ca să înțeleagă gluma. Îşi înfipse degetul în imprimat. Ceva exact în mijlocul acestui arc. Îşi îndreptă degetul spre estimarea sa a acelui punct, un loc nu prea departe de estul oraşului.

Han se uită la Chewie, iar Wookieeul se întoarse spre Anakin, cerând datele.

— Trebuie să fie acolo, îi spuse Anakin lui Chewie în timp ce Wookieeul se uita peste date.

Chewie se uită în sus la băiat, apoi la Han, şi îşi dădu acordul.

Acum aveau un indiciu şi poate că urma găsirea unei soluții.

Han stabili un curs către acea regiune, *Şoimul* trecând în picaj pe sub Dobido şi pătrunzând direct în atmosferă. El şi Chewie studiară îndelung regiunea de la est de oraş, în căutarea unor indicii sau a unei nave, poate, cum ar fi un crucişător Interdictor, cunoscut pentru proiectoarele sale cu puțuri gravitaționale care puteau simula efectele extraordinare ale unui corp stelar în hiperspațiu şi împiedicau navele care fugeau să facă saltul. Între timp, Anakin studia mişcarea lui Dobido, care traversa din nou zona de maximă coborâre. Destul de sigur, luna coborî simțitor în traiectoria sa, iar Anakin actualiză calculele lui Chewie cu noile date.

Han îi auzi oftatul.

— Ce ai aflat?

— În niciun caz luna nu va sări pe atmosferă, explică Anakin. Nu şi dacă atracția rămâne. Şi cred că în mai puțin de şase ore, nu şapte, pentru că la fiecare trecere coborârea creşte. Încă un lucru... Făcu o pauză, aşteptându-i să se întoarcă. Nu că ar conta cu adevărat, dar cred că luna va lovi oraşul Sernpidal.

— Ce coincidență, spuse Han sec.

Chewie mormăi în semn de acord, şi era pentru prima dată când Han auzea o manifestare atât de evidentă de sarcasm din partea Wookieeului. Oraşul Sernpidal ajunse din nou la vedere o clipă mai târziu, *Şoimul* întorcându-se din patrula sa.

— Numai în acel oraş sunt cincizeci de mii de oameni, remarcă Han.

— Şi probabil nu mai mult de o sută de nave, adăugă Anakin.

Urmă o tăcere lungă – un moment lung de groază.

— Trebuie să găsim sursa, spuse Han.

Duseră *Şoimul* direct la doc. Han se pregătea să se certe cu controlorul, să îi spună succint omului să se oprească, dar nu primiră niciun semnal şi, pe măsură ce se apropiau de locul respectiv, deplasându-se spre o poziție mai joasă, înțeleseră de ce. Un cutremur uriaş zguduise oraşul, cu valuri de pământ în mişcare rostogolindu-se pe sub clădiri şi pe străzi, dărâmând ziduri şi aruncând pietonii sălbatic în aer.

— Bine că nu e un oraş de coastă, remarcă Anakin.

La acea atenționare, Han scoase *Şoimul* din coborâre şi zbură spre sud, spre cea mai apropiată coastă. Cuibărit într-o vale pe partea din spate a lanțului muntos de la sud de Oraşul Sernpidal era un sat mare, o aşezare de câteva mii de locuitori. Anakin gemu în timp ce *Şoimul* trecea pe deasupra primelor vârfuri ale lanțului muntos. Han nici nu avu nevoie să întrebe de ce. Băiatul era extrem de sensibil la perturbările din Forță – tocmai simțise moartea satului de munte.

Pe măsură ce *Şoimul* escalada ultimele vârfuri, văzură dezastrul, marea învolburată năvălind în vale, spălând casele, copacii, totul, cu o forță atât de bruscă şi de violentă încât, înainte să coboare, ştiură că toți cei din vale erau deja morți.

Han se întoarse în picaj spre nord, accelerând, şi aduse *Şoimul* în linie dreaptă spre portul de andocare. La sosirea navei, mulțimea se înghesui în jurul porților – oamenii realizând brusc faptul că erau condamnați la moarte şi fiind disperați să găsească o cale de scăpare.

Han se uită la Chewie.

— Tu încarcă nava, îi ordonă el. Înghesuie-i cât de bine poți.

— Trebuie să mobilizăm toate celelalte nave, spuse Anakin. Nu putem lăsa vreuna să decoleze dacă nu este plină.

Han aprobă din cap.

— Tot nu e suficient, îi reaminti el. Trebuie să găsim sursa şi să o eliminăm.

— O pot găsi eu, se oferi voluntar Anakin.

Han încremeni şi se uită la el cu atenție.

— Pot, insistă Anakin. Apoi tu şi Chewie veniți cu *Şoimul* şi o distrugeți.

Han rămase un moment lung studiindu-şi fiul cel mic. Înțelegea că el ar fi fost mai potrivit decât Anakin pentru a face munca de evacuare necesară aici, la docuri – ar fi fost nevoie de cineva cu vârsta şi experiența lui Han, cineva care să poată păstra controlul şi, în lipsa acestuia, să stăpânească mulțimea cu iscusință. Anakin ar fi fost capabil să facă multe, mai ales dacă folosea Forța, dar această situație ar fi putut deveni destul de curând tensionată din punct de vedere politic, mai ales dacă autoritățile de pe Sernpidal – şi unde erau, oricum? – apăreau pentru a investiga, aducând cu ele toate acele aspecte de intrigă care însoțeau întotdeauna astfel de situații. Având în vedere acest lucru, experiența lui Han se va dovedi neprețuită.

Totuşi, gândul de a-l trimite pe Anakin să găsească acea sursă necunoscută, acel instrument suficient de puternic pentru a doborî o lună, îl îngrozea.

Dar trebuia să aibă încredere în fiul său.

— Îți vom aduce un speeder de teren, spuse el. Du-te şi găseşte sursa, şi apoi anunță imediat coordonatele. Nu te juca cu sursa, doar comunică-ne coordonatele.

Anakin încuviință din cap şi se îndreptă spre dulapul cu arme, ataşându-şi un blaster la centură, vizavi de sabia de lumină.

— Nu încerca să o distrugi singur, ceru Han. Găseşte-o, anunță şi dispari naibii din calea noastră.

Anakin se uită lung şi fix la Han, cei doi fixându-şi privirile, iar între ei trecu un moment de încredere.

Oraşul Sernpidal era chiar mai haotic decât îşi putea imagina Han. Mulți localnici erau pe străzi, în genunchi, plângând şi rugându-se ca Tosi-karu să-şi facă apariția. Ironia acelor rugăciuni nu îi scăpă lui Han.

Mult mai mulți oameni se înghesuiau la porțile de andocare şi, din când în când, sunetul unui blaster răsuna în aerul zbuciumat. Han se gândi că, dacă vor încărca toate navele disponibile la capacitate maximă, vor reuşi să scoată de acolo majoritatea locuitorilor oraşului, dar când coborî pe rampa de aterizare şi văzu amploarea haosului şi a panicii, se gândi că nu vor reuşi niciodată să facă asta.

Dintr-un hangar nu departe, o navetă mică decolase şi, privind-o cum se îndrepta spre cer, cei trei rămaseră îngroziți să vadă oameni agățați de picioarele de aterizare. Unul după altul, aceştia cădeau, țipând şi prăbuşindu-se spre moarte.

O altă undă de cutremur zgudui oraşul, făcând să se îndoaie unul dintre ziduri chiar în *Şoim*, deşi nava veche şi rezistentă nu părea să fi suferit nicio avarie.

— Fă-l să dispară de acolo! strigă Han către Chewie.

Wookieeul se grăbi să intre înăuntru şi, o clipă mai târziu, tunurile laser din față traseră trei rafale scurte, iar zidul fu făcut bucăți.

— Nu vei ajunge niciodată acolo, îi spuse Han lui Anakin.

— Trebuie să încerc.

Han se uită la fiul său. Nu voia să-l trimită pe băiat în acest vârtej, cu cutremure şi revolte şi panică generală, dar nici nu putea nega necesitatea. Dacă nu găseau sursa, şi asta cât mai repede, zeci de mii, poate sute de mii, aveau să moară.

Îl apucă pe Anakin de braț şi coborî în fugă pe rampă cu el, scoțându-şi blasterul şi fluturându-l pentru a ține la distanță mulțimea care se agita. Afară, găsiră într-adevăr un speeder, cu un bătrân cunoscut, primarul, stând calm pe o bancă lângă el.

— Hei, ăla e al meu! protestă un alt bărbat, văzându-l pe Han ajutându-l pe Anakin să treacă peste bord şi să intre în carlingă.

— Du-te cu el, atunci, dacă vrei, răspunse Han. Sau ajută-mă să aduc câțiva dintre oamenii ăştia pe nava mea.

După o fracțiune de secundă de gândire, alegerea păru mai mult decât evidentă, iar amul trecu în fugă pe lângă Han şi se întoarse spre *Şoimul* care aştepta.

— Ce faci? îl întrebă Han pe primar, care venise clătinându-se, cu un rucsac mare în spate.

El ridică din umeri.

— Cred că aştept să sosească zeița, răspunse el chicotind. Ştiam că te vei întoarce.

Han se uită curios la el.

— Genul de erou, spuse calm bătrânul. Poți opri căderea lunii?

— Nu am astfel de arme, răspunse Han.

— E trasă în jos de ceva de aici? întrebă bătrânul, surprinzâdu-l. De un puț gravitațional, un crucişător Interdictor, poate?

Privirea lui Han deveni şi mai sceptică.

— Nu am locuit întotdeauna aici, explică bătrânul. Şi nu sunt străin de navele mai avansate. Mai râse o dată, autoironic. Poate de asta m-au ales Sernpidalienii primar.

Han îi făcu semn să vină.

— Du-te cu fiul meu, îi ordonă el.

— Unde să fugim?

— Du-te, mârâi Han. Îți va explica planul pe drum.

Bătrânul urcă în vehicul, iar Anakin îi înmână hărțile, apoi acceleră la maxim speederul, care o luă la goană pe stradă.

Un urlet din partea lui Chewie îi spuse lui Han că existau probleme în *Şoim*. Îşi reaminti să îi mulțumească din suflet lui Lando când se va întoarce, apoi alergă spre nava sa.

Capitolul 16
O oponentă vrednică

Nu scoaseră niciun cuvânt. Nu putură să spună niciun cuvânt în timp ce *Sabia de Jad* se apropia de planeta acum învaluită în culori galben şi verde, cunoscută sub numele de Belkadan. Luke şi Mara îşi făcuseră temele în drum spre planetă şi nu aveau nicio îndoială, din inspecţia vizuală a lumii care se profila în faţa ochilor lor, că ceva pe planetă mersese teribil, teribil de prost.

Problema nu era lipsa de răspuns, cu excepţia cantităţilor incredibile de interferenţe statice ori de câte ori încercau să apeleze avanpostul ştiinţific *ExGal-4*. În realitate, orice răspuns i-ar fi surprins, pentru că doar observând planeta, ei ştiură.

Belkadan era, după felul lor de a privi lucrurile, moartă.

— Ce făceau la staţia aia? întrebă Mara.

— Observaţii, răspunse Luke. Se uitau la marginea galactică.

— Asta e ceea ce spune *ExGal* publicului, spuse Mara sceptică.

Luke se întoarse să o privească.

— Crezi că este un experiment care a mers prost?

— Te poţi gândi la altceva care ar fi putut face asta? întrebă Mara. Ai citit rapoartele despre Belkadan – plină de copaci uriaşi şi de mări mici, şi cu aer curat şi cer albastru. Singurul lucru care a împiedicat locul să fie mai atrăgător au fost animalele destul de dificile care îl numeau *casă*.

— Rapoartele de la staţie indicau că savanţii trăiau în spatele unor ziduri de protecţie, conveni Luke.

— Aşa că, dacă animalele ar fi găsit o cale de intrare şi ar fi distrus staţia, nu ar fi fost atât de surprinzător, spuse Mara argumentând. Cunoşti vreun animal care ar putea provoca asta?

Făcu semn cu mâna spre fereastra de vizualizare, spre linia curbată a orizontului Belkadanului şi spre norii învolburaţi, cu aspect nociv.

— Rapoartele de la cartierul lor general de pe Coruscant şi de la această staţie în particular nu dau niciun indiciu că aici s-ar fi întâmplat ceva mai mult decât observarea spaţiului, spuse Luke, dar tonul lui nu mai era atât de ferm.

Cum ar fi putut fi, cu dovezi atât de devastatoare precum priveliştea din faţa lor? Ceva mersese foarte prost acolo jos, ceva brutal, iar Luke înţelegea că astfel de catastrofe erau de obicei opera unor fiinţe raţionale.

Mara se uită în jos la ecranul mai mic al consolei sale, care derula informaţiile despre compoziţia norilor.

— Dioxid de carbon şi metan, în cea mai mare parte, explică ea, iar asta nu o surprinse nici pe ea, nici pe Luke. În concentraţii uriaşe. Chiar dacă există un strat de aer respirabil mai jos, ar fi prea cald acolo jos pentru a susţine prea multă viaţă.

Luke încuviinţă din cap.

— Trebuie să mergem jos să vedem.

Mara nu îl contrazise, dar privirea ei îngrijorată nu-i scăpase lui Luke. Nici culoarea ei; Luke observase că tenul Marei pălise pe măsură ce se apropiau de

Belkadan şi simţea o uşoară slăbiciune lăuntrică. Zborul de la Dubrillion fusese destul de uşor, dar Luke se temea acum că toate acestea, călătoria până la Inelul Exterior, turul incredibilului oraş al lui Lando şi acum călătoria până aici, la Belkadan, s-ar fi putut dovedi prea obositoare pentru soţia lui.

— Putem suna înapoi şi să mai facem câteva scanări, se oferi Luke în schimb. *ExGal* va aduna navele potrivite pentru a veni să vadă ce s-a întâmplat aici.

— Suntem deja aici, acum, îi reaminti Mara.

Luke scutură din cap.

— Nu avem echipamentul potrivit, explică el. Putem face o scanare preliminară şi să transmitem informaţiile, dar *Sabia de Jad* nu este concepută pentru a zbura prin mizeria asta.

Expresia Marei trecu de la surprindere la furie, când ajunse la concluzia evidentă că Luke încerca să o protejeze.

— *Sabia de Jad* poate zbura printr-o furtună de foc, replică ea. Poate să distrugă o navă de luptă şi să se învârtă în cerc în jurul Distrugătoarelor. Este o navetă la fel de bună ca oricare alta, şi mai bună decât orice ar putea avea *ExGal.*

— Niciunul dintre noi nu este antrenat..., începu Luke să spună.

— S-ar putea să mai fie oameni acolo jos, îl întrerupse Mara dur. S-ar putea chiar să audă apelul nostru, dar să nu poată răspunde. Deci ar trebui să fugim pur şi simplu? Înapoi la siguranţa planetei lui Lando?

— Cu Lando, nimic nu este vreodată sigur, răspunse Luke cu un zâmbet timid, într-o încercare slabă de a destinde atmosfera.

— Dar are doctori, nu? zise Mara sarcastic. Pentru că avem nevoie de doctori.

— Doctori? reluă Luke, dar cuvântul îi muri pe buze, pentru că ştia că Mara văzuse prin el şi prin încercările lui de a o proteja, şi că asta, mai presus de orice altceva în toată galaxia, stârnea focul în femeia aceasta independentă.

Luke putea să ţipe la ea, chiar să o insulte, în timpul certurilor lor ocazionale, iar ea i-ar fi răspuns înzecit, dar niciodată, absolut niciodată, Mara Jade Skywalker nu ar fi acceptat condescendenţa. Era bolnavă, e adevărat, dar nu avea să fie tratată ca şi cum ar fi fost în incapacitate fizică. Calea lor părea acum evidentă; datoria îi obliga să coboare pe planetă, la avanpost, pentru a salva supravieţuitorii sau, poate, pentru a recupera cadavrele şi, de asemenea, pentru a recupera orice informaţie care le-ar putea spune ce se întâmplase cu Belkadan.

Luke îşi strânse centura hamului în jurul lui.

— Va fi o coborâre grea, comentă el.

Dar înţelese că, pentru el, coborârea până pe Belkadan n-ar fi fost nici pe jumătate la fel de rea decât ar fi fost călătoria înapoi la Lando, dacă ar fi insistat.

De îndată ce *Sabia de Jad* pătrunse în atmosfera Belkadanului, Luke înţelese cât de mult din ultimele sale cuvinte fusese o subestimare. Vânturile violente zdruncinau nava, iar un dezechilibru electromagnetic neprevăzut făcea ca senzorii şi alte instrumente să urle mesaje de eroare şi sunete de alarmă. Sistemele cedau şi apoi reveneau în funcţiune; la un moment dat, nava coborâse brusc spre dreapta şi atât Luke, cât şi Mara crezuseră că centurile de siguranţă îi vor străpunge. În spatele lor, fixat într-o capsulă asemănătoare locului său de pe X-interceptorul lui Luke, R2-D2 ţipa şi fluiera.

Câteva secunde mai târziu – care părură ore – străpunseră norii învolburaţi şi loviră un gol de aer care îi făcu să cadă în linie dreaptă pe o distanţă de aproape o

mie de metri înainte să revină pe o traiectorie stabilă.

Apoi văzură devastarea, pădurea brun-roşcată aruncând spre cer linii de vapori nocivi. Mara îl surprinse pe Luke cu o succesiune de întrebări privind calitatea aerului, viteza vântului şi altitudinea, însă copilotul ei nu putu decât să scuture din cap, neavând răspunsuri, pentru că niciunul dintre instrumente nu-i dădea indicații plauzibile. Se întoarse spre R2-D2 şi îi ceru droidului să încerce să desluşească ceva, iar răspunsul lui R2 defilă pe ecran într-un amestec incoerent de litere şi simboluri.

— Eşti în regulă? îl întrebă Luke pe droid.

R2-D2 fluieră ca un pirat beat.

— Vezi asta? îl întrerupse Mara, indicând ecranele de date.

Luke se apropie şi citi cu atenție.

— Sulf, spuse el, şi ridică privirea. Un vulcan?

— Dacă vom ieşi afară, vom avea nevoie de măşti respiratorii, remarcă Mara.

Acum zburau manual, după vedere şi instinct. Mara închise toate ecranele care afişau informațiile, lăsând deschis ecranul pentru vizualizarea normală, şi îi duse mai jos, nava rapidă trecând pe lângă vârfurile copacilor.

— Ai vreo idee unde vom găsi stația aia? întrebă ea.

Luke, cu ochii închişi în timp ce se adâncea în emanațiile Forței, răspunse:

— Avem coordonate, dar nu ne vor ajuta prea mult fără instrumente.

— *Simți* ceva?

— Belkadan nu e mort, răspunse Luke. Este doar... diferit.

Asta părea evident pentru Mara în timp ce se uita pe fereastră la copacii vii care emanau fum. Pentru o clipă se gândi să pătrundă şi ea în percepția Forței, dar, văzând privirea perplexă de pe chipul soțului ei, se răzgândi şi se concentră mai degrabă asupra zborului. Întoarse nava spre nord şi o aduse în sus, chiar sub nivelul norilor, accelerând pentru un zbor rapid.

— Nu vom zări nimic de aici, raționă Luke. Nici măcar un semnal de ajutor.

Se opri însă o clipă mai târziu, când ajunse să înțeleagă gândirea Marei, când aerul gros începu treptat să se subțieze pe măsură ce se apropiau de polul nordic al Belkadanului, o calotă de gheață care părea mult mai puțin consistentă decât indicau documentele despre Belkadan că ar fi. Părea ca şi cum căldura crescândă de pe planetă făcea deja o diferență.

— O, femeie deşteaptă, spuse Luke zâmbind.

Călătoria deveni mai lină şi acoperişul de nori se subțiase şi mai mult, iar instrumentele redeveniră funcționale, un pic dar suficient pentru ca cei doi să obțină o fixare a coordonatelor polare exacte. Folosind aceste coordonate ca bază, se îndreptară spre coordonatele stației *ExGal*, observând punctele de reper de-a lungul drumului, descărcând chiar şi o imagine a munților de-a lungul acestei linii generale. Porniră, din nou la înălțime şi direct spre țintă. R2-D2 continua calculele, măsurând viteza şi, prin urmare, distanța, iar în câteva minute, droidul reuşi să le calculeze coordonatele suficient de bine pentru a şti că se aflau în apropierea stației *ExGal*.

Mara execută câteva viraje lungi, încercând să zărească stația printre copacii junglei, în timp ce Luke alterna între a privi şi a simți. Într-una dintre acele tranziții sensibile la Forță, Jediul îşi găsi răspunsul.

— Stânga, îi spuse el Marei. Cam treizeci de grade.

Ea nu întrebă, doar întoarse.

— Ține-o nemişcată, îi spuse Luke, simțind senzația crescândă. Mai aproape,

mai aproape. Peste dealul acela, anunță el, deschizând ochii şi, într-adevăr, de îndată ce *Sabia de Jad* trecu de creastă, zăriră un turn subțire şi un complex împrejmuit în spatele lui.

— *ExGal-4*, anunță Mara.

* * *

Aşteptând răbdător să fie recuperat şi redistribuit într-o poziție cu o valoare mai mare, Yomin Carr auzi vâjâitul motoarelor puternice ale *Sabiei de Jad* în timp ce nava făcea prima trecere pe deasupra sa. Ajunse la o fereastră la timp pentru a vedea a doua trecere a navei şi, deşi el, ca şi poporul său, nu era un susținător al nimicurilor pur tehnologice, fu nevoit să admită că această navă, cu designul ei elegant în formă de cap de peşte, cu aripioara din spate şi cu fuzelajul lateral evazat care proteja cele două motoare ionice, era printre cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată. Tăia dârele de vapori fără să lase nicio urmă şi cu mişcări rapide şi sigure.

Zâmbind cu satisfacție, războinicul plictisit de până atunci îşi puse armura placată cu carapace de *crab vonduun* şi banduliera cu gândaci zburători, îşi verifică rapid punga cu gel *blorash* senzitiv şi îşi luă *amphistafful*, o altă creatură vie, un şarpe vicios care îşi putea întări tot sau o anumită parte din corp până la consistența pietrei – inclusiv îngustându-şi gâtul şi coada astfel încât să taie ca o lamă –, sau putea deveni flexibil ca un bici pentru stăpânul său Yuuzhan Vong. În mâinile unui adevărat războinic precum Yomin Carr, *amphistafful* putea deveni şi o armă mortală cu proiectile, o suliță pe care să o arunce, sau putea scuipa cu o precizie uluitoare un jet de venin pe o distanță de douăzeci de metri, orbind instantaneu adversarii şi omorându-i încet, de-a lungul multor ore chinuitoare, pe măsură ce otrava se infiltra prin pori şi răni.

Întors la fereastră, Yomin Carr privi naveta elegantă aterizând chiar în afara zidurilor complexului. Zâmbetul războinicului Yuuzhan Vong fu sincer; avea să se bucure de asta.

* * *

Ieşiră cu timiditate din siguranța *Sabiei de Jad*, mai ales R2-D2, care era atât de preocupat de împrejurimile stranii şi periculoase încât nu reuşea să acorde suficientă atenție tovarăşilor săi şi se tot lovea de Luke. Ştiau că nu puteau rămâne mult timp pe planetă, chiar şi cu măştile respiratorii, pentru că era prea cald şi fiecare pas sugea literalmente umezeala din ei.

Mara începu să se îndrepte spre uşa complexului, dar Luke observă ceva în lateral, lângă turn, şi o trase de braț în direcția aceea. Pe măsură ce se apropiau, observară că tot pământul din zonă era acoperit de gândaci mici, brun-roşiatici, cu un aspect ciudat.

— Sunt morți cu toții, observă Luke, păşind cu grijă peste insectele crocante, iar R2-D2 scoase fluierături de protest şi refuză categoric să îi urmeze – până când, desigur, ceva ascuns adânc în coronamentul junglei răcni şi atunci micul droid trecu în viteză prin grupul de gândaci, strivindu-i cu roțile sale şi pulverizând micile carcase în aer, în urma sa.

— Dar se pare că nu e vorba de aer, observă Mara, întorcând o privire spre

coronamentul junglei. Unele dintre creaturi au supraviețuit.

— Ei bine, dacă unele dintre creaturi au supraviețuit, atunci la fel ar trebui să se întâmple şi cu oamenii din stație, cel puțin cu unii dintre ei.

— Dacă nu cumva ceea ce auzim sunt creaturi noi, adaptate la atmosferă, remarcă Mara, apoi verifică un indicator de pe partea laterală a gulerului şi clătină din cap.

Poate că ea şi Luke puteau să respire fără ajutorul echipamentului, dar aerul era cu siguranță de o calitate groaznică.

Cei trei se îndreptară spre zid, spre poarta care se vedea pe această parte a complexului – o uşă de metal pătat.

— Sânge, remarcă Mara.

Luke trase de carcasa încuietorii de securitate din lateral.

— Introdu codurile, îi ceru el lui R2-D2.

Droidul se îndreptă spre cutia încuietorii de securitate, dar Mara îşi scoase blasterul şi trase un foc direct în dispozitiv, prăjindu-l. Uşa de metal răsună cu pocnetul încuietoarelor care se desfaceau.

— Direct, remarcă Luke sarcastic.

— Ce o să o doară? întrebă Mara.

Luke acceptă cu o ridicare din umeri şi deschise uşa cu piciorul, conducându-i înăuntru. Complexul era pustiu, o privelişte întărită de contrastul puternic cauzat de lumina vie care se filtra prin acoperişul de nori.

— Docul este gol, remarcă el, arătând spre spațiul lăsat liber de plecarea *Spacecasterului*.

— Ar putea fi doar pentru aterizarea navelor de aprovizionare, gândi Mara.

R2-D2 emise o serie de clicuri şi fluierături.

— Destul de adevărat, spuse Luke. Ar trebui să aibă o modalitate de a ajunge la telescoapele lor şi de a părăsi planeta, dacă este necesar.

— Nu poate fi mai necesar de atât, remarcă Mara sec.

— Fie că au plecat sau nu, există bănci de date înăuntru, remarcă Luke, conducându-i spre clădirea principală. Vom obține nişte răspunsuri.

R2-D2 țâşni chiar în spatele lui, iar Mara îl urmă rapid, deşi se opri câțiva paşi în urmă şi se aplecă, găsind încă unul dintre gândacii ciudați. Acesta, spre deosebire de toți ceilalți, era încă viu, deşi indiscutabil amețit şi lent. Îl ridică cu grijă şi îl apropie în fața ochilor, observând un lichid cristalin scurgându-se din capătul mandibulelor sale minuscule.

— Ce este? întrebă Luke, întorcându-se pentru a-şi vedea soția cu gândacul în mână şi o privire intensă pe chip.

Mara scutură încet din cap, cu privirea fixată pe micuța creatură: la picioarele ei care se zvârcoleau şi la mandibulele care clănțăneau.

— Crezi că aceste insecte au cumva legătură cu dezastrul? întrebă Luke.

Spre neliniştea lui, Mara, în loc să răspundă, trecu degetul peste mandibule, adunând o parte din lichidul care se scurgea, apoi aduse degetul chiar în fața ochilor ei.

— E ceva în legătură cu asta…, spuse ea încet.

— Probabil otravă, spuse Luke.

Din nou, Mara clătină încet din cap.

— Ceva diferit, încercă ea să explice, iar vocea ei păru să ezite. Nu ştiu…

Luke observă cât de goi păreau ochii ei, ca şi cum gândacul, sau planeta asta, ar fi secat-o cumva. Voia să o întrebe dacă se simte bine, dar se abţinu cu înţelepciune, amintindu-şi că soţia sa capabilă nu avea nevoie de grija lui.

În interior, staţia era liniştită, întunecată şi mai răcoroasă, cu un aer mult mai respirabil. De asemenea, multe lumini, majoritatea indicatoare de panou, erau încă aprinse, iar acele sunete de fundal liniştite, de obicei nedesluşite, zumzetul unităţilor de calculator şi al lămpilor incandescente, străbăteau aerul.

— E precum un mormânt, zise Mara, şi atât ea, cât şi Luke tresăriră instinctiv la simpla tonalitate a vocii ei, la întreruperea bruscă a zumzetului constant, de nivel scăzut.

— Hai să găsim computerele principale, ca să se poată conecta R2, sugeră Luke.

— Totul pare să funcţioneze în continuare, remarcă Mara în timp ce porniră la drum, străbătând coridoarele întunecate cu toată viteza, pentru că niciunul dintre ei nu dorea să stea în locul acesta mai mult decât era absolut necesar.

Trecură de fiecare colţ, deschizând fiecare uşă pe lângă care treceau. Atât Luke, cât şi Mara aveau săbiile în mână, cu toate că, atunci când se observară unul pe celălalt în poziţie de expectativă, ca şi cum ar fi aşteptat un atac, amândoi afişară expresii curioase. Logic, nu ar trebui să existe niciun pericol aici.

Dar tot era ceva legat de atmosfera locului, de panourile luminoase care străluceau în camerele întunecate...

— Aici, strigă Luke, împingând o uşă pentru a descoperi o cameră circulară mare.

— Grozavă configuraţie, remarcă Mara când intră, văzând matricea celor şapte module de control.

— Şi locul este încă în stare de funcţionare, adăugă Luke. Deci, unde este toată lumea?

R2-D2 se rostogoli în cameră, coborând rampa zonei de relaxare şi apoi pe podeaua principală. Se îndreptă spre cel mai apropiat modul şi îşi întinse interfaţa computerului, conectându-se.

— Descarcă tot ce e acolo, îi spuse Luke, iar droidul dădu un bip, exprimându-şi acordul.

Luke îşi puse sabia la curea, apoi se duse la modulul de lângă R2-D2. Mara procedă la fel şi se îndreptă spre modulul central de comandă, iar amândoi se apucară de treabă, încercând să determine starea echipamentului. Înţeleseră curând că totul funcţiona, dar se părea că nu ajungeau semnale clare de la sateliţii de pe orbită sau de la orice altceva.

— E din cauza norilor, remarcă Luke. Nimic nu trece prin ei.

— Şi poate că nici semnalul de ajutor nu a putut fi transmis, adăugă Mara.

Luke aprobă din cap.

— Asta ar putea dura câteva minute, îi spuse el, atrăgându-i privirea spre droid. Să mergem să vedem dacă putem găsi pe cineva.

Cei doi se obişnuiseră deja mai bine cu locul, aşa că nu se gândiră că ar fi vreo problemă să-l lase pe R2-D2 singur în camera mare sau să se despartă odată ieşiţi din cameră, ca să poată acoperi mai mult teren. R2-D2, însă, nu le împărtăşea acel nivel de confort. Începu să fluiere o melodie mai mult nervoasă decât muzică în sine, în timp ce îşi continua munca de descărcare, încercând toate trucurile pe care le ştia

pentru a extrage cât mai repede informațiile.

Poate că fluieratul îl va ajuta.

* * *

Nu era nimeni prin preajmă şi, având în vedere sângele de pe poarta de intrare, Mara nu se gândi să nu intre în fostele camere private. Verifică dulapurile şi garderobele, chiar şi buzunarele hainelor şi birourile private. Într-o cameră găsi nişte notițe mâzgălite într-un jurnal demodat, din flimsiplast, datate cu puțin mai mult de o săptămână în urmă, care descriau aerul din ce în ce mai viciat şi incapacitatea stației de a comunica cu exteriorul sau chiar de a primi transmisiile de la sateliți.

Autorul detaliase investigația până în acel moment, precizând cum o persoană pe nume Yomin Carr continua să spună că totul era o ciudățenie meteorologică trecătoare. Pagina se încheie amenințător: *Poate că este ceva natural, dar eu cred că este legat de...*

— De ce? întrebă Mara cu voce tare, frustrată.

Răsfoi flimsiplastul, dar nu mai găsi nimic scris, apoi deschise sertarul biroului, pentru a vedea mai multe flimsiplasturi nefolosite, câteva cleme metalice, ustensile de scris, câteva datacarduri şi câteva sticluțe.

Întinse mâna spre cardurile de date, gândindu-se că ar putea fi mai multe informații acolo, dar se opri când una dintre sticle îi atrase atenția. O întoarse pentru a-i putea vedea mai bine conținutul. Un gândac. Mara scoase din pungă gândacul pe care îl culesese afară, comparându-i. Erau aceeaşi specie, evident, şi asta o făcu să se întrebe şi mai mult dacă aceste creaturi aveau cumva legătură cu dezastrul. Să fi bănuit şi omul de ştiință acelaşi lucru? Credea că dezastrul are legătură cu gândacii?

Ea luă jurnalul şi sticla şi se întoarse în hol, vrând să urmeze direcția în care plecase Luke. Un țipăt din spate, provenind de la R2-D2, din camera de control, o făcu să se întoarcă rapid în direcția opusă.

* * *

Droidul nu încerca să interpreteze informațiile pe măsură ce le absorbea, ci pur şi simplu încerca să facă transferul cât mai rapid posibil. Era pe drumul cel bun, estimând că descărcarea era finalizată în proporție de 70%, când îşi roti capul bombat şi văzu o siluetă întunecată, cu pelerină, ridicându-se din spatele unei balustrade joase din partea laterală a camerei. Ştiu imediat că nu era Luke sau Mara şi speră că era doar unul dintre oamenii de ştiință dispăruți.

Însă nu avu acest noroc, după cum descoperi când personajul se ivi din umbră, sărind deasupra unuia dintre modulele din primul rând, îmbrăcat într-o armură întunecată şi placată, cum nu mai văzuse R2-D2 vreodată, şi ținând în mână un baston cu cap de şarpe. Acesta răcni la droid un şuvoi de blesteme şi mârâituri – *Infidel! Perversiune! Sacrilegiu!* – şi lovi cu piciorul în consolă, ridicând un jet de scântei. R2-D2 încercă cu disperare să scape, însă o făcu înainte să-şi dezactiveze conexiunea de la interfață, aşa că atunci când încercă să se elibereze, corpul său fu răsucit într-un unghi greşit. Droidul fluieră şi bipăi, încercând să ceară ajutor.

Amenințarea cu pelerină scoase ceva din banduliera de la piept şi îl aruncă sau, mai degrabă, îi dădu pur şi simplu drumul.

R2-D2 se rostogoli în direcția opusă, conexiunea interfeței sale decuplându-se chiar în timp ce se retrăgea, iar schimbarea bruscă rezultată răsturnă droidul pe o parte. Şi exact în acelaşi timp, chestia zburătoare trecu pe lângă el, izbindu-se de modul, intrând direct prin el, iar R2-D2 țipă. Cupola lui se roti, pentru a privi în sus, şi văzu războinicul, stând deasupra lui, cu bastonul pregătit pentru o lovitură nimicitoare.

— Eeeooowww! țipă droidul şi se rostogoli într-o parte.

Uşa din spatele camerei se deschise brusc şi Mara intră grăbită.

— Opreşte-te! strigă ea. Nu suntem duşmanii tăi!

Cuvintele ei se stinseră când silueta sări departe de modul, mai aproape de ea, pentru a sta în toată gloria sa de războinic, cu armura întunecată strălucind, cu fața desfigurată holbându-se cu răceală la femeie.

Şi ceea ce o neliniştea cel mai mult pe Mara era sentimentul din adâncul măruntaielor ei că acest războinic, acest monstru, o cunoştea cumva.

Cei doi rămaseră pe loc şi se priviră lung, fără să clipească, într-un test de voință dinaintea bătăliei inevitabile. Într-o parte, R2-D2 reuşi să-şi manipuleze trunchiul, împingându-se de consolă în timp ce îşi întindea brațul, pentru a se ridica. Droidul se îndepărtă, dar zgomotul îl alertă pe războinicul cu pelerină, care lansă un alt proiectil – era un fel de insectă? – în direcția droidului, acesta lovind consola chiar în spatele lui R2-D2, împroşcându-l cu scântei şi stârnind un alt *Eeeooowww!* frenetic.

Mara se întinse după sabie, dar, amintindu-şi de starea ei de slăbiciune, scoase în schimb blasterul şi îl îndreptă spre războinic înainte ca acesta să se întoarcă spre ea.

— Este o abominație, mârâi el.

— E un droid, corectă ea.

— Exact asta am vrut să spun, replică războinicul cu un zâmbet răutăcios. O abominație. Un semn al slăbiciunii care a cuprins poporul tău.

— Poporul meu? întrebă Mara. Cine eşti tu?

— Eu sunt Yomin Carr, vestitorul osândei, spuse el cu un râs sinistru. Eu sunt începutul sfârşitului pentru poporul tău!

Fața Marei se încruntă de neîncredere.

— Nu-ți bate joc de mine! răcni Yomin Carr şi scoase din bandulieră un alt *gândac thud*[16] şi îl lăsă să zboare spre Mara.

Ea trase un foc spre el, dar acesta se feri, iar apoi fu ea nevoită să se ferească, o dată şi apoi din nou, în timp ce insecta se învârtea în jurul ei în picaj. Aceasta începu să facă o buclă pentru o a treia încercare, dar de data asta, ea ținti şi o spulberă din aer.

Yomin Carr continuă să râdă, iar Mara îşi întoarse blasterul spre el.

— Cred că vei veni cu mine, spuse ea.

El râse şi mai tare şi începu să întindă mâna după banduliera lui.

— Nu mă obliga să o fac, îl avertiză ea, ridicând amenințătoare blasterul.

El continuă să râdă, iar ea îl împuşcă. Însă armura magnifică, placată, devie lovitura într-o parte. Cu ochii mari de neîncredere, Mara fu nevoită să se mişte din nou, şi repede, deoarece Yomin Carr aruncă un alt gândac, şi încă unul, şi încă unul.

[16] Gândacii thud – insecte create de Yuuzhan Vong pentru a servi ca arme la distanță.

Cu înțelepciune își abandonă blasterul, aruncându-l deoparte și își scoase sabia. Apoi intră într-un dans frenetic, răsucindu-se și parând, sabia interceptând *gândacii thud* care veneau spre ea în succesiune rapidă.

Râsul lui Yomin Carr se transformă într-un mârâit când aproape își goli banduliera, o duzină de *gândaci thud* țâșnind și zburând spre Mara. Sabia ei strălucitoare se mișca într-o ceață furioasă, bâzâind în sus, în lateral și în jos – și când nu reuși să respingă proiectilul care zbura la joasă înălțime, sări cu abilitate peste el – și apoi din nou în sus, lovind o creatură care zbura abia la un centimetru de fața ei. Se întoarse și tăie transversal, doborând două din aer, apoi se ghemui, sabia trecând deasupra capului ei pentru a doborî o insectă în picaj, apoi lovi în lateral, forțând o alta să-și schimbe cursul. Aceasta încercă să se întoarcă, dar avu prea mult avânt și se izbi de peretele din spate, îngropându-se adânc.

Mara se răsuci pentru a-l înfrunta pe Yomin Carr, plonjând într-o rostogolire înainte pentru a-și recăpăta echilibrul și pentru a evita orice atac viitor. Sabia ei fu pregătită când se ridică, când următorul proiectil se prăbuși – inofensiv, după părerea Marei – la câțiva metri în fața ei.

Războinicul în armură sări înainte, aterizând cocoțat pe balustrada din fața femeii. Ea începu să înainteze pentru a-i întâmpina atacul, sabia acționând împotriva mișcărilor bastonului său. Plăcinta lipicioasă de pe podea din fața ei se extinse brusc și se agăță de picioarele ei. Rapidă ca orice felină, simțind mișcarea, Mara se lansă într-o piruetă înapoi, și apoi încă una. Cu toate astea, substanța lipicioasă se răspândi în jurul ei și o prinse de picioare, grăbindu-se să îi cuprindă gleznele și să o țină pe loc. Yomin Carr își urlă aparenta victorie.

Sabia Marei coborî, tăind ușor substanța vâscoasă, separând-o în două părți, dar fiecare dintre acele părți continuă să se miște, agățându-se cu încăpățânare.

— Nu o vei învinge, promise Yomin Carr și, într-adevăr, cu fiecare clipă care trecea și cu fiecare mișcare pe care o făcea, ambele jeleuri se ridicară mai sus pe picioarele ei, prinzând-o și mai mult.

* * *

R2-D2 se rostogoli pe hol, conștient de ceea ce se întâmpla cu Mara și știind bine că nu putea face nimic pentru a o ajuta direct.

În schimb, droidul înțelese că Luke putea, așa că merse pe coridor, ciripind. O holocameră de securitate montată sus pe perete îi dădu o idee, iar el se repezi la perete, spargând consola de securitate și trecând prin coduri, accesând cameră după cameră până când îl zări pe Luke, derulând câteva ecrane pe un computer într-o cameră privată. Accesând o diagramă completă a stației, R2-D2 izolă în scurt timp camera și plecă, tot țipând și bipăind.

* * *

Substanța se agățase de Mara, însă deznădejdea cu siguranță nu. Își păstră calmul și sângele rece și își mișcă sabia într-o nebuloasă de mișcări, tăind, crestând, vârful atingându-i chiar pantalonii în timp ce își tăia gelul de pe corp. Continuă la nesfârșit, aparent nebunește, dar de fapt precisă – atât de precisă, încât în curând reușise să taie gelatina în bucățele – și își păstră prezența de spirit de a-și arcui

sabia în faţă pentru a intercepta încă un *gândac thud* care se îndrepta spre ea.

Războinicul se apropie, lovind cu *amphistafful* în jos, iar Mara se feri în ultimul moment, se ridică şi îşi trimise sabia în sus cu o mişcare de rotire care ţinu *amphistafful* departe. Yomin Carr se lăsă într-un genunchi şi îşi aduse *amphistafful* în poziţie orizontală deasupra lui, cu mâinile întinse, pentru a intercepta lovitura.

Mara se aşteptase ca puternica ei sabie să secţioneze *amphistafful* şi să pună capăt brusc luptei, dar, în mod uimitor, arma războinicului tatuat întâlni sabia, acceptând greul loviturii fără pagube aparente, iar Yomin Carr îşi răsuci mâinile într-o parte în timp ce se apropia rapid, aruncând lama Marei departe de ţintă.

Ar fi trebuit să facă un pas înapoi ca să se regrupeze, dar gelatina, multele bucăţi minuscule, încă îi ţineau ferm unul dintre picioare, iar ea nu se putea răsuci decât până la un anumit punct, şi nu suficient pentru a-şi aduce sabia ca să pareze.

Yomin Carr înjunghie cu capătul în formă de cap de şarpe al armei sale şi, spre groaza Marei, acel cap îşi deschise larg fălcile, colţii picurând venin. Ea îşi vârî mâna în unghiul loviturii, pe sub cap, şi fu destul de rapidă să o retragă când capul şarpelui se întoarse să o muşte. Lama incandescentă a sabiei se năpusti într-o paradă circulară cu întoarcere în sus între cei doi, forţându-l pe Yomin Carr să se retragă şi, cu acel moment de pauză, Mara lovi din nou lângă piciorul ei, tăind în două ultima bucată de gelatină suficient de mare pentru a o reţine. Apoi sări înapoi, deşi nu departe – era ca şi cum ar fi avut bucăţi de gumă lipite de tălpile picioarelor.

— Eşti vrednică, o felicită Yomin Carr, care începu să dea din cap şi se folosi de şiretlic pentru a se balansa rapid, bastonul său alungindu-se şi devenind brusc flexibil, mai degrabă un bici decât o armă de lovit.

Mara încercă să facă un salt înapoi, dar substanţa, care încă o agăţa, o încetini. Ea pivotă într-o parte, aducându-şi arma pentru a intercepta biciul.

Biciul plesni în jurul sabiei, o lovitură atât de perfect ţintită încât capul şarpelui pătrunse totuşi peste braţul femeii, colţii tăind zgârieturi adânci.

Yoman Carr urlă în semn de victorie, dar Mara încasase lovitura usturătoare, îşi concentră brusc energiile pe acea parte a corpului şi forţă o scurgere de sânge din rană, spălând otrava înainte ca aceasta să înceapă să se instaleze. Acceptă atunci că acest adversar poseda arme pe care nu le putea anticipa, aşa că trecu imediat la ofensivă, năpustindu-se înainte şi lansând o serie de împunsături şi tăieturi care îl făcură pe Yomin Carr să dea înapoi, iar în tot acest timp, el încercă să-şi replieze arma la forma de baston, pentru a avea ceva cu care să pareze.

Dar retragerea lui fu de scurtă durată. Îşi flutură o mână într-o mişcare inversă, trimiţând lungimea rămasă a biciului, terminată în acel cap de şarpe malefic, înapoi spre ea. Ea îşi lăsă genunchiul stâng în jos şi înapoi, îndepărtându-se de războinic, şi îşi duse sabia cu o mişcare de rotaţie în jos şi apoi lovi înapoi peste umărul stâng, într-un unghi perfect pentru a intercepta capul de şarpe care se năpustea, vârful lamei pătrunzând în gura deschisă a acestuia. Se apropie în grabă, lovind puternic şi spintecând, sfâşiind capul şarpelui, apoi merse mai departe, până la războinic. Cu toate astea, lovitura lui de rever pătrunse în zona ei de mişcare, celălalt capăt dur al armei lovind-o peste umăr şi trântind-o într-o parte. Ea se rostogoli, acceptând lovitura, şi se roti în jos, lovind spre genunchii lui.

El sări pe deasupra loviturii, apoi din nou, în timp ce Mara se apropia cu o lovitură de rever, şi apoi îşi îndreptă arma, acum din nou un baston, spre capul ei aparent expus. Mara se întoarse şi îşi înălţă coatele, sabia ei venind pe orizontală

pentru a intercepta arma şi a o ține la distanță.

Yomin Carr nu cedă, împingând în jos cu toată forța – o forță înspăimântătoare pentru Mara pentru că, într-adevăr, chiar şi cu toată puterea şi determinarea ei interioară, ea nu putu să-l oprească. Atunci, ea intră în Forță, încercând o altă tactică asupra bărbatului, şi aproape că se retrase, pentru că nu era... nimic.

Era singurul mod în care o putea descrie. *Nimic*. Era ca şi cum Forța nu făcea parte din acest războinic, ca şi cum el ar fi refuzat să-i recunoască existența într-un mod atât de profund încât nu exista pentru el.

Mara fu nevoită să se bazeze strict pe abilitățile ei de luptă, punându-şi viteza şi precizia în fața forței brute a acestui adversar. Cu o răsucire bruscă şi disperată, trecându-şi mâna stângă peste cea dreaptă, ea izbi bastonul care cobora inofensiv în lateral şi în fața ei, apoi îl ridică, gândindu-se să-l atace pe războinic de sus.

Dar avea gelatină pe un genunchi, ceea ce îi opri brusc înaintarea şi aproape că o făcu să se prăbuşească la podea. Totuşi, acest lucru se dovedi a fi un noroc pentru Mara, deoarece Yomin Carr reacționase mai repede decât credea ea că este posibil, îndreptându-se şi lovind cu cruzime cu bastonul său, o lovitură care i-ar fi străpuns capul sau gâtul dacă ar fi continuat să înainteze.

Improvizând rapid, îl înjunghie în genunchi pe războinic, care fu la fel de surprins ca şi ea de faptul că era încă jos, în genunchi. Apoi, în timp ce el urla de durere, ea tăie cu sabia, lovindu-l la nivelul genunchilor şi lăsându-l să cadă dur pe spate. El începu să se întoarcă spre ea, îndreptându-şi *amphistafful* spre capul ei, dar ea îşi aduse la timp vârful sabiei, îndreptată spre pieptul lui, iar propriul lui impuls îl împinse în ea, sabia găsind o crăpătură prin acea armură magnifică placată acolo unde blasterul nu o făcuse, perforând şi pieptul lui Yomin Carr, înfigându-se în inima lui. Acesta încremeni pe loc, holbându-se intens la Mara.

— Eşti vrednică, mai spuse el o dată, apoi o privi fix şi ei i se păru iarăşi că o cunoştea cumva. Jedi, şopti el.

Clipa aceea de recunoaştere dispăru, toată lumina din ochii lui Yomin Carr se stinse, iar el rămase complet nemişcat.

Uşa se deschise brusc şi Luke intră grăbit, cu R2-D2 pe urmele lui.

Totul o epuiză în acel moment pe Mara, efortul, rănile şi ceva din natura acestei planete otrăvite care o sfâşia pe dinăuntru, ca şi cum acea boală din ea se hrănea cu perversiunea care devenise Belkadanul.

— Scoate-mă de aici, îi şopti ea lui Luke, încercând să se ridice.

Avu nevoie de ajutorul lui, mai ales pentru a tăia ultima bucată de gelatină încăpățânată.

— Termină descărcarea, îl instrui el pe R2-D2 în timp ce o ajuta pe Mara să se aşeze pe un scaun. Ştii cine a fost? o întrebă el şi se îndreptă spre războinicul mort, inspectând tatuajele, rănile desfiguratoare, armura ciudat placată şi arma.

— Numele lui este Yomin Carr. Mara clătină din cap. Cred că mă cunoştea, zise ea, iar Luke îi aruncă o privire curioasă, la care ea nu putu răspunde în niciun fel.

Luke se întoarse la inspecția sa.

— R2, afişează imaginile tuturor oamenilor de ştiință, îi ceru el. Să vedem dacă acesta a fost unul dintre ei.

Droidul fluieră şi făcu ce i se spusese, dar niciuna dintre înregistrările cu cei staționați pe Belkadan nu semăna deloc cu acest războinic barbar.

Luke se uită înapoi la cadavru şi clătină din cap.

— Trebuie să fi trăit o altă specie pe această planetă, gândi el. Sau au invadat-o.

Droidul termină curând şi cei trei părăsiră camera de control, cu Luke purtând războinicul greu pe umăr, iar Mara, nesigură pe picioare, purtând bastonul lui şi folosindu-l pentru sprijin. Ajunseră la *Sabia de Jad* fără incidente, iar Luke o aşeză pe Mara epuizată la locul ei.

— O să vă descurcați singuri pentru câteva minute? întrebă el.

Mara se uită la el, surprinsă, dar apoi aprobă din cap.

— Trebuie să aflăm, explică Luke.

— Avea arme despre care nu ştim, îi zise Mara. Proiectile vii, şi gelatina aceea încăpățânată. Şi bastonul, spuse ea, indicând creatura asemănătoare unui şarpe. S-ar putea să mai fie şi alți duşmani.

Luke încuviință din cap şi începu să se îndepărteze.

— Şi, Luke, termină ea, nu am putut folosi Forța pentru a obține informații despre el. Ar putea fi un fel de antrenament împotriva tacticilor Jedi. Dacă are aliați la fel de antrenați, vor năvăli asupra ta înainte să te aştepți, dacă încerci să îi simți.

Luke făcu o pauză, analizând informațiile.

— Du nava în aer, decise el. Supraveghează complexul pentru mine şi fii gata să deschizi găuri prin pereți dacă te chem.

— Vor funcționa măcar comunicatoarele? întrebă Mara.

— Să vedem, spuse Luke şi ieşi din *Sabia de Jad*.

Odată ieşit afară, făcu un apel prin comunicatorul său şi, deşi semnalul era slab şi plin de statică, Mara şi R2-D2 îl putură auzi.

Luke se întoarse precaut în stație, în timp ce R2-D2, ajutat de Mara, care era epuizată, plasă *Sabia de Jad* într-o poziție de santinelă chiar deasupra complexului.

Luke reveni puțin mai târziu, după ce îşi terminase căutările, cu un sac bombat ca şi cum ar fi avut înăuntru două *mingi Taikawaka.*

Mara se uită curioasă la el.

— Le-am găsit în camera B7, spuse Luke, uitându-se la R2-D2, care făcu o verificare rapidă a schemelor sale descărcate şi aduse numele Yomin Carr pe ecran.

Luke băgă mâna în geantă şi scoase un obiect maro, din piele, care semăna cu o minge striată.

— O cască? întrebă Mara.

Luke ridică din umeri.

— Le-am găsit doar pe astea două, pe un raft din dulap, explică el, apoi se uită cu atenție la soția lui. Cred că sunt vii.

Mara, care fusese martora unui baston viu şi, aparent, a unor jeleuri vii, nu era prea surprinsă.

— Pune-le într-un loc sigur, răspunse ea. Probabil că sunt bombe.

Luke începu să chicotească, dar îşi dădu seama aproape imediat că ea nu glumea. Duse geanta şi conținutul ei într-un dulap blindat din partea din spate a punții *Sabiei de Jad* şi îl închise bine.

Plecarea de pe Belkadan nu decurse mai uşor sau mai lin decât intrarea, iar pentru Luke deveni repede evident că soția lui nu o ducea prea bine. Chiar şi după ce trecuseră de nori şi ieşiseră din atmosfera turbulentă a Belkadanului, chipul Marei rămăsese palid, iar capul ei se legăna slab.

— Te-a rănit? întreabă Luke.

— Nu.

Luke o privi fix, îngrijorarea citindu-i-se în mod clar pe chip.

— A fost doar faptul că eram acolo, încercă Mara să explice. Am început să mă simt rău imediat ce ne-am apropiat de Belkadan. Acolo jos... Făcu o pauză şi clătină din cap neputincioasă. Era ca şi cum această boală din mine era cumva susținută de calamitatea care afecta planeta.

— Şi gândacii? întrebă Luke, dând din cap spre cele două recipiente cu specimene pe care Mara le pusese pe un raft de lângă consola de control.

Soția lui îl luă pe cel care conținea gândacul viu, aducându-l chiar în fața ochilor ei.

— Tu crezi că ei au provocat cumva problemele de pe Belkadan, remarcă Luke.

Mara îl privi, neavând niciun răspuns practic, nicio dovadă reală.

Era doar un sentiment, o uşoară senzație că acele creaturi erau pur şi simplu prea străine, şi era un sentiment pe care, cu siguranță, Luke îl împărtăşea.

Dar puteau toate acestea – Belkadan, gândacii, războinicul barbar, boala Marei – să fie cumva legate între ele? Şi cum rămâne cu insistența Marei că acest războinic era cumva lipsit de Forță sau, mai degrabă, fără legătură cu Forța? Nu avusese ea o experiență similară cu un altul, un *personaj problemă* dintr-un război civil?

— Cel cu care m-am luptat – Yomin Carr, începu ea, clătinând din nou din cap, nedumerită. Nu ştiu dacă sunt eu de vină, dacă boala asta a provocat nişte găuri în sensibilitatea mea la Forță, sau dacă este...

— La fel cum ai spus despre rebelul Rhommamoolian, Nom Anor, spuse Luke, iar Mara aprobă din cap.

— Nu am putut simți nimic, la niciunul dintre ei.

— Dar nu ai spus că Jaina şi Leia ți-au împărtăşit percepțiile despre Nom Anor?

— Sau poate că doar îmi citeau propriile defecte, zise Mara. Poate că proiectam ceva, un fel de scut al Forței peste Rhommamoolian chiar în timp ce încercam să îl citesc.

Luke lăsă lucrurile aşa, dar nu credea deloc acea explicație şi, după cum îşi dădea seama, nici Mara. Ceva foarte ciudat se petrecea aici, ceva mai important decât Belkadan sau decât rebelul Rhommamoolian, ceva care ar putea avea implicații chiar şi asupra bolii Marei. Putea să simtă asta.

Se întoarseră la unison, când auziră o voce în spatele lor. La început, crezură că era R2-D2, dar droidul era la locul lui, încă analizând multitudinea de fişiere descărcate. Vocea răsună din nou, dinspre dulapul închis, şi, deşi prima parte a discursului era prea confuză pentru a fi descifrată, atât Luke, cât şi Mara crezură că aud clar numele Carr.

Luke alergă la dulap şi îl deschise, apoi scoase geanta şi o aruncă pe podea.

Apoi sări, iar Mara strigă surprinsă şi îngrozită de capul fără trup care părea să fi înlocuit una dintre bilele de piele.

— *Torug bouke, Yomin Carr*, zise capul. Nici Luke, nici Mara nu recunoscuseră limba. *Dowin tu gu.*

— Nu e real, observă Mara, apropiindu-se şi chiar împingând puțin chestia pentru a o ridica. Deşi trăsăturile specifice ale capului nu semănau cu războinicul cu care se luptase recent, cicatricele şi tatuajele arătau asemănător.

Capul spuse ceva ce ei nu putură înțelege, buzele şi ochii mişcându-se ca şi

cum ar fi fost chiar cel care vorbea. O frază le atrase atenția, inflexiunea vocii părând să îi dea o mare importanță: *Praetorite Vong*. Când termină de vorbit, punga de piele se inversă brusc, întorcându-se în sine şi apărând din nou exact ca cealaltă.

— O înregistrare holografică, remarcă Mara, îndrăznind să împungă din nou lucrul aparent fără viață.

— Pentru Yomin Carr, spuse Luke. De la superiorul său, bănuiesc.

— Astea sunt dispozitive de comunicare, atunci, spuse Mara. Dar pentru cine?

— Ai reținut toate astea, R2? întrebă Luke, iar droidul scoase un bip afirmativ.

— Poți să traduci? întrebă Mara.

— *Ooo*, răspunse R2-D2 cu tristețe.

— 3PO îşi va da seama, insistă Luke. Odată ce R2 îi va transfera informațiile.

Mara aprobă din cap.

— *Praetorite Vong?* spuse Luke.

— Ce se întâmplă?

Luke nu avea niciun răspuns pentru asta.

— R2, ai aflat ceva despre activitatea spațială de lângă Belkadan? îl întrebă el pe droid.

R2-D2 fluieră şi scoase un sunet ca răspuns.

— Verifică graficele din ultimele zile, pentru navele care au sosit sau plecat, sugeră Luke.

R2-D2 fluieră şi emise din nou acelaşi sunet, iar de data aceasta Luke înțelese că droidul încerca să-i arate ceva. El şi Mara se apropiară de R2-D2 şi imediat o imagine apăru pe micul ecran de pe consola de lucru a droidului, o reluare a urmăririi de către *ExGal-4* a cometei care venise cu viteză mare din afara galaxiei.

Luke oftă şi se întrebă dacă nu cumva ar trebui să se întoarcă la Belkadan pentru a vedea dacă nu cumva le scăpaseră alte dovezi.

— Avansează rapid până la concluzie, îl instrui el pe R2-D2, iar ei urmară cursul cometei, prin sectoare, până când aceasta dispăru din peisaj.

R2-D2 le aduse la cunoştință determinările celor din *ExGal* cu privire la cursul ei: a patra planetă din sistemul Helska.

Luke şi Mara priviră totul neîncrezători, având prea multe de digerat, prea multe posibilități, şi niciuna dintre ele nu se potrivea într-un mod bun.

Luke îi spuse lui R2-D2 ce să caute, apoi se întoarse la scaunul de pilotaj împreună cu Mara şi stabiliră un curs către a patra planetă din sistemul Helska.

* * *

Gheața acelei de-a patra planete părea un mormânt pentru inima lui, un chin de frig veşnic, pentru Cavalerul Jedi. Miko stătea ghemuit în camera încălzită şi luminată de licheni, cu capul plecat între brațe, într-o încercare de meditație care nu venea, drumul spre eliberare fiind blocat de bariera amintirilor oribile.

Văzuse fălcile acelea, dintele ascuțit care mesteca şi simțise imensa putere a *yammoskului* copleşindu-l, batjocorindu-l pe el şi toată pregătirea lui Jedi.

Nimic din ce cunoscuse în toată viața lui nu l-ar fi putut pregăti pe Miko pentru tacticile şi tehnicile viclene ale *spărgătorului de minți* Yuuzhan Vong. În antrenamentul său, se confruntase cu partea întunecată a Forței, cu spectrul ororilor sale cele mai ascunse, dar chiar şi asta pălea pe lângă realitatea *yammoskului.*

De câte ori îi simulase execuția creatura oribilă? De câte ori fusese atras până la un fir de păr de acel dinte? Şi de fiecare dată, indiferent de logica care i-ar fi strigat altceva, nu putea decât să creadă că acesta va fi momentul morții sale.

Acea realitate nu deveni mai uşoară cu repetiția.

Şi mai rău: fiecare execuție simulată i se derula în minte de o mie de ori, iar fiecare dintre aceste amintiri părea aproape la fel de vie ca experiența reală. Nu putea dormi, abia reuşea să înghită suficientă mâncare pentru a se menține în viață.

De cealaltă parte a camerei, Danni privea totul neputincioasă, ştiind că Jediul era aproape gata să cedeze. Încercase totul pentru a-l alina, îl ținuse în brațe în timp ce el se zvârcolea în vise, îi oferise cuvinte de alinare şi umărul ei pe care să plângă. Dar ştia că nu conta. Aceşti războinici Yuuzhan Vong, oricine ar fi fost ei, deciseseră în mod clar – dintr-un motiv care îi scăpa lui Danni Quee –, că Miko, Cavalerul Jedi, *nu era demn*, aşa că aveau de gând să-l distrugă complet, mai întâi inima, apoi mintea şi în cele din urmă trupul.

Iar ea nu putea decât să privească.

Capitolul 17
Ultima postură de sfidare

Pământul se cutremura şi se rostogolea, iar un val mare de stânci sfărâmicioase se înălță spre ei, dărâmând o clădire în stradă. Anakin înclină speederul şi acceleră, trecând printre bucățile de piatră care cădeau şi ricoşau, trecând pe lângă oameni care țipau de groază şi durere. Câțiva soldați, gărzi ale Oraşului Sernpidal, stăteau la ieşirea nordică a punctului de control, făcându-i semn lui Anakin să încetinească.

El nu o făcu.

În afara oraşului, cutremurele erau şi mai violente. Un vânt puternic sufla acum, iar Anakin se temu că atmosfera însăşi se putea comprima din cauza tulburărilor provocate de coborârea lunii. Cunoştea calculele, ştia că mai aveau câteva ore înainte ca luna să se prăbuşească, dar trebuia să se întrebe dacă planeta va rezista atât de mult sau dacă dezastrele reziduale, cutremurele, vânturile violente sau mările învolburate nu vor distruge locul astfel încât, până la sosirea lunii, nu va mai fi nimic de ucis.

Acceleră speederul, punând motoarele la turație maximă, şi aproape că se simți din nou în centura de asteroizi, mişcându-se din instinct, anticipând în loc să reacționeze. Lângă el, bătrânul primar stătea liniştit, aparent confortabil, abia tresărind chiar şi în acele ocazii în care o piatră care sărea sau un val de pământ care se rostogolea aproape îi îngropa. Anakin abia se gândi la el, în afară de o inspecție rapidă, vizuală şi cu Forța, o inspecție care îi arătă că bătrânul era cu adevărat calm, că nu era o fațadă, că ajunsese să-şi accepte fără disperare soarta.

Cumva, Anakin se folosi de acel calm pentru a-şi păstra rece propria minte. Îşi verifică coordonatele pentru a se asigura că se afla în zona potrivită.

Dar ce căuta? O maşină gigantică? Un crucişător Interdictor, cu proiectoarele sale gravitaționale? Nu era niciunul în zonă. O crăpătură în suprafața planetei? Din nou, nimic, în afară de crăpăturile provocate de cutremure. Încetini speederul şi închise ochii, simțind senzațiile din jurul său, simțind calmul bătrânului, neliniştea planetei, care era trasă şi contorsionată de luna care se apropia cu repeziciune, frica creaturilor, raționale şi animale, o teroare palpabilă pe care tânărul Jedi aproape că o putea gusta. Privi mai adânc, tot mai adânc. Orice lucru care exercita puterea necesară pentru a se agăța de o lună nu putea fi invizibil pentru Forță.

Luna, acum enormă, apăru la orizont, rostogolindu-se pe cer. Vântul răbufni; pământul se umflă şi se rostogoli. Şi Anakin simți atracția, nu asupra sa, nici asupra cuiva anume, cu excepția acelei luni. Deschise ochii, deşi îşi păstrase mintea pe celelalte simțuri, şi acolo, în fața lui, *văzu* clar raza tractoare. Acceleră motorul speederului, trecând printr-o râpă dintre două culmi instabile, o mişcare care aproape că îl costă scump, deoarece un bolovan uriaş se prăbuşi chiar în spatele micului vehicul în timp ce trecea. Viteza era aliatul lor, pentru că stâncile de pe ambele părți se prăbuşeau rapid, dar pe măsură ce se apropiau de capătul văii înguste fură loviți de vânturi puternice, ca şi cum tot aerul ar fi fost stors. Anakin se

uită la lună şi văzu o coadă de foc care o urmărea – primul contact cu atmosfera.

— Abia ne mişcăm, comentă calm primarul.

Anakin se înclină într-o parte, urcând pe o potecă îngustă, încercând să ajungă în spatele unei falii din piatră şi fiind aproape să fie izbit de perete de o rafală deosebit de furioasă. Reuşi totuşi, intrând într-un canal îngust şi parcurgându-l pe toată lungimea, iar când ieşi afară, constată că vântul se diminuase suficient de mult încât să poată înainta din nou.

Ieşind din trecătoare, ajunseră pe un câmp larg şi pustiu, o întindere din piatră şi pământ, o depresiune în lanțul muntos. Anakin zări imediat craterul din mijlocul acelui câmp şi nu trebui să recurgă la Forță pentru a şti că aceea era sursa. Se apropie rapid, dar cu prudență, până la mai puțin de o duzină de metri, apoi opri speederul şi sări din el, alergând pe sol, fără să ştie la ce să se aştepte.

Craterul nu era mare, abia având câteva zeci de metri diametru, şi nici adânc, poate zece metri, iar în partea de jos se afla ceva ce semăna cu o inimă imensă, pulsând, de un roşu închis, cu țepi de un albastru intens în jurul ei. Anakin o studie, căutând o unitate de comandă sau vreo legătură cu o sursă de energie.

— Ce este? întrebă bătrânul când se alătură băiatului la marginea craterului.

Anakin se uită mai bine, folosind Forța, văzând chestia mai clar şi ajungând la concluzia neliniştitoare că nu numai că aceasta era cu siguranță sursa necazurilor lor, dar şi că era o creatură vie. Icnind, îşi scoase blasterul.

— Creatura aia aduce jos Dobido? întrebă neîncrezător bătrânul.

— Dă-te înapoi, îi spuse Anakin, ochind.

Bătrânul nu se mişcă, însă Anakin, atât de fascinat de acea formă de viață complet străină şi incontestabil de puternică, nu observă. Îndreptă blasterul şi trase.

Fulgerul de energie pătrunse în crater şi apoi... dispăru. Ca o lumânare în bătaia unui vânt puternic. Trase din nou şi din nou, dar proiectilele păreau să nu aibă niciun efect.

— Ce este? întrebă din nou bătrânul, mai hotărât.

— Urcă-te în speeder şi întoarce-te la tatăl meu, îi spuse Anakin, scoțând sabia de la centură.

— Cel urât sau cel mare şi păros? întrebă bătrânul.

Anakin îl ignoră şi mişcă un picior până la marginea craterului.

Apoi el şi bătrânul zburară, zdruncinați de o tresărire puternică şi bruscă a pământului. Tânărul Jedi se răsuci, pentru a vedea praful şi pietrele zburând din crater, într-o erupție vulcanică, aparent fără lavă.

Totul se termină brusc, iar Anakin se grăbi să se întoarcă, doar pentru a vedea o gaură adâncă, foarte adâncă în locul unde fusese creatura. Înțelese: creatura sesizase atacurile şi îşi inversase forța gravitațională, agățându-se probabil de miezul Sernpidalului, iar acum se afundase mult, mult mai jos. Ce trebuia să facă?

Un vuiet familiar îl făcu să-şi îndrepte privirea spre cer şi văzu *Şoimul Mileniului* coborând în picaj din munți. Ateriză rapid pe câmpia de pietriş din lateral, iar rampa de aterizare coborî aproape imediat, Han alergând spre fiul său şi mulți alți oameni, refugiați, îşi scoaseră capetele din *Şoim* pentru a vedea ce se întâmpla.

— Trebuie să ne întoarcem! strigă Han. Chewie organizează retragerea de pe planetă, dar abia avem suficiente nave!

— Creatura e acolo jos, răspunse Anakin, arătând spre crater. Este o ființă vie!

Han scutură din cap.

— Nu mai contează, răspunse el cu o răsucire ironică a buzelor, iar Anakin înțelese.

Pentru Sernpidal, era prea târziu. Chiar dacă reuşeau cumva să ucidă această creatură sau să-i oprească raza tractoare, orbita lui Dobido era pierdută, iar luna avea să se prăbuşească.

— Fiecare secundă înseamnă că moartea cuiva, comentă Han, iar Anakin sprintă spre rampă.

Bătrânul, însă, nu îl urmă; în schimb, se întoarse spre marginea craterului.

— Trebuie cel puțin să mă asigur că acest diavol nu scapă pentru a distruge o altă lume, răspunse el, zâmbind, apoi îşi deschise mantia şi scoase un tub lung de un metru. Detonator termic, spuse el. Ar trebui să plecați.

— Eşti nebun, începu Han să spună, dar bătrânul, primarul oraşului Sernpidal, pur şi simplu trecu peste marginea craterului şi sări calm în groapă.

Şoimul abia se îndepărtase când detonatorul explodă, ridicând tone şi tone de pământ într-un nor gigantic sub formă de ciupercă deasupra câmpiei de pietriş.

— Ciudat bătrân, mormăi Han uimit.

Anakin privi pe fereastră, înapoi spre zona craterului inițial. Nu mai simțea nicio atracție din partea creaturii extraterestre.

— A ucis-o, îl informă el pe tatăl său.

Han aprobă din cap. Bătrânul nu le câştigase niciun minut de timp, nu salvase deloc Sernpidal, dar totuşi, amândoi înțelegeau că făcuse ceva cu adevărat meritoriu şi eroic.

* * *

Pentru Prefectul Da'Gara, acesta era momentul de spiritualitate supremă, glorie, şi onoare, întruchiparea scopului său, răsplata eforturilor sale, cea mai binevenită sarcină. Stătea singur pe un piedestal în fața *yammoskului*, ochii masivi ai creaturii fixându-l. Cântând rugăciunile potrivite către *Yun-Yammka*, îşi ridică mâna pentru a atinge uşor creatura între acei ochi, de-a lungul unei uriaşe vene albastre pulsând – punctul de transfer. Apoi se uniră într-un singur trup, conştiința *yammoskului* copleşind-o pe cea a lui Da'Gara. Prefectul simți puterea de legatură a coordonatorului de război, scopul existenței sale şi, prin energiile sale sensibile, simți acea forță comună care era forța sa de intervenție, *Praetorite Vong.*

Da'Gara se cufundă mai adânc în *yammosk*, îi împărtăşi sentimentele în timp ce acesta i le reda pe ale sale, iar ei ştiură că gândeau la fel. Era timpul să se extindă, să se dezvolte şi să înceapă să consume întinderi vaste din galaxie.

Dar mai întâi, trebuiau să atragă o parte din duşmanii lor, să distrugă navele de război ale Noii Republici pe un câmp de luptă Yuuzhan Vong, unde controlul şi coordonarea *yammoskului* erau complete.

Prefectul părăsi reuniunea deopotrivă exaltat şi epuizat, secătuit fizic, dar încărcat emoțional. Se îndreptă direct spre camerele sale private, la *villipiul* lui Yomin Carr, dar apoi se răzgândi şi deschise contactul cu Nom Anor în schimb.

Executorul răspunse imediat.

— Ne extindem începând din această zi, spuse Da'Gara.

— Mergi însoțit de glorie şi victorie, răspunse Nom Anor. Mori ca un războinic.

Da'Gara luă poziție de drepți.

— Nu-i vom dezonora pe Yuuzhan Vong, răspunse el, din nou răspunsul potrivit. Sernpidal moare în această zi.

— Şi poporul ei?

— Mulţi încearcă să fugă, iar acolo, războinicii noştri îşi vor găsi următoarea provocare, răspunse Da'Gara. Coordonatorul de război a trimis patru grupuri de luptă complete pentru interceptare şi urmărire. Vor permite convoiului de refugiaţi să îi conducă la următoarea planetă în linie şi acolo vor începe războiul deschis.

— *Do-ro'ik vong pratte*, rosti Nom Anor.

Da'Gara îşi trase răsuflarea la proclamaţia îndrăzneaţă. *Do-ro'ik vong pratte* era strigătul de război Yuuzhan Vong, îndemnul la ferocitate dezlănţuită, eliberarea absolută a celor mai de bază emoţii războinice. Sub o astfel de comandă, războinicii Yuuzhan Vong deveneau cei mai puri ucigaşi, vânători aflaţi la ultimii paşi ai urmăririi.

— *Do-ro'ik vong pratte*, aprobă Da'Gara. Şi vai de duşmanii noştri.

* * *

Până când Han aduse *Şoimul* înapoi în Oraşul Sernpidal, zona de andocare dispăruse, sfărâmată de cutremurele uriaşe, având toate zidurile aplatizate. Câţiva oameni alergau de colo-colo, ţipând, alţi câţiva rămâneau prosternaţi pe străzi, rugându-se la Tosi-karu. Dar cei mai mulţi fuseseră strânşi, iar zeci de nave, de la monoposturi, înghesuite inevitabil cu doi oameni, până la cargoboturi, pluteau în aer, pregătindu-se să zboare.

Han îl zări aproape imediat pe Chewie, Wookieeul fluturând un braţ lung şi ţinând sub celălalt doi copii.

— Ajută-l, îl instrui el pe fiul său, iar Anakin plecă în grabă, strecurându-se prin mulţimea care umplea *Şoimul*, spre rampa inferioară. Han aduse încet nava jos, compensând vântul puternic. Grăbeşte-te, grăbeşte-te, murmură el pentru sine.

Peste tot zburau resturi şi numai norocul îi împiedicase pe Chewie şi pe copiii aceia să fie măturaţi de ele. Coborî *Şoimul* mai jos, la câţiva metri de sol, şi trecu peste poziţia lui Chewbacca.

— Copiii sunt înăuntru, strigă Anakin prin interfon. Îl aduc pe Chewie acum.

O explozie zgudui oraşul, la câteva străzi distanţă de *Şoim*, iar o navetă mică începu să se ridice deasupra rămăşiţelor unui zid, dar se opri imediat şi dispăru din peisaj. Han lovi cu pumnul în consolă.

— L-ai prins, puştiule? îi strigă el fiului său.

— Chewie se îndreaptă spre nava aceea, îi răspunse Anakin. Mă duc şi eu. Ne întâlnim acolo.

Chiar când Anakin termină, Han îl văzu pe Chewie alergând pe sub *Şoim*, scoţându-şi aruncătorul de săgeţi în timp ce fugea.

* * *

Anakin venea imediat după el, câştigând teren în timp ce Chewie încetinea pentru a face o gaură în zidul dintre ei şi naveta prăbuşită.

— Trebuie să curăţăm zona, strigă Anakin când trecu prin zid, pentru a găsi partea din spate a navetei îngropată sub o grămadă de resturi prea dense în jurul

singurului motor ionic pentru ca nava să îndrăznească să rişte o decolare.

Chewie se năpusti drept înăuntru, trăgând cu arcul, decupând bucățile mai mari. Cu un braț puternic înşfăca bucățile şi le trimitea zburând deoparte.

— Grăbeşte-te! se auzi un strigăt dinspre rampa deschisă pe partea laterală a navetei, o femeie stând înăuntru. Am o navă plină. O să murim cu toții.

Anakin studie grămada şi progresul Wookieeului. Auzea motoarele *Şoimului* zumzăind în timp ce nava plutea deasupra zidului din spatele lui şi, pentru o clipă, se gândi să-l instruiască pe tatăl său să vaporizeze acea grămadă de moloz cu tunurile laser, aşa cum încerca Chewie să facă cu arma sa. Înlătură planul improbabil şi utiliză în schimb o altă sursă de energie, o sursă interioară, întinzându-se mental spre dărâmături şi folosind Forța pentru a le ridica, bucată cu bucată. Un alt cutremur zgudui oraşul, luna făcându-şi apariția la orizontul estic, părând mult mai mare decât la ultima sa trecere şi, de data asta, cu o dâră uriaşă de foc în jurul ei. Imediat, vântul se înteți la proporții asurzitoare.

Dar Anakin îşi păstră calmul şi lucră metodic la grămadă. Wookieeul răcni aprobator şi ajută cât putea cu metodele lui convenționale şi, în curând, Chewie se dădu înapoi, strigându-i femeii dinăuntru urlete puternice şi urgente.

— Decolează! strigă Anakin către femeie, traducând cuvintele Wookieeului. Pleacă repede!

El şi Chewie căzură pe spate în timp ce naveta accelera motoarele, înălțându-se doar o duzină de metri înainte să fie spulberată de o rafală uriaşă de vânt care lovi din plin zona şi îi făcu pe Anakin şi Chewie să se dea de-a rostogolul. Puternicul *Şoim* rezistă, totuşi, şi rampa de aterizare inferioară fu coborâtă, cu Han cocoțat pe ea, întinzând mâna către fiul şi partenerul său.

— Haideți! strigă el. Se va termina repede!

Chewie luptă cu putere împotriva vântului, reuşind să facă unele progrese, iar apoi Anakin ajunse lângă el, plutind practic de pe sol şi trăgându-l cu puterea Forței. Un scâncet mic şi jalnic le răsună în urechi. Amândoi se uitară în jur, identificând sursa, zărind nişte ochi mari care se uitau la ei de sub un perete pe jumătate îngropat. Brusc, Anakin îi dădu drumul lui Chewie şi îşi schimbă cursul, iar Wookieeul, aruncând doar o privire rapidă către Han, îl urmă.

— Întoarce-te la navă, îi ordonă Anakin, țipând din toți plămânii.

Chiar şi aşa, vocea lui abia se auzea peste vântul care urla.

Chewie mârâi şi îşi scutură capul păros.

— Atunci voi folosi Forța ca să ne aducem pe amândoi înapoi, spuse Anakin. Un alt strigăt jalnic se înălță spre ei. Şi pe oricine e acolo dedesubt!

Se apucară să lucreze cu frenezie la peretele despărțitor, aruncând resturile cu forța fizică şi psihică, iar apoi Chewie băgă mâna şi scoase un băiețel, aproape un copil mic. Împreună, cei trei se întoarseră spre *Şoim*, luptându-se pe măsură ce furtuna se întețea, pământul se ridica şi se sfărâma, iar vântul năprasnic se întețea, motoarele puternice ale *Şoimului* străduindu-se să mențină poziția navei.

Erau aproape, atât de aproape încât Han aproape că putea să apuce mâna întinsă a lui Anakin, când un baraj de dărâmături trecu pe lângă ei. Chewie rezistă şi se întoarse cu corpul său puternic pentru a-l proteja pe micuț, însă o bucată de piatră îl lovi în cap pe Anakin, luându-i concentrarea şi aruncându-l departe într-o căzătură rostogolită şi zdruncinată.

Ochii lui Han se măriră de groază; Chewie îl împinse pe micuț în brațele lui

Han înainte ca acesta să poată începe să se mişte, apoi Wookieeul se întoarse şi pe jumătate alergă, pe jumătate călări vântul pentru a ajunge acolo unde era Anakin prăbuşit. Han dădu drumul micuţului şi se grăbi să se întoarcă la carlingă, ştiind că cei doi nu se vor mai putea întoarce la *Şoim* din cauza furtunii tot mai puternice.

Aduse *Şoimul* rapid, dar sigur, deplasându-l către locul respectiv chiar în timp ce Chewie îl ridica pe Anakin în braţe. Han blocă nava pe poziţie şi se repezi înapoi la rampa de aterizare, dându-i la o parte pe cei care se poziţionaseră ca să ajute. Dar *Şoimul* nu-şi mai putea menţine poziţia acum, plutind în sus şi în lateral – sau poate că solul se deplasa în jos şi în lateral –, motoarele navei urlând în semn de protest.

— Chewie! strigă el, agăţându-se de rampă în acel moment.

Mai mulţi alţii se înghesuiseră în jurul lui Han, ţinându-l de picioare. Se întinse disperat după Wookiee, dar *Şoimul* era prea sus.

Chewbacca îi aruncă prietenului său o privire resemnată şi mulţumită, apoi îl aruncă pe Anakin în braţele lui Han. Pământul se rostogoli şi se cutremură şi, dintr-o dată, Chewie era departe, foarte departe. Han îl puse pe Anakin pe podea chiar înăuntru, iar băiatul deveni din nou conştient şi se zbătu să se ridice în picioare, în timp ce tatăl său se grăbea să se întoarcă în carlingă.

Han lucră cu furie la comenzi, întorcând *Şoimul*, învârtindu-se pe lângă clădiri. Comunicatoarele răsunau de strigătele frenetice ale altor nave, unele care se îndepărtau, altele care nu ştiau încotro să se îndrepte. Han le ignoră pe toate, concentrat în întregime pe găsirea prietenului său Wookiee pierdut.

Anakin veni lângă el, căzând pe scaunul lui Chewie.

— Unde este? strigă Han.

Anakin respiră adânc, calmându-se. Îl cunoştea pe Chewie atât de bine – era sigur că îşi putea găsi prietenul cu ajutorul Forţei. Şi îl găsi.

— La stânga, strigă el.

Han întoarse nava.

— După colţul ăla! strigă Anakin.

— Preia-o! îi spuse Han, iar el se întoarse în fugă la rampa de aterizare. Du-mă la el!

Anakin lucră furios la comenzi, nava vibrând atât de violent, încât credea că se va dezmembra. O întoarse pe o parte ca să coboare pe o alee şi se strecură în picaj pe lângă o altă clădire instabilă.

— O, nu, răsuflă el, pentru că Chewie se afla acolo, cu spatele la *Şoim*, iar în faţa Wookieeului, Dobido cobora în viteză, în flăcări.

— Mai aproape! se auzi vocea lui Han.

Chewie se întoarse şi făcu un pas spre Han şi *Şoim*, apoi o rafală uriaşă de vânt fierbinte îl izbi, aruncându-l la pământ, şi dărâmând clădiri. O grămadă de moloz se prăvăli peste *Şoim* – scuturile navei gemând în semn de protest –, ridicând botul navei sus, tot mai sus.

Anakin o readuse la nivel, începu să o întoarcă pentru a-l găsi pe Wookiee, dar văzu în schimb, în toată gloria ei devastatoare, ultima coborâre a lui Dobido, sosirea lui Tosi-karu, pentru acei băştinaşi credincioşi care încă se rugau pe străzile ruinate.

Nu mai aveau timp. Anakin ştiu asta imediat. Dacă se întorcea după Chewie, dacă făcea altceva decât să o ducă direct sus, explozia lunii care se prăbuşea ar fi făcut *Şoimul* bucăţi. Auzi strigătul de implorare al tatălui său să-l ducă înapoi la Chewie, dar îndreptă *Şoimul Mileniului* spre cer şi apăsă acceleraţia.

Han văzu totul.

Chewie îşi recăpătă echilibrul, zdrobit şi însângerat, se ridică în picioare pe o grămadă de moloz şi înfruntă luna care cobora cu brațele ridicate şi un răget sfidător. Scena se îndepărtă rapid, dar Han îşi ținu ochii fixați pe loc, întipărind în conştiința sa acea imagine a ultimelor clipe din viața prietenului său. Şi apoi văzu începutul cataclismului final, când Dobido se izbi de oraş.

Rampa de aterizare se ridică brusc, blocându-se în loc – Han ştiu că era opera fiului său – şi apoi *Şoimul* se învârti în timp ce unda de şoc îl lovea.

Han nici măcar nu băga în seamă pericolul pentru el şi ceilalți, nici măcar pentru fiul său în acel moment critic. Se gândea doar la Chewie, la acea ultimă imagine tragică: Wookieeul strângându-şi pumnul în fața inamicului măreț şi imbatabil. O ultimă postură de sfidare, potrivită dar care nu făcea nimic pentru a şterge lacrima care rupea inima lui Han.

Capitolul 18
Pregătirea furtunii

— Menține o orbită înaltă, îi spuse Luke Marei în timp ce stătea în carlinga X-interceptorului său, mica navă de luptă care se odihnea în compartimentul din spate al *Sabiei de Jad*. Dacă voi avea probleme, voi sări la viteza luminii pentru a ieşi de acolo şi mă aştept ca şi tu să faci la fel.

— Imediat în spatele tău, îl asigură Mara, vocea ei încă având o parte din tensiunea calvarului lor de pe Belkadan.

— Chiar în fața mea, rectifică Luke.

Îşi putu imagina rânjetul ironic al soției sale când auzea acea comandă pentru a zecea oară în ultima oră. Cei doi intraseră în sistemul Helska discret, folosind soarele ca barieră vizuală şi de urmărire în apropierea lor de a patra planetă. Nu aveau nicio idee despre ce se putea întâmpla aici, dacă războinicul pe care Mara îl ucisese pe Belkadan putea avea legătură cu ceea ce trecuse prin frontiera galactică pentru a se ciocni de a patra planetă, dacă ceea ce aproape că distrusese Belkadan emana din acest loc. Poate că totul fusese o coincidență, reperarea fiind urmată de distrugerea Belkadanului. Poate că Yomin Carr devenise deranjat de aceeaşi metamorfoză care păruse să afecteze copacii de pe planeta condamnată.

Luke nu credea aşa. Simțea ceva aici, ceva profund şi periculos, ca o rezonanță în țesătura Forței însăşi. Aşa cum o boală ciudată şi periculoasă pătrunsese în Mara, se temu că o astfel de boală pătrunsese şi în galaxie şi nu exista decât o singură cale de a afla. În sprijinul acestei idei erau mingile de piele pe care le aduseseră de pe Belkadan. Cineva – ceva – încercase să comunice cu Yomin Carr, folosind o limbă pe care nici Luke, nici Mara nu o mai auziseră până atunci şi pe care R2-D2 nu putea nici măcar să înceapă să o traducă.

Totuşi, Luke credea C-3PO avea să o înțeleagă, pentru că droidul de protocol era programat cu toate limbile cunoscute, chiar arhaice şi nefolosite, din galaxie. Acest gând îl făcu pe Luke să tresară, pentru că, date fiind informațiile pe care le obținuseră despre Belkadan, puteau fi siguri că acea limbă era din galaxia lor?

Chiar dacă nu era, Luke era convins că C-3PO avea să o înțeleagă.

—Desprinde-o, R2, îi spuse el astromecului din spatele său.

R2-D2 introduse în X-interceptor codurile corespunzătoare care fură transmise către *Sabia de Jad*, iar aripa din spate a navei se deschise ca lama unei foarfece. O clipă mai târziu, X-interceptorul alunecă uşor în spațiul gol, plutind în spatele *Sabiei de Jad* şi, de îndată ce între ei se lăsă suficient spațiu, Luke coborî în picaj în jurul navei şi trecu cu viteză pe lângă ea, salutând-o pe Mara. Se hotărâseră ca el să meargă pe cea de-a patra planetă cu agilul X-interceptor, în timp ce Mara avea rolul de recunoaştere pe rază mai largă şi de a asigura focul de acoperire, dacă era nevoie.

Aripile stratificate ale X-interceptorului erau acum închise, dându-i aspectul unei nave de luptă cu două aripi. Luke efectuă o verificare rapidă a tuturor sistemelor, apoi o apelă din nou pe Mara, oferindu-i coordonatele pentru cursa sa.

Apoi se îndreptă direct spre soarele Helskan, aşa cum se înțeleseseră.

— Ai localizat planeta aia? îl întrebă el pe R2-D2.

Fluierăturile de răspuns ale droidului păreau mai mult enervate decât afirmative, iar Luke, în ciuda temerilor sale, reuşi să zâmbească.

— Anunță-mă când te încingi prea tare, spuse el şi acceleră un pic mai mult, viteza crescând, de asemenea, din cauza atracției gravitaționale a soarelui arzător.

Luke simți apăsarea pe pieptul său şi ridică la 99 la sută compensatorul inerțial. În ecranul său, soarele creştea tot mai mult, dar el ştia ce face şi avea încredere deplină în abilitățile de navigație ale lui R2-D2.

Pe măsură ce se apropiau, temperatura fuzelajului şi plângerile lui R2-D2 începură să se intensifice dramatic, Luke viră la dreapta şi ocoli soarele pe o orbită apropiată, apoi se îndreptă cu o viteză uriaşă pe coordonatele indicate de R2-D2, o linie aproape dreaptă spre cea de-a patra planetă, o linie care urma să țină soarele chiar în spatele X-interceptorului pe tot drumul. Dacă existau inamici pe a patra planetă, era posibil ca aceştia să nu detecteze imediat apropierea lui – şi acea apropiere, având în vedere creşterea extraordinară de viteză pe care le-o oferea gravitația soarelui, ar fi fost rapidă. În doar câteva clipe, Luke reperă planeta, crescând de la o pată, la dimensiunea unui pumn, pentru a-i umple apoi ecranul. Se îndreptă din nou spre dreapta, intrând pe orbită, coborând şi iar coborând, până acolo de unde putea examina vizual suprafața înghețată a planetei.

Simțea în jurul lui un câmp energetic. Simțea furnicăturile la rădăcina părului, le putea auzi în vibrațiile sistemului său de comunicații şi le putea vedea în liniile neclare care se desprindeau de pe toate panourile de instrumente. R2-D2 fluieră ceva către el, dar şi acel sunet se destrămă printre interferențele energetice. Luke îşi închise majoritatea instrumentelor, zburând după ochi şi instinct, şi coborî şi mai mult. Parcursese deja prima orbită completă, cu toate că viteza îi scădea rapid, aşa că această a doua rundă promitea să îi dezvăluie mai multe.

— Luke, se auzi o pocnitură, vocea Marei. Ea continuă să vorbească, însă doar câteva cuvinte răzbăteau. Există... partea din spate... puncte.

— Redă mesajul în interior, îl instrui el pe R2-D2. Filtrează statica şi încearcă să înțelegi ce spune.

Coborî X-interceptorul şi mai jos, trecând pe lângă suprafață, folosindu-şi ochii şi mintea pentru a încerca să-şi dea seama ce se putea întâmpla aici. Ştia că ceva era cu siguranță în neregulă – simțea asta. Avea un sentiment persistent de pericol. Şi apoi îl lovi, o tresărire bruscă care scufundă botul X-interceptorului său şi trăgea de navă ca şi cum ar fi intrat brusc în apă. În spatele lui, R2-D2 țipă şi toate celelalte instrumente ale lui Luke, în special comenzile de asistare a navigației, se opriră pur şi simplu. Iar suprafața înghețată şi stearpă păru să se ridice în întâmpinarea lui.

* * *

Se îndepărtau şchiopătând de Sernpidal, un şir de cargoboturi şi navete şi orice alt tip de navă care putea fi găsită pe Inelul Exterior, un şir de refugiați îngroziți, de bărbați şi femei care tocmai îşi văzuseră căminele distruse, care tocmai îşi pierduseră familiile şi prietenii în urma unei tragedii atât de inexplicabile şi devastatoare, încât pur şi simplu nu puteau nici măcar să înceapă să o înțeleagă.

În spatele lor, Sernpidal, o sferă moartă care se învârtea, cu atmosfera sfâşiată, îşi continua orbita, cu un curs modificat acum de puterea impactului şi de norul

imens de pe o parte a planetei – o vânătaie clară. Sernpidal era un *obiect* mort, inconştient de durerea şi distrugerile provocate. Avea să treacă peste eoni, lipsită de viaţă.

Han Solo privea îndelung spre planeta şubredă, ochii lui înregistrând adevărul pe care inima lui nu-l putea exprima.

— Avem o sută unsprezece nave în convoi, spuse Anakin, venind nervos în spatele tatălui său, neştiind prea bine ce să spună sau să facă, dacă să-l îmbrăţişeze pe Han sau să fugă de el.

Han se întoarse spre fiul său cel mic, cu faţa albă, ca şi cum nu ar fi auzit.

— O sută unsprezece..., începu Anakin să repete.

— L-ai părăsit, spuse Han liniştit, calm.

Acuzaţia îl lovi pe Anakin la fel de tare ca orice pumn. Băiatul bâlbâi câteva replici; îi venea să strige la tatăl său pentru că spusese aşa ceva. El salvase *Şoimul Mileniului* şi zecile de oameni înghesuiţi la bordul lui.

— Trebuia să plecăm de acolo, reuşi el să răspundă în cele din urmă. Luna cobora...

— L-ai părăsit, repetă Han, mai tăios.

Anakin înghiţi în sec în faţa acelei priviri. Nu i se dăduse de ales pe Sernpidal, îşi reaminti el, şi cu siguranţă tatăl său trebuia să ştie asta în mod logic. Erau prea departe de Chewie, cu luna prea aproape şi căzând repede. Nu aveau cum să fi ajuns la Chewie şi să-l ia la bord. Anakin dorea să spună toate astea, dorea să se repeadă să ia jurnalele de bord ale incidentului, sigur că acestea îi vor susţine raţionamentul.

Dar nu putea. Nu putea să dea niciun răspuns, decât să se uite neputincios la realitatea celei mai deznădăjduite şi goale expresii pe care o văzuse vreodată pe chipul tatălui său. Tatăl său fusese întotdeauna eroul, marele Han Solo. Tatăl său fusese întotdeauna puterea şi răspunsul său. Şi acum...

Acum... marele Han Solo părea ceva jalnic, distrus, o cochilie goală.

— L-ai părăsit, spuse Han din nou şi, deşi tonul său redevenise liniştit şi calm, a treia oară când rostise acuzaţia, fără elementul surpriză, îl lovi pe Anakin şi mai tare. Te-ai întors şi ai fugit în timp ce Chewie a rămas pe loc şi a murit.

— Nu puteam..., începu Anakin să răspundă, dar acum îşi muşca buza şi clipea pentru a-şi reprima lacrimile.

— Chewie, care tocmai făcuse totul ca să te salveze, spuse Han cu un mârâit, înfigându-şi degetul în pieptul lui Anakin. L-ai părăsit!

Anakin se întoarse şi plecă în fugă. Han se uită în jur, ca şi cum ar fi fost conştient abia atunci de faptul că o duzină de ochi fuseseră tot timpul asupra lui şi a fiului său. Fără să le ofere mai mult decât o privire încruntată drept explicaţie, se întoarse furtunos pe puntea *Şoimului* şi îşi luă locul pe scaun.

Cât de singur se simţi când se întoarse şi văzu scaunul gol de lângă el.

* * *

— R2, ce este? strigă Luke, X-interceptorul său coborând în spirală.

Dar droidul nu avea niciun răspuns. Luke activă din nou senzorii, dar nu înregistrau nicio rază tractoare, nicio posibilă sursă de energie. Îşi găsi un nivel de calm şi luciditate, calculând timpul care îi mai rămăsese. Vocea frenetică a Marei se auzea prin comunicator, dar era prea fragmentată şi Luke închise pur şi simplu

aparatul. Observă o umflătură pe suprafaţa altfel netedă a planetei, dar nu avu timp să investigheze mai mult.

Întoarse X-interceptorul în sus şi acceleră la maxim, mergând frontal împotriva atracţiei, mai mult pentru a încerca să determine puterea fasciculului decât cu speranţa de a se desprinde de el. Spre surprinderea lui, făcu unele progrese.

— Ridică scuturile la maxim, îi ordonă Luke lui R2-D2 imediat ce înţelese că nu putea spera să se elibereze cu puterea pură.

Scuturile se ridicară şi aproape instantaneu fură îndepărtate – dar în acel moment, ca şi cum raza s-ar fi concentrat brusc doar asupra scuturilor şi nu asupra X-interceptorului, nava lui Luke zbură în sus. Însă nu scăpă – fasciculul revenind asupra ei într-o clipă, apucând-o cu putere, iar costul energetic al ridicării acelor scuturi fu foarte solicitant pentru motoare. Atât de mult încât Luke deduse rapid că nu mai putea îndrăzni să încerce tactica asta decât încă o dată.

Dar acum avea un plan.

Cu R2-D2 ţipând în semn de protest, Luke întoarse X-interceptorul, cu botul în jos, şi menţinu acceleraţia la maxim. Planeta se grăbi să îi înghită.

— Pregăteşte scuturile, îi ordonă Luke droidului.

R2-D2 bipăi şi se văită în semn de protest.

— Fă-o, spuse Luke.

Căută sursa, dar nu reuşi să vadă nimic, nu putea să citească nimic pe instrumentele sale. Totuşi, îşi putea da seama unde era, pentru că era evident că îl trăgea direct spre ea. Eliberă acceleraţia, inversând puterea motoarelor, sperând că schimbarea bruscă îi va oferi suficient timp, şi îşi goli cele trei bancuri de trei torpile protonice. Nouă rachete se năpustiră în faţa lui.

Acestea loviră puternic banchiza de gheaţă, una după alta, cu X-interceptorul năpustindu-se chiar în spatele lor.

— Scuturile acum! strigă Luke şi trase cu putere de manşă, stabilizându-se în afara prapastiei şi apăsând acceleraţia la maxim.

X-interceptorul tremură din cauza şocurilor provocate de exploziile torpilelor, din cauza fasciculului tractor care sfâşia din nou scuturile, dar Luke miză pe faptul că fasciculul era concentrat şi avusese dreptate, căci nava ieşi în viteză din atracţie, desprinzându-se şi fugind, abia la douăzeci de metri deasupra suprafeţei îngheţate.

— Verifică pagubele, comandă Luke.

Făcu cale întoarsă, lăsând departe zona devastată, în caz că sursa acelei raze diabolice rămânea, şi se îndreptă spre movila pe care o zărise. Ştiu instinctiv că nu era un munte normal, iar când cercetă mai adânc cu ajutorul simţurilor sale, se lovi de un zid, un spaţiu gol în Forţă. Apăsă pe comunicator în speranţa că Mara, din punctul ei înalt de observaţie, îi putea oferi nişte informaţii, dar apoi văzu că marginea planetei de dincolo de structură se anima cu pete zburătoare care nu puteau fi decât nave. Se apropie de movilă şi se întoarse să o ocolească, pornindu-şi repulsoarele pentru a se îndepărta de ea. Se întoarse, se răsuci, forţele G apăsându-i faţa în lateral, la 180 de grade şi apoi în sus, la acceleraţie maximă. Atunci înţelese pentru prima dată ce efect avusese manevra sa de evitare a fasciculului tractor.

Motorul din dreapta scuipă şi muri, iar când încercă să-şi închidă din nou aripile pentru zborul în spaţiu, le găsi blocate în poziţie. Şi petele păreau tot mai mari acum, apropiindu-se rapid, iar el rămăsese fără torpile.

* * *

Mă întorc, îşi spuse Han. *Chewie a găsit o modalitate de a părăsi planeta.*

Logic, părea imposibil. Han îl văzuse pe Wookiee stând hotărât, luna coborând, şi nu exista nicio îndoială că Sernpidal însăşi murise doar o clipă mai târziu. Dar logica nu îşi avea locul aici, în tumultul emoţional al lui Han.

Chewie a scăpat, cumva, îşi tot repeta el, şi chiar credea asta.

Chemă următoarea navă din lungul şir, un cargobot, şi îi oferi coordonatele pentru Dubrillion, apoi întoarse cu putere *Şoimul*, îndreptându-se spre Sernpidal, întorcându-se după Chewie.

— ...avem nevoie de ajutor! veni un apel de ajutor, strigând pe toate canalele de la una dintre navele convoiului înainte ca Han să fi parcurs măcar jumătate din manevră. Acum! strigă pilotul navei. Vin încoace! Insecte uriaşe!

Han mârâi şi mormăi un şuvoi de înjurături, dar nu putea ignora acel apel, aşa că găsi coordonatele apelului şi puse *Şoimul* pe curs spre nava care îl apela, o navetă aflată mult mai în spate în linie şi în lateral.

— *Insecte*, mormăi el sarcastic, dar chiar în timp ce rostea acel cuvânt, scepticismul îi dispăru în faţa a ceea ce ochii îi arătau clar.

Insecte. Unele mari, creaturi uriaşe, care străpungeau învelişul din aliaj de titan al navetei la fel de uşor ca şi cum ar fi fost pământ moale.

— Breşă! Pătrund! se auzi strigătul disperat din navă.

Han aduse *Şoimul* în viteză, îşi ridică scuturile la maxim şi chiar trase o lovitură cu tunul laser din faţă, spulberând o insectă plutitoare într-un milion de bucăţi. Cu toate astea, nu prea mai putea face nimic pentru naveta condamnată. Văzu o pereche de insecte cum se năpusteau asupra motoarelor ionice şi încercă să strige un avertisment pentru evacuare. Tot ce recepţionă înapoi fură sunete şi strigăte de luptă care se uniseră în interiorul fuzelajului navetei. Şi apoi... naveta explodă, dispărând într-un nor de scântei şi flăcări.

Han zbură cu *Şoimul* prin toată zona, căutând orice duşman rămas. Apelă convoiul şi stabili o linie deschisă de comunicare, un sistem de legătură, astfel încât fiecare navă să rămână în contact permanent cu cel puţin alte două. Le ordonase să strângă rândurile şi le mişcă cu toată viteza, cât de repede putea nava cea mai lentă din şir. Apoi trebui să decidă. Inima lui tânjea după Sernpidal, după Chewbacca, dar cum putea să-i abandoneze pe aceşti oameni neajutoraţi acum, când un inamic atât de ciudat părea să fie în regiune?

Instrumentele lui Han observară o altă navă aflată la mare distanţă şi care nu se mişca foarte repede. Era prea departe pentru a putea identifica tipul sau semnalul de recunoaştere. Gândindu-se că dacă el o putea vedea, atunci cu siguranţă şi ea putea vedea convoiul, deschise un canal către ea, apelând-o. Nu primi niciun răspuns. Han apelă din nou, apoi îşi supuse comunicatorul unei căutări pe toate frecvenţele.

— Kyp... avarii... ajutor, se auzi răspunsul la apel.

Han răspunse, ghicind după sunetul familiar al vocii că venea de la Kyp Durron, iar acelaşi mesaj se reluă iar şi iar. Înţelesese că fusese înregistrat şi pus pe modul automat de trimitere, şi se temu că Kyp Durron ar putea fi deja mort.

Han apelă nava principală din convoi.

— Aveţi nava aia pe instrumentele voastre?

— Afirmativ, veni răspunsul. Şi recepționăm apelul de ajutor, probabil pus pe automat.

— Da, şi eu l-am primit, spuse Han. Păstrați linia şi cursul. Pune câteva nave mai rapide să supravegheze ambele flancuri. Şi luați aminte la insecte.

— Asta a pățit *Juliupper*? veni răspunsul, referindu-se la naveta care tocmai explodase.

— Nişte insecte, spuse Han din nou. Mă duc după cealaltă navă – cred că e a unui prieten de-al meu. Rămâi pe poziție şi mă voi întoarce cât de curând.

Opri comunicatorul extern, apoi, după o clipă de pauză, porni sistemul intern al navei. Stătu şi se uită la el pentru o lungă, lungă perioadă de timp, apoi oftă.

— Anakin, strigă el. Mi-ar prinde bine un copilot aici.

Câteva clipe mai târziu, fiul său intră timid în camera de pilotaj şi se strecură liniştit în scaunul de lângă el.

— Avem un apel de urgență, explică Han, pe un ton rece şi calm, care nu oferea niciun indiciu dacă era vorba de vreo iertare sau dacă interacțiunea era doar pragmatism. Cred că e Kyp. A intrat într-un fel de necaz. Poate cu insectele alea.

Anakin se uită mirat la el.

— Dacă ai fi fost aici, le-ai fi văzut, răspunse Han, cuvintele sale, la fel ca şi tonul, amintindu-i fiului său că accesele sale copilăreşti de furie costaseră *Şoimul* un copilot, în ultima oră.

Anakin îşi dori să riposteze, să-i spună din nou tatălui său că zburase de pe Sernpidal pentru a salva *Şoimul*, că nu mai avuseseră timp, că nu ar fi putut face nimic pentru a-l salva pe Chewbacca. Chiar şi pentru hotărâtul Anakin, acele cuvinte părură într-adevăr goale în lumina realității, în lumina faptului că Chewie dispăruse, era mort, şi că Wookieeul murise salvându-l.

Povara acelui adevăr îngrozitor îl făcu să plece capul.

* * *

Lui Luke nu-i luă prea mult timp să-şi dea seama că navele de luptă cu aspect ciudat care se apropiau erau inamici. Veneau spre el înflăcărate şi furioase, trăgând cu proiectile mici, topite. Iar el nu avea scuturi. Plonjă şi se rostogoli, intră într-o buclă, dar ieşi din ea înainte de a ajunge la jumătatea ei, recunoscând că orice curs previzibil l-ar fi făcut bucăți. Imediat cum ieşi din buclă, un roi de proiectile trecu pe lângă el, interceptându-i cursul anterior. Luke se stabiliză, cu R2-D2 țipând în spatele lui, şi toate cele patru tunuri laser trăgând. Nu izbuti să lovească nicio navă inamică, dar salvele sale distruseră un şir de proiectile care se îndreptau spre el. Totuşi, câteva reuşiră să treacă, iar Luke fu nevoit să pună X-interceptorul într-o curbă bruscă spre dreapta, şi apoi în alta imediat după aceea. Nu era sigur că nava ar fi rezistat acestei bătălii, iar strigătele lui R2-D2 îi indicau că droidul ar fi putut să nu supraviețuiască nici el acestor zdruncinături.

Execută un al treilea viraj brusc şi ieşi din el înapoi spre stânga, fixându-se rapid pe două nave inamice de pe aceeaşi linie şi trăgând, făcând-o praf pe prima şi apoi lovind-o pe cea de-a doua cu putere, trimițând-o învârtindu-se. Simți pericolul din lateral şi din spate şi trecu pe singura cale deschisă, înapoi spre dreapta, din nou, accelerând X-interceptorul la maxim. Motorul ionic rămas țipă în semn de protest şi nu reuşi să-i ofere toată forța dorită.

Luke fugea, dar duşmanii îl ajungeau, apropiindu-se din toate părţile.

* * *

— Este Kyp, remarcă Han în timp ce X-interceptorul familiar, şi evident rănit, apăru la vedere. O, nu, adăugă el, pentru că instrumentele ţipau la ei, iar o privire în lateral îi spuse de ce.

Un roi de insecte se apropiau de X-interceptor şi de *Şoim*.

— Ne-au momit, insistă Han. L-au folosit pe Kyp ca să ne atragă.

— Crezi că sunt inteligente? întrebă sceptic Anakin.

— Cred că a funcţionat, fu tot ce răspunse Han. Pregăteşte-te pentru nişte manevre de zbor în forţă, puştiule!

Anakin se apucă de treabă cu instrumentele sale.

— Du-te la tunurile de sus, îi spuse Han, referindu-se la capsula de patru tunuri laser de pe *Şoimul Mileniului*.

Vechea navă avea două astfel de capsule, una deasupra şi una dedesubt, împreună cu un singur tun în faţă care putea fi controlat din carlingă.

Când începu să iasă, Anakin îl auzi pe tatăl său adăugând în linişte:

— Să rămâi în viaţă, Kyp.

Anakin se grăbi să iasă în hol, să vireze după colţ. Trebui să împingă câţiva oameni din drum pentru a ajunge la scaunul artileristului – se gândi să întrebe dacă mai ştie cineva cum să manevreze tunurile, ca să îl poată trimite în a doua capsulă de jos. Dar reveni repede asupra ideii sale. Dacă tatăl său voia pe altcineva la celelalte tunuri, ar fi cerut-o. Se năpusti pe scară şi se strecură înăuntru, instalându-se şi legându-se în scaunul pivotant, simţind trăgaciul şi maneta în fiecare mână. Anakin iubea locul ăsta, considerând scaunul care se întorcea rapid şi tunurile care bubuiau ca un test al capacităţii sale de reacţie şi al îndemânării, şi chiar mai mult decât atât, dată fiind viteza ţintelor, un test al intuiţiei sale, al legăturii sale cu Forţa. Acum avea şansa de a folosi armele într-un test real şi, în ciuda pericolului foarte clar, nu-şi putu nega entuziasmul.

Totuşi, acel sentiment nu dură mult, nu cu evenimentele de pe Sernpidal atât de apăsătoare pe gândurile lui.

— Nu lăsa chestiile alea să se apropie de noi, îl avertiză Han grav, tonul lui aducându-l pe Anakin înapoi la situaţia în cauză şi făcându-l să-şi frece palmele transpirate de manşele striate.

Se uită la situaţia care se desfăşura în faţa lui şi la X-interceptorul rănit, sperând, la fel ca Han, că Kyp era cumva încă în viaţă.

— Şi nu-l spulbera pe Kyp din univers! adăugă Han brusc, iar Anakin tresări, ca şi cum asta ar fi fost o referire directă la celălalt eşec recent al său.

Atunci îşi auzi tatăl mormăind şi ciuli urechile.

— La naiba, Chewie, zise Han încet. Cum o să remorchez chestia aia fără tine?

Anakin se retrase, simţindu-se ca şi cum ar fi pătruns într-un loc în care nu avea ce căuta, şi încercă să-şi recapete concentrarea asupra situaţiei în cauză, deşi rugămintea lui Han către prietenul său mort îl lovise profund pe băiat.

Respiră adânc, iar expresia lui îndurerată se transformă într-o încruntare hotărâtă. Apoi întoarse carlinga rotativă, zări un grup de creaturi asemănătoare unor insecte care se apropiau şi fixă ţinta. Apoi aşteptă, păstrându-şi ţinta şi calmul.

— Încerci să le loveşti în timp ce trec de noi? îi strigă tatăl său.

Anakin ignoră sarcasmul şi îşi păstră calmul, aşteptând. Erau aproape pe *Şoim* – Anakin le putea vedea ochii bulbucați şi ferocitatea absolută reflectată în ei.

Atunci începu să tragă cu toate cele patru tunuri laser, țevile lungi retrăgându-se pe măsură ce fiecare rafală izbucnea. Bucăți de insecte şi sclipiri de lumină îi umplură ecranul, un val de devastare, iar tânărul Jedi mişcă rapid tunurile, cu declanşatoarele apăsate şi țevile bubuind şi spulberând părțile de insecte.

Dar veneau mai multe, tot mai multe, şi încă repede! Anakin se roti şi lansă o rafală, apoi se roti înapoi şi lansă alta, apoi alta, şi când o insectă scăpă din calea pericolului, o urmări în jos şi în lateral, ajungând-o din urmă şi chiar în față, şi – hop! – o făcu bucățele.

Nu era suficient.

— Sunt pe fuzelaj! strigă Han.

Anakin coborî din nou scara pe puntea principală şi se grăbi să iasă, împingându-se prin mulțime, apoi plonjând în zona de depozitare inferioară şi pregătind cablul de remorcare. Îşi auzi tatăl strigând după el, în repetate rânduri, auzi ceva despre scuturile care abia îi încetineau, dar îşi păstră calmul şi, în timp ce *Şoimul* se apropia de X-interceptorul în derivă, lansă cârligul, prinzându-l de una dintre aripi. Apoi fugi, auzind strigătul tatălui său că *Şoimul* era pe cale să fie străpuns. Totuşi, Anakin nu se duse direct la punte, ci la compartimentul principal de transfer al energiei. Fusese aici după coborârea sa dezastruoasă pe Coruscant, lucrând cu… Chewbacca, şi cunoştea destul de bine configurația.

Apăsă pe butonul principal, oprind toate sistemele de susținere a vieții de pe *Şoim*, cu excepția celor esențiale. Auzi strigătele de teamă ale numeroşilor pasageri, dar le ignoră, blocându-le în afara gândurilor sale. Insectele se aflau pe fuzelaj, spusese tatăl său, aşa că smulse cablul de alimentare cu energie electrică, apoi urcă, cu el scânteind în mână, până la trapa superioară. Uşor, cu grijă, Anakin îl trecu prin dispozitivul de eliberare a uneltelor, din ce în ce mai mult, până când făcu bucla înapoi în jos. Şi apoi îşi ținu respirația.

Cablul de alimentare atinse învelişul exterior şi trimise o explozie de electricitate peste el, aprinzând *Şoimul* ca o lumânare de sărbători.

— Ce faci? strigă Han de jos. Nu avem curent!

— Doar spăl coca, răspunse Anakin şi alunecă înapoi în compartiment. Du-te şi vezi dacă e liber.

Han se uită sever la el, dar apoi se întoarse pe punte şi, într-adevăr, toate măsurătorile sale indicau că insectele fuseseră eliminate de pe carenă. Multe pluteau în derivă, nu carbonizate sau distruse, dar cel puțin amorțite.

Luminile se aprinseră şi toată energia reveni în funcțiune.

— Frumoasă mişcare, puştiule, spuse Han în şoaptă.

O clipă mai târziu, tunurile laser prinseră viață deasupra punții, distrugând monştrii plutitori. Han zâmbi fără să vrea, verifică cablul de remorcare pentru a se asigura că aveau X-interceptorul lui Kyp bine ancorat, apoi se întoarse spre convoi, spre un cargobot unde să poată aduce X-interceptorul la bord şi să vadă dacă Jediul era viu sau mort.

* * *

Luke zbura pur şi simplu din instinct, anticipare şi reacţie la unison, într-un spectacol ameţitor, plonjând, ferindu-se, făcând ca hoarda de nave de luptă inamice să încerce să ţină pasul – şi chiar făcuse două dintre ele să se ciocnească la un moment dat –, făcându-l pe R2-D2 să urle tot timpul. Pentru că Luke era prea rapid pentru astromec, iar schimbările sale de curs erau prea bruşte pentru ca instrumentele de navigaţie să poată calcula şi corecta.

Luke ieşi dintr-un arc de cerc cu o pereche de inamici pe urmele sale. Se răsuci şi se întoarse uşor, evitând proiectilele lansate – doar cu greu, unul dintre ele atingându-i partea inferioară a aripii drepte ridicate.

— Te rog, dă-mi asta, îi ceru el navei sale şi acceleră cât de repede putu.

Navele de luptă inamice se apropiară de el. Luke trase de acceleraţie, motorul ionic rănit protestând. Simţind o coliziune, plonjă în lateral în ultima secundă posibilă, iar cele două nave de luptă inamice trecură pe lângă el. Cele patru tunuri laser ale X-interceptorului începură să se dezlănţuie, spulberând cele două nave de luptă asemănătoare stâncilor.

Dar nu era timp să se oprească şi să se bucure, pentru că mai mulţi veniră peste el foarte repede, din toate unghiurile imaginabile. Luke mârâi şi trecu prin fiecare răsucire, cu tunurile bubuind, reacţionând cu o precizie fulgerătoare.

Ştia că nu va fi de ajuns, nu de data asta, nu împotriva atâtor adversari.

O explozie în stânga îi atrase atenţia, apoi alta, iar apoi apăru *Sabia de Jad*, spulberând linia inamică.

— Captură în zbor! strigă Mara.

Luke viră într-acolo, iar *Sabia de Jad* trecu pe lângă el, iar el putu să vadă cum compartimentul cozii ei se deschidea larg. Introduse X-interceptorul direct înăuntru, cât de repede putu, dur şi pornindu-şi repulsoarele chiar în timp ce intra în cală, apoi, în clipa în care i se frânse elanul, închise totul, astfel încât X-interceptorul căzu literalmente pe podea cu o bufnitură răsunătoare.

— Am intrat! Sunt înăuntru! strigă el, şi se uită înapoi pentru a vedea coada de peşte alunecând pentru a se închide.

Simţi zguduitura în timp ce *Sabia de Jad* încasa câteva lovituri, dar Luke realiză că nava fusese proiectată să le suporte. Ieşi în grabă din nava lui de luptă şi alergă de-a lungul coridoarelor, fiind azvârlit în pereţi odată cu fiecare viraj evaziv.

Până să ajungă pe punte, Mara avea totul sub control, zburând în jurul celei de-a cincea planete a sistemului, suficient cât să primească un impuls de la atracţia gravitaţională, şi apoi pornind în spaţiu adânc, în timp ce navele de luptă inamice pierdeau rapid teren.

— Ceva rău se întâmplă aici, remarcă Mara.

— E ceva legat de Belkadan şi de acel războinic, conveni Luke. Sunt sigur.

— Şi erau o mie de nave care veneau să te prindă, răspunse Mara.

Luke reflectă cu atenţie asupra situaţiei pentru un moment lung.

— Înapoi la Lando, spuse el în cele din urmă.

Dar Mara pornise deja în acea direcţie, acţionând pe baza aceluiaşi gând. Dacă erau atât de multe nave de luptă ciudate în jurul acestei planete, câte altele ar mai fi putut hoinări prin sector? Câte ar fi putut fi la Belkadan şi câte erau acum la Sernpidal? Sau la Dubrillion?

* * *

Kyp Durron păşi în cabina de pilotaj a *Şoimului Mileniului* câteva ore mai târziu, după ce intrase printr-un doc mobil, un tub care se întinsese de la cargobotul care îi preluase X-interceptorul până andocase cu trapa superioară a *Şoimului.*

— L4 a fost distrus, spuse el încet, evident rănit profund de pierdere.

Anakin putu să simpatizeze cu durerea lui, înțelegând că propria lui durere la pierderea lui R2-D2 sau C-3PO ar fi într-adevăr considerabilă, poate rivalizând cu durerea pe care o simțea pentru pierderea lui Chewie.

Han, însă, ridică din umeri şi chiar pufni un pic, ca şi cum pierderea unui droid era incomparabilă cu ceea ce simțea el acum.

— Ce erau chestiile alea? întrebă Han o clipă mai târziu.

Kyp ridică din umeri.

— Am urmărit o navă de la Belkadan până la a patra planetă din sistemul Helska, explică el. Şi am ajuns acolo...

Făcu o pauză şi înghiți în sec de mai multe ori, iar Han şi Anakin se uitară curioşi la el.

— Toți ceilalți treisprezece? întrebă Han, înțelegând, iar acum chipul lui se înmuiase într-o expresie de sinceră compasiune.

Kyp încuviință din cap cu tristețe.

— De către insectele alea? întrebă Han.

— Au venit după noi, explică Kyp, şi continuă să detalieze rocile nave de luptă, povestind cum camarazilor săi le fuseseră smulse scuturile unul câte unul. Insectele m-au urmărit pe mine şi pe unul dintre piloții mei când am sărit în hiperspațiu.

— Pot zbura prin hiperspațiu? întrebă Anakin neîncrezător.

Kyp ridică din umeri, căci răspunsul părea de la sine înțeles.

Han începu să răspundă, dar făcu o pauză, privind intens ecranul consolei.

— Ce este? spuseră Anakin şi Kyp împreună, Anakin aplecându-se şi Kyp apropiindu-se pentru a vedea.

Apăruseră zeci de semnale, apoi din ce în ce mai multe. Semnale mari, mai puternice decât oricare dintre creaturile insectoide ar putea arăta.

— Spune-mi din nou despre acele *chestii*... nave stelare, insistă Han.

Imediat lansară apelul către convoi, să rupă rândurile şi să se îndrepte spre locul lui Lando cu toată viteza posibilă. Multe nave semnalară că pot face saltul în hiperspațiu, însă multe altele, prea mult deteriorate, pur şi simplu nu puteau. Ar fi trebuit să fie remorcate cu raze tractoare, ceea ce ar fi încetinit considerabil convoiul. Han ordonă câtorva nave mai mici şi mai rapide să zboare înainte, să ajungă la Lando şi să-i spună să-şi pregătească apărarea, iar apoi *Şoimul* intră şi ieşi din rândul celorlalte nave ale flotei, organizând manevrele de tractare şi îndemnând refugiații năpăstuiți. Piloții tuturor navelor cu tractare căzură de acord asupra unei viteze acceptabile, îşi stabiliră cursul şi săriră în hiperspațiu.

Anakin verifica tot timpul instrumentele, trasând cursul şi viteza navelor de luptă inamice – dacă asta erau – şi calculând timpul până când ar fi fost copleşiți.

Cu toții răsuflară ceva mai uşurați puțin mai târziu, când tânărul Jedi anunță că, într-adevăr, vor ajunge pe planeta lui Lando înaintea inamicilor.

Dar nu cu mult înainte.

Capitolul 19
Perfecţiunea muncii în echipă

— Avem mai multe tunuri decât oameni care să le opereze, spuse Lando cu acel zâmbet ironic al său. Majoritatea provin din operațiuni de salvare. Luate de pe epavele arse ale Distrugătoarelor Stelare Imperiale.

Han nu fu surprins. Lando era printre cei mai capabili oameni pe care îi cunoscuse vreodată şi era cel mai capabil dintre toți să aibă grijă de Lando şi de interesele lui Lando.

— Ți-am descărcat încărcătura, spuse el brusc.

Lando se holbă la el, confuz.

— Pe Sernpidal, vreau să spun, continuă Han. Ți-am descărcat încărcătura chiar înainte să cadă luna. Crezi că omul tău de afaceri va fi mulțumit cu asta?

— Hei, amice, nu a fost vina mea, spuse Lando, fluturându-şi mâinile în aer.

— A fost vina ta că am fost acolo! mârâi Han la el.

— Şi douăzeci de mii de oameni sunt bucuroşi că ați fost! replică Lando, amintindu-i cu subiect şi predicat prietenului său că, deşi pierderea lui Chewbacca fusese un preț amar de plătit, eforturile lui Han, Anakin şi ale Wookieeului salvaseră mii şi mii de oameni.

Han îşi muşcă buza, cu pumnii încleştați şi desfăcându-i totodată, nesigur dacă ar trebui să lase să explodeze acum acea inevitabilă înfruntare cu Lando sau să-şi lase durerea şi furia deoparte până când trecea pericolul.

— Nu ne putem uita înapoi la nicio decizie care ne-a adus în acest loc, spuse Lando liniştit, clătinând din cap. Dacă nu ți-aş fi cerut să mergi la Sernpidal, nu ai fi făcut-o, iar Chewie ar fi fost încă aici. Dar o mulțime de alți oameni ar fi fost morți acum, probabil inclusiv Kyp, şi nu am fi avut nicio idee despre ce se pregătea împotriva noastră. În acest caz, noi toți, inclusiv Chewie, am fi avut probleme serioase.

Han trebui să recunoască în sinea lui că logica era solidă, dar, cu toate astea, nu reuşea să îi aline inima frântă.

— Vor veni spre noi în roiuri, spuse el. Câte nave de luptă poți ridica?

Expresia lui Lando nu fu atât de încrezută la această întrebare.

— Avem nave de luptă – ne lipsesc piloții.

— Chiar şi cu jocul vostru de pilotat prin centură?

— Ştii pe cine atrage asta, remarcă Lando. Crezi că va rămâne vreunul dintre ei pe aici când vor auzi că se îndreaptă o armată împotriva noastră?

Han făcu o pauză, se gândi la raționament şi descoperi că nu putea să nu fie de acord. Avusese de-a face toată viața cu contrabandişti şi ştia că cei mai mulți dintre ei, mai presus de orice, îşi vedeau mai întâi de nevoile şi siguranța lor. *Şi poate*, gândi el, *în această situație, este cea mai corectă politică*. Poate că ar fi mai bine să fugă cu toții de pe Dubrillion şi să se îndrepte spre Nucleu, unde ar putea obține o adevărată putere de foc care să îi susțină. Încă se gândea la acea dezbatere când unul dintre oamenii lui Lando îi chemă la un ecran de date. Lando petrecu un

minut lung citindu-l, expresia lui transformându-se rapid într-o încruntare.

— S-ar putea să avem mai mulți piloți decât mă așteptam, spuse el, întorcând consola spre Han.

Han abia îi aruncă o privire, concentrându-se în schimb pe Lando.

— Inamicii noştri bâzâie deja prin sector, explică Lando. Tocmai am primit un apel de la câțiva piloți care au zburat de pe planetă înainte să ajungeți voi. Au fost atacați, de nişte navete stelare multicolore – ei susțin că toate chestiile alea arătau ca nişte bulgări zburători de piatră.

— Ca cele descrise de Kyp, spuse Han posomorât.

— Ar fi mai bine să stăm cuminți pe planetă, remarcă Lando. Le dăm cerul, în timp ce noi ne îngropăm în buncăre. Am unelte miniere care ne pot îngropa prea adânc pentru armele lor.

Han nu era complet în dezacord, dar ştia ce tocmai se întâmplase cu Sernpidal şi credea cu tărie că toate acele catastrofe bruşte erau legate între ele. Dacă se îngropau în spatele unor bariere defensive, acele nave de luptă inamice s-ar putea să nu poată ajunge la ei, însă Dubrillion avea o lună, una mare.

— Trimite imediat patrule pe întreaga planetă, spuse el. Căutați cratere, căutați câmpuri de energie şi raze.

Lando, care tocmai auzise povestea sfârşitului brutal al lumii Sernpidal, nu avu nevoie să i se spună de două ori.

— Han! se auzi un strigăt din capătul coridorului, iar Leia ieşi grăbită pe o uşă, cu C-3PO chiar în spatele ei. Oh, am auzit! strigă ea, alergând şi cuprinzându-şi soțul într-o îmbrățişare strânsă. Anakin mi-a spus.

Han îşi îngropă fața în părul negru al Leiei – îşi îngropă expresiile şi lăsă ca frământările sale interioare să rămână doar ale lui. Frustrarea față de Anakin şi evacuarea Sernpidalului nu se diminuaseră, nu complet, chiar şi cu eroismul reacției rapide a fiului său împotriva creaturilor insectă. Nici măcar nu începuse să se împace cu pierderea celui mai bun prieten al său, tovarăşul său de încredere şi copilotul său de zeci de ani. Şi nici nu putea începe să vorbească despre asta acum, nu fără ca povara să-l învingă, făcându-l inutil pentru ceea ce avea să vină. Familia lui era aici, îi reaminti îmbrățişarea Leiei, soția şi cei trei copii ai săi. Dacă nu era vigilent acum, dacă nu dădea tot ce avea mai bun, ar putea fi cu toții ucişi.

Leia rupse îmbrățişarea şi îşi împinse soțul înapoi la o lungime de braț.

— A murit salvându-l pe Anakin, comentă ea liniştită.

Han încuviință din cap, cu o expresie severă.

— Anakin se simte groaznic în legătură cu asta, spuse ea cu îngrijorare.

Han vru să-i răspundă tăios că băiatul merita să se simtă oribil, dar se abținu. Totuşi, acea apăsare îşi făcu momentan loc pe fața lui, suficient de mult, se pare, pentru ca Leia, perspicace, să o surprindă.

— Ce este? întrebă ea.

Han îşi întoarse privirea de la ea, spre Lando.

— Grăbeşte-te cu căutarea aia, îl instrui el, iar Lando înțelese ideea, făcu o plecăciune rapidă şi le făcu cu ochiul, plecând grăbit.

— Ce este? întrebă Leia din nou, fixându-l cu privirea pe Han, ajungând chiar să-i împingă uşor bărbia, astfel încât acesta să se uite direct la ea.

— Doar nişte cercetări pentru a securiza planeta, răspunse Han.

— Cu Anakin, vreau să spun, preciză Leia. Ce este?

Han oftă lung şi se uită fix la ea.

— O neînțelegere cu privire la retragerea noastră, explică el.

— Ce înseamnă asta?

— L-a părăsit, răbufni Han, terminând cu un mârâit şuierat. Scutură din cap şi o dădu uşor, dar ferm, pe Leia la o parte. Trebuie să ne pregătim pentru atac, spuse el.

Leia se agăță de brațul lui, forțându-l să se întoarcă.

— L-a părăsit? reluă ea suspicioasă.

— Anakin l-a părăsit, l-a părăsit pe Chewie, scuipă Han.

Leia, prea şocată ca să răspundă, îi dădu drumul, iar Han plecă furtunos, lăsând-o plină de întrebări şi temeri.

* * *

— Nu mai puteam face nimic altceva.

Jacen se opri la uşă, auzind cuvintele fratelui său mai mic. Aflase de dezastrul de la Sernpidal, îşi surprinsese mama plângând după moartea lui Chewie şi bănuia, deşi nu avea nicio dovadă în afară de una dintre privirile tatălui său către Anakin, că fratele său fusese cumva implicat.

— Eşti sigur de asta? veni o altă voce în cameră, vocea Jainei.

— Luna cobora repede, răspunse Anakin. Tot aerul luase foc.

— De la compresie, raționă Jaina.

— Nici măcar nu ştiam unde îl dusese vântul pe Chewie, sau dacă mai era în viață.

— Dar tata a spus că l-a văzut, răspunse Jaina, iar Jacen tresări când auzi asta, temându-se că Anakin mințea pentru a acoperi ceva.

— A fost prea târziu, recunoscu Anakin. Asta s-a întâmplat chiar când am început să plecăm de acolo. Am avut, poate, patru secunde înainte de impact. Cum puteam să ajungem la el şi să ieşim de acolo în patru secunde?

Uşa se deschise şi Jacen intră. Îl privi fix pe fratele său mai mic, mai mult din compasiune decât ca acuzație, deşi asta nu părea să fie evident pentru Jaina şi Anakin, având în vedere expresiile lor de teamă.

— Nu puteai, spuse Jacen, iar Anakin păru într-adevăr surprins să constate că, aparent, fratele său mai mare îl susținea. Dacă aerul însuşi începea să explodeze, *Şoimul* nu ar fi fost capabil să inverseze cursul împotriva curentului. Probabil că v-ați fi prăbuşit chiar peste Chewie sau chiar lângă el şi ați fi murit cu toții.

Anakin clipi în mod repetat – Jacen ştia că încerca să-şi alunge lacrimile. Putea să înțeleagă prin ce trecea fratele său. Propria lui durere era intensă şi copleşitoare – Chewbacca fusese ca un frate mai mare, sau un unchi jucăuş, pentru ei toți, şi chiar mai apropiat de tatăl său decât fusese Luke. Dar îşi dădu seama că durerea lui Anakin, amestecată cum era cu o vină atât de evidentă, probabil că o eclipsa pe a lui.

— Tata nu vede lucrurile aşa, spuse Jaina şi se uită înapoi la Anakin cu milă sinceră. E destul de furios.

— E indignat, conveni Jacen, iar Jaina îşi trase răsuflarea şi îi aruncă o privire. E scos din minți de furie, insistă Jacen, pentru că şi-a pierdut cel mai bun prieten. Nu e vorba de nimic din ceea ce ai făcut sau n-ai făcut, îi spuse el lui Anakin. E vorba de pierderea lui Chewie.

— Dar eu…, începu Anakin să răspundă.

Jacen merse direct la el, îşi lăsă mâinile pe umerii fratelui său şi îl privi fix în ochi.

— Ai fi putut să ajungi la el şi să-l tragi în siguranță? întrebă el, vocea lui picurându-i cu intensitatea Forței, forțându-i pe Anakin şi pe Jaina să audă şi să înregistreze fiecare cuvânt, fiecare silabă, cu o claritate cristalină.

Anakin păru că avea să se prăbuşească în timp ce greutatea acelei întrebări, punctul central al existenței sale emoționale din acel moment, cădea peste el, în timp ce retrăia acele ultime momente teribile de pe Sernpidal.

— Nu, răspunse el sincer.

Jacen îi mângâie umerii şi se întoarce.

— Atunci ai făcut exact ce trebuia, spuse el. I-ai salvat pe ceilalți.

— Dar tata…, începu Anakin.

— Tata nu este nici pe jumătate la fel de devastat şi de furios cum ar fi fost Chewie dacă ar fi ştiut că voi toți ceilalți veți muri încercând să-l salvați, replică Jacen înainte ca raționamentul lui Anakin să înceapă măcar să prindă contur. Îți poți imagina cum ar fi să încerci să înfrunți temerile propriei tale morți ştiind că cei mai buni prieteni ai tăi urmau să moară din cauza ta? Cum s-ar fi simțit Obi-Wan Kenobi dacă unchiul Luke s-ar fi repezit să-l ajute în ultima sa luptă cu Darth Vader? Ar fi fost îngrozit, pentru că unchiul Luke şi-ar fi irosit propria viață şi ar fi distrus singura şansă a Alianței Rebelilor împotriva Imperiului. Chewie a fost la fel. Te-a salvat pe tine, l-a salvat pe fiul celui mai drag prieten al său, iar gestul l-a costat viața. A murit mulțumit de această cunoaştere.

Apoi se îndepărtă de Anakin, uitându-se înapoi la Jaina, care stătea cu gura căscată, evident uimită de elocvența lui. În spatele lui, îl auzi pe Anakin cum îşi trăgea nasul şi ştiu că potopul de lacrimi, reținut până atunci din cauza acelei vinovății teribile, era pe cale să se reverse. Şi lui îi venea să plângă – ceva ce nu voia să facă în fața frățiorului său şi cu siguranță nu în fața surorii sale.

Făcându-i un semn din cap Jainei, Jacen ieşi grăbit din cameră.

Jaina se duse atunci la Anakin, cuprinzându-l într-o îmbrățişare mare – iar el nici măcar nu încercă să se smulgă din ea. Îşi îngropă fața în părul ei des, cu umerii clătinându-se.

* * *

— *Întinerirea* este la Ord Mantell, explică Leia, ridicându-şi privirea de pe consolă şi de la comunicator. Poate fi aici în trei zile.

Lando se uită la Han, niciunul dintre ei nefiind încântat de veste. Leia lansase apeluri toată dimineața, încercând să localizeze o putere de foc reală în regiune, dar Dubrillion era departe de Nucleu şi departe de orice activitate curentă a Noii Republici, făcând ca *Întinerirea* să fie cea mai apropiată navă de război importantă. Din păcate, roiurile de nave inamice aveau să ajungă probabil în două zile, dacă îşi păstrau cursul şi viteza actuale.

Şi Han ştia că acesta era un mare *dacă*. Cei care urmăreau navele care urmau să sosească indicaseră că acestea accelerau, ceea ce îi lăsase un gust amar în gură. Dacă acele nave accelerau acum, de ce nu o făcuseră mai devreme, ajungând astfel din urmă refugiații fără apărare? Han ştia când fusese momit şi acum trebuia să se

întrebe dacă nu cumva el şi ceilalți refugiați îşi aduseseră din greşeală duşmanii direct la Dubrillion.

— Cheamă Distrugătorul, îi spuse Lando Leiei. Apoi se întoarse spre Han. Îi vom ține la distanță până când va ajunge *Întinerirea*.

— Ai veşti de la fratele tău? o întrebă Han pe Leia, care doar scutură din cap.

Ştiau că Luke şi Mara ar fi ajuns la Belkadan până atunci, poate chiar erau pe drumul de întoarcere, dar nu auziseră nimic care să confirme acea informație.

— S-ar putea să mai putem pleca de aici, spuse Leia. Strângem cele mai rapide nave şi ne îndreptăm spre Ord Mantell, apoi apelăm în avans *Întinerirea* pentru a ne întâlni la jumătatea drumului.

— Nava aia de război nu are nici jumătate din puterea de foc a Dubrillionului, argumentă Lando. Dacă tot trebuie să ne luptăm cu ei, aş prefera să o facem chiar aici.

Leia se uită la Han, care aprobă din cap că Lando avea dreptate.

— Îi vom reține şi vom permite ca *Întinerirea* să vină aici să ne ajute, continuă Lando, tonul său arătând mai multă încredere, ca şi cum planul se desfăşura pe deplin chiar în timp ce vorbea. Şi dacă reuşim să transmitem apelul mai departe, putem aduce jumătate din flotă aici în decurs de o săptămână.

— Dacă ascultă, îi reaminti Leia. Noua Republică are propriile ei probleme, mai aproape de casă. Nu cred că vor trimite jumătate din flotă să se preocupe de o problemă minoră apărută pe Inelul Exterior.

— Minoră? reluă Lando incredul, iar Han tresări ca şi cum tocmai ar fi fost pălmuit.

La urma urmei, Han tocmai văzuse o planetă întreagă distrusă. Dar Consilierii nu aveau să vadă lucrurile la fel ca Han sau ca oricine altcineva de aici, de pe Inelul Exterior – Leia ştia asta fără să se îndoiască. Aveau oraşe cu mai multe ființe în ele decât fiecare planetă din cele mai apropiate trei sectoare la un loc, şi poveşti despre catastrofe absolute ajungeau pe Coruscant în fiecare zi. Aveau să trimită ceva ajutor, desigur, probabil sub forma unei singure nave de explorare sau a unei escadrile de X-interceptoare, dacă Dubrillion avea noroc.

— *Întinerirea* are o forță operativă – câteva crucişătoare mai mici, canoniere, nave de marfă şi chiar un transportor de echipaj, explică ea. Vom lansa un apel ca să vină cu toată viteza.

— Şi vom avea calea liberă pentru ca ei să facă legătura cu forțele noastre, spuse Lando încrezător. Se uită la Han. Ce ai de gând să faci cu *Şoimul*?

— Voi fi acolo sus, luptând, promise Han şi, într-adevăr, în ochii lui se citea promisiunea morții, o privire rece şi dură, la fel de înfricoşătoare cum Leia nu-i mai văzuse vreodată pe chip.

Ea ştia că îşi transferase durerea în furie. Intenționa să-i facă pe toți duşmanii să plătească pentru pierderea celui mai apropiat prieten al său.

Un fior îi străbătu şira spinării.

Jacen, Jaina şi Anakin intrară chiar atunci în camera de control, cu expresii la fel de ferme şi hotărâte.

— Vom fi şi noi sus, spuse Jaina.

— Oh, nu, începu Han să argumenteze.

— Suntem Cavaleri Jedi, îl întrerupse Jacen. Nu ne poți ține departe de luptă.

— Nu am nevoie de trei copiloți, replică Han.

— Şi ai deja unul, pentru că vin cu tine, spuse Leia.

Toți cei din cameră se întoarseră să o privească curioşi. Leia îşi schimbase de mult haina de războinică cu una de diplomat. Dar ea îşi înăspri privirea, având o expresie care nu lăsa loc compromisurilor.

— Asta e, conveni Han. Mama voastră zboară alături de mine.

Toți cei trei copii dădură din cap, spunându-i în mod clar Leiei că Han nu le înțelesese intenția.

— Nu sunt copilotul tău, conveni Jaina. Eu zbor mai bine într-o navă de luptă.

— Oh, nu, spuse Han din nou, clătinând din cap cu emfază.

— Aveți o mulțime de nave, protestă Anakin în fața lui Lando.

— Şi nu există pe Dubrillion piloți mai buni decât noi, adăugă Jacen. Şi dacă pierdem bătălia acolo sus, luptele vor urma imediat aici jos.

— Aş prefera să lupt acolo sus, unde am avantajul, fu de acord Jaina, iar Leia ştia că acele cuvinte erau rostite cu convingere, nu cu bravadă – o convingere bine justificată, având în vedere punctajul maxim al Jainei printre piloții de pe centura de asteroizi.

Încă o dată, Leia îşi aduse aminte de treaba splendidă pe care Mara o făcea cu fiica ei talentată, atât emoțional, cât şi fizic.

— Toți trei putem lupta, adăugă Jacen. Ştiți asta, şi aveți nevoie de piloți.

Han începu să răspundă, se opri şi respiră adânc şi liniştit, apoi se uită la Lando.

— Poți să le dai scuturi de pe planetă? întrebă el. Ca cele pe care le aveau în centura de asteroizi?

— O să aduc înapoi *Belt-Runner I,* răspunse Lando. Cu toată puterea ei, nava nu are sisteme ofensive, aşa că ar fi o țintă uşoară acolo sus. Am de gând să o pun în andocare înaltă, dar să o mențin la putere, astfel încât să poată împrumuta puțină putere de ecranare navelor de luptă echipate, atâta timp cât acestea rămân aproape de casă.

— Câte nave de luptă putem echipa? întrebă Han, şi îşi îngustă ochii, urzind în mod evident un plan.

Însă Lando scutură din cap, înlăturând acele idei.

— Nu este un lucru uşor de făcut şi necesită prea mult spațiu, explică el. Şi prea mult timp. Nu aş putea să conectez *Şoimul* nici măcar într-o săptămână pentru a prelua amplificarea scutului energetic şi ar trebui să îi scot jumătate din sisteme doar pentru a face rețeaua energetică accesibilă semnalului.

— Deci ai câteva nave de luptă TIE şi câteva bombardiere TIE, comentă Han.

— Suficiente pentru copii, răspunse Lando ridicând din umeri.

— Acele nave de luptă TIE nu transportă nicio armă, protestă Jaina.

Niciunuia dintre cei trei copii nu îi plăcea încotro se îndrepta acea conversație.

— Acum au, o asigură Lando cu un zâmbet încrezut.

Jaina îl privi sceptică.

— Nu prea multe, recunoscuse el. Doar un singur tun laser şi un set de torpile. O să fie nevoie de nişte zboruri uluitoare pentru ca voi să produceți daune reale flotei inamice...

Făcu o pauză şi lăsă cuvintele să atârne în aer, iar Leia văzu curiozitatea crescând pe fețele celor trei copii ai ei. Se uită înapoi la Lando şi nu fu sigură dacă ar trebui să-i fie recunoscătoare sau să fie furioasă pe el pentru modul viclean în care

tocmai se jucase cu orgoliile celor trei copii ai ei. Pentru că Leia, în ciuda faptului că le recunoştea abilităţile, judecata şi pregătirea şi în ciuda faptului că înţelegea că situaţia de aici era pur şi simplu disperată, nu era deloc încântată de perspectiva de a-i avea pe cei trei copii acolo sus, în mijlocul luptei. Se uită la Han, dar nu găsi niciun răspuns în expresia lui perplexă şi, într-adevăr, păreau să existe puţine opţiuni. Văzuseră rezultatele monitorizării forţelor care se apropiau, şi acestea erau uriaşe.

— Rămâneţi aproape de planetă, spuse Leia.

— Toţi trei! adăugă Han, tare şi ferm, împungându-i cu degetul pe copii.

— În raza de acţiune a asistenţei oferite de *Belt-Runner I* şi a turbolaserelor planetei, încheie Leia.

Jaina şi Jacen radiară la vestea că nu vor fi lăsaţi pe dinafară de data asta. Totuşi, pe faţa tânărului Anakin nu era niciun zâmbet. Îşi privea tatăl, căutând un semn de iertare şi nu găsi nimic.

Jaina şi Jacen începură să iasă din cameră, luându-l pe Anakin cu ei.

— Crezi că mama îl va putea ajuta pe tata acolo sus? o întrebă Jacen pe Jaina, sincer îngrijorat. Nu a zburat prea mult în ultima vreme. Poate că unul dintre noi ar trebui să meargă cu el.

Jaina reflectă asupra cuvintelor pentru câteva clipe, apoi scutură din cap, amintindu-şi că mama ei nu era o novice în ale acţiunii. Sigur, Leia şi Han erau mai în vârstă acum, dar amândoi aveau în spate suficiente lupte.

— O să îi dea de furcă inamicului, îl asigură ea pe fratele ei. Ce altceva are Lando care să se poată compara cu *Şoimul Mileniului*?

Jacen îi întoarse surorii sale zâmbetul şi îndreptă conversaţia spre propria lor strategie pentru bătălia care urma. Se uitară la Anakin pentru a li se alătura, dar era evident că acesta nu le acorda deloc atenţie, pierdut undeva în adâncul sufletului său.

Într-adevăr, gândurile lui Anakin erau blocate în trecut, reluând iar şi iar acele ultime momente teribile de pe Sernpidal, încercând să determine dacă într-adevăr făcuse ceva greşit, dacă ar fi putut face ceva, orice, pentru a schimba evenimentele, pentru a-l salva pe Chewbacca. Logic, nu părea să existe vreun răspuns.

În mod logic, Anakin trebuia să creadă că făcuse ceea ce trebuia, că luase singura opţiune disponibilă pentru a salva *Şoimul* şi pe numeroşii oameni de la bordul său. Dar logica nu putea să ţină piept inimii tânărului băiat, nici privirii pline de judecată a tatălui său, nici realităţii că Chewie dispăruse, dispăruse cu adevărat, şi nimeni nu putea face nimic în privinţa asta.

* * *

— Sunt în sistem, anunţă Leia. Stătea pe al doilea scaun al *Şoimului*, alături de Han, cu un C-3PO nervos în spatele lor, vorbind despre orice şi nimic în acelaşi timp.

— Este posibil să le puteţi intercepta convorbirile, comentă droidul. Aş fi foarte fericit să traduc dacă sunt într-o limbă neinteligibilă pentru voi.

Continuă, oferindu-şi abilităţile, iar Han se întoarse spre Leia şi se încruntă.

— N-am fi putut să-l lăsăm în urmă? întrebă el.

Cu un zâmbet, Leia aruncă o privire scurtă înapoi la C-3PO – un prieten, pe care de obicei îl considera o companie bună – apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre

înainte.

— Sau aş putea traduce în cod propriile noastre comunicații, turui droidul, în ciuda faptului că nici Han, nici Leia nu-l ascultau.

Han aprobă din cap către Leia. Auzea primele zgomote ale bătăliei, de la navele de luptă pe care Lando le pusese să patruleze de-a lungul orbitelor planetelor exterioare. Piloții transmiteau descrieri ale flotei inamice care se apropia – care se potriveau exact cu descrierile pe care le oferise Kyp despre navele de luptă inamice.

— Ai auzit asta, puştiule? întrebă Han, făcând clic pe comunicatorul de la capsula superioară a tunarului.

— Va fi o călătorie dură, răspunse Kyp.

Era aşezat confortabil în capsula tunului de pe *Şoim*, după ce se oferise să fie artilerist. Nu-şi revenise încă din calvarul evadării, nu îndeajuns pentru a lua o navă în luptă – şi oricum Lando nu avea nicio navă pe care să vrea să o piloteze.

Leia deschise comunicațiile pe toate canalele, scanând şi ascultând, iar rapoartele veneau rapid şi furioase: strigăte de ajutor, strigăte de victorii obținute, avertismente că forța inamică se apropia de planetele interioare, de Dubrillion şi Destrillion.

— Se încinge atmosfera acolo, mormăi Han.

Leia îl înțelese, recunoscând tonul nervos care mergea dincolo de temerile sale de luptă. La fel ca Leia, Han nu se temea pentru el, ci pentru cei trei copii ai lor, fiecare dintre ei pilotând un TIE pe orbita apropiată de Dubrillion.

Semnalele de avertizare emise de consola *Şoimului* începură să se audă şi, aruncând o privire spre micul ecran, Han şi Leia surprinseră apropierea primelor nave de luptă prietene care se retrăgeau, doar câteva puncte verzui pe ecran.

Apoi, brusc, ecranul deveni practic roşu din cauza numărului mare de nave care îi urmăreau din spate.

— Prea multe! se auzi un strigăt pe comunicație de la una dintre navele de luptă, iar Han şi Leia aprobară cu siguranță sentimentul.

Han respiră adânc şi calm. Se aştepta ca Leia să-i spună să se ducă în capsula inferioară, să preia ea cârma, dar el ştia că locul lui era aici sus, la bordul *Şoimului.*

— Doar dă-mi datele pe măsură ce sosesc, spuse el pentru a preîntâmpina orice cerere.

Spre surprinderea lui, însă, Leia se ridică în picioare. El o privi curios.

— Voi fi în capsula inferioară de arme, spuse ea, iar expresia lui Han deveni şi mai neîncrezătoare. Am chef să trag în ceva, continuă Leia şi, deşi era evident o glumă, o declarație făcută pentru a atenua tensiunea, niciunul dintre ei nu schiță măcar un zâmbet.

Han se holbă la soția lui pentru o clipă, la expresia ei sumbră. Apoi aprobă din cap, iar Leia îl sărută pe obraz şi se îndreptă spre capsula inferioară. Han putea şi el să tragă puțin de aici de sus, doar cu laserele mici din față, dar adevărata lui sarcină era să țină navele de luptă inamice în vizorul tunurilor mai mari.

— Mă auzi? se auzi apelul Leiei prin stație.

— Te aud, o asigură Han. Asigură-te că ții flancul stâng şi, Kyp, tu te ocupi de cel drept.

— Sunt gata să-i fac pe monştrii ăştia să cânte, răspunse Kyp.

Han scutură din cap la nesfârşita lui îngâmfare. Şi el avea o astfel de trăsătură în el, dar, în mod ciudat, nu se simțea deloc prea încrezător în acel moment. Se uită

în jos la instrumentele sale de urmărire, ecranul strălucind în roşu din cauza numărului mare de puncte.

Nu era deloc încrezător.

* * *

Auziseră şi ei rapoartele, iar primele strigăte de luptă şi primele pierderi suferite de camarazii lor străpunseseră adânc inimile celor trei tineri Solo, în timp ce treceau pe lângă cele mai înalte turnuri ale lui Lando în navele lor de luptă TIE cu scuturi îmbunătăţite. Ştiau că *Belt-Runner I* funcţiona perfect asupra lor, dar primele lor curse de când veniseră de pe Dubrillion le arătaseră că efectul scuturilor devenea infim de îndată ce vreuna dintre navele de luptă TIE ieşea din atmosfera planetei.

Ordinele ulterioare ale tatălui lor fuseseră inflexibile şi complet previzibile: urmau să patruleze la suprafaţa Dubrillionului pe durata bătăliei. Cei trei nu erau mulţumiţi, dar, în realitate, singurul lor avantaj faţă de navele de luptă obişnuite era îmbunătăţirea scutului şi, fără aceasta, nu erau nici pe departe la fel de buni ca TIE-urile echipate normal.

— Păzeşte-ţi coechipierul! strigă unul dintre ei prin comunicaţie.

— Pe urmele mele! Pe urmele mele! spunea altul.

— Kruuny, ieşi de acolo! spuse un al treilea.

— Păstrează-ţi calmul, puştiule, spuse o voce cunoscută, vocea lui Han. Şi păstrează-ţi cursul. Te-am înţeles.

— Nu pot să-l scutur! strigă pilotul tulburat, Kruuny.

Copiii auziră bubuitura tunurilor laser cvadruple ale *Şoimului Mileniului.*

— Mulţumesc, răspunse Kruuny, evident uşurat.

— Sunt pe urmele tale acum, *Şoimule*! se auzi o altă voce frenetică.

— Îl avem, răspunse dur Han.

Jaina îşi apucă manşa atât de tare de frustrare, încât încheieturile i se albiseră; strânse din dinţi atât de tare, încât o durea maxilarul.

— Urcăm în spaţiul negru, strigă ea către fraţii ei.

— Ştii care sunt ordinele tatei, protestă Jacen, dar Jaina deja îşi ridicase nasul navei, cu Anakin chiar în spatele ei.

— Vom rămâne în atmosferă, însă doar la limită, spuse Jaina. Vreau să văd ce se întâmplă.

Cele trei nave de luptă TIE intrară o clipă mai târziu în spaţiul negru, acea zonă subţire dintre zborul atmosferic şi cel spaţial. În afara luminii reflectorizante a atmosferei planetei, putură vedea acum dârele bătăliei dezlănţuite, oferind o imagine fluxului constant de strigăte şi apeluri tactice de pe comunicaţie. Concentrându-se pe apelul lui Han şi pe luminile grăbite de deasupra, Jaina avu impresia că zărise *Şoimul.*

— O duzină se îndreaptă spre Dubrillion! veni strigătul brusc al lui Jacen, iar Jaina se întoarse să-l privească pe fratele ei în nava de luptă de lângă ea, apoi îi urmă privirea spre orizont, unde o escadrilă de nave inamice trecea prin atmosferă.

— Vor veni deasupra oraşului dinspre sud-est, spuse Jaina. Să mergem!

Şi cei trei coborâră, izbucnind din nou în cerul albastru de zi al planetei lui Lando.

— Scuturile se întăresc, raportă Anakin.

Navele de luptă TIE zburau deasupra oraşului, intrând şi ieşind printre turnurile înalte. Jacen strigă primul, zărind un grup de nave inamice care veneau în forță, tunurile lor vulcanice trăgând în mod repetat.

Cele trei TIE-uri se înălțară din colțul de sud-est al oraşului, înaintând pentru a face față provocării. Dar apoi tunurile de suprafață prinseră viață, o salvă rapidă, tunătoare, de fulgere de energie albastră care umpleau cerul.

— Înapoi! strigă Jaina, intrând într-o buclă care o întorcea spre oraş, iar frații ei o urmară.

În timp ce se întorceau pentru a arunca o privire, ochii Jainei confirmară ceea ce senzorii îi spuneau deja: toate navele de luptă inamice fuseseră distruse. Departe de a fi mulțumit, însă, trio-ul avid de luptă se întorsese direct în spațiul negru.

— Lărgiți formația, spuse Jaina. Şi țineți ochii deschişi. Să prindem următorul grup înainte să ajungă în raza de acțiune a tunurilor lui Lando.

Chiar când termină de vorbit, un grup mai mic de nave de luptă inamice se avântă spre Dubrillion. Cele trei nave de luptă TIE se grăbiră să le vină în întâmpinare, Jaina în mijloc, iar frații ei deplasându-se larg pe flancuri. Pe măsură ce se apropiau de cei cinci inamici, copiii se întoarseră, aripă în aripă cu Jaina. Acționau la unison, părând mai degrabă o singură navă de luptă decât trei, fiecare cu un singur tun laser funcțional.

O pereche de nave de luptă inamice dispăru sub barajul brusc, dar celelalte trei reacționară rapid, stabilizându-se pentru a face față noii amenințări. Tunurile lor bubuiră, iar cei trei Solo nu încercară să se eschiveze, ci primiră lovitură după lovitură. Scuturile rezistau, iar navele se apropiară unele de altele.

Un trio de torpile, o rafală de laser şi amenințarea dispăruse. Cel puțin acea amenințare. Deocamdată apelurile de la suprafața Dubrillionului se amestecau cu urletele navelor de luptă de deasupra, care se învârteau şi se fereau.

Mai mulți inamici veniseră spre oraş, din toate unghiurile, iar cei trei copii Solo ştiau că artileriştii lui Lando erau presați din greu.

— Aici Gauch din TB-1, se auzi un apel de la unul dintre bombardierele TIE. Ne ocupăm de ei.

Jaina îşi conduse frații înapoi în spațiul albastru şi văzu bombardierul TIE ieşind din oraş, schimbând lovituri cu mai multe nave de luptă inamice, dar încasând tot ce puteau da cu scuturile sale îmbunătățite.

Cu toate astea, oraşul începea să fie afectat, mai multe clădiri fiind cuprinse de flăcări. Turbolaserele de suprafață continuau să bubuie, marcând lovitură după lovitură, dar pentru fiecare navă inamică doborâtă, o altă duzină păreau să-i ia locul.

— Haideți! strigă Jaina.

— Aici *Belt-Runner I!* se auzi un strigăt. Suntem loviți! Suntem loviți! Preluăm înapoi energia scutului!

— Suntem dezbrăcați! confirmă Anakin, iar Jacen şi Jaina se uitară şi ei la instrumentele lor pentru a confirma că *Belt-Runner I* luase înapoi energia scutului. Ce ne facem?

— Încercăm să nu fim loviți, răspunse o Jaina sumbră, şi coborî în frunte, zburând printre clădiri, ferindu-se de proiectilele vulcanice şi de exploziile uriaşe ale tunurilor de suprafață, cu laserele ei explodând.

— Sunt lovit! se auzi vocea pilotului Gauch. Nu pot rezista! Nu pot...

O minge de foc uriaşă se rostogoli dinspre partea de est a oraşului, amintindu-

le celor trei tineri Jedi că de data asta era pe bune.

Jacen obținu prima *ucidere*, trăgând un foc în timp ce ocolea un turn, lovind orbeşte o navă de luptă inamică şi evitând din fericire lovitura de răspuns a acesteia. Totuşi, un alt inamic îl prinsese în vizor, moment în care Jacen începu să strige.

Jaina trecu pe lângă el, trăgând a doua ei torpilă, şi inamicul acela, de asemenea, dispăru.

— Mulțumesc, surioară, comentă Jacen şi urmă linia de plutire a Jainei spre stânga.

Îl găsiră pe Anakin urmărind un inamic, dar cu un trio care îl urmărea pe el. Trase printr-un culoar dintre turnuri, apoi se ridică rapid când nava de luptă pe care o urmărea trecu prin vizorul unuia dintre acele puternice tunuri de suprafață şi păru să se dezintegreze pur şi simplu. Şi când Anakin se ridică, îi găsi pe frații săi plonjând de o parte şi de alta a lui, cu laserele în plin avânt.

Anakin tăie brusc la dreapta şi opri accelerația, frânându-şi elanul. Pentru o clipă rămase nemişcat, apoi, în momentul în care începu să plonjeze, apăsă accelerația la maxim şi lovi de două ori cârmele eterice cu piciorul, la dreapta şi apoi din nou la stânga, cu putere, lăsându-şi botul navei în jos, astfel încât făcu o buclă pe dedesubt şi pe lângă ei, tăind-o în jos. O schimbare subtilă a unghiului de coborâre îl puse în coada unei nave inamice care fugea, pe care o doborî cu un trio de lovituri laser, în stânga, în dreapta şi în plin centru.

Anakin se înălță la fel ca Jaina şi Jacen, cei trei, fiecare cu încă o *ucidere*, reunindu-se deasupra centrului general al lui Lando. Auziră ovații prin stație, urmate de o declarație a lui Lando: *Țineți-i pe fugă!* Şi se părea că oraşul era asigurat pentru moment, pentru că multe dintre navele de luptă inamice dispăruseră, iar tunurile continuau să le bombardeze pe cele rămase.

— Tata ne-a spus să rămânem la joasă înălțime din cauza scuturilor, strigă Jaina la frații ei şi, înainte ca aceştia să-i poată răspunde, ea întoarse nasul navei spre cer. Scuturile au fost pierdute oricum, explică ea. Hai să mergem şi să ne alăturăm luptei de sus.

— Nu putem..., începu Jacen să protesteze, dar vocea lui se stinse.

Jaina zâmbi. Ştia că tatăl ei nu ar fi văzut lucrurile aşa cum le expusese ea fraților ei. Dar asta era o luptă pentru o altă zi.

Cele trei nave de luptă TIE se înălțară în spațiul negru, ieşind cu totul din atmosfera lumii Dubrillion. Vedeau dârele de lumină ale bătăliei continue, iar instrumentele le spuneau că multe alte nave erau în jurul lor.

* * *

Coralii multicolori se spulberară în bucăți scânteietoare în fața lor, în timp ce o navă de luptă inamică, apoi alta, cădeau victimă laserelor tunătoare.

Han se concentră asupra acelui obiectiv, deschizând calea de scăpare pentru *Şoim*, în timp ce Leia lucra la tunurile de jos, doborând un alt inamic încăpățânat. Flancul lor drept fu lovit de mai multe ori, până când Kyp reuşi să elibereze suficient calea de înaintare, astfel încât să poată roti tunurile mari şi să înceapă să tragă.

— O, Doamne, se tângui C-3PO în timp ce *Şoimul* primi o lovitură zguduitoare. Chiar cred că sunt prea mu... uu... ulți! adăugă el, fiind zguduit sub şocul unei alte lovituri, agitându-şi frenetic brațele aurii şi, deşi ochii lui nu puteau să se lărgească

cu adevărat de groază, pentru Leia, care se întoarse să-l privească, cu siguranță păreau să o facă. Vom fi uciși cu toții!

— Fă-l să tacă, sau îl arunc afară, avertiză Han.

Puse *Șoimul* pe muchie, ignorând protestele lui Kyp de a-l *menține stabil*, și trecu printre mai multe nave de luptă inamice. Văzu un X-interceptor care tăia în stânga, cu patru lasere fulgerând, dar cu un roi de urmăritori în coada lui.

— E prea încinsă treaba! strigă pilotul X-interceptorului. Mă îndrept spre Dubrillion!

— Dă-i bice! mormăi Han în șoaptă.

De partea cealaltă, un A-interceptor încercă să se îndepărteze, dar fu bombardat de salve de proiectile, iar piatra încinsă care se agățase și străpunsese învelișul, *împotmoli* nava. Pilotul strigă după ajutor, dar Han nu reuși să ajungă la ea la timp, iar apoi, în timp ce încerca o ultimă manevră de evitare, ea se dădu prea repede într-o parte și se izbi frontal de una dintre navele de luptă inamice care o urmăreau, ambele nave explodând într-o ploaie de bucăți mici.

— Rămânem fără nave, avertiză Leia.

— Scuturile au dispărut! strigă pilotul de pe X-interceptor, un strigăt pe care îl auziseră în mod repetat în ultimele câteva minute și care făcea un ecou amenințător descrierii lui Kyp despre prima sa întâlnire cu navele de luptă inamice.

Han viră în acea direcție.

— Distruge-i! îi strigă el lui Kyp, în timp ce urmăritorii X-interceptorului care plonja apărură la vedere.

— Mă ocup! îl asigură Kyp, iar laserele cvadruple bubuiră, eliminând un șir de nave urmăritoare.

Totuși, Kyp și *Șoimul* nu le puteau nimeri pe toate, iar X-interceptorul părea condamnat, dar apoi, brusc, veni o explozie din partea cealaltă, ridicându-se dinspre Dubrillion pe măsură ce devenea din ce în ce mai mare pe ecranul *Șoimului*, un trio de lovituri de tun laser eliminând urmăritorii și permițând X-interceptorului să scape spre planetă. Euforia lui Han și a Leiei în urma salvării nu dură decât câteva secunde – cât le luă să distingă sursa întăririlor: trei nave de luptă TIE modificate.

— Întoarceți-vă pe planetă! le strigă Han copiilor. Folosiți scuturile lui Lando!

— *Belt-Runner I* e terminată, răspunse Jaina. Nici acolo nu sunt scuturi.

— Înapoi! strigă Han.

— Sunt prea mulți aici sus, adăugă Leia. Ne îndreptăm cu toții spre casă. Lăsați armele de la suprafață să-i doboare!

Chiar când termină, cele trei TIE-uri trecură pe lângă *Șoim*.

— Continuați, se auzi vocea Jainei. Vom acoperi retragerea.

— Retrageți-vă! țipă Han din nou, tremurând de un acces de furie.

Leia îl apelă prin comunicație, simțindu-i și împărtășindu-i suferința. Știa că era mai greu de suportat pentru Han, cu toate astea, înțelegea că el era la limita controlului, durerea și oroarea lui pentru Chewbacca fiind alimentate de temerile pentru copiii lui, amplificându-i sentimentul de pierdere și groază până la punctul de colaps. Leia nu fu surprinsă când el puse *Șoimul* într-o curbă strânsă – urmărind navele de luptă TIE, și deja cei doi părinți puteau auzi chicoteala copiilor lor în timp ce cei trei interceptau o mulțime de nave de luptă inamice.

În cea mai mare parte, erau discuții despre de coordonare – tu o iei la dreapta, eu o iau la stânga –, genul de apeluri pe care piloții le împărtășeau întotdeauna, dar

mai era ceva, ceva care o neliniştea şi o întărea pe Leia în acelaşi timp.

Era vorba despre tonul lor. Pentru că puştii o făceau cu toată pasiunea unor războinici experimentați, zburând trup şi suflet, plini de energie, plini de spirit. Han şi Leia auziră hohotele de încântare când navele de luptă inamice dispăreau una după alta în explozii de bucăți strălucitoare.

Dar ambii părinți îşi păstrară înfățişarea sumbră, pentru că amândoi văzuseră destule bătălii pentru a înțelege că acele hohote de încântare se transformau într-o clipă în strigăte de disperare dacă unul dintre cei trei era spulberat. Iar acum, după instrumentele lor şi după dârele vizibile din fața lor, părea că elementul surpriză dispăruse, ca şi cum navele de luptă inamice convergeau focurile de armă în mod ordonat şi devastator către cei trei.

— Zboară mai repede, zboară mai repede, mormăi Han în mod repetat printre dinții încleştați, împingând la limită *Şoimul*.

Brusc, ceva îi zdruncină puternic. Nu un proiectil, ci o rază de tractare, iar o clipă mai târziu, indicatoarele luminoase începură să clipească indicând că scuturile *Şoimului* se clătinau. Deasupra, Kyp făcea ravagii cu tunurile, dar acele lovituri pe care Han le ignorase, loviturile laterale, începeau să aibă implicații mai profunde.

Şi atât Han, cât şi Leia îi auziră pe cei trei copii spunând că erau prea mulți pentru a lupta.

— Întoarceți-vă la Dubrillion, strigă Jaina – cel mai binevenit apel pe care Han şi Leia îl auziseră vreodată.

Dar apoi se auzi vocea lui Anakin, rece şi calmă.

— Nu, spuse el. Urmați-mă.

— Sunt prea mulți! se plânse Jacen.

— Noi am parcurs centura, ei nu, spuse Anakin cu duritate.

Ochii Leiei se deschiseră larg.

— Nu au scuturi, şopti ea, mai mult pentru sine decât pentru oricine altcineva.

Dar auzi gemetele lui Han şi îşi dădu seama că el o auzise.

O serie de bubuituri de la tunurile laser din partea superioară le reaminti că nu puteau ajunge la copiii lor, că nici ei nu aveau scuturi şi că erau pur şi simplu prea multe nave de luptă inamice între ei şi copii, între ei şi centură, pentru ca să se poată apropia de cele trei TIE-uri.

Han smulse microfonul de pe consolă şi urlă în el:

— Retrageți-vă!

Nu primi niciun răspuns, doar statică – copiii intraseră deja în *Nebunia lui Lando*.

* * *

Jacen fusese al treilea care intrase şi aproape primul care ieşise, pentru că aproape imediat ce intrase în centura de asteroizi, fusese nevoit să se plonjeze într-un viraj evaziv şi să se rostogolească pentru a evita o piatră care se rotea. Ocoli prin partea de jos a asteroidului, dar nu reuşi să respire uşurat, pentru că zări o navă de luptă inamică venind dinspre stânga sa, trăgând puternic, şi nu avea cum să se ferească de proiectil. Un asteroid trecu rapid prin stânga sa, încasând lovitura, iar apoi veni o a doua explozie, mai mare, când un alt asteroid trecu, ciocnindu-se de nava de luptă inamică şi de pilotul distras.

Totuşi, pauza se dovedi de scurtă durată, pentru că o hoardă de inamici veni chiar în spatele celor trei tineri Jedi, înfruntând asteroizii cu o hotărâre fanatică.

Anakin, aflat între fratele şi sora sa, îl văzu pe Jacen aproape lovit de asteroid, apoi aproape doborât de proiectilul vulcanic şi, deşi propriul său drum fusese ceva mai clar până atunci, înțelegea cu siguranță apelul lui Jacen că trebuiau să plece imediat, că era pur şi simplu prea dur şi sălbatic aici.

Cei trei plonjară, Anakin fiind aproape să se ciocnească de Jaina; doar zborul ei abil reuşi să mențină distanța între cele două nave de luptă TIE. În tot acest timp, inamicii veneau în urmărire rapidă. Un altul se izbi de un asteroid, dar asta cu greu descurajă hoarda.

— Scoate-ne afară, Jaina, o imploră Jacen pe sora sa.

Anakin ignoră rugămintea şi căzu într-un sentiment de calm. Ceva îl ghidase până aici; ceva îi făcuse semn, promițându-i un câmp de luptă mai bun pentru a lupta cu cotele potrivnice.

Forța.

Ştia că era Forța. Aici, cei trei tineri Jedi îşi puteau folosi cunoştințele acolo unde piloții navelor de luptă inamice, oricare ar fi fost ei, nu puteau. Ştia asta, instinctiv, dar acum că se afla în mijlocul acestei nebunii, cu asteroizi, proiectile şi nave inamice bâzâind în jurul lui, îndoielile începură să mocnească şi să crească.

O văzu pe Jaina oprindu-se în fața lui; apoi, folosind o manevră strălucită de rostogolire tip *butoi şi deviere* pentru a trece printre doi asteroizi, se rostogoli de pe partea frontală a unui al treilea şi veni trăgând, singurul ei laser lovind rapid de trei ori o navă de luptă inamică.

Anakin îşi dădu seama fără îndoială că fata era în elementul ei. Dacă ar putea măcar să se conecteze la ea...

Ascultați-mă, veni apelul telepatic al celui mai tânăr Solo către frații săi. *Alăturați-vă mie.*

— Anakin? fu răspunsul convențional al lui Jacen.

Jaina nu răspunse, iar Anakin simți că ea îi acceptase deja chemarea.

Trei ca unul, transmise telepatic tânărul Jedi. *Lăsați-vă purtați. Dați-mi ochii voştri.*

Totul se petrecu în câteva secunde, cei trei tineri Solo găsind comuniunea - unirea şi legătura telepatică. Acum fiecare zbura cu perspectivele suplimentare oferite de celelalte două nave, oferindu-le fiecăruia ochi şi percepții suplimentare. Nu mai aveau nevoie de reacții acum, ci doar de cea mai pură anticipare, pe măsură ce toți trei se lăsau în voia Forței.Se împletiră cu o precizie perfectă, substituindu-se reciproc, lovind cu tunurile din unghiuri uşor diferite, unghiuri pe care adversarii lor nu le puteau anticipa sau la care nu puteau reacționa la timp.

Ocoliră cu uşurință asteroizii, începând să tragă înainte de a şti logic că un inamic se află în spatele stâncilor, dar trăgând cu o precizie perfectă, spulberând navă după navă sau purtându-i pe cei care îi urmăreau îndeaproape printr-un asemenea labirint de asteroizi încât navele inamice se izbeau în mod inevitabil de unul sau erau forțate să întrerupă urmărirea.

Simbioza lor creştea, iar Anakin, ca punct central, simțea că lucrau împreună şi cu Forța aşa cum doar visase că era posibil. Escadrila perfectă, unită în gânduri şi scopuri, comunicând între ei la fel de rapid ca şi funcționarea internă a propriului său creier. Navele de luptă inamice nu se puteau apropia nici pe departe de trio; cele

care se apropiau erau pur şi simplu spulberate sau izbite de asteroizi.

Anakin îşi conduse fraţii într-un viraj, grăbindu-se înapoi în grosul forţelor inamice, ferindu-se de asteroizi şi proiectile şi marcând lovitură după lovitură. Se cufundă mai adânc în Forţă, mâinile i se mişcară ca o ceaţă, iar mintea îi vui. Sub un asteroid, peste altul, în jurul unui al treilea şi apoi al patrulea, trăgând în acele momente precise pentru a puncta lovituri, rotindu-se brusc în acele momente precise pentru a se feri de proiectilele inamice. Din ce în ce mai repede, totul devenind o ceaţă, Anakin tremurând sub presiune, simţind presiunea fraţilor săi pe măsură ce şi ei se cufundau tot mai adânc. Era o luptă perfectă, o muncă de echipă perfectă, cei trei tăind rândurile inamice, subţiindu-le cu fiecare trecere şi forţând tot mai mulţi să renunţe, dacă puteau, la *Nebunia lui Lando*.

Prea multe informaţii curgeau prin Anakin. Ştia că tremura violent, deşi abia o simţea. Proiectil după asteroid după proiectil treceau prin raza lui vizuală – sau era raza vizuală a lui Jacen? Ştia că era prea mult, prea nebunesc.

Tremura; îşi chemă telepatic fraţii, încercând cu disperare să menţină legătura.

— Anakin! auzi strigătul Jainei prin staţie, şi atunci îşi dădu seama că trecuse de punctul de rupere, că legătura dispăruse.

— Nu pot s-o mai stăpânesc..., strigă el printre dinţii strânşi în timp ce cobora într-o criză de tremurături de cea mai pură intensitate, luptându-se din răsputeri să-şi menţină conştiinţa.

— Ieşiţi din câmpul de asteroizi! strigă Jaina, iar cuvintele fură însoţite de un singur gând: instrucţiunile telepatice ale lui Jacen de a se întoarce şi de a intra în hiperspaţiu.

Unghiul de curs indicat de acele instrucţiuni continua să se schimbe pe măsură ce Anakin înainta, Jacen ţinând pasul cu mişcările navei de luptă TIE şi ale asteroizilor. Anakin se lovi de unul, doar puţin, avariind un pic sau aproape deloc nava, dar trimiţându-l într-o rotire dezastruoasă.

Du-te! veni comanda lui Jacen, urmată de greutatea aproape magică de convingere a Forţei.

Anakin pompă cu disperare manetele, încercând să se redreseze, încercând să rămână concentrat în timp ce stelele se învârteau în jurul lui, în timp ce asteroizii şi inamicii treceau pe lângă el. Nu se putea îndrepta deloc; era doar o chestiune de secunde până să fie spulberat, iar apoi...

Dispăruse, fiind proiectat cât ai clipi din ochi afară din *Nebunia lui Lando*.

Pentru o clipă, auzi strigătele Jainei după el, apoi nu mai auzi nimic, în timp ce întunericul se grăbea să-l înghită. Jaina şi Jacen reuşiră cumva să se elibereze din centură, cu câteva zboruri spectaculoase şi o bună doză de noroc prostesc.

Han şi Leia, care se întorsese de la capsula de artilerie, văzură totul din cabina *Şoimului*, stând într-o tăcere stupefiată. Cu greu le venea să creadă ceea ce tocmai văzuseră – frumuseţea şi precizia lor, dar şi pierderea celui mai mic copil al lor.

Lupta se încheiase, cel puţin pentru moment, pentru că duşmanii rămaşi fugeau, îndreptându-se spre planetele exterioare şi apoi mai departe.

— Unde este? strigă Han la Jaina şi Jacen.

— A sărit în hiperspaţiu, încercă Jacen să explice. Se învârtea. A trebuit să iasă...

— Ai reuşit să stabileşti cursul? îl întrerupse Han.

Urmă o pauză lungă, iar Han şi Leia înţeleseră adevărul. Anakin sărise la

întâmplare, sărise în hiperspațiu fără să înțeleagă unde l-ar putea duce, sau dacă alte corpuri solide i-ar putea sta în cale. Putea fi oriunde în momentul ăsta; atomii lui puteau fi deja împrăştiați prin tot sectorul.

— Voi doi întoarceți-vă la Dubrillion, ordonă Han. Noi mergem după Anakin.

— Mergem cu voi, începu Jaina să se ofere.

— Înapoi la Dubrillion! răcni Han la ea, atât de furios, în pragul pierderii controlului cum Leia nu îl văzuse niciodată, cum copiii lui nu îl auziseră niciodată.

Han închise apoi canalul, aducând *Şoimul* pe sub *Nebunia lui Lando*, uitându-se la imensitatea spațiului gol de dincolo. Habar nu avea dacă nava de luptă TIE supraviețuise saltului sau dacă Anakin supraviețuise.

Nu îi spuse Leiei despre această teamă; nu era nevoie să o facă.

Ea ştia.

Capitolul 20
Punct de vedere

Jaina şi Jacen avură parte de o primire triumfală atunci când îşi readuseră navele de luptă TIE înapoi la baza de andocare de pe Dubrillion. Zeci de oameni se înghesuiau în jurul lor, aclamându-i sălbatic, pentru că se înțelegea că, dacă tinerii Jedi nu ar fi dus un grup considerabil de nave de luptă inamice în *Nebunia lui Lando*, perturbând astfel întreaga formațiune de atac, Dubrillion ar fi putut cădea şi, cu siguranță, ar fi suferit mult mai multe daune decât suferiseră.

Zborul extraordinar al celor trei copii Solo fusese urmărit pe ecranele din tot oraşul, fiind cea mai puternică lumină care strălucise în ziua aceea întunecată.

Aşa că iată-i aici, ieşind din cockpituri în calele de andocare joase care le fuseseră alocate, cu tehnicienii grăbindu-se spre ei şi o hoardă de oameni aplaudând la sol şi ridicând brațele în semn de recunoştință. Dar nici Jacen şi nici Jaina nu prea aveau chef să sărbătorească în acel moment, pentru că habar nu aveau unde ar putea fi fratele lor sau dacă supraviețuise. Şi chiar dacă ar fi supraviețuit, bătălia de acolo de sus fusese dureroasă, cu multe pierderi suferite, şi amândoi văzuseră pagubele din oraş pe drumul de întoarcere, cu mai multe clădiri în flăcări, multe tunuri de la sol aplatizate, şi *Belt-Runner I* în flăcări. În acel moment, costul bătăliei nu părea să merite victoria pentru gemeni.

— Este bine, i se adresă Jaina lui Jacen, mergând să se alăture fratelui ei. Simt asta.

Jacen dădu din cap în semn de acord, dar sentimentul nu făcu prea mult pentru a-i ridica moralul, pentru că tânărul ducea acum o luptă personală. Fusese prins complet cu garda jos de utilizarea Forței, aşa cum îi arătase Anakin acolo, în centura de asteroizi, când cei trei se uniseră simbiotic pentru a acționa practic ca o singură unitate de luptă, escadrila perfectă. El şi Jaina se uniseră în mod similar în ocazii anterioare, folosind Forța pentru a-i intensifica legătura lor de gemeni, dar niciodată Jacen nu înțelesese nivelul de unire, de lucru în echipă perfectă, pe care Anakin îl impusese cu atâta încăpățânare în timpul numeroaselor lor ore de discuții filozofice. În lumina acelei demonstrații, Jacen se văzu nevoit să-şi pună la îndoială propria filozofie cu privire la Forță ca instrument de îmbunătățire a sinelui, această utilizare strict interioară menită să permită unui Jedi să-şi distingă locul în univers.

Nu, Anakin îi dovedise, pe viu, limitele filozofiei sale, îi arătase că potențialul Forței ca instrument pentru o muncă în echipă perfectă era poate prea mare pentru a fi ignorat. Dacă Forța putea fi folosită ca un instrument atât de unificator pentru complementaritatea luptătorilor, atunci cum ar putea Jedii să nu folosească puterea ei pentru a menține ordinea în galaxie?

Se uită la Jaina, iar ea îi studie atentă expresia severă.

— Poate că am greşit antrenându-mă mereu singur, recunoscu el.

Jaina continuă să se holbeze, apoi o cuprinse un zâmbet şi înclină capul când pricepu gândirea lui actuală.

— Anakin se gândeşte de mult timp la o astfel de legătură, îi explică ea. Mi-a

povestit adesea planurile lui de a forma o escadrilă Jedi, care să acţioneze atât de armonios încât nimic să nu le poată sta împotrivă.

Jacen se uită dincolo de ea, la ecranul de pe un perete care afişa o imagine continuă a *Nebuniei lui Lando*.

— Este un plan bun, decise Jacen.

— Şi nu unul care să fie împotriva convingerilor tale, remarcă Jaina.

Jacen ridică din umeri, nu prea sigur.

— De mai bine de un an, v-am văzut pe amândoi autolimitându-vă, spuse ea cu un zâmbet cald şi îi trase lui Jacen un pumn în umăr.

Mulţimea se strânse atunci în jurul lor, întrerupându-le discuţia privată.

— Te îndoieşti pentru că ţi-e teamă pentru Anakin, spuse ea în timp ce erau luaţi de mulţime. Mama şi tata îl vor găsi.

Jacen încuviinţă din cap şi schiţă un zâmbet pentru binele celor din jur. În sinea lui, însă, continua să dezbată filozofiile. Îşi spunea în mod repetat că *Şoimul Mileniului* se va întoarce în curând cu Anakin la bord. Poate că atunci el şi frăţiorul său ar putea avea nişte discuţii serioase, ar putea găsi un echilibru mai mare între punctele lor de vedere aparent contradictorii.

* * *

Lipsit de orice putere reală şi cu adevărat doborât, Anakin nutrea îndoieli asemănătoare celor ale fratelui său mai mare. Căci, din punctul de vedere al tânărului Jedi obosit, filozofia sa cu privire la Forţă ca instrument de proiecţie exterioară părea de asemenea deficitară. Dacă ar fi fost mai puternic din punct de vedere emoţional, aşa cum era Jacen, dacă s-ar fi antrenat la niveluri mai profunde de meditaţie în loc să se concentreze pe abilităţile exterioare de luptă, cursa mentală prin centură nu i-ar fi supraîncărcat atât de mult simţurile.

Acum, plutind în derivă în spaţiul gol, Anakin trebuia să se întrebe dacă cedarea lui bruscă se dovedise dezastruoasă pentru toată lumea. Nu ştia cât de mult îl costase greşeala lui, nici pe el personal – va muri pur şi simplu aici, singur? – nici pe fraţii lui. Oare reuşiseră să scape din centură fără el? Oare păstraseră legătura între ei – ştia că se uniseră la fel în trecut – sau şocul că Anakin se eliberase brusc şi plecase de acolo îi costase totul? Şi ce se întâmplase cu navele de luptă inamice? Oare drumul spre Dubrillion fusese lăsat larg deschis pentru ele?

Tânărul Jedi îşi făcea acum cele mai mari griji pentru Jaina şi Jacen. Îşi putea accepta propria moarte, dacă avea să vină, dar de ce să plătească fratele şi sora lui pentru slăbiciunea sa personală? Respiră adânc, aproape copleşit când adevărul îl lovi puternic: dacă fratele şi sora lui erau în regulă, dacă zborul lor prin *Nebunia lui Lando* salvase într-adevăr situaţia de la Dubrillion, atunci Anakin îşi putea accepta soarta. *Aşa cum Chewbacca şi-a acceptat soarta pe Sernpidal.*

Anakin se lăsă pe spate în scaunul său şi închise ochii. Îşi trimise gândurile în afară, căutând o legătură cu Jaina şi Jacen, încercând să învingă miile de kilometri care îi despărţeau, să îi simtă, să ştie că erau încă în viaţă şi bine.

Nu era decât golul spaţiului. Anakin se temu că va muri singur. Mai mult decât atât, însă, se temu că fratele şi sora lui erau deja morţi.

* * *

— Se realimentează şi se reînarmează, le spuse Da'Gara prefecţilor Ma'Shraid şi Dooje Brolo, cel care comanda cea de-a treia navă-lume, ultima din grupul *Praetorite Vong*, care aterizase pe planeta de gheaţă mai devreme în aceeaşi zi.

— Dar planeta – Dubrillion, aşa o numesc ei – rămâne, îndrăzni Ma'Shraid să spună.

— Aşa cum am ştiut că se putea întâmpla, o asigură Da'Gara. Aceasta nu a fost decât o sondare, coordonatorul de război testând apărarea următoarei planete în linie. Am aflat despre micile lor nave de luptă de la întâlnirea cu *cel nedemn* şi camarazii săi. Acum am aflat despre sistemele de apărare mai mari şi am văzut cel mai strălucit nivel de zbor pe care inamicii îl pot adopta împotriva noastră.

— Şi au fost formidabile aceste sisteme de apărare mai mari? întrebă Dooje Brolo. Şi a fost acel nivel de zbor impresionant?

Da'Gara pufni.

— Nava energetică, care asigura cele mai puternice scuturi pentru un anumit tip de navă de luptă, a fost distrusă, îi informă el. La fel ca mai mult de jumătate din bateriile de la suprafaţă. Iar acum, fiţi siguri, flota de nave de luptă a Dubrillionului a fost redusă la o mână de nave.

— Doreşte coordonatorul de război să se alăture luptei şi *coralskipperii* mei? întrebă nerăbdător Prefectul Dooje Brolo, cu o strălucire războinică în ochii săi negri.

Da'Gara clătină din cap.

— *Coralskipperii* se întorc pentru a provoca pagube planetei surori Destrillion, explică el. Nu vor rămâne mult timp în sistem, ci doar suficient cât să momească duşmanii. Nu vrem ca ei să ne cunoască adevărata putere. Se ridică în picioare în faţa colegilor săi Prefecţi, privindu-i fix. Coordonatorul de război mi-a arătat că sunt pe drum nave mai puternice pentru a proteja planetele. Dorim să le aducem aici.

Ceilalţi doi dădură din cap şi zâmbiră. Apărarea planetară deja instalată pe planeta de gheaţă era într-adevăr formidabilă şi devenea din ce în ce mai puternică. Acum, cu contingentul de aproape o mie de *coralskipperi* al lui Dooje Brolo, împreună cu navele de luptă mai mari *coral yorik*, nu aveau nicio îndoială că forţa reunită, unificată de voinţa marelui *yammosk*, va copleşi orice ar veni spre ei.

În mintea sa, o mică voce îngrijorată îi aminti lui Da'Gara că nu primise veşti de la Yomin Carr, nici măcar un răspuns la mesajul pe care i-l trimisese prin *villip* agentului său de pe Belkadan. Dar, la fel de repede cum recunoscu acea îngrijorare, o şi ignoră. Se derulau alte evenimente care necesitau întreaga sa atenţie.

— Va fi o zi glorioasă, remarcă Ma'Shraid.

— Şi apoi ne vom îndrepta întreaga atenţie către cele două planete Dubrillion şi Destrillion, spuse Dooje Brolo.

— Şi apoi vom ajunge mai departe, până în miezul galaxiei, îi asigură Da'Gara. Eu şi *yammoskul* am prevăzut acest lucru. În ceea ce priveşte cele două planete, le vom folosi pentru nevoile noastre de resurse şi poate vom crea a doua noastră bază pe una dintre ele.

Ma'Shraid icni, iar ochii lui Dooje Brolo se măriră când îi surprinse bănuielile.

— Coordonatorul de război va procrea? întrebă Ma'Shraid.

— Mai repede decât am crezut că este posibil, o informă Da'Gara. Iar al doilea *yammosk* va fi antrenat imediat prin unirea sa mentală cu părintele. Ne vom stabili a doua bază de îndată ce ameninţarea imediată va fi eliminată, iar această a doua bază

îi va permite marelui nostru coordonator de război să se concentreze asupra unei alte procreări. De asemenea, deşi nu am avut contact cu agentul meu, cred că metamorfoza planetei Belkadan este aproape completă, şi în curând vom putea planta acolo *corali yorik*, pentru a creşte rapid.

Ceilalți doi Prefecți se uitară unul la celălalt şi zâmbiră. *Praetorite Vong* avea să atingă în curând al doilea nivel al cuceririi – *perpetuarea* – şi, odată ce aceasta ar fi început, popoarele jalnice şi lipsite de unitate ale acestei galaxii nu ar mai fi putut rezista.

— Se va face, rostiră cei doi la unison.

* * *

Şoimul Mileniului se îndepărtă de planetele gemene ale lui Lando, apoi ieşi cu totul din sistem, trecând pe lângă multe dintre navele de luptă inamice rămase în urmă, care se pregăteau să se alăture camarazilor lor fugari. Câteva chiar se întoarseră ca să atace *Şoimul*, dar nava era prea rapidă pentru ele, dobândind deja o viteză pe care navele mai mici pur şi simplu nu o puteau depăşi.

Kyp Durron strigă nerăbdător din capsula superioară a *Şoimului*: *Mă ocup de ei!* în timp ce *Şoimul* se apropia de un grup, apoi adăugă un *Hei!* dezamăgit, în timp ce nava trecea în trombă pe lângă inamici.

— Cum a putut Anakin să-şi asume un asemenea risc? se revoltă Han, îndreptându-şi furia spre Leia şi ignorându-l complet pe Kyp. Cum au putut toți trei? Credeam că i-am crescut pe copiii noştri cu mai mult bun simț decât să se arunce într-o centură de asteroizi cu o grămadă de nave de luptă după ei!

— Şansele ca o astfel de aventură să reuşească cu adevărat..., începu C-3PO, dar Han îl întrerupse cu o privire încruntată.

În ciuda situației sumbre, a posibilității foarte reale ca fiul lor să fie în mare pericol, Leia nu se putu abține să nu zâmbească, chiar să chicotească, şi să scuture din cap cu neîncredere.

— Mă întreb de unde le-a venit această idee, remarcă ea.

Han se uită curios la ea.

— Mai ştiu câțiva piloți nesăbuiți care şi-au asumat riscuri incredibile, îi reaminti Leia. Ştiu unul care a zburat odată într-o centură de asteroizi cu o armată de nave de luptă Imperiale pe urmele lui.

Lui Han nu îi scăpă aluzia: chiar el făcuse exact asta.

— Acum a fost diferit, spuse el insistent.

Leia scutură din nou din cap în fața absurdului, dar Han doar se încruntă la ea. Leia o lăsă baltă, înțelegând emoțiile mai profunde care acționau asupra soțului ei, temerile acestuia pentru copiii săi şi nu pentru propria siguranță, precum şi un sentiment şi mai profund de vinovăție în ceea ce-l privea pe Anakin, având în vedere ultimele confruntări dintre ei, întregul lor dialog de la moartea lui Chewbacca.

— Va trebui să intrăm curând în hiperspațiu, mormăi Han, frustrarea fiind evidentă în tonul său.

Unde trebuiau să meargă? În ce direcție şi cât de departe? Nu reuşiseră să urmărească plecarea bruscă a lui Anakin, iar posibilitățile de a afla încotro ar fi putut zbura păreau nelimitate.

— Dacă ar fi folosit cea de-a şasea planetă ca far călăuzitor în afara centurii, s-

ar fi îndreptat în direcția generală a planetei Dantooine.

Vorbea mai mult cu el însuşi decât cu Leia, în timp ce încerca să stabilească cursul. În timp ce vorbea, îşi mişca mâna de-a lungul părții de sus a panoului de navigație, ca şi cum ar fi încercat să simtă alegerea corectă şi să o raționeze.

Leia îi apucă brusc mâna, ridicând-o de pe comenzi înainte ca Han să poată face ceva. El se uită la ea, la expresia goală de pe chipul ei încă frumos.

— Ce este? întrebă el.

— Îl aud, răspunse ea, şi când termină, când adevărul propriilor cuvinte îi deveni clar, buzele i se curbară într-un zâmbet inevitabil.

Capitolul 21
Linişte falsă

— Te-aş minţi dacă ţi-aş spune că nu am fost surprinşi, îl asigurase Lando pe Luke la scurt timp după ce *Sabia de Jad* aterizase pe Dubrillion, mai târziu, în aceeaşi zi în care avusese loc bătălia.

Mara plecase cu Jaina şi Jacen, să asculte poveştile luptei, dar Lando insistase ca Luke să vină imediat cu el.

— Am găsit-o la marginea oraşului, explică Lando. Pilotul era deja mort, dar tot am găsit-o cu senzorii noştri acordaţi să detecteze forme de viaţă.

Luke, care mergea repede pentru a ţine pasul cu Lando, care era evident entuziasmat, se uită curios la el.

— Nava, explică Lando. Este un organism viu, nu o maşină. Şi este frumoasă – la vedere şi concepută pragmatic.

Luke îşi menţinu expresia sceptică, dar nu-l întrebă mai mult pe Lando decât câteva momente mai târziu, când făcură o cotitură în hol şi ajunseră în faţa unei ferestre uriaşe, dincolo de care se afla docul interior în care se afla acum nava de luptă extraterestră capturată.

— Ăsta e un organism viu? întrebă el, oarecum surprins să vadă cât de mult semăna nava capturată cu navele cu care el şi Mara tocmai se luptaseră în jurul celei de-a patra planete din sistemul Helska.

Totuşi, nu putea nega afirmaţia lui Lando cu privire la frumuseţea ei, acum că avea şansa să vadă una de aproape şi nu bâzâind în jurul lui în luptă. Avea o formă aproximativ triunghiulară, semănând cu o versiune în miniatură a unui Distrugător Imperial. În lupta sa cu astfel de nave, Luke crezuse că părţile lor laterale erau netede, cu excepţia numeroaselor tunuri vulcanice, dar acum înţelegea că întreaga navă era chiar mai integrată decât atât, ca o singură bucată din ceea ce părea a fi coral viu.

Lando aprobă din cap.

— Şi are un design de navă de luptă la fel de frumos ca orice au văzut savanţii mei, explică el. Rapidă, se poate roti în viteză la fel ca un A-interceptor şi are o putere de foc mai mare decât aproape orice navă de mărimea asta pe care o putem pune la dispoziţie.

Luke se uită cu atenţie la nava multicoloră. Pe ea creşteau multe protuberanţe asemănătoare unor tuburi, care ieşeau din diverse locuri şi se îndoiau în diverse unghiuri. Nu semănau cu nicio turelă de arme pe care o văzuse vreodată, dar îşi amintea bine de proiectilele vulcanice lansate de pe nave.

— Pilotul purta o mască, continuă Lando. Nu, mai mult decât atât. Avea o legătură cu… companionul ei.

— Companionul ei?

— Mai mult decât o navă, încercă Lando să explice, căutând cuvintele potrivite.

Într-adevăr, nici el şi nici numeroşii săi savanţi pricepuţi nu mai văzuseră aşa ceva, cel puţin nu la o navă de luptă.

— Pilotul era conectat la nava ei, spuse el. E ca şi cum ar fi călărit-o mai mult decât ar fi pilotat-o, ca Oamenii Nisipului de pe Tatooine şi *banthele* lor.

Luke îi aruncă o privire oarecum acuzatoare – era o chestiune prea importantă pentru Lando şi prietenii lui ca să facă presupuneri.

— Încă nu putem şti sigur, recunoscu Lando. Testăm chestia aia, dar nimeni nu doreşte să-şi pună masca... Nu încă.

— Sunt sigur, răspunse Luke, uitându-se fix la ciudata navă de luptă, şi apoi se îndreptă spre uşă.

Lando se uită mirat la el, cu ochii măriți pe măsură ce îşi dădea seama de intenția lui Luke. În cele din urmă, îl ajunse din urmă pe Jedi, chiar în momentul în care Luke începea să urce pe partea laterală a micuței nave – iar savanții lui Lando îl priveau complet uimiți. Lando îl apucă pe Luke de braț, făcându-l să se întoarcă.

— Nu ştim suficient despre ea, spuse el. Cum ar fi chestia asta de la capătul nasului, adăugă el, arătând spre partea din față a navetei, unde o parte din substanța multicoloră asemănătoare coralilor fusese îndepărtată, dezvăluind o bilă membranoasă de mărimea degetului mare, de culoare roşu închis.

Luke coborî şi se mişcă pentru o inspecție mai atentă.

— E vie, explică Lando. Sau cel puțin a fost, credem noi.

Asta îi aduse o privire curioasă lui Luke.

— Şi nu face parte din nava mai mare, aşa cum nu făcea nici pilotul, continuă Lando. Ar trebui să o vezi – pe femeia pilot, vreau să spun – plină de muşchi şi plină de tatuaje, cu fața plină de cicatrice şi cu nasul spart, probabil de zeci de ori.

Descrierea nu făcea decât să confirme şi mai mult bănuielile lui Luke că tot ceea ce se întâmplase pe Belkadan, în sistemul Helska şi acest atac de aici, de la Dubrillion, era strâns legat. Îşi amintea foarte bine înfățişarea lui Yomin Carr; nu putea fi o coincidență faptul că atât el, cât şi pilotul acestei nave aveau o asemenea asemănare de tip *uniformă* – putea fi oare?

— Ai văzut cadavrul pe care l-am adus înapoi Mara şi cu mine?

— Încă nu, recunoscu Lando, iar apoi îşi dădu seama. Seamănă?

Luke încuviință din cap, apoi se uită fix la globul membranos montat în nasul navei de luptă; era clar mort, nu prezenta mai multă energie vitală decât o piatră. Dădu din cap spre Lando, apoi se duse înapoi în nava de luptă, în ciuda protestelor lui Lando. Fără niciun fel de ezitare, se urcă în carlingă, care i se potrivea confortabil. Văzu masca la care se referise Lando aşezată în fața lui şi, cu timiditate, întinse mâna după ea. Ştiu că era vie, înainte să o atingă, şi era într-adevăr o parte a organismului mai mare şi nu o creatură separată. Aceasta era o navă vie, o navă de luptă în sensul în care o descrisese Lando.

Fără alte ezitări, Luke îşi trase masca şi casca peste cap şi simți imediat conexiunea. Şi auzi... o voce, un murmur îndepărtat, în ceea ce părea a fi aceeaşi limbă pe care o folosise globul membranos de pe *Sabia de Jad*.

Luke se luptă din răsputeri să-şi concentreze toate instinctele şi gândurile, pentru că, deşi nu reuşea să descifreze cuvintele, putea distinge un tipar în ele.

Îşi scoase masca şi ieşi din carlingă.

— Eşti nebun, remarcă Lando.

— Avem nevoie de 3PO, răspunse Luke şi se uită înapoi la uimitoarea navă de luptă, sperând că droidul va fi capabil să descifreze limbajul, dorind – având nevoie – disperat să afle tot ce putea despre această navă şi despre persoanele care o pilotau.

Dar chiar în timp ce Lando şi Luke păşeau pe hol, şirul gândurilor lui Luke, entuziasmul său crescând în legătură cu posibilităţile de descoperire de aici, se opri brusc, pentru că îşi văzu soţia nu prea departe, holbându-se la el, privirea de pe chipul ei indicându-i că ceva era teribil, teribil de grav.

Luke se uită la Lando şi atunci înţelese că omul ştia.

— A trebuit să-ţi arăt chestiile astea, spuse Lando, oarecum ca o scuză. Am... am crezut că este important. M-am gândit că poate ştiai deja, că ai aflat de pe comunicaţii în drum spre noi.

— Ce este? ceru Luke, anxietatea lui crescând cu fiecare cuvânt.

— Îţi va spune ea, spuse Lando, bătându-şi prietenul pe umăr.

* * *

Era un moment de lacrimi şi amintiri, un moment în care Luke şi Mara simţeau greutatea pierderii lui Chewbacca şi îşi aminteau de toate momentele petrecute cu Wookieeul şi de toate momentele în care acesta îi salvase pe ei şi pe cei dragi lor. Era acel moment ireal care urma inevitabil morţii unei persoane dragi, acelaşi impact şi sentiment de neputinţă, de insignifianţă, pe care Luke îl trăise atunci când îl văzuse pe Obi-Wan Kenobi căzând în faţa sabiei lui Darth Vader.

În acel moment de reverie, fiecare fiinţă experimenta pierderea controlului, realizarea bruscă şi dură a vulnerabilităţii şi mortalităţii. Atât Luke, cât şi Mara apelară la înţelegerea lor asupra Forţei, asupra adevărului obligatoriu al vieţii, şi găsiră acolo alinare.

Aşa cum Ben Kenobi rămăsese alături de Luke, aşa cum Yoda rămăsese alături de Luke, la fel şi Chewbacca avea să rămână viu, în inimile şi minţile celor care îl iubeau atât de mult. Atât Luke, cât şi Mara înţelegeau că era un moment de durere, unul care nu putea dura atât de mult timp. Şi era un moment de teroare, de teamă pentru Anakin, singur acolo, în imensitatea spaţiului, dar nici aceste griji nu puteau depăşi urgenţa momentului.

Ceva foarte amplu şi foarte rău se întâmpla. Trebuiau să treacă la treabă.

* * *

— Cheia este planeta aceea, îi explică Luke lui Lando, după ce acesta îi arătă alte două surprize pe care le scoseseră din nava inamică doborâtă: un costum, mai degrabă o a doua piele, şi o creatură în formă de stea cu un al şaselea apendice, asemănător măştii din nava inamică. Ambele erau vii, iar Luke îndrăznise să experimenteze cu ele, mergând până acolo încât să lase creatura costum să alunece pe corpul său şi să se unească cu el, şi să pună creatura-mască pe faţa sa, rezistând impulsului de a vomita şi repulsiei finale. Acum înţelegea adevărul despre cea de-a patra planetă a sistemului Helska; acum ştia că duşmanii lor nu trăiau pe planeta îngheţată, ci sub crusta de gheaţă, în adâncurile reci şi apoase.

— Mingea de gheaţă? spuse Lando sceptic, când Luke îi dezvălui suspiciunile.

Luke aprobă din cap.

— Aceea este baza şi acolo trebuie să ajung.

— Ai fost deja acolo, îi reaminti el.

— Nu, spuse Luke. Trebuie să cobor pe ea, să cobor *în ea.*

Privirea sceptică de pe fața lui Lando nu făcu decât să crească.

— Ei nu sunt pe planetă, dar este baza pentru toate astea, explică Luke. Sunt sigur de asta. Şi dacă nu sunt pe planetă, trebuie să fie sub crustă.

Lando încuviință din cap şi îşi frecă bărbia.

— Există o cale, recunoscu el.

— Ai mai exploatat planete de gheață, explică Luke.

— Am exploatat fiecare tip de planetă, răspunse el. Şi există nave ce pot fi folosite pentru a trece prin crusta planetelor de gheață, atât pentru indivizi, cât şi pentru expediții mai mari.

— Unde le putem găsi?

Lando aproape că râse cu voce tare. Dacă exista o navă folosită pentru mineritul oricărui tip de planetă, aceasta era aici, pe planeta soră a lui Dubrillion, Destrillion, parte a ceea ce Lando numea *flota sa prototip*. Doar pentru a se asigura că tehnologia nu va fi pierdută sau greu de localizat, Lando procura întotdeauna cel puțin o versiune a fiecărei noi inovații, pentru a o păstra în siguranță în vederea studiului şi, dacă era nevoie, a replicării.

— Pot avea una aici înainte de dimineață, îi spuse el lui Luke. Nu ştiu în ce stare va fi.

— Dar o poți repara, spuse Luke.

Lando ridică din umeri.

— Ar trebui să fiu în stare.

Mulțumit de asta şi epuizat de încercările din ultimele zile, atât fizice cât şi emoționale, Luke îşi luă rămas bun. Se întoarse în apartamentul său, unde o găsi pe Mara dormind liniştită, o privelişte care îl încuraja cu siguranță. Luke ştia în mod profund că avea nevoie de acea odihnă. Mintea şi corpul ei făcuseră un pas înapoi în lupta cu boala care făcea ravagii în ea, lupta cea bună fiind slăbită de solicitările fizice şi emoționale ale escapadelor lor recente. Iar acum, durerea ei provocată de dispariția lui Chewie şi temerile ei pentru dispariția lui Anakin nu puteau decât să-i suprime capacitatea de a lupta împotriva bolii.

Nevrând să o deranjeze, Luke părăsi camera, părăsi clădirea cu totul, ieşind afară sub cerul înstelat al nopții Dubrillionului. Văzu Destrillion răsărind în est şi fu izbit de seninătatea priveliştii, care contrasta atât de mult cu tumultul în creştere. Luke rămase calm şi privi lung şi intens, devenind una cu galaxia din jurul său, simțindu-i ritmurile, atemporalitatea, aparenta indiferență față de evenimentele trecătoare ale ființelor muritoare.

Şi, în acea alăturare, Luke auzi o chemare, iar acea chemare, ştia că venea de la nepotul său, de la Anakin, viu şi singur, care se întindea cu simțurile. Primul instinct al lui Luke fu să alerge la *Sabia de Jad* şi să pornească în trombă după Anakin, să urmeze chemarea şi să-l aducă în siguranță pe tânărul Jedi dispărut.

Zâmbi şi rezistă impulsului. Dacă auzise el chemarea, implicit o auzise şi Leia, aşa cum auzise şi chemarea lui atunci când atârnase, rănit şi disperat, sub *Oraşul Norilor* al lui Lando. Îl va aduce ea acasă pe Anakin.

* * *

Într-adevăr, chiar în acel moment, *Şoimul Mileniului* se îndrepta cu viteză spre nava de luptă TIE în derivă. Leia auzise apelul, tare şi clar, şi chiar văzuse

formațiunile stelare prin ochii lui Anakin. Folosind acea imagine vizuală, nu-i fusese greu să ruleze computerul de navigație pentru a localiza sectorul.

Acum, singura teamă era că nu vor ajunge înainte ca nava de luptă TIE avariată a lui Anakin să cedeze sau înainte ca unele dintre navele de luptă inamice să ajungă la el. Aşa că uşurarea lui Han şi a Leiei fu palpabilă când ieşiră din hiperspațiu în regiune şi localizară nava de luptă TIE cu ajutorul senzorilor convenționali, şi când Leia auzise apelul telepatic continuu care îi spunea că fiul ei era într-adevăr viu şi sănătos. Andocară la scurt timp după aceea, iar după ce Anakin se îmbarcase pe *Şoim* şi alergase în brațele mamei sale care îl aştepta, Han remorcă TIE-ul şi se întoarse spre Dubrillion.

Oarecum mai timid decât se grăbise către mama sa, Anakin, cu Leia imediat în spatele lui, păşi pe puntea *Şoimului*, unde îl aştepta tatăl său. Han se întoarse şi se uită fix la fiul său, apoi îşi pierdu severitatea şi se ridică de pe scaun, cuprinzându-l pe Anakin într-o îmbrățişare de urs. Totuşi, sări aproape imediat înapoi, şi îşi lovi fiul în umăr.

— Dacă îmi mai faci asta vreodată, puştiule, o să-ți trag şuturi de aici până la Coruscant!

Mustrarea atinse urechile lui Anakin asemenea celei mai dulci partituri cântate vreodată.

În dimineața următoare se întoarseră pe Dubrillion, aterizând la scurt timp după ce fusese remorcată curioasa navă minieră despre care Lando îi vorbise lui Luke. Se numea *găuritorul de gheață*, cunoscut şi sub numele de *navă stylus*, îi spuse Lando lui Luke, din cauza formei sale: lungă şi îngustă, cu un capăt frontal conic. Pilotul se întindea de-a lungul acelui cilindru translucid, cu capul înainte.

Pentru Luke nu părea promițător.

— Nu este concepută pentru zboruri pe distanțe lungi, explică Lando. Va trebui să fie remorcată până în sistemul Helska.

— Cum ajunge jos şi prin gheață?

Lando îl conduse în față.

— Destul de simplu, spuse el. Avem o încărcătură termică vaporizatoare aici în vârf. Tragi cu ea chiar înainte să loveşti, face o gaură în gheață înaintea ta, apoi te scufunzi în ea înainte să înghețe din nou.

Luke pufni.

— Glumeşti, nu?

— Trebuie să fii bun, remarcă Lando cu un zâmbet şiret. Ieşirea este similară – plănuieşti să ieşi înapoi, nu-i aşa? întrebă el, doar pe jumătate glumeț. Doar că procesul de ieşire de pe planetă durează ceva mai mult, o ardere şi o târâre lentă până când senzorii indică faptul că gheața este suficient de subțire pentru o a doua lovitură, mai puțin violentă.

Fură întrerupți de strigătul lui Jacen.

— S-au întors, spuse tânărul în timp ce tânărul intra în fugă în cameră şi se apropia de Luke. Mama şi tata, şi l-au adus pe Anakin!

Luke încuviință din cap, deloc surprins.

— Şi 3PO, îi zise el nerăbdător lui Lando. Hai să mai obținem nişte răspunsuri.

* * *

— Nu este deloc o limbă dificilă, Stăpâne Luke, îi anunță C-3PO puțin mai târziu pe Han şi Luke, în timp ce stăteau şi discutau planurile.

Departe, în camera mică, R2-D2 emitea bipuri şi fluierături, adăugând propriile sale interpretări la cele pe care C-3PO tocmai le auzise.

— E oarecum asemănătoare cu limba Janguine a barbarilor din jungla de pe...

— Ce a spus? îl întrerupse Han, evident nerăbdător.

C-3PO se întoarse să-l privească.

— Mesajul către Yomin Carr, insistă Luke.

— Era într-adevăr, îi spuse C-3PO lui Luke. Şi aş putea să comentez despre auzul tău ascuțit în a detecta acel nume în mijlocul amestecului vorbit rapid de...

— Ce a spus? insistă Han din nou, pe un ton şi mai hotărât.

— Mişcarea *Praetoritei Vong* este în desfăşurare. Partea ta, deocamdată, s-a încheiat. Bună treabă, spuse C-3PO supunându-se.

— *Praetorite Vong?* spuseră împreună Han şi Luke.

— Am mai auzit asta, adăugă Luke.

— Un fel de trupă de mercenari? îl întrebă Han.

— Una mare, dacă asta este.

— De pe Janguine? întrebă Han sceptic, uitându-se la droid.

— Oh, cu greu aş crede că asta e probabil, răspunse droidul. Barbarii din junglă nu mai există de mai mult de trei sute de ani. Limba lor a fost asimilată cu mult timp în urmă de triburile Mooloooliene de munte...

— Atunci de unde? întrebă Han. Unde în galaxie se vorbeşte o astfel de limbă?

— Poate nicăieri, răspunse Luke dur, întorcând toate privirile spre el. Haide, 3PO, îl îndemnă el pe droid. Încă nu am terminat cu tine.

Cei patru ieşiră după aceea, deplasându-se de-a lungul coridoarelor spre laboratoarele de cercetare ale lui Lando. Ajunseră lângă nava de luptă inamică fără a fi împiedicați de tehnicienii lui Lando – unul dintre ei chiar le făcu o plecăciune politicoasă lui Luke şi Han şi se îndepărtă de navă în timp ce se apropiau.

— Urcă sus, îi spuse Luke lui C-3PO.

— Ce? Înăuntru, Stăpâne Luke? C-3PO începu să protesteze, dar se înălța deja, puterea Forței proiectată de Luke mişcându-l la fel de sigur ca orice rază tractoare. Stăpâne Luke! strigă el de mai multe ori, dar fu aşezat uşor în carlingă.

Luke se urcă lângă el, băgă mâna înăuntru şi scoase masca.

— Pune-ți-o pe cap, îi ceru el droidului.

— Stăpâne Luke!

— Nu doare, promise Luke, afişând acel zâmbet încă băiețesc, şi îl ajută pe C-3PO să pună chestia pe el. Acum ascultă, explică el. Ascultă cu atenție şi ține minte fiecare cuvânt.

— I se spune *coralskipper*, îi informă curând C-3PO, agitat din carlingă. Îl cresc pentru a servi drept navă stelară, atât navă mică de luptă cât şi nave mai mari.

— Ce îl alimentează? întrebă Luke, iar droidul transmise întrebarea prin mască, în limba ciudată.

C-3PO găsi şi raportă două răspunsuri, unul convențional, celălalt mult dincolo de înțelegerea lor – ceea ce le dădu de gândit atât lui Luke, cât şi lui Han. În primul rând, *coralskipperul* se putea deplasa în acelaşi timp în care trăgea cu armele, folosind forța opusă a acelui *scuipat*. Şi se putea realimenta şi reînarma *mâncând* pietre. Simplitatea şi eficiența îl uimiră pe Luke.

— Cum de ştii asta? interveni Han.

— Pentru că îmi spune că îi este foame, răspunse droidul, tonul său crescând dramatic la finalul afirmației, devenind puțin mai mult decât un geamăt.

— Nu te poate mânca, îi promise Luke droidului, bătându-l pe umăr. Haide, 3PO. Chiar avem nevoie de tine aici.

C-3PO mai conversă o vreme cu nava, apoi le explică faptul că al doilea sistem de propulsie era legat de creatura aceea de mărimea degetului mic din nas şi avea legătură cu concentrarea pe câmpurile gravitaționale.

Luke se gândi la lupta sa din sistemul Helska şi la pierderea scuturilor sale. Se putea ca aceeaşi creatură să fie capabilă să îşi concentreze cu atâta acuratețe fixările gravitaționale încât să poată smulge scuturile unei nave de luptă?

Se sprijini greoi de partea laterală a *coralskipperului*, respirând adânc. Toată treaba asta se înrăutățea rapid; era evident pentru el acum că era vorba într-adevăr de o inteligență extragalactică în acțiune, una evident ostilă, care folosea metode şi tehnologie organică mult diferite – şi poate chiar superioare – de orice ar putea folosi Noua Republică pentru a le contracara. Belkadan, sistemul Helska, Dubrillion şi Sernpidal nu erau evenimente fără legătură.

La scurt timp după aceea, cei patru se reuniră cu tovarăşii lor şi cu Lando în camera centrală de control cu informațiile lor sumbre.

Singura veste bună era că sosise *Întinerirea*, un Distrugător Imperial de clasa a II-a, împreună cu o forță operativă considerabilă şi impresionantă, inclusiv o jumătate de duzină din noile canoniere din clasa *Ranger*.

Capitolul 22
Întoarcerea

— Nu va funcționa, remarcă Mara, stând alături de Luke şi uitându-se la micul *găuritor de gheață*, *nava stylus*, care părea teribil de fragilă pentru misiune.

— Lando a mai folosit tehnologia asta, răspunse el.

— Mergând pe o planetă plină de duşmani? veni răspunsul sec al soției sale. Ea ridică mâna, întinzând degetele unul câte unul în timp ce enumăra dezavantajele. Nu vei avea arme, cel puțin nu pe navă; nu vei avea scuturi, în afară de protecția termică din față şi de protecția la impact; şi nu vei avea suficientă viteză ca să depăşeşti un Headhunter, ca să nu mai vorbim de unul dintre acei *coralskipperi.*

Luke se uită lung la ea, cu un zâmbet larg pe față. Încă de la întoarcerea de la Belkadan, Mara rămăsese în camera ei, recuperându-se – o amintire emoționantă a faptului că era foarte bolnavă, şi totuşi era aici, îngrijorată pentru el.

— Eu ar trebui să fiu cea care să ia *găuritorul de gheață*, spuse ea.

Zâmbetul lui Luke se evaporă. Ştia sursa acelei remarci, ştia că ea spunea, de fapt, că viața ei era mai dispensabilă pentru că era bolnavă – luând în calcul toate celelalte exemple, era bolnavă în fază terminală.

— În niciun caz, răspunse el.

Mara îl privi dur.

— Dacă suferi o recidivă acolo sub pământ, vei pune în pericol întreaga misiune, spuse Luke categoric, aducând discuția la bunul mers al misiunii şi nu la un nivel condescendent care să arate grija pentru soția lui.

— Şi dacă voi avea o recidivă pilotând nava ta de transport? întrebă ea cu un sarcasm pronunțat.

— Nu vei avea, răspunse Luke cu toată încrederea, apoi chicoti şi porni pe lângă ea.

Mara scutură din cap şi îl privi pentru câteva momente plecând, apoi se întoarse să privească *nava stylus*, aparent fragilă, şi suspină.

* * *

— Aproape au terminat cu ea, le spuse Jaina fraților ei, în timp ce cei trei urmăreau reparațiile la mica navă ciudată.

— Unchiul Luke chiar are de gând să folosească chestia aia? întrebă Anakin. Şi chiar va purta costumul ăla viu şi masca pe care le-au găsit la pilot?

Jacen şi Jaina schimbară priviri îngrijorate.

— Încearcă costumul chiar acum, explică Jaina. De ce nu te duci să-l vezi?

Anakin, mereu curios, nu se prinse de aluzie şi plecă în grabă, nerăbdător să vadă artefactele extraterestre.

— Nu unchiul Luke e cel care trebuie să plece, îi spuse Jacen Jainei imediat ce rămaseră singuri.

— Sunt mai îngrijorată de mătuşa Mara, îi răspunse Jaina. A dormit aproape

toată ziua şi încă era epuizată când s-a trezit să ia cina. Ai văzut cearcănele de sub ochii ei? Boala pune acum stăpânire pe ea, mai ales pentru că este prea preocupată de toate astea.

Se priviră îndelung, ştiind că erau de aceeaşi părere, deşi niciunul nu era suficient de curajos pentru a-şi expune gândurile în cuvinte în acel moment.

— Nu o putem lăsa pe Mara să plece, remarcă Jaina.

— Nu o putem opri dacă pleacă unchiul Luke, răspunse Jacen.

— Crezi că vor aştepta să vină *Întinerirea* şi escorta înainte să plece? întrebă Jaina.

— Cred că ei vor pleca primii, răspunse Jacen. L-am auzit pe unchiul Luke spunându-i asta tatei. Nu vrea să aştepte, dar planul lui este să scoată *găuritorul de gheață* de pe planetă exact la timp pentru a se întâlni cu flota care vine.

Jaina doar aprobă din cap; obținuse informații similare de la C-3PO.

— Ce e aia? întrebă Jacen, arătând spre o macara care aducea o altă navă pe o schelă aflată lângă şi deasupra *găuritorului de gheață*.

— Nava de transport, explică Jaina, care îi intervievase intens pe tehnicienii lui Lando pe această temă. Nu poți andoca *găuritorul de gheață* sau să-l pui într-o cală, pentru că nu este suficient de manevrabil pentru a se desprinde în siguranță. Îl vor încărca în capsula de rachete a navei de transport, iar nava respectivă îl va îndrepta în direcția potrivită şi îl va lansa.

— Şi pilotul *găuritorului de gheață* trebuie să rămână tot timpul în *nava stylus*? întrebă Jacen. Pe durata întregului zbor?

— Tot timpul, răspunse Jaina. Folosesc un tub de aer şi o linie de transfer de energie de la nava de transport pentru a conserva toată energia posibilă pe micul *găuritor*, dar oricine va zbura în chestia aia va sta întins şi înghesuit tot drumul până la sistemul Helska.

Jacen se uită la ea, zâmbi şi aprobă din cap. Jaina petrecu mult timp disecând acea privire, asigurându-se că Jacen nutrea idei similare cu ale ei.

— Pot pilota eu *găuritorul de gheață*, se oferi ea.

— Mi se pare că abilitățile tale ar fi mai potrivite pentru nava de transport.

Jaina se gândi la asta şi nu îl contrazise. Dacă trebuiau să se retragă rapid din sistemul Helska, ea ar fi fost o alegere mai bună pentru pilotarea navei principale.

— Unde este R2? întrebă Jacen. Ar trebui să-i lăsăm un mesaj.

* * *

Luke se plimba prin cameră, în timp ce Han, Leia şi Lando stăteau la o mică masă rotundă, dezbătând dacă ar trebui să atace cu flota reunită deja sau să aştepte să vină mai multă putere de luptă. Pe masă se afla un ecran de vizualizare, cu imaginea impunătoare a Comandantului Warshack Rojo de pe Distrugătorul *Întinerirea*, cu capul ras, fruntea încruntată şi un singur cercel cu diamant sclipitor.

— Ar trebui să mergem direct în sistemul Helska, insistă Comandantul Rojo. Canonierele *Ranger* se vor descurca cu navele acelea mai mici – cum le spuneați? *Coralskipperi?* – în timp ce *Întinerirea* va distruge orice bază pe care au instalat-o barbarii. Va fi o lovitură curată, vă asigur, iar apoi ne vom putea ocupa de problemele mai importante cu care se confruntă Noua Republică. Ne puteți însoți în sistem, dacă doriți.

Han şi Leia schimbară zâmbete îngrijorate, nefiind siguri că Rojo recepționase mesajul că aceasta era probabil cea mai importantă problemă cu care se confrunta Noua Republică. Leia nu era deloc surprinsă de aparenta subestimare.

— Şase zile, spuse ea. Până atunci, vom avea trei crucişătoare de luptă, o navă Interdictor, un alt Distrugător şi forțele operaționale care le însoțesc.

— Nu trebuie să aşteptăm, spuse Comandantul, un Corellian încăpățânat. Am suficientă putere de foc pentru a distruge baza inamică şi planeta pe care se află, dacă va fi nevoie.

Leia oftă neputincioasă – ştia destul de bine cât de încăpățânat putea fi un Corellian – şi se întoarse spre fratele ei care păşea pe lângă fereastră. Luke îi spusese că nu-l va convinge niciodată pe Comandant să aştepte sosirea celorlalte nave şi, din moment ce ea îşi dăduse demisia din Consiliu, nu mai avea autoritatea de a-i ordona să aştepte. Ei lansaseră un apel către Coruscant, însă avea să treacă ceva timp până să primească vreun răspuns – estimarea Leiei de şase zile era, în cel mai bun caz, una plină de speranță – şi, până atunci, Rojo spera să lămurească toată acea încurcătură. Ştia că încrederea lui Rojo nu era de bun augur pentru speranțele Leiei de a aduna o flotă mai mare, pentru că intrase probabil – sau urma să intre în curând – în contact cu cei mai sceptici membri ai Consiliului, asigurându-i că se poate descurca şi că nu mai trebuie să deturneze din resursele lor militare.

— Mergem, spuse Rojo cu fermitate. Şi dacă trebuie să mergem singuri, atunci aşa să fie.

Leia suspină.

Luke începu să se întoarcă pentru a-i spune ceva încăpățânatului Corellian, dar o licărire dincolo de fereastră îi atrase atenția. Se apropie mai mult, uitându-se în noaptea întunecată, şi văzu o navă ieşind din doc, spre cer. Ştiu imediat ce navă era: nava de transport, *Minerul Fericit*, şi însoțitoarea ei, *găuritorul de gheață*.

— Mara? întrebă el încet, întrebându-se pentru o secundă dacă soția lui decisese să îşi asume singură acea misiune periculoasă.

Dar cuvintele lui nu prea aveau sens logic; Mara nu putea să meargă singură, căci ar fi fost nevoie de doi piloți pentru a îndeplini misiunea, şi nu credea că ar fi luat-o pe Jaina într-o călătorie atât de periculoasă fără să se consulte cu Leia. Un sentiment de rău augur îl cuprinse atunci, animat de gândul la potențialul copilot al Marei, în timp ce ghicea cine ar putea pilota *Minerul Fericit* şi cine ar putea să o însoțească. Se întoarse spre ceilalți, expresia lui spunând multe.

— Ce este? întrebă Leia.

El trecu în fugă pe lângă ea, spre uşă şi ieşi în hol.

— Bună seara, domnule, spuse C-3PO în timp ce Luke intra în el, izbindu-l de peretele opus.

— Nu acum, spuse Luke, îndepărtându-se de droid, ocolindu-l pe R2-D2 şi sprintând pe coridor.

— Dar R2, domnule.

— Nu acum! strigă Luke.

— Are un mesaj de la Stăpânul Jacen, țipă C-3PO, acum frenetic.

Luke derapă până se opri şi se întoarse în fugă, exact când Leia se aplecă spre R2-D2 şi îi activă înregistratorul holografic.

— Unchiule Luke, veni mesajul, în timp ce o imagine minusculă a lui Jacen apărea în hol. Iartă-ne prezumția, dar mie şi Jainei ni s-a părut evident că e nevoie

de tine alături de flotă, în forța principală de atac. Ştim ce ați intenționat cu cea de-a patra planetă: să explorați şi să determinați puterea şi scopul duşmanilor noştri. Putem face noi asta, unchiule Luke.

Han scoase ceva asemănător cu un mârâit, iar Leia i se alătură.

— Ține-o pe mătuşa Mara la odihnă – are nevoie, continuă holograma lui Jacen. Eu şi Jaina vom fi bine şi vom îndeplini misiunea fără probleme. Îți promitem.

Imaginea dispăru.

— O să-i trag un şut..., începu Han să spună.

— Jacen are dreptate, îl întrerupse Luke, iar atât Han cât şi Leia, dar şi Lando, se uitară la el neîncrezători. Mi-aş dori să fi venit mai întâi la mine, continuă Luke. Mi-aş fi dorit să-şi fi coordonat mai bine intențiile.

— Dar tu crezi că trimiterea lui Jacen pe planetă este alegerea corectă, încheie Leia pentru el.

— O alegere la fel de bună ca oricare alta, răspunse Luke fără ezitare.

Îl apucă pe Han de braț, în timp ce bărbatul pornea la drum – şi după privirea lui Han, era evident că se îndrepta direct spre *Şoimul Mileniului*.

— Tu creşti Cavaleri Jedi, îi spuse Luke cu toată seriozitatea. Războinici, exploratori. Ei nu se pot întoarce de la datoria care le stă în față doar pentru liniştea noastră.

— Sunt doar nişte copii, argumentă Han.

— La fel eram şi noi când Imperiul a dezvăluit *Steaua Morții*, îi reaminti Luke.

— Vorbeşte pentru tine, mârâi Han. Îşi îngustase ochii în timp ce se uita fix la prietenul său. Tocmai am străbătut jumătate de galaxie pentru a-l aduce pe unul dintre ei înapoi, iar acum îi am pe ceilalți doi fugind în altă direcție, mormăi el printre dinții strânşi.

Luke se uită la Leia şi reuşi, cu expresia lui, să îi provoace un zâmbet pe față.

— Obişnuieşte-te cu asta, îi spuse el lui Han. Şi bucură-te cât încă mai poți. Nu vei mai putea ține pasul cu ei mult timp.

Han se îndepărtă brusc şi mormăi un şuvoi de înjurături, şi abia atunci Luke începu să înțeleagă profunzimea furiei şi frustrării lui. Tocmai îl pierduse pe Chewbacca şi nu avea de gând să mai piardă pe nimeni!

— S-a stabilit, deci, se auzi vocea Comandantului Rojo în spatele lor. Începem.

— Doar pentru că ei au plecat nu înseamnă că trebuie să trimitem întreaga flotă în urmărire, răspunse Leia. Han, Luke şi cu mine putem merge după ei în *Şoim*.

— Plecarea lor chiar vă afectează intențiile, Comandante, adăugă Luke. Dacă inamicii noştri detectează nava de transport, se vor aştepta la flota mai mare din spatele lor.

— O bandă de contrabandişti, spuse Comandantul Rojo în derâdere. Sau vreun grup de eliberare mărunt. Au găsit o tehnologie nouă şi cred că pot, cu ajutorul ei, să sfideze Noua Republică. Dar nu au nimic care să stea față în față cu *Întinerirea*. Eu plec.

Şi exact asta făcu, făcând o plecăciune rigidă şi întrerupând brusc legătura de comunicare. Han şi Luke se uitară unul la celălalt pentru un moment lung.

— De ce a trebuit să îi faci Jedi? întrebă Han, şi era evident din tonul său, din faptul că terminase cu acel rânjet tipic lui Han Solo, că argumentul lui Luke ajunsese până la el. Vii cu noi? îl întrebă Han pe Lando.

— M-am gândit să rămân aici şi să mă asigur că apărarea planetară este la

locul ei, răspunse Lando buimăcit, imediat ce surpriza întrebării dispăru puțin.

— Mă bucur să te avem, spuse Han, ignorând răspunsul şi întorcându-se spre Leia. Du-te şi adu-l pe Anakin. El se ocupă de capsula cu arme.

— Tu, Leia, Anakin şi Kyp, spuse Lando. Patru sunt de ajuns pentru *Şoim*.

— Eu, Anakin, Leia şi cu tine, rectifică Han. Kyp va conduce o escadrilă de nave de luptă de pe *Întinerirea*. Deja am aranjat asta cu Rojo.

— Zilele mele de luptă..., începu Lando să insiste.

— Abia au început, îl întrerupse Han.

Lando ridică mâinile în semn de înfrângere, iar grupul se îndepărtă, Luke mergând să o trezească pe Mara, pentru că i se părea un moment prea important pentru a o lăsa pe dinafară, în ciuda epuizării ei, iar ceilalți să îl găsească pe Anakin şi să pregătească *Şoimul Mileniului*. La scurt timp după aceea, *Şoimul* şi *Sabia de Jad* plecau de pe Dubrillion, împreună cu toate navele de război pe care Lando le putea aduna. În afara planetei, se întâlniră cu contingentul lui Rojo şi, după o ultimă încercare a Leiei de a-l convinge pe mândrul Comandant să nu plece în acel moment, plecară cu toții, cu viteză maximă, spre sistemul Helska.

* * *

Jaina îi aduse perfect, cu soarele între ei şi a patra planetă, exact cum făcuseră Luke şi Mara în călătoria lor.

— Unchiul Luke a introdus toate coordonatele în computerul de navigație al *Minerului Fericit*, îi spuse Jaina lui Jacen, care stătea întins pe burtă în *găuritorul de gheață* îngust ataşat de nava de transport. S-ar putea să se încălzească acolo jos – vom trece aproape de atmosferă.

— O să mă ardă soarele pe fiecare centimetru al corpului, remarcă Jacen, amintind, nu foarte subtil, că urcase în *găuritorul de gheață* practic gol, purtând doar o fustă largă, furată de la pilotul mort al *coralskipperului* capturat.

Şi mai rău pentru el, pentru că trapa de intrare era atât de mică, Jaina fusese nevoită să îngenuncheze în spatele lui şi să-l împingă foarte nedelicat înăuntru, şi în tot acest timp cu el conştient de faptul că purta doar o fustă. *O fustă!* Va trece mult timp până când Jaina îl va lăsa să scape cu acea indecență.

— Pot să mă întorc şi să te las să zbori liber înainte să ieşim din scutul senzorial al soarelui Helskan, se oferi Jaina.

— E un drum lung de parcurs pentru chestia asta, remarcă Jacen.

— Vei zbura cu puterea dată de impulsul meu, nu cu a ta.

— Sigur, dar fără arme, reveni Jacen, iar tonul său fu sarcastic, chiar vesel, ca şi cum ar fi scăpat de o parte din nervozitatea sa.

— Lasă-i să se apropie de tine şi aruncă încărcătura de căldură în ei, răspunse râzând Jaina. Tonul ei deveni imediat serios când continuă: Eşti gata?

— Să nu ratezi, răspunse el.

Jaina duse nava de transport în jurul soarelui, zburând complet cu ajutorul instrumentelor – ceea ce nu-i plăcea niciodată să facă – pentru că avea încredere în îndrumarea coordonatelor pe care Luke le introdusese în computerul de navigație. Văzu ecranul din fața ei focalizându-se pe un punct de lumină, a patra planetă, şi îl privi crescând şi iar crescând pe măsură ce se apropiau.

— Am reuşit, Jacen, îl informă ea pe fratele ei. Totul se aliniază. Dacă tragi

vreun jet de corecție, s-ar putea să te vadă, aşa că stai liniştit şi ai încredere în ținta mea.

— Dă-i drumul, răspunse Jacen.

— Şi nu sta acolo jos mai mult de câteva minute, adăugă Jaina. Sunt destul de neajutorată aici sus.

— Dacă te descoperă, întoarce-te înapoi pe Dubrillion, spuse Jacen cu toată seriozitatea.

Acele cuvinte – ridicole, după părerea Jainei, pentru că niciodată, absolut niciodată nu şi-ar fi lăsat fratele în urmă – răsunară amenințător în gândurile ei, în timp ce urmărea cum coordonatele se aliniază perfect şi apăsa uşor pe trăgaci.

Nava stylus, cu Jacen întins pe burtă şi cu capul înainte, țâşni departe.

* * *

Călătoria lui Jacen fu lină şi liniştită, fără bâzâitul vreunui motor. O bună parte din *găuritorul de gheață* era translucidă, dându-i senzația că zbura aproape liber prin spațiul gol, un sentiment de seninătate la care nu se aşteptase în fața pericolului iminent. Trebuia să scape repede de el. Ştia că ordinele Jainei ca el să nu stea acolo jos mai mult de câteva minute erau mai mult decât simple cuvinte; erau necesare dacă el şi sora lui voiau să aibă vreo şansă de a scăpa.

Acum venea sarcina de care Jacen se temuse de când plecaseră de pe Dubrillion. Îşi lăsă degetul de la picior în jos şi împinse costumul extraterestru – *camuflator ooglith* – conform celei mai bune traduceri a lui C-3PO – apoi îşi ținu respirația în timp ce creatura ascultătoare începu să i se muleze pe picioare, apoi să-i înfăşoare picioarele, exact cum descrisese Anakin, după ce văzuse experiența lui Luke cu acel lucru.

Jacen se zvârcoli şi încercă în zadar să se cufunde într-o meditație, să lase departe furnicăturile înțepăturilor apendicelui care se plia. Însă era prea personal şi le simțea, pe fiecare în parte, atât de intens. În cele din urmă, totul se terminase şi, oricât de oribilă ar fi fost acea experiență, Jacen ştia că următoarea va fi şi mai rea. Încet, cu mâna şovăind de câteva ori, îşi duse masca în formă de stea, *gnullith*, la față şi se împotrivi senzației de greață pe măsură ce tubul îi cobora pe gât.

Când termină, se uită înainte şi văzu cea de-a patra planetă care se profila în fața lui. Ştia că unchiul său Luke stabilise coordonatele pentru a aduce *găuritorul de gheață* chiar lângă movila pe care el o percepuse ca fiind baza, şi ştia că acolo trebuia să meargă. Dar apoi Jacen auzi o chemare în mintea lui, un strigăt de suferință, un strigăt de ajutor, pe care nu-l putea ignora. Îşi concentră gândurile asupra acelui strigăt, închise ochii şi lăsă Forța să-l ghideze. Fără să se gândească la acțiune, atinse uşor jeturile de ghidare, declanşând o ardere scurtă care îi întoarse direcția nasului – şi, se temu el, probabil îi alertase pe duşmani de prezența sa.

Coborî jos şi observă scântei de lumină – *coralskipperi* – ridicându-se deasupra orizontului, pe partea îndepărtată a planetei.

— Haide, haide, mormăi Jacen, îndemnând nava să înainteze, dar fără să îndrăznească să mai tragă vreun jet.

Coborî tot mai jos, până când tot ecranul i se umplu cu paloarea alb-cenuşie a planetei înghețate. Aruncă o privire în lateral, să vadă hoarda de *coralskipperi* apropiindu-se, apoi se uită înapoi în timp ce cobora pe ultimele câteva sute de metri.

Aproape că uită să lanseze încărcătura. Dar apăsă pe trăgaci, iar bomba sări înaintea lui, săpând în gheață și apoi explodând cu o lumină puternică, șocul zguduindu-i violent pe Jacen și *găuritorul de gheață*. Nu putea vedea nimic dincolo de gheață și vapori, nu-și putea da seama dacă încărcătura trecuse prin apa de dedesubt. Dar nici nu putea să se oprească și să aștepte, așa că plonjă, ricoșând printre rămășițele crustei, învârtindu-se în stânga și în dreapta și aproape că își pierdu cunoștința. Și apoi... se făcu liniște. Atât de senină, în timp ce *găuritorul de gheață* se cufunda în apele calme și reci de sub crustă. În spatele lui, gaura îngheță rapid și nu putea decât să spere că piloții *coralskipperilor* care se apropiau îl credeau mort într-un accident incendiar sau că nava lui care se apropiase de planeta lor nu era deloc o navă, ci o rachetă lansată asupra bazei planetare.

Oricum ar fi fost, nu conta pentru Jacen. Tot ce știa când îi reveniră simțurile era singurătatea și întunericul binevenit. Și acel apel – care nu era departe.

* * *

— Uh-oh, șopti Jaina. Instrumentele ei detectaseră jeturile neașteptate de ghidare trase de Jacen și apropierea ulterioară a *coralskipperilor* inamici.

Văzuse explozia de pe suprafața celei de-a patra planete și nu putu decât să spere că fusese explozia corectă și planificată, că Jacen aruncase în aer crusta de gheață. Totuși, trebuia să lase deoparte aceste speranțe, pentru că acum avea propriile ei probleme. *Coralskipperii* se întorseseră în direcția ei, părăsind în viteză planeta. Știa că nu o puteau vedea, nici vizual, nici cu instrumentele, nu cu soarele Helskan chiar în spatele ei. Se întorceau pe drumul lui Jacen, un drum care avea să-i ducă la ea, iar protecția soarelui nu avea să țină prea mult.

Minerul Fericit nu avea arme și, chiar și cu îmbunătățirile pe care i le adusese echipa lui Lando, nu era deosebit de rapidă. Jaina se întoarse, închizându-și ecranul din față în timp ce strălucirea soarelui Helskan se profila. Trebuia să fie perfectă acum, trebuia să fugă atât de aproape de soare încât *coralskipperii* să nu o vadă și să nu o poată urmări dacă o vedeau. Acesta era singurul ei avantaj: *Minerul Fericit* era o navă solidă, construită să exploreze orice lume care ar putea oferi minereu valoros. Se putea apropia foarte mult de un soare – cu siguranță mult mai mult decât o navă obișnuită. Jaina își ținu atenția lipită de citirile de navigație, aducându-și nava tot mai aproape. Încercă să ignore celelalte instrumente care îi strigau despre creșterea temperaturii fuzelajului, încercă să-și ignore propriile sensibilități, care îi spuneau că într-adevăr devenea destul de cald, chiar și în interiorul navei.

Motoarele ionice gemeau în lupta lor împotriva creșterii bruște a gravitației; chiar și cu peretele etanș închis deasupra ecranului, Jaina putea vedea strălucirea intensă care se vedea prin îmbinările presupus strânse.

Se abătu în lateral, stabilizându-se pe o orbită strânsă și folosind gravitația ca pe un bici, așa cum făcuseră Luke și Mara, deplasându-se rapid în jurul părții din spate a soarelui. Luptă în fiecare secundă, manipulând instrumentele pentru a compensa atracția, trăgând din greu pentru a împiedica *Minerul Fericit* să plonjeze în soarele Helskan. Motoarele ionice gemeau, instrumentele țipau în semn de protest, iar Jaina, simțind G-urile și vibrațiile violente gemea și ea și izbucni într-un țipăt, executând o întoarcere feroce în timp ce se azvârlea în jurul părții din spate. Apoi fu nevoită să se agațe cu toată forța, în timp ce nava se lupta cu forța gravitațională

uriaşă şi se eliberă cu o zdruncinătură care o făcu pe tânără să se prăbuşească. Se repezi înapoi la consolă şi retrase peretele etanş, făcând o evaluare rapidă a avariilor.

— Uh-oh, spuse ea din nou, pentru că, deşi *Minerul Fericit* se comportase admirabil şi nava ieşise destul de nevătămată din încercare, *coralskipperii* iuți nu renunțaseră la urmărire, zburând pe o orbită rapidă şi mai înaltă în jurul soarelui.

Ştia că acum o vedeau şi nu mai dispunea de trucuri.

* * *

Jacen aprecie cu adevărat designul simplu, dar genial, al *găuritorului de gheață*. Adusese micuța navă pe crusta planetară şi întinse mici brațe de prindere pentru a o fixa în loc. Apoi respiră adânc – încrezător că nu va fi ultima – sperând că informațiile unchiului Luke referitoare la acel *gnullith* şi la izolarea *camuflajului ooglith* pe care îl purta erau corecte. Apăsă secvența de trei taste pentru ejectarea subacvatică, apoi îşi trase mâna înapoi când un panou de blocare alunecă peste panoul de instrumente. Alte panouri se aşezară în locul lor, încapsulându-l pe om într-un compartiment etanş, peretele din față al acestuia fiind trapa exterioară, iar apoi, printr-o serie de dispozitive de siguranță care îl protejau de orice presiune puternică, apa fu condusă spre el, umplând compartimentul.

La început, Jacen îşi ținu respirația în timp ce apa îi ajungea pe față, dar apoi, cu mâna bine fixată pe butonul de anulare, îndrăzni să respire.

Se simțea apos şi cu bule şi oarecum inconfortabil, dar el era bine, trăgând aer prin apendicele simbiotic al creaturii în formă de stea. Nu îi era frig şi se opri o clipă să se gândească cât de magnific era acest costum viu.

Compartimentul exterior se deschise, iar Jacen se strecură în apă. Petrecu doar o clipă verificându-şi echipamentul, sabia şi micul senzor care îl va ghida înapoi la nava sa, apoi îşi îndreptă atenția spre lumea acvatică din jurul său. Văzu luminile în depărtare, departe şi mult mai jos. La început, crezu că erau un fenomen natural, o activitate vulcanică, poate, şi se întrebă dacă nu cumva îi acorda prea mult credit *camuflajului ooglith*. Poate că apa de aici nu era chiar atât de rece. În timp ce se târa înainte, plimbându-şi mâinile de-a lungul scoarței, pentru a obține un unghi mai bun asupra strălucirii, recunoscu luminile drept ceea ce erau: un fel de bază organizată! O mulțime de griji îi trecură prin minte lui Jacen în acel moment. Simțea că semăna destul de mult cu unul dintre piloții *coralikipperilor*, cu masca şi costumul de piele secundară, chiar şi cu fusta pe care o purtase pilotul extraterestru – se ruga ca piloții de sex masculin să poarte aceeaşi uniformă ca femeile –, dar cum avea să comunice cu ei? Cum se va strecura printre santinele?

Mai respiră o dată adânc şi cu calm, amintindu-şi că era Jedi şi că mai presus de orice, Jedii puteau improviza în situații dificile. Şi mai era un lucru care îl ajuta, pentru că acea chemare misterioasă nu se potolise şi părea chiar mai puternică acum, şi foarte aproape. Spre surprinderea şi uşurarea lui Jacen, nu părea să vină de la baza îndepărtată şi iluminată, ci de aici de sus, de lângă crustă.

Se mişcă rapid, amintindu-şi că timpul era esențial, şi se târî de-a lungul părții inferioare a marii cruste de gheață, lăsându-se ghidat de chemare. Apoi se opri brusc, pentru că nu departe, în fața şi sub el, apăru o procesiune de lumini, o jumătate de duzină, care se ridicau prin apă, spre el.

* * *

Jaina îşi muşcă buza şi acceleră la maxim *Minerul Fericit*, deşi viteza de apropiere a *coralskipperilor* făcea derizorie încercarea ei de fugă. Se gândi să facă cale întoarsă, să plonjeze din nou în vecinătatea ocrotitoare a soarelui Helskan, dar apoi îşi dădu seama că nici măcar acea opţiune nu-i mai era posibilă, pentru că unii dintre *coralskipperi* se desfăşuraseră în evantai pentru a-i bloca drumul înapoi.

— M-au prins, mormăi ea şi, pentru prima dată de când începuse să se antreneze cu Mara, Jaina se simţi cu adevărat neajutorată, ca şi cum toată strădania ei de a deveni Jedi nu putea face nimic acum pentru a o salva.

Începu să lanseze un apel telepatic, un rămas bun, dar apoi, simţind ceva, deschise ochii... şi aproape că se prăbuşi de uşurare. *Întinerirea* ieşi din hiperspaţiu chiar în faţa ei. Alte nave – crucişătoare şi nave de luptă – apărură şi, înainte ca Jaina să poată deschide un canal şi să avertizeze flota care se apropia, marele Distrugător intră în modul de atac. X-interceptoare şi alte nave de luptă ieşeau din hangarele sale; marile tunuri laser din faţă deschiseră focul, dâre de lumină trecând pe lângă Jaina.

— Salutare, *Minerul Fericit*, se auzi o voce cunoscută, iar Jaina nu-şi imaginase niciodată că ar putea fi atât de fericită să-l audă pe Kyp Durron. Ai nevoie de ajutor?

O escadrilă de X-interceptoare trecu pe lângă ea, nava din frunte fluturându-şi aripile.

— O să ai nevoie de mai mult ajutor când o să te duc înapoi acasă, spuse o altă voce, vocea tatălui ei, iar *Şoimul Mileniului* şi apoi *Sabia de Jad*, apărură şi ele.

— Treci în spatele nostru, adăugă Luke. Vom avea noi grijă de tipii ăştia.

Jaina se conformă bucuroasă, lăsând *Şoimul* şi *Sabia de Jad*, precum şi întreaga flotă, să treacă pe lângă ea, apoi între ea şi grupul de *coralskipperi*. Îşi dădu seama că grupul de *coralskipperi* se diminua rapid, în timp ce aducea *Minerul Fericit* şi făcea o trecere rapidă în revistă a bătăliei. Inamicul fusese luat prin surprindere, se părea, şi *coralskipper* după *coralskipper* se prăbuşiseră în bucăţi strălucitoare. Alţii reuşiseră să se întoarcă acasă, dar apoi se auzi o altă voce, pe toate canalele.

— Sunt Rojo, spuse vocea. Hai să ducem bătălia direct în casa lor.

Jaina acceleră la maxim. Trebuia să ţină pasul. Nu ar fi fost de niciun ajutor în luptă, desigur, dar nu putea uita că fratele ei se afla pe acea planetă.

* * *

Jacen nu ştia dacă să fugă sau să lupte, dar i se păru că nu mai era cazul, pentru că cel mai apropiat extraterestru mascat îi făcu semn să intre în rând.

Ei cred că sunt unul dintre ei, îşi spuse Jacen, întărindu-şi încrederea, şi aprobă din cap, apoi porni înainte.

Toţi cei şase îl întâmpinară cu ochii încruntaţi şi el înţelese atunci dinamica care funcţiona aici. Putea fi unul dintre ei, dar ceva în uniforma sau comportamentul său indica faptul că era de rang inferior. Se opri o clipă pentru a studia grupul, ordinea lor şi orice diferenţe pe care le-ar putea găsi pentru a-i deosebi pe fiecare.

Ochii, îşi dădu seama. Liderul aparent, cel care îi făcuse semn, avea un singur ochi. În locul celuilalt era un fel de ganglion ciudat, care părea grefat. Pielea din jurul ambelor orbite, singura parte a pielii sale adevărate care era vizibilă din cauza

camuflajului ooglith şi a respiratorului în formă de stea, era puternic tatuată. Jacen observă că fiecare războinic care îl urma purta mai puține cicatrice sau tatuaje pe acea singură zonă expusă.

Îşi aminti de pilotul extraterestru mort la Dubrillion şi de războinicul pe care unchiul său îl adusese de la Belkadan, ambele corpuri fiind mutilate şi tatuate, cu cicatrice peste cicatrice. Dacă presupunerea lui era corectă, amândoi acei umanoizi de la baza lui Lando trebuie să fi fost membri de rang înalt ai acestui popor ciudat.

Urmându-şi acea intuiție, Jacen se mişcă cu deferență înapoi în linie, ocupând ultima poziție şi urmând grupul până la calota glaciară, apoi de-a lungul suprafeței până la o gaură care ducea într-o cameră aerisită, aproximativ în formă de cupolă.

Jacen ştiu imediat că în acea cămăruță se afla apelantul necunoscut. Intră încet, la capătul liniei, scoțându-şi timid capul din apă. Trebui să lupte din răsputeri ca să nu-şi lărgească ochii de groază, pentru că acolo, în colț, se ghemuia un bărbat, un Cavaler Jedi, şi unul pe care Jacen îl cunoştea! Războinicii din fruntea cortegiului său se mutaseră deja lângă Miko Reglia, începând să-l lovească şi să-l apuce de brațe, încercând să-l ridice. Jacen aruncă o privire în partea cealaltă, pentru a vedea o femeie – o femeie frumoasă, cu spiritul de luptă evident încă intact – stând în picioare agitată, dar lipsită de apărare între doi inamici. Spre surprinderea lui, Jacen o recunoscu pe femeie, şi nu pe Miko Reglia, ca fiind sursa apelului telepatic.

Urcă în cameră şi se apropie de ultimul războinic care intrase, cel mai slab clasat în afară de el, după părerea lui. Războinicul se încruntă la el şi arătă înapoi spre gaură.

— *Yuth ugh!* mârâi el, iar Jacen înțelese că războinicul voia ca el să se întoarcă în apă.

Presupuse că ultimul, cel mai mic în rang, trebuia să ocupe un post de santinelă, iar acum el era ultimul. Jacen se întoarse spre apa rece.

— Vino, Miko, îl auzi pe liderul grupului spunând, şi fu surprins că aceşti barbari desfigurați vorbeau limba lui. E timpul să mori.

Jacen se opri, fără să vrea.

— Lasă-l în pace, îl imploră femeia de vizavi. O să te prefaci din nou. Ei nu vorbesc serios, Miko!

Îşi încheie discursul brusc, cu un oftat, când războinicul de lângă ea o doborî cu un pumn puternic în burtă.

— *Yuth ugh!* țipă din nou celălalt războinic la Jacen.

Jacen îşi ridică privirea şi observă ochii războinicului lărgindu-se de surpriză.

— *Bos sos si?* îl întrebă războinicul, arătând spre centura lui, unde îi atârna sabia.

Jacen aruncă o privire în dreapta, pentru a-i vedea pe cei doi lideri ridicându-l pe Miko cu brutalitate, apoi se uită înapoi în stânga, pentru a-i vedea pe doi dintre cei patru de acolo venind spre el, cerând să ştie ce anume purta la curea.

Eliberă sabia şi întinse lama incandescentă, dând o lovitură care străpunse genunchiul celui mai apropiat războinic, secționându-i piciorul şi lăsându-l să cadă cu un urlet agonizant.

— Du-te, Miko! îl îndemnă Jacen pe colegul său Jedi, însă îşi dădu seama, chiar înainte să se uite în direcția aceea, că Miko nu mai avea prea multă – dacă nu chiar deloc – putere de luptă în el, că era doar carapacea distrusă a unui om.

Asta era lupta lui Jacen.

Capitolul 23
În interiorul pânzei

Prin ochii coordonatorului de război, Prefectul Da'Gara privi cum un alt *coralskipper* exploda într-o ploaie de bucăți sclipitoare.

— Glorie ție, războinicule, mormăi el reverențios, despărțirea potrivită de un luptător ucis glorios în luptă.

Totuşi, nu era tulburat la vederea unuia dintre războinicii săi murind în bătălia de pe partea cealaltă a soarelui Helskan. Moartea în luptă era unul dintre cele mai mari onoruri pe care un războinic Yuuzhan Vong le putea obține.

Prefectul Da'Gara nu era nici neliniştit de faptul că, aparent, bătălia se dădea împotriva micii forțe de *coralskipperi* pe care coordonatorul de război o trimisese în întâmpinarea forței inamice. Acest grup era menit să piardă, era menit să se retragă şi, în felul acesta, să atragă inamicul mai aproape, tot mai aproape, de adevărata putere a *Praetoritei Vong*, de miile de *coralskipperi* care aşteptau, atât nave mici cu un singur pilot, cât şi nave mai mari cu o multitudine de artilerişti, la marile capacități de tragere de la sol, atât cu rachete, cât şi cu puțuri gravitaționale, la energia imensă a *yammoskului* însuşi, o energie care îi unea pe războinicii Yuuzhan Vong şi care, fără îndoială, ar fi perturbat şi chiar distrus orice navă inamică care s-ar fi apropiat prea mult de puternicul coordonator de război.

Apoi sosiră *coralskipperii* rămaşi din grupul de urmărire, zburând în jurul soarelui Helskan, spre baza de origine. Şi astfel apăru flota de urmărire, mai mult de o duzină de nave mari, inclusiv o navă uriaşă şi impresionantă, şi zeci şi zeci de nave mai mici. Un zâmbet ironic se răspândi pe fața nerăbdătoare a Prefectului. Victoria din această zi avea să fie majoră, de departe mai mare decât moartea Belkadanului sau a Sernpidalului.

Sunt uniți? comunică Prefectul coordonatorului său de război.

Încrederea creaturii aduse un zâmbet şi mai larg pe fața Prefectului. Simți atunci, legătura comună trimisă de *yammosk* tuturor războinicilor Yuuzhan Vong, *coralskipperilor* care se întorceau şi miilor care se ascundeau chiar acum pe partea din spate a planetei. Aceasta era adevărata glorie a coordonatorului de război, un instrument perfect de comunicare şi coordonare. Şi Da'Gara simțea încrederea *yammoskului* în apărarea planetară, compusă mai ales dintr-un câmp energetic creat de puterile personale ale marii creaturi, împreună cu numeroasele tunuri vulcanice ale celor trei nave-lume, care îşi absorbeau energia din planeta însăşi; şi la numeroasele *dovin basaluri* plasate strategic, cu razele lor tractoare devastatoare, care puteau doborî o lună, darămite o navă de luptă; şi, mai general, puțuri gravitaționale care perturbau comunicațiile şi sistemele bazate pe tehnologie.

Iată-i că veneau, iar Prefectul Da'Gara îi aştepta nerăbdător.

* * *

Han menținu *Şoimul* în spate în timp ce grosul flotei se apropia, la fel şi Luke

cu *Sabia de Jad*, amândoi păstrând un ochi protector asupra Jainei şi a navei ei de transport fără apărare. Având în vedere începutul bătăliei, debandada de pe partea cealaltă a soarelui, se părea că într-adevăr Comandantul Rojo avusese dreptate în estimarea forțelor inamice.

Acum, cu acest scurt răgaz, Han trebuia să afle ce mai face fiul său cel mare.

— Unde este fratele tău? strigă el către Jaina, iar pauza ei îi spuse tot ce avea nevoie să ştie. Luke, am nevoie de tine.

— Am auzit, răspunse el. Vom ajunge pe planetă de îndată ce *Întinerirea* şi escorta sa vor pleca...

Vocea lui Luke se întrerupse şi, de îndată ce Han se uită înainte, la bătălia care se întețea, înțelese de ce. Mii de *coralskipperi* apăruseră în fața flotei care se apropia, zburând şi învârtindu-se în jurul numeroaselor nave de luptă. Ceea ce fusese o derută şi o urmărire se transformase brusc într-o scenă de haos absolut, de bătălie crâncenă.

— Stai aici în spate! îi ordonă Han Jainei, iar el acceleră *Şoimul*, grăbindu-se să se alăture luptei, *Sabia de Jad* însoțindu-l tot drumul. Pune armele alea să cânte, puştiule, îi spuse el lui Anakin.

— Nu-mi spune *puştiule*, veni răspunsul sec al lui Lando din turela de jos.

Termină cu un strigăt speriat când o pereche de *coralskipperi* trecură pe lângă *Şoim*.

În față, Han şi Leia îi ignorară, fiind mai preocupați de avalanşa bruscă de nave care ieşiseră să copleşească flota. În față şi în lateral, o pereche de canoniere *Ranger* deschiseseră focul, zeci de baterii de pe fiecare trimițând linii de foc laser într-o multitudine de direcții, forțând toți *coralskipperii* din apropiere la manevre evazive sălbatice şi disperate, adesea nereuşite.

— Impresionant, remarcă Han.

— Cel mai nou şi cel mai bun, începu Leia să răspundă, dar se opri brusc şi tresări când un crucişător de lângă *Şoim* se prăbuşi într-o explozie uriaşă.

Apoi, un *coralskipper* mai mare se năpusti asupra celei mai apropiate canoniere *Ranger*. Auziră discuțiile dintre cele două nave de luptă, unul dintre Comandanți spunând că încolțise *coralskipperul*, cu toate armele trăgând frontal, şi cerându-i celuilalt să îi acopere atacul. Şi astfel, canoniera se dezlănțui, un baraj uriaş de lasere sclipitoare îndreptându-se spre *coralskipper*... Şi apoi dispăru.

— Puț gravitațional, mormăi Han fără suflare. Exact ca şi chestia aia de pe Sernpidal.

Apoi Leia țipă, iar Han fu azvârlit într-o parte în timp ce ea făcu o manevră bruscă cu *Şoimul* şi îl întoarse pe muchie, apoi plonjă în jos în fața unei perechi de *coralskipperi* care se apropiau.

— Au un puț gravitațional, încercă Han să explice. Unul mare.

Chiar când termină, Leia ridică *Şoimul* şi îl întoarse, spectacolul canonierelor revenind la vedere. *Coralskipperul* continua să absoarbă cumva loviturile laser, prinzându-le într-un câmp de gravitație atât de mare încât păreau să dispară pur şi simplu. *Coralskipperul* se înălță pe lângă canoniera care trăgea, se interpuse între ea şi companionul său, care, de asemenea, trăgea cu toate tunurile. Şi apoi ciudata navă inamică începu să se rotească. Din ce în ce mai repede, îndoind razele laser.

Han şi Leia auziră alți piloți din apropiere țipând la Comandanții canonierelor să iasă de acolo, şi chiar asta păreau să încerce, întrerupându-şi atacurile şi

întorcându-se cu coada spre *coralskipper*. Dar nu reuşiseră să se elibereze şi începură să se învârtă fără să vrea în jurul *coralskipperului*.

Se roteau din ce în ce mai repede, iar orbita era din ce în ce mai strânsă. Toate trei se ciocniră şi, în acel moment precis, puţul gravitaţional al *coralskipperului* se disipă şi toate se înălţară într-un fulger imens de energie strălucitoare.

Han se uită nervos la Leia. Canonierele *Ranger* erau al doilea cel mai bun lucru pe care îl aduseseră aici, iar ei tocmai pierduseră o treime din grup. Iar acum auzeau strigătele lui Kyp şi ale piloţilor de nave de luptă, care duceau o bătălie crâncenă împotriva unui roi de nave inamice, iar acele strigăte nu erau de victorie, ci de surpriză.

— Sunt mai buni decât am crezut, remarcă Leia, urmărind şi ascultând spectacolul îndepărtat al bătăliei, căci X-interceptoarele – nave de vânătoare de vârf – abia reuşeau să reziste.

— Oferă-ne sprijin, *Întinerirea*! veni rugămintea lui Kyp.

Dar *Întinerirea* era ocupată, *coralskipperii* bâzâind-o din toate unghiurile şi evitându-i cumva devastatoarele reţele de tunuri.

— Ne îndreptăm spre planetă, se auzi chemarea Comandantului Rojo pe toate canalele, iar marele Distrugător acceleră şi se îndreptă rapid spre planeta îngheţată, bateriile sale frontale începând barajul împotriva suprafeţei.

Han tresări la acea privelişte, la fel şi Leia: Jacen era încă acolo jos. *Sabia de Jad* apăru pe ecranul lor, cu laserele în funcţiune şi cu *coralskipperii* pe urmele ei.

— Te-am prins, puştiule, îi strigă Han lui Luke, dar abia începuse să-şi urmeze prietenul când fu nevoit să se retragă, tăind puternic în direcţia opusă pentru a evita *coralskipperii* care treceau prin spatele *Sabiei de Jad* pentru a deschide focul asupra *Şoimului*.

Tunurile cu patru lasere de deasupra lui Han începură să bubuie.

— Vin în forţă! strigă Anakin din capsula de deasupra.

— Ţine-o tot aşa, adăugă Lando. Îi vom învinge.

Lando încheie cu un ţipăt speriat, iar *Şoimul* fu zdruncinat de câteva ori de loviturile de pe flancul stâng.

— De unde au venit? strigă Lando.

Han şi Leia supuseră *Şoimul* la toate mişcările posibile, plonjând şi învârtindu-se, făcând viraje rapide, executând chiar şi manevre bruşte ca şi cum ar fi fost o mică navă de luptă, în timp ce, de obicei, C-3PO îi acompania cu strigătele sale.

Dar *coralskipperii* erau buni, uimitor de buni, sincronizând mişcările navei mai mari şi menţinându-şi atacurile minunat coordonate.

Brusc, bubuiturile se opriră de sus şi nu mai ieşi nicio dâră alb-albastră de deasupra punţii *Şoimului*.

— Anakin? strigă Han, gândindu-se la ce era mai rău. Anakin!

* * *

Comandantul Rojo îşi dădu repede seama că era în pericol. Coordonarea atacului *coralskipperilor* împotriva preţioasei sale nave fusese pur şi simplu genială, iar escadrilele de nave de luptă trimise să asigure paza pentru *Întinerirea* făceau tot ce le stătea în putinţă în asigurarea pazei pentru ele însele.

Chiar mai rău, în timp ce puţurile gravitaţionale care veneau spre Distrugător

nu păreau nici pe departe suficient de puternice pentru a-i smulge scuturile, concentrarea uimitoare a salvelor *coralskipperilor*, venind din unghiuri diferite, dar atacând aceleaşi puncte, slăbea drastic anumite zone ale rețelelor defensive ale Distrugătorului. Rojo îşi îngustă privirea, fixând planeta care se mărea pe ecran, bateriile din față ale navei sale lovind puternic suprafața înghețată.

Rojo ştia că trebuiau să găsească un punct slab. Rapoartele privind avariile soseau de peste tot din jurul lui, relatând problemele tot mai mari pe *Întinerirea* şi pierderile tot mai mari în întreaga flotă. Apoi sunară alarmele generale, când un câmp energetic planetar necunoscut cuprinsese marele Distrugător. Toate alarmele care nu erau localizate pe puntea de comandă se stinseră într-un val de statică.

Comandantul Rojo ştia că nu mai avea timp de pierdut.

* * *

Anakin nu era rănit, dar nici nu încerca să reacționeze. Stătea în capsula lui, privind *coralskipperii*, mişcările lor coordonate, extrem de sincronizate. Nu puteau să improvizeze într-un asemenea model, cu toate mişcările lor atât de uimitor de complementare. Nu aveau cum să comunice şi să reacționeze atât de repede.

Lui Anakin i se părea straniu de familiar.

— Sunt unite la nivel mental, strigă el către mama şi tatăl său. La fel ca mine, Jaina şi Jacen în centura de asteroizi.

— E doar un zbor bun, răspunse Leia.

— Am văzut şi mai bune, adăugă Han.

Anakin scutură din cap în timpul răspunsurilor, fără să le creadă nicio clipă. Se uită la dansul pe care îl făceau în jurul *Şoimului* şi al *Sabiei de Jad*, se uită la dansul mai amplu al *coralskipperilor* care se desfăşurau în jurul lui, pricepu şi îi fu frică. Pentru că nu numai acele grupuri mici care atacau *Şoimul* şi *Sabia de Jad* păreau să fi găsit un nivel de simbioză peste normă, ci întreaga flotă inamică!

Anakin icni. Îşi aminti cât de eficienți fuseseră el şi frații săi într-o astfel de stare, iar ei erau doar trei. *Coralskipierii* erau în număr de sute, dacă nu chiar de mii. Şi acționau ca unul singur – simțea, ştia asta –, fiind conectați de ceva ce semăna cu Forța, dar care nu era Forța. Atunci realiză că tatăl său şi Lando țipau amândoi la el, aşa că se întoarse la armele sale.

* * *

Bătălia continuă să se înrăutățească pentru forțele Noii Republici, iar ținta principală a inamicului era, evident, *Întinerirea*, cu un roi de *coralskipperi* bâzâind-o, muşcându-i scuturile şi înțepându-i coca de dedesubt.

— Trebuie să ajungem la Rojo, îi spuse Luke lui Han. Trebuie să-l scăpăm de navele alea de luptă şi să câştigăm ceva timp.

— Super, mormăi Han sarcastic. Acum sunt bodyguard pentru un Distrugător. Se întoarse cu o privire vicleană spre Leia. Vezi ceva nebunesc în asta?

* * *

Jacen aproape că îl străpunse pe al doilea Yuuzhan Vong drept în piept cu

sabia sa, însă războinicul fu mai rapid decât anticipase şi se arcuise pe spate suficient de mult, astfel încât arma abia îl zgâriase. Apoi ceilalți îl încercuiră pe tânărul Jedi, doi lansând *gândaci thud*, ceilalți scoțând din banduliere arme de luptă corp la corp asemănătoare unor bastoane.

Jacen îşi trimise lama într-un arc larg, forțându-i pe cei mai apropiați să se retragă; văzând breşa, sări peste gaura din podea, forțându-i pe războinicii Yuuzhan Vong să îl urmeze. Doi îşi lansară *gândacii thud*, micile rachete vii îndreptându-se spre Jacen. Sabia lui fulgeră la dreapta, apoi în jos şi la stânga, lovindu-i pe amândoi. Patru războinici Yuuzhan Vong veniră în grabă în jurul găurii; al cincilea apucă o altă rachetă vie, dar în timp ce o făcea, Danni îi sări în spate, zgâriindu-i fața. Războinicul extraterestru mârâi şi îşi înfipse cotul cu putere în burta ei, dar ea strânse din dinți împotriva durerii şi continuă să-l zgârie, degetele ei încercând să se strecoare sub *gnullith*. Dar apoi războinicul puternic o prinse de braț, oprind progresul ei în îndepărtarea măştii. Danni improviză, apăsându-şi degetul pe partea laterală a nasului războinicului, punctul de desprindere al *camuflajului ooglith*.

Când începu desprinderea, el îi dădu drumul lui Danni, iar ea căzu înapoi, numai un pas, apoi lăsă umărul jos şi îl îmbrânci spre gaură. Războinicul se prăbuşi înăuntru, cu capul înainte, şi, deşi respiratorul său rămăsese oarecum la locul lui, o avalanşă de apă îi pătrunse pe gât şi în plămâni, şi, şi mai rău pentru războinic, costumul său de protecție nu rezistă, *camuflajul ooglith* continuându-şi retragerea. Apa înghețată supse căldura trupului expus al războinicului care se zbătea. Încercă să se întoarcă în cameră şi, în cele din urmă, reuşi. Dar era prea târziu.

Brațele lui nu răspundeau cum trebuie; rămăse dezorientat, cu un apendice al *gnullithului* scos din loc şi întunecându-i vederea. Se zbătu şi se chinui, dar nu reuşi să se întoarcă înapoi în cameră, iar apa rece – prea rece – îl învălui.

Danni nu văzu un alt Yuuzhan Vong care lansă un *gândac thud*, iar ea nu putu scăpa de el şi nici nu reuşi să îl blocheze. Acesta o surprinse puternic în centrul pieptului, luându-i respirația şi conştiința, şi aruncând-o pe spate la podea.

* * *

Tunurile *Şoimului*, de sus şi de jos, bubuiau în continuare. Mai presus de toate, Anakin, aflat în capsula de sus, menținu numărul tot mai mare de *coralskipperi* departe de *Şoim*. Activitatea sa cu tunurile, învârtindu-se de pe o parte pe alta, urmărind şi direcționând perfect, se dovedi mai mult decât spectaculoasă.

Alături de navă, *Sabia de Jad* – cu un control mai bun al armelor de pe puntea de comandă, cu acele controale manevrate de pricepuții Luke şi Mara, şi cu propulsoare mai noi, mai rapide şi mai manevrabile –, se descurca şi mai uşor, dar, cu toate astea, nava făcea puține progrese reale în a se apropia de roiurile de pe *Întinerirea*. Şi acum Comandantul Rojo striga disperat după ajutor prin scutul static aproape opac, iar o parte a Distrugătorului scânteia cu lovituri după lovituri, provocate de o linie continuă de *coralskipperi*. Apoi, un baraj de proiectile mai mari izbucni din conuri vulcanice care se ridicau de la suprafața planetei.

Rojo țipă pentru ultima oară. Apoi dispăru, nava sa arzând şi înclinându-se în jos pe lângă cea de-a patra planetă, cu o serie de explozii interne care depăşeau chiar şi barajul continuu al *coralskipperilor* ucigaşi.

Era pur şi simplu o exagerare, pentru că *Întinerirea* era deja moartă.

* * *

Jacen blocă lovitura unui baston, se roti pentru a-şi aduce sabia în linie pentru a bloca o lovitură din partea cealaltă şi, în mijlocul rotirii, retrase sabia, rapid şi scurt, pentru a intercepta un alt *gândac thud*. Apoi reuşi să blocheze, şi contraatacă cu o manevră de rotire şi împingere care îl făcu să sară înapoi pe atacatorul extraterestru. Dar un altul se apropie să blocheze, iar Jacen nu putu să finalizeze mişcarea. Totuşi, fu nevoit să se întoarcă, învârtindu-se rapid pentru a primi două atacuri, unul la înălţime, unul la nivelul solului, care veneau spre el într-o coordonare superbă. Se feri, pur din instinct, iar următorul *gândac thud* îi trecu peste cap – sau aproape trecu, pentru că vârful armei lui Jacen se înălţă, spintecând creatura chiar în timp ce trecea.

O serie de mai multe răsuciri şi tăieturi dure surprinseră alte trei atacuri de la trei adversari diferiţi. Era o apărare strălucită, însă Jacen acţiona sălbatic şi nu prea reuşea să se impună în faţa duşmanilor săi. Aceşti războinici erau iscusiţi; Jacen ar fi putut fi în stare să-i învingă pe oricare dintre ei unu contra unu. Poate, cu ceva noroc, ar fi putut învinge doi. Dar nu patru. În niciun caz.

Continuă să se rotească şi să taie, să lupte complet defensiv, pentru că a face altfel, chiar şi în stăpânirea Forţei, însemna să moară. Dădu cu putere la o parte un baston, apoi se roti, aşteptându-se la un atac din partea cealaltă. Şi, într-adevăr, îi văzu pe cei doi extratereştri de acolo venind spre el, şi în forţă, şi îi luă o clipă să conştientizeze realitatea atacului, să vadă mâna umană acoperind fiecare faţă şi rupând măştile.

* * *

Miko Reglia continuă, acceptând pedeapsa în schimbul introducerii degetelor în cel mai important punct de eliberare a *camuflajului ooglith*. Şi cum costumele vii începuseră să se retragă, tânărul Jedi maltratat îşi înfipse călcâiele în pământ şi împinse şi mai puternic, ducându-şi inamicii surprinşi prin gaură şi intrând imediat după ei. Simţi cum apa îngheţată îi absoarbe forţa vitală, simţi bătăile, pumnii, loviturile, dar Miko Reglia, în acest ultim act de sfidare împotriva distrugerii Yuuzhan Vong, rezistă cu încăpăţânare, împiedicându-i pe cei doi războinici să iasă afară din gaură, fiind hotărât să nu moară înaintea lor.

* * *

Înapoi în cameră, unul dintre războinicii Yuuzhan Vong rămaşi făcu greşeala de a se îndrepta spre gaură în încercarea de a-şi salva semenii care cădeau.

Jacen nu pierdu timpul, sărind înainte, cu sabia strălucind, îndreptându-se spre extraterestrul dezechilibrat şi apoi, când tovarăşul acelui războinic se apropie pentru a-l apăra, întoarse rapid atacul asupra lui, reuşind să îl omoare rapid cu o lovitură în piept. Sabia lui tăie uşor, ieşind rapid şi sigur, apoi trecu pe lângă bastonul războinicului rămas în timp ce încerca să revină la poziţia de apărare şi îi reteză mâna extraterestrului de la încheietură.

Un moment de răgaz, o întoarcere a încheieturii mâinii, şi Jacen îşi înfipse apoi

lama energetică adânc în pieptul acelui războinic.

— Miko! o auzi el abia atunci pe Danni strigând, şi se întoarse să o vadă târându-se spre gaură. Miko!

Jacen aruncă o privire în jur, căutând soluţii.

— Au adus un costum şi o mască în plus pentru el, îi spuse el lui Danni. Intră în ele!

Şi apoi plonjă în gaură. Danni, costumată, intră câteva clipe mai târziu, purtând una dintre torţele cu licheni pe care războinicii Yuuzhan Vong le aduseseră în cameră. Aproape că sărise afară din camuflajul ei *ooglith* când Jacen apăru brusc în faţa ei, clătinând grav din cap, indicându-i că Miko Reglia murise.

El o luă de mână şi o trase de-a lungul părţii inferioare a crustei de gheaţă, înapoi la *nava stylus* care aştepta, şi cumva reuşiră să se înghesuie unul lângă altul.

* * *

Apelurile stupefiate şi îngrozite se amestecară prin intermediul canalelor de comunicaţii deschise pe punţile de pe *Şoimul Mileniului* şi *Sabiei de Jad* după distrugerea *Întineririi*, cel mai important dintre ele fiind strigătul lui Kyp Durron cerând o retragere generală.

— Salt în hiperspaţiu! ordonă Kyp. Înapoi spre Dubrillion!

— Faceţi-o, îl aprobă Luke pe toate canalele. În grabă!

— Sunt Jaina de pe *Minerul Fericit*, se auzi un apel. Unchiule Luke, Jacen e încă acolo jos!

Luke tresări, nu la auzul declaraţiei ei, ci la vederea unei alte canoniere *Ranger* spulberată.

— Te ducem noi, Jaina, răspunse el. Apropie-te între *Şoim* şi *Sabia de Jad*. Te ducem noi.

Bătălia se dezintegra în faţa lor, navele de luptă ale Noii Republici, canonierele şi crucişătoarele, îndepărtându-se de planeta de gheaţă, fiecare cu o armată de *coralskipperi* pe urmele lor. În cealaltă direcţie, spre planetă, se îndrepta formaţia strânsă de trei nave, cu tunurile laser care trăgeau de la cele două nave din faţă. Acestea plonjară, păstrându-şi poziţiile relative, în atmosfera planetei, o atmosferă înţesată cu ceaţă de la tirul de rachete al *Întineririi* înainte de a se prăbuşi.

Simţeau o energie furnicătoare în jurul lor, care le pătrundea în navă şi în corpuri, simţeau turbulenţele, energia şi puţurile gravitaţionale care se întindeau spre ei, şi chiar şi Luke şi Mara Jade Skywalker, reputaţi a fi cea mai bună echipă de piloţi din întreaga galaxie, făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a menţine *Sabia de Jad* stabilă şi pe traiectorie. Luke cunoştea coordonatele pe care le introdusese în computerul de navigaţie al *găuritorului de gheaţă*, aşa că deschidea calea.

Jaina încercă să-l apeleze, spunând ceva în timp ce vocea i se stingea cu privire la faptul că Jacen îşi schimbase cursul în apropierea planetei.

Luke ştia că nu conta. Încercă să ajungă la Jacen cu Forţa şi, la început, aproape că se prăbuşi de frică când nu auzi niciun răspuns. Dar apoi realiză că acest câmp energetic interfera, extinzându-se chiar şi la acel nivel personal de comunicare. Închise ochii şi pătrunse mai adânc, dincolo de barierele energetice fizice, şi auzi.

Coralskipperii coborau spre ei sau se ridicau în întâmpinarea lor, iar tunurile laser continuau să bubuie. Îşi menţinură cursa dreaptă şi precisă, şi cu toţii ştiau că

nu puteau continua aşa pentru foarte mult timp. Planeta se rostogolea sub ei, iar ei înaintau tot mai aproape.

— Fixaţi coordonatele pentru hiperspaţiu! strigă Luke în mod repetat.

— ...nu-l părăsim! veni o parte din răspunsul lui Han.

Luke îşi reiteră instrucţiunile, în termeni clari.

— Vom sări de îndată ce Jacen se va elibera, explică el, dar, din nou, Han reveni cu un răspuns hotărât.

— Nu-l părăsim!

Urmă ţipătul Jainei.

— Sunt lovită! spuse ea.

— Jaina! strigă Leia.

— Pot să rezist, răspunse fata, hotărâtă.

O explozie străpunse stratul de gheaţă din faţă, iar o formă îngustă se ridică în aer. Înainte ca Han sau Luke, Leia sau Mara, să poată striga instrucţiuni, *Minerul Fericit* se năpusti printre ei, repezindu-se drept în faţă pentru a înhaţă literalmente *nava stylus* cu o sincronizare perfectă, şi înainte ca oricare dintre cei patru adulţi să poată oferi vreun strigăt de felicitare, *Minerul Fericit* dispăru, sărind în hiperspaţiu cu o precizie perfectă.

Pe puntea *Sabiei de Jad*, Mara strălucea de mândrie şi de admiraţie.

Ambii piloţi de pe puntea de comandă a *Şoimului Mileniului* rămaseră aproape muţi, până când Han reuşi în cele din urmă să şoptească:

— Puştoaica chiar poate zbura.

O explozie zgudui *Şoimul*, iar apoi nava se înclină brusc când o rază tractoare de la suprafaţă aproape că o prinse, amintindu-le că era timpul să plece.

Coralskipperii veneau spre cele două nave din toate unghiurile posibile, scuipând proiectile, tunurile cu foc de la suprafaţă deschiseră focul iar puţurile gravitaţionale *dovin basal* se agăţau de ele. Dar astea nu era ceva nou pentru cei patru piloţi, în special pentru Han, iar navele ieşiră din raza de acţiune a Yuuzhan Vong şi intrară în hiperspaţiu, *Şoimul* primul şi *Sabia de Jad* imediat în urma lui.

Scăpaseră, cu greu, şi, se pare, la fel şi Jacen. Totuşi, niciunul dintre ei nu era pregătit să numească acea zi *o victorie*.

Capitolul 24
Un truc de jucat

De îndată ce *Minerul Fericit* părăsise regiunea, iar apoi Jaina confirmase că *Sabia de Jad* şi *Şoimul Mileniului* scăpaseră şi ele, Jacen răsuflă mult mai uşurat. Îşi scoase respiratorul, încercând să nu scuipe pe tovarăşa sa, apoi apăsă pe punctul de presiune, eliberând camuflajul invaziv. În ciuda seriozității situației din jurul său, a durerii şi a pierderilor, nu putea să nu se simtă stânjenit în timp ce învelişul asemănător pielii se desprindea de el, trecând pe lângă burtă, alunecând pe sub fusta largă, apoi mai jos, pe sub picioarele goale.

Lăsându-l să se simtă gol şi lăsându-l conştient – în timp ce Danni îşi elibera masca şi camuflajul – de faptul că şi ea se afla într-o stare similară, purtând doar o cămaşă mică şi largă. Deasupra acelui nivel de tensiune, Jacen observă că umerii tovarăşei sale se zguduiau cu suspine liniştite.

— Am scăpat, îi spuse el încet, apoi se uită la ea, se uită cu adevărat la ea, şi aproape că îşi pierdu răsuflarea la frumusețea pe care o vedea acolo.

În realitate, Danni era un dezastru, cu vânătăi pe față şi cu părul ei blond cârlionțat răvăşit. Dar Jacen nu vedea nimic din toate astea în timp ce se uita cu atenție şi pentru prima dată în ochii ei verzi, la durerea pe care o vedea acolo, manifestată atât ca vulnerabilitate, cât şi ca forță interioară, în timp ce se uita în mintea şi spiritul ei, amintindu-şi că ea, şi nu Miko Reglia, fusese persoana care lansase apelul telepatic, deşi nu era Cavaler Jedi.

Ar putea fi, îşi dădu seama Jacen atunci şi acolo, *şi chiar una grozavă.*

Era conştient, de asemenea, de apăsarea trupurilor lor îmbrăcate sumar împreună în limitele micii *nave stylus*.

— Eşti în siguranță acum, spuse el, cu vocea abia şoptită, şi îşi ridică mâna de pe partea lui, având grijă unde o atingea, apoi îşi aduse degetele uşor pe obrazul lui Danni.

— Miko, spuse femeia încet.

Jacen încuviință din cap că înțelegea – era despre Miko şi despre calvarul pe care această femeie se pare că îl suferise pe acea planetă rece. Îndrăzni să-i ducă mâna la ceafă, degetele alunecându-i în şuvița groasă de păr, şi o trase aproape.

Danni nu se împotrivi. Îşi îngropă fața în umărul puternic al lui Jacen şi îşi lăsă lacrimile să curgă.

* * *

De îndată ce cele trei nave ieşiră din hiperspațiu şi erau încă departe de Dubrillion, Luke deschise canale către celelalte două. Jaina le comută către Jacen şi Danni în *nava stylus*, iar Han se pregăti să îl deschidă şi pentru restul navei sale – până când observă că Anakin şi Lando intrau deja pe punte.

Şi aşa începu analiza a ceea ce tocmai se întâmplase, expresiile de şoc legate de faptul că acest inamic încă necunoscut ruinase complet o flotă atât de formidabilă

a Noii Republici.

Încă necunoscut?

O linişte îi cuprinse pe ceilalţi opt când o voce necunoscută se făcu auzită, Danni Quee începând o explicaţie lungă şi amănunţită a inamicului cu care se confruntau acum, *Praetorite Vong*, de la momentul în care aceştia pătrunseseră pe frontiera galactică, la călătoria lor de la Belkadan, la experienţele ei sub controlul lor.

Doar Luke îi întrerupse povestea captivantă, doar atât cât să-i explice lui Danni soarta finală a Belkadanului. Femeia înghiţi în sec şi păru să o facă cu greu, continuând cu o determinare pe care o puteau auzi cu toţii în vocea ei şi pe care Jacen o putea vedea clar în ochii ei.

I se alătură când ajunse la sfârşitul poveştii, la evadare, la salvarea ei de către Jacen, la moartea lui Miko Reglia. Când amândoi terminară, se aşternu o vreme o tăcere aproape deplină, cu excepţia persoanelor din *Şoim* şi din *Minerul Fericit*, care îi puteau auzi pe Luke şi Mara vorbind în linişte despre ceva.

— Vreţi să ne spuneţi secretul? întrebă Leia.

— Vorbeam despre creatura despre care ne-a spus Danni, răspunse Luke. *Yammosk*. Apoi, cu vocea mai gravă şi plină de înţeles, adăugă: Coordonatorul de război.

— Da, aşa i-a spus, spuse Han dispreţuitor, lipsindu-i orice înţelegere a gravităţii tonului lui Luke.

— De aceea au luptat atât de bine, spuse Anakin.

— Crezi că acea creatură *yammosk* îi unea cumva pe duşmanii noştri? întrebă Leia.

— Ştiu că au luptat prea sincronizat, răspunse Luke. Prea coordonaţi şi fără nicio comunicare pe care noi să o putem auzi sau chiar simţi.

— Yuuzhan Vong vorbeau mereu despre faptul că erau uniţi de coordonatorul de război, adăugă Danni.

— Ai simţit puterea când am coborât în atmosferă, adăugă Luke, iar Mara, alături de el, fu de acord.

— Absolut, răspunse Leia.

— Eu nu am simţit, spuse Han. Ştiu doar că instrumentele mele au fost un pic ţicnite.

— Am simţit-o, interveni Jaina. Am simţit-o de la mare depărtare de planetă. Dar jos, aproape de suprafaţă, a fost incredibilă, copleşitoare.

— Deci acea creatură este cea care i-a transformat pe duşmanii noştri într-o forţă atât de bună, continuă Leia raţionamentul. Acea creatură i-a unit într-o singură unitate de luptă.

— Ca mine, Jacen şi Jaina în centură, adăugă Anakin.

— Atunci trebuie să distrugem acea creatură, argumentă Luke.

— Nu vă veţi putea apropia de ea fără o armată de soldaţi, spuse Danni fără ezitare. Chiar dacă vă puteţi întoarce sub crusta de gheaţă, vă veţi lupta cu sute de războinici Yuuzhan Vong.

De fapt, Luke se gândise chiar la asta. Dacă ar fi putut să coboare din nou cu *nava stylus* şi să-şi croiască cumva drum spre marele *yammosk*...

— Şi *yammoskul* însuşi te-ar opri, adăugă Danni. Este imens, iar energia pe care ai simţit-o pe planetă păleşte în comparaţie cu ceea ce poate face de aproape.

— Unchiul Luke este Jedi, reluă Anakin, oarecum indignat.

— La fel a fost şi Miko Reglia, răspunse Danni. Iar *yammoskul* l-a copleşit, în mod repetat.

— Maestru Jedi, replică Anakin sfidător, dar Luke interveni, risipind tensiunea şi schimbând subiectul.

— Putem aduna aici suficientă putere de foc ca să distrugem întreaga planetă? întrebă el, iar ezitarea din vocea sa reflecta întocmai îngrijorarea din gândurile sale.

De câte nave ar avea nevoie? Şi câte ar fi distruse înainte de a se apropia vreodată de îndeplinirea sarcinii?

— Ar fi nevoie de jumătate din flotă, reaminti Han.

— Sau mai mult, adăugă Leia cu tristeţe. Azi abia i-am rănit, şi ce ne va mai rămâne ca apărare în Nucleu dacă aducem flota aici şi pierdem?

— *Praetorite Vong* vor traversa galaxia, sistem cu sistem, adăugă Danni, şi cum ea era experta dintre ei, acele cuvinte sunară într-adevăr ameninţător.

— Cum altfel îi putem învinge? întrebă Luke cu toată seriozitatea. Ce putem face, aici şi acum, pentru a învinge *yammoskul*?

— Am nişte încărcături termice care ar putea afecta crusta de gheaţă, se oferi Lando.

— Dacă am putea chiar să le ducem în locurile potrivite de pe suprafaţă, dincolo de acele puţuri gravitaţionale, spuse Han.

— Oricum, nu cred că ar ajuta prea mult, adăugă Danni. *Yammoskul* este la mare adâncime, unde apa este mai caldă de la vulcani.

— Mare păcat că nu putem să stingem vulcanii şi să îngheţăm chestia aia, adăugă Jacen.

Apoi veni o scurtă pauză, iar Luke o întrerupse întrebând câte pagube putuse provoca *Întinerirea* cu ajutorul tunurilor sale laser, ducând acea serie de întrebări până la Danni şi Jacen pentru a afla dacă ei, din moment ce se aflau sub acea crustă de gheaţă, simţiseră măcar loviturile.

Totuşi, fu întrerupt de Anakin, care era surprinzător de animat.

— Putem, spuse el, iar când tatăl său se întoarse cu un *hmm?* adăugă: Putem stinge vulcanii. Sau cel puţin putem îngheţa apa din jurul lor.

— Cum vom face asta? întrebă Han. Este deja cât se poate de frig în jurul acelei planete.

— Aproape, spuse Anakin viclean. Dar nu chiar.

— Zero absolut? întrebă Luke. Cum vom face asta?

— Evaporare, răspunse Anakin.

— Huh? spuse Han din nou.

— Nimic nu fură energia mai repede, conveni Jacen, amintindu-şi lecţiile de ştiinţă pe care Anakin şi le amintea, lecţii pe care şi el şi Jaina le primiseră la Academia Jedi.

— Dacă putem accelera evaporarea pe toată planeta, o vom răci, spuse Anakin.

— Şi cum vom face asta? întrebă Han sceptic.

— Infuzaţi procesul cu energie, explică Jaina. Ca energia luminii soarelui care seacă bălţile.

Han pufni.

— Dacă putem obţine acea cantitate de energie, o putem folosi pur şi simplu pentru a distruge planeta, argumentă el.

— Doar dacă nu întoarcem energia *yammoskului* înapoi spre planetă, spuse

brusc Danni şi, cu excepția din ce în ce mai previzibilului *huh?* al lui Han, urmară câteva momente de tăcere totală, în timp ce ceilalți analizau cu toții logica noțiunii.

— Lando? strigă Luke.

— De ce mă întrebi pe mine? răspunse bărbatul.

— Când ai fost pe Nkllon, ai reflectat serios energia, răspunse Luke, o notă şireată mărginindu-i vocea, arătând că se gândea că ar putea fi pe drumul cel bun.

— Te referi la lumina soarelui? întrebă Lando. Am făcut mai mult să ne ascundem de ea decât să o întoarcem. Am fugit în spatele panourilor navelor scut şi... Făcu o pauză, iar cei care se aflau cu el pe puntea *Şoimului* îi văzură fața luminată. Navele scut, spuse el absent.

— Credeam că au fost toate distruse, spuse Danni.

Auzise poveştile şi nu văzuse marile nave pe orbita apropiată de Destrillion.

— Ei bine, a trebuit să mai construiesc câteva, răspunse Lando, iar tonul său îi oferi lui Luke imaginea zâmbetului mereu ironic al bărbatului. Nu puteam pierde tehnologia, la urma urmei.

— Adu-le aici cât de repede poți, ordonă Luke. Sunt deja valuri de ceață în jurul planetei, de la loviturile pe care le-a dat *Întinerirea*. Şi dacă ne întoarcem imediat după ce am fost atât de terminați, s-ar putea să ne luăm duşmanii prin surprindere, poate chiar cu multe dintre navele lor de luptă departe de casă, îndreptându-se să găsească rămăşițele flotei noastre. Ar fi bine să-l aducem înapoi pe Kyp şi toate navele de luptă şi canonierele pe care le putem aduna, adăugă el. Doar pentru a ajuta la protejarea navelor scut în timp ce se apropie şi îşi fac treaba.

— Deja fac apelul, îl asigură Lando.

* * *

Stabiliră o întâlnire pe o planetă din apropiere, unde Jaina, Jacen şi Danni puteau să coboare din *Minerul Fericit* şi să meargă la bordul celorlalte nave, Jacen urmând să ia locul lui Lando în capsula inferioară a *Şoimului*, Danni mergând pe *Sabia de Jad* cu Jaina şi Mara, iar Luke în cala *Sabiei de Jad*, pregătindu-şi X-interceptorul pentru lupta care urma.

Navele scut grele avură nevoie de ceva timp pentru a ajunge acolo de la docurile lor de lângă Destrillion. Flota care venise să asigure paza navelor nu era nici pe departe atât de mare pe cât speraseră Luke şi ceilalți. Deşi Kyp Durron se întorsese cu o escadrilă mare de nave de luptă, niciuna dintre canonierele *Ranger* nu se alăturase forței sale, Comandanții lor preferând să aştepte să sosească mai multă putere de foc din Noua Republică.

Luke ştia că acei Comandanți greşeau, pentru că, pe măsură ce se gândea la nivelul derutei din sistemul Helska, la coordonarea forțelor inamice şi la puterea pură a câmpului energetic care proteja planeta însăşi, înțelegea că Noua Republică nu avea să adune niciodată o armată suficient de puternică pentru a câştiga acolo. Şi, probabil, canonierele *Ranger* şi ceilalți care aleseseră să rămână la Destrillion vor vedea mai multe lupte din partea ofensivelor Yuuzhan Vong, decât cei care îl însoțeau pe Luke încercând să surprindă baza planetară.

Cu toate astea, se gândi şi el să se retragă înapoi la Dubrillion cu flota sa improvizată, să se pregătească acolo o manevră defensivă şi să încerce să reziste suficient de mult timp pentru ca să sosească Distrugătoarele şi crucişătoarele de

luptă – deşi îşi dădu seama că, dacă ar veni în mod dispersat, ar risca să fie eliminaţi unul câte unul de forţa Yuuzhan Vong. Poate că ar trebui să încerce planul lor de răcire cu întreaga flotă, sau cu o parte din flota reunită pe care ar trimite-o Consilierii,. Dar aici era problema, pentru că Luke înţelegea, mai presus de orice, acel Consiliu birocratic, paralizant şi egoist şi cu greu se putea baza pe faptul că acţionau prudent şi corect. Chiar şi cu aceste dezamăgiri, Luke ştia că trebuiau să continue, şi încă repede. Extratereştrii nu fuseseră luaţi prin surprindere la primul asalt şi, fără niciun element de surpriză de data asta, planul avea şanse mici să funcţioneze.

* * *

Veniră în forţă, până în pragul dezastrului, stabilind coordonate şi viteze care le scoteau din hiperspaţiu practic ca o singură unitate şi chiar în apropierea celei de-a patra planete din sistemul Helska. Atât de aproape, de fapt, încât o pereche de nave, singurul crucişător care se alăturase flotei şi o navă de vânătoare stelară, aproape se izbiseră în plin de planetă, atât de aproape încât o altă pereche de nave de vânătoare îşi tăiară aripile şi plecară învârtindu-se şi explodând, una dintre ele doborând o a treia în acest proces.

Luke, care ordonase saltul periculos, nu putu decât să tresară în faţa pierderilor şi a ideii că erau *pierderi acceptabile*, pentru că această flotă dezlânată nu ar fi putut face altfel.

Pentru moment, brusc, şi înainte ca vreun Yuuzhan Vong să se fi ridicat împotriva lor, se deplasară spre poziţiile lor, cele şase scuturi mari, în formă de umbrelă, aşezându-se în jurul planetei de gheaţă şi micşorându-şi orbita cu fiecare rotaţie. La început, piloţii navelor scut raportaseră puţină energie, dar apoi, brusc, ca şi cum coordonatorul de război ar fi apăsat pur şi simplu pe un întrerupător, fiecare dintre piloţi strigă că citirile de energie de pe fuzelajele lor alveolate crescuseră brusc. *Yammoskul* se trezise la ameninţarea lor.

Şi roiurile de *coralskipperi* se ridicară, nu la fel de numeroase ca cele care contracaraseră anterior flota, întrucât speranţa lui Luke că aveau să iasă mulţi la vânătoare se dovedise întemeiată.

— Acoperiţi navele scut, strigă Luke prin toate canalele. Daţi-le timpul de care au nevoie.

Rămase la asta, fără să adauge că nici el, nici Anakin, care sugerase iniţial acest lucru, nici vreunul dintre oamenii de ştiinţă ai lui Lando care subscriseseră la idee, nu aveau nicio idee despre cât timp ar putea dura.

X-interceptorul lui Luke conduse *Şoimul* şi *Sabia de Jad* pe poziţii, protejând una dintre navele scut în timp ce aceasta se străduia să devieze energia înapoi spre planetă, în timp ce celelalte nave de luptă se îndreptau în mod similar spre poziţiile lor, unele ţinând reţele defensive, în timp ce altele, folosind apărarea ca momeală, atacau *coralskipierii*, apoi se îndepărtau, aducând urmăritorii după ele şi astfel departe de navele scut.

Aceasta avea să fie şi tactica lui Luke, de îndată ce avea celelalte două nave pe poziţii, doar că intenţiona să o ducă la un nivel superior, intenţiona să plonjeze direct în acea atmosferă, cu turbulenţe, energie şi toate cele, aducând cât mai mulţi *coralskipperi* la apărarea casei lor imediate.

* * *

Prefectul Da'Gara se grăbi să se alăture *yammoskului* când se răspândi vestea unui al doilea atac. La început, Prefectul se temuse că primul atac ar fi putut fi un şiretlic şi că această a doua flotă s-ar fi dovedit mult mai mare şi mai puternică, în ciuda tuturor indicaţiilor şi rapoartelor conform cărora nu mai existau nave inamice puternice în această regiune a galaxiei.

Totuşi, când *yammoskul* îi comunică adevărul despre atacatori, că această forţă era minusculă în comparaţie cu cea precedentă şi că singurele adăugiri notabile erau navele scut uriaşe, nave pe care flota care atacase Destrillionul le inspectase şi, după ce stabilise că nu erau militare, le ignorase, Da'Gara rămase perplex.

De ce s-ar fi întors? Singurul răspuns logic părea să fie legat de evadarea prizonierei, Danni Quee. Era o misiune de salvare? Era Danni Quee, deci, încă pe planetă? Oare tot acest atac era doar un şiretlic pentru a-i oferi tinerei o anumită acoperire în timp ce încerca să părăsească planeta? Şi de ce aceste nave scut uriaşe?

Yammoskul avea o teorie în această privinţă: Inamicul urma să încerce să folosească aceste nave pentru a înfrânge câmpul energetic din jurul planetei, poate pentru a întoarce energia spre planetă în speranţa de a înfrânge puţurile gravitaţionale *dovin basal* sau tunurile de suprafaţă. Coordonatorul de război nu era îngrijorat, pentru că, în ciuda apropierii marilor nave cu formă de umbrelă şi a faptului că acestea reflectau energia înapoi pe planetă, el încă mai putea simţi conştiinţa *coralskipperilor* şi încă mai putea ghida bătălia.

Temerile Prefectului Da'Gara dispărură în faţa încrederii coordonatorului de război. În plus, *yammoskul* trimise un apel către cele mai apropiate escadrile de *coralskipperi* care plecaseră deja din sistem, la vânătoare.

Chiar şi fără întoarcerea lor, coordonatorul de război estimase că flota inamică va fi respinsă în scurt timp sau distrusă complet dacă rămânea în regiune chiar şi pentru scurt timp. Cel mai mare pericol, deci, părea să fie acela că Danni Quee ar putea găsi o cale de a părăsi planeta. Prefectul Da'Gara simţea că acest lucru ar fi fost regretabil, pentru că avea o afinitate pentru femeie şi dorea să o studieze mai amănunţit. Dar în realitate asta nu conta prea mult. Inamicul, în disperare de cauză, refuzând aparent să recunoască adevărul bătăliei lor anterioare, se întorsese, iar rezultatul de data aceasta părea şi mai sigur.

Astfel, când fu informat că o navă de luptă solitară, din clasa X-interceptor, intrase în atmosfera planetei şi se apropia rapid şi în forţă, Prefectul Da'Gara ordonă unei mari părţi a *coralskipperilor* săi să o doboare şi, în acelaşi timp, să caute la suprafaţă prizoniera evadată.

Poate că aveau să învingă din nou şi o putea păstra şi pe Danni.

* * *

Senzorii din spate a fuzelajului navei lui Luke şi R2-D2, indicau că temperatura începuse să scadă. Nu dramatic, dar simţitor. Aerul rarefiat din jurul lui fremăta, plin de energie de la propriul atac al *yammoskului* combinat cu puterea de reflexie a navelor scut aflate pe orbite tot mai joase. O ceaţă imensă se ridica de pe suprafaţa îngheţată a planetei, pe măsură ce energia altera starea materiei – şi,

pentru sporirea optimismului lui Luke, acea ceață se risipea aproape la fel de repede pe cât se ridica, crescând ciclul de evaporare. De asemenea, ceața îi oferea puțina acoperire de care avea nevoie. Cu toate abilitățile sale de zbor, Luke era deja în plină acțiune cu o serie de *coralskipperi*, navele rotindu-se şi atacând din mai multe unghiuri deodată, acționând ca un singur adversar.

Nici măcar nu îşi făcea griji cu privire la tunurile laser sau torpile. Tactica lui aici era pur evazivă, ferindu-se şi apoi înălțându-se brusc într-o buclă strânsă, apoi plonjând pe partea din spate a acelei bucle în ceață. Majoritatea instrumentelor sale erau inutile acum, prinse în pânza de energie pură, aşa că zbura pur şi simplu bazându-se pe vedere şi pe instinct, recurgând la Forță, singurul mare senzor pe care puterea energetică a *yammoskului* părea să nu-l poată intercepta complet.

Zburând în ceața opacă, simțind frigul crescând şi auzindu-l pe R2-D2 scoțând o sumedenie de bipuri şi fluierături indescifrabile, Luke tăie rapid în lateral, evitând la limită o coliziune cu un *coralskipper*, apoi plonjă în jos la jumătatea acelui viraj brusc. Apoi, ştiind că planeta se grăbea să-l strivească, Luke Skywalker trase din toate puterile, strângând virajul, sperând că va putea să se stabilizeze şi să întoarcă înainte de a plonja cu viteză maximă în gheață.

* * *

Jaina simți cum pompa adrenalina în ea în timp ce *Sabia de Jad* intra în luptă cu *coralkipperii*. Ea pilota, Mara se ocupa de armele principale, iar Danni Quee încerca să ajute pe unde putea. Jaina trebuia să folosească mai degrabă metodele convenționale decât Forța pentru a-şi coordona zborul cu cel al navei sale de escortă, *Şoimul Mileniului*, pentru că tatăl ei o pilota pe aceea. Însă Han era un pilot grozav, iar Jaina nu apreciase până atunci cât de grozav era. El şi *Şoimul* ocupau poziția de vârf, cu *Sabia de Jad* acoperindu-l, şi Jainei i se părea că fiecare viraj, fiecare coborâre şi fiecare înălțare executată de Han punea încă un *coralskipper* în vizorul lui Jacen, aflat în capsula de jos, sau al lui Anakin, care trăgea de sus.

Totuşi, chiar şi cu toate aceste zboruri minunate, *Şoimul* era depăşit, cu prea mulți *coralskipperi* bâzâind în jur. Acum Han trebuia să-şi folosească viteza – şi să aibă încredere că Jaina va ține pasul cu şi mai rapida *Sabie de Jad* – pentru a rămâne în fața *coralskipperilor*, pentru ca aceştia să-l urmărească şi să lase nava scut în pace. Şi Jaina remarcă faptul că păreau să o facă, cu toate navele scut, ca şi cum nu ar fi înțeles pericolul potențial. Având în vedere acel nivel de detaşare, trecu printr-un scurt moment de îndoială, întrebându-se dacă planul avea vreo şansă, dacă energia ar fi suficientă, dacă evaporarea ar fi suficientă şi dacă, în orice caz, apa încălzită de vulcan ar conta. Cu toate astea, nu avea timp să se gândească, pentru că, în timp ce *Şoimul* se desprindea, *Sabia de Jad* se trezi complet angajată.

Acum era rândul Jainei să-şi arate talentul, iar tânăra îşi asumă sarcina din plin. Făcu o rostogolire, ieşind chiar în calea unui *coralskipper*, iar Mara lăsă armele să bubuie, spulberând chestia. Jaina făcu un viraj în interiorul exploziei, aducând-o la un unghi de aproximativ treizeci de grade şi intrând într-un alt atac. De data asta, *coralskipperul* trase câteva focuri, dar scuturile *Sabiei de Jad* rezistară la lovituri, iar focul de răspuns copleşi nava mai mică.

Un alt viraj, o altă lovitură. Un picaj şi o urcare bruscă, o altă lovitură. O rotire bruscă, punându-i chiar în linie cu o altă navă care se apropia şi... nimic. Jaina

încasă loviturile proiectilelor, făcând o rotire bruscă pe o parte, tăind înapoi pe cursul *Şoimului Mileniului*, care ocolise în viteză partea îndepărtată a navei scut.

— De ce nu l-ai răpus? o întrebă ea pe Mara, iar când nu primi niciun răspuns, Jaina aruncă o privire în lateral.

Mara era prăbuşită pe scaunul ei, cu capul înclinat într-o parte. Şocul o năuci pe Jaina. Plonjă peste femeie, strigând:

— Mătuşa Mara!

Dar situaţia era prea tensionată pentru o asemenea neatenţie la comenzi.

Aşa că fură loviţi din nou şi din nou, iar până când Jaina putu să se întoarcă la comenzi şi să încerce să redreseze *Sabia de Jad*, scuturile ei aproape că pieriseră, o unitate de propulsie scârţâia, iar un set de reactoare fusese oprit.

Iar planeta se apropia rapid. Jaina se luptă din toate puterile; în spatele ei, Danni se repezi pe punte, întrebând ce poate face pentru a ajuta.

Sabia de Jad se prăbuşea, scăpată de sub control.

* * *

Luke trase cu toată puterea şi strigă la R2-D2 să-l ajute. Răspunsul droidului veni leneş şi indescifrabil însă, pentru că era prea rece pentru R2-D2, aflat în afara cupolei protectoare.

Luke închise ochii, continuând să tragă, dar aşteptându-se să se izbească de planetă în orice clipă. Nasul navei se întoarse, încet, încet, şi reveni la orizontală, iar X-interceptorul porni în viteză, trecând pe lângă suprafaţă. Dar cu gheaţa mortală la doar câţiva metri sub el, Luke nu putea încă să respire mai uşor.

Îşi aprinse bobinele repulsorului doar pentru a se ridica puţin, apoi se înclină în sus, ieşind din ceaţă, înapoi în roiurile de *coralskipperi*. Din nou, nu se deranjă să tragă cu laserele, doar se mişcă şi se învârti, croindu-şi drum prin învălmăşeală.

Apoi ieşi din grup, deşi mulţi se întorseseră în urma lui pentru a-l urmări.

Luke simţea că se făcea din ce în ce mai frig, că temperatura scădea din ce în ce mai repede, deşi, în lipsa senzorilor, nu putea să înceapă să măsoare rata reală sau să ghicească limita de jos a scăderii sau efectul final. Putea doar să spere.

Apoi văzu *Sabia de Jad* coborând în spirală, străpungând atmosfera scăpată de sub control, iar inima i se strânse.

* * *

Han şi Leia aduseră *Şoimul* urlând în preajma navei scut, cu armele în poziţie de tragere – şi tot în poziţie de tragere era şi partea opusă a acelei nave scut, orientată spre planetă, strălucind de la energia radiată. Totuşi, înainte ca ei să înceapă să comenteze acest lucru, o altă privelişte le atrase atenţia şi o captă repede, oprindu-le inimile şi speranţele: *Sabia de Jad* se prăbuşea, dispărând în atmosferă.

Şi nu mai puteau face nimic, absolut nimic, pentru navă, pentru Mara şi Danni, pentru fiica lor.

* * *

Luke acceleră la maxim, estimând un curs de interceptare pentru nava care se

prăbuşea. O văzuse încercând să se îndrepte, văzuse un motor luptând împotriva căderii şi ştia că cineva, cel puţin, încă se afla la comenzi.

Dar ştia, de asemenea, că oricine ar fi fost, efortul ar fi fost în zadar, pentru că acel motor nu avea puterea de a frâna la timp acel impuls. Doar dacă...

Luke îşi forţă X-interceptorul la maxim, stabilind un curs de interceptare chiar sub nava care cădea. Apoi îşi întoarse X-interceptorul, în grabă, şi chiar când trecu pe sub *Sabia de Jad,* cu puţin timp înainte ca cele două nave să se ciocnească, îşi declanşă fiecare bobină a repulsorului, trimiţând o descărcare de propulsie în partea inferioară a navei care cădea.

Cu mare satisfacţie, Luke îşi roti nava înapoi şi văzu *Sabia de Jad* urcând din nou, îndepărtându-se de planetă. Dar manevra îl costase în altitudine şi îi pusese din nou elanul în jos. Era încrezător că va reuşi să se stabilizeze şi să întrerupă picajul, însă situaţia se schimbase brusc, pentru că atmosfera din jurul său se schimbase.

Ceaţa se risipea, o parte se evapora, alta doar se transforma în cristale de gheaţă, atârnând în aer ca nişte schije. Şi, în timp ce Luke reteza unele dintre acele cristale de gheaţă, trecând prin labirint, multe altele se micşorau – atât de repede, încât păreau să se ofilească pur şi simplu spre neant.

Ajunseseră la punctul critic; evaporarea prinsese viaţă proprie, şi asta cu o viteză înspăimântătoare.

* * *

Din ce în ce mai mulţi *coralskipperi* apărură la faţa locului, unii urcând de pe planetă, alţii, mulţi alţii, vectorizând şi întorcându-se la chemarea *yammoskului.* Uşurarea lui Han, Leia şi Lando de a vedea *Sabia de Jad* din nou ieşind din raza planetei se risipi cât ai clipi din ochi când o navă scut gigantică explodă.

Toate frecvenţele fuseseră bruiate de strigătele navelor de vânătoare şi ale crucişătoarelor care le escortau, de ţipete că scuturile dispăruseră, de cereri de ajutor. O altă explozie strălucitoare umplu ecranul *Şoimului* – un crucişător spulberat. Apoi o alta, mai mică, în timp ce o navă de luptă era spintecată în bucăţi.

— Ce le ia atât de mult? mârâi Han, îndreptându-şi frustrarea spre Lando.

Lando îşi ridică mâinile neputincios.

— Nici măcar nu ştiu ce încercăm să facem, insistă el.

— C3-PO, ai vreun răspuns? începu Leia să întrebe, dar termină cu un ţipăt.

— Stânga! strigă Han în timp ce un grup de *coralskipperi* se ridica brusc în faţa lor, trăgând.

Tunurile de sus bubuiră un răspuns fulgerător, iar Jacen, în capsula de jos, nimeri unul şi apoi pe altul. Dar erau prea mulţi şi zburau prea bine, încrucişându-se pe traiectoria celorlalţi cu atâta precizie şi coordonare, încât artileriştii *Şoimului* nu putură găsi multe ţinte libere.

Han tresări în timp ce *Şoimul* se zguduia de la lovitură după lovitură.

— Haide! mârâi el la consola sa când scuturile dispărură, momentan, şi luminile clipiră.

Explodă o altă navă scut, aflată pe partea din spate a planetei faţă de *Şoim.*

— Ar trebui să plecăm, remarcă Lando.

— Nu putem, replică Leia tăios. Asta e şansa noastră.

O a treia navă scut dispăru, iar aceea avusese cele mai puţine şanse să

păţească asta în acel moment. Dar apoi o pereche de *coralskipperi*, care se învârteau în sens opus în faţa *Şoimului*, se uniră într-o explozie devastatoare.

— Bună lovitură, strigă Han.

— Nu am făcut-o eu, răspunse Anakin.

— Nici eu, spuse Jacen.

Han şi Leia se uitară unul la celălalt, apoi la Lando. O altă pereche de *coralskipperi* se atinseră într-o încrucişare strânsă, amândoi rotindu-se sălbatic. Pe o parte, Anakin spulberă o navă de luptă inamică, apoi alta, apoi alta, iar Jacen prinse una pe celălalt flanc.

Apelurile care umpleau canalele de la celelalte nave păreau să arate succese similare, bruşte.

— Funcţionează, răsuflă Leia.

— Încă suntem depăşiţi numeric, reaminti Han, şi ca un punct de exclamare emoţionant pentru remarca sa, o a patra navă scut explodă.

Han ridică *Şoimul*, cu tunurile în flăcări, în timp ce treceau printr-o mulţime de *coralskipperi*.

— Întoarce-o! strigă Anakin. Îi putem prinde pe toţi înainte să se apropie de nava noastră de scut.

Dar niciunul dintre cei trei din carlingă nu îl asculta, şi nici Jacen, care nu mai trăgea. Se uitau cu toţii înainte, la planetă. Ceaţa din jurul planetei se ridicase, priveliştea lumii îngheţate devenind din ce în ce mai clară, până când, în câteva secunde, nu mai era nici urmă de vapori în atmosfera ei.

Lui Han îi reveni răsuflarea, iar Leia oftă încântată când o formă familiară crescu în faţa lor, *Sabia de Jad* apărând.

Totuşi, înainte ca ei să poată începe să o strige pe Jaina, planeta păru să devină neclară şi distorsionată, ca şi cum ar fi privit-o printr-un glob de sticlă.

— *Valul Mezzicanley!* strigă Anakin. A patra stare a materiei! Trebuie să fie zero absolut acolo. Apa ar trebui să se solidifice, cel puţin!

— De aceea nu mai pot să-şi coordoneze atacul, adăugă Jacen. Coordonatorul lor de război e îngheţat.

Într-adevăr, mulţi dintre *coralskipperi*, probabil confuzi, se despărţiseră de luptă şi se întorceau spre planetă, probabil pentru a-şi proteja baza. Şi în timp ce Han şi ceilalţi priveau, rotaţia planetei încetini, tot mai mult.

— Incredibil, mormăi Han.

— Nu va mai dura mult, explică Jacen. Energia a dispărut, aşa că evaporarea s-a încheiat.

— Şi ce se va întâmpla când planeta va reveni la normal? întrebă Han ameninţător.

— Ei bine, cu expansiunea creată de gheaţă..., începu Jacen, iar asta fu suficient pentru Han, care avu un presentiment rău despre asta.

— Luke, şopti Leia fără suflare.

— Plecaţi de aici! Plecaţi de aici! strigă Han pe toate canalele. Retragere completă!

Şi, în ciuda implorării continue a Leiei pentru fratele ei dispărut, Han întoarse *Şoimul* vuind, îi îndreptă nasul departe de a patra planetă – care începea să se rotească din nou mai repede – şi apăsă acceleraţia, încetinind doar suficient de mult pentru ca *Sabia de Jad* să treacă fulgerător pe lângă el.

Atunci îl lovi pe Han, şi încă tare. Realitatea a ceea ce făcea, a retragerii sale, atât de asemănătoare cu retragerea pe care o făcuse Anakin pe Sernpidal, lăsându-l pe Chewie în urmă. Aproape că întoarse *Şoimul* înapoi, plonjând spre planetă într-o căutare disperată a lui Luke. Aproape. Dar nu putea. Dacă ar fi fost singur, atunci nu ar fi avut nicio ezitare, dar nu era singur, era responsabil pentru mai multe vieți decât a lui. Aşa cum fusese şi Anakin.

Tot restul flotei se desprinsese de asemenea, făcând cale întoarsă şi fugind, cu piloții navelor de remorcare a scuturilor eliberând scuturile greoaie şi fugind pentru a-şi salva viața.

Cutremure mari zguduiau suprafața planetei; o falie apăru, un canal lung explodând şi rulând cu viteză supersonică de la un pol la altul. Şi apoi întreaga planetă explodă în cristale de gheață sfărâmicioase şi scânteietoare, care se roteau în afară, prinzând razele soarelui Helskan într-o multitudine de sclipiri şi culori.

Din acel nor care se lărgea apăru o singură pată neagră, un singur X-interceptor care gonea cu toată viteza, făcând surfing chiar pe marginea acelui val copleşitor.

Capitolul 25
Conexiune şi coincidenţă

— Oh, vorbeşte cum trebuie! îl auzi Luke pe C-3PO spunându-i lui R2-D2 în timp ce se întorcea spre camera pe care Lando le-o oferise lui şi Marei pe Dubrillion.

Apoi coti la dreapta, ajungând să vadă droizii, exact când C-3PO îl lovi pe R2-D2 în cupolă. R2-D2 răspunse cu ceea ce ar fi trebuit să fie un *ooooo* lung şi cu o singură notă, dar ieşi ca *oo... oo... oo... ee*.

— E doar încăpăţânat, Stăpâne Luke, insistă C-3PO şi merse să îl lovească din nou pe R2-D2, dar Luke, abia stăpânindu-şi zâmbetul, se apropie şi îl prinse pe droidul de protocol de braţ.

— Nu cred că R2 şi-a revenit din zborul nostru prin frig şi gheaţă, explică Luke.

— *Beeoo... ee... oo*, fu de acord R2-D2.

— Cred că suferă de sughiţuri, adăugă Luke făcându-i cu ochiul şi plecă, direct spre camera lui.

Lupta cu forţele împrăştiate ale Yuuzhan Vong decursese destul de bine. Multe dintre acestea fuseseră distruse odată cu planeta, pentru că multe se repeziseră într-o încercare prostească de a-şi proteja baza şi nu scăpaseră de explozie; şi, mai important, forţa unificatoare care era coordonatorul de război dispăruse. Acum, forţele inamice rămase nu mai erau decât escadrile rătăcite, iar Kyp Durron, alături de mulţi, mulţi alţii, inclusiv o putere de foc considerabilă din Noua Republică, erau la vânătoare.

Cel puţin pot sta liniştit, ştiind că eradicarea Praetoritei Vong e pe mâini bune, gândi Luke când intră în cameră. Mara nu era acolo, iar el se strădui din greu să-şi reprime dorinţa de a merge s-o caute. Ea nu-şi revenise din chinurile ultimelor săptămâni, în special din slăbiciunea care o cuprinsese în ultima bătălie. Luke ştia acum că boala învingea, şi în ceea ce o privea pe Mara, lupta ei trebuia să fie una privată. Asta îl durea profund pe Luke – neputinţa de a sta deoparte şi de a privi cum femeia pe care o iubea atât de mult lupta împotriva acelei monstruozităţi interioare.

Luke îşi îndreptă gândurile spre exterior. Poate că nu o putea ajuta în lupta ei privată, dar cum rămâne cu lupta în general? Ridică un flacon, unul care conţinea gândacul de transformare moleculară pe care îl luaseră de pe Belkadan. Mara simţise în sufletul ei o atracţie clară pentru acel lucru, ca şi cum boala ei ar fi ajuns până la el. Acea sensibilitate ar fi putut fi interpretată greşit, îşi dădu seama Luke. Mara ar fi putut reacţiona la faptul că pur şi simplu se simţea mai rău în climatul bolnav al Belkadanului transformat. Sau s-ar putea să fi fost bine întemeiată. Să fi fost o legătură sau o coincidenţă faptul că boala din Mara şi din ceilalţi apăruse când apăruse, atât de aproape de o invazie extragalactică? Să fi fost vorba de o insinuare involuntară – sau poate chiar intenţionată – a unei boli străine în galaxie de către Yuuzhan Vong?

Luke nu ştia, dar intenţiona să încerce, cel puţin, să afle. Dacă exista o cale, orice cale, prin care îşi putea ajuta soţia iubită, atunci trebuia să încerce.

Îşi plecă capul şi închise ochii, întărindu-şi hotărârea. Avea atât de multe

probleme importante de rezolvat, renaşterea Consiliului Jedi nefiind ultima dintre ele. Trebuia să acționeze pe atât de multe niveluri acum, ca om de stat, diplomat, războinic, om de ştiință şi soț. Mara vorbise serios în privința plecării pentru o vreme, poate să meargă pe Dagobah sau într-un alt loc sălbatic şi plin de Forță, unde ar putea găsi un nivel şi mai profund de meditație, o înțelegere şi mai profundă a acelor lucruri care se petreceau în ea. Luke, desigur, se oferise să meargă cu ea, dar ea refuzase politicos, dar ferm. Aceasta era lupta ei – cel puțin această parte a ei.

Luke scoase un oftat lung şi neputincios.

* * *

Într-o cameră de pe hol, Leia Solo îşi împacheta lucrurile. Ştia că şi ea avea atât de mult de lucru. Îi văzuse de aproape pe acei extratereştri extragalactici, Yuuzhan Vong, şi înțelesese că amenințarea, deşi aparent încheiată pe scară largă, nu putea fi ignorată. Ar putea exista alte forțe de invazie, alți coordonatori de război cu forțe şi mai mari la dispoziție – iar data viitoare, s-ar putea să nu fie norocoşi să găsească un astfel de inamic care să se facă, fără să vrea, atât de vulnerabil sub crusta de gheață a unei lumi acvatice.

Leia aprecia cât de aproape fuseseră de un dezastru total, cât de uşor – dacă nu ar fi găsit o cale de a distruge planeta –, ar fi putut *Praetorite Vong* mărşălui prin galaxie, sector după sector, fără ca Noua Republică să coordoneze niciodată suficientă putere de foc pentru a-i opri şi fără ca acei Consilieri încăpățânați şi adesea ignoranți ai Noii Republici să înțeleagă până când nu era prea târziu că trebuiau să acorde atenție acestei amenințări.

Asta ar fi fost acum datoria Leiei, datoria ei inevitabilă, în ciuda dorinței personale de a nu se amesteca în toate astea. Avea trei copii care, deşi se dovediseră foarte capabili, chiar eroici, cu siguranță aveau nevoie de ea. Avea o cumnată care lupta pentru viața ei şi un frate care ar putea avea nevoie de sprijinul ei. Avea şi un soț îndurerat, un om devastat de pierderea celui mai drag prieten al său.

Dar nu ar fi toate astea discutabile dacă Yuuzhan Vong s-ar întoarce, în număr mai mare şi mai bine pregătiți, iar Noua Republică nu ar fi pregătită să le facă față?

— Ambasador Leia, şopti femeia, fără să-i placă, dar acceptând cu greu titlul aparent inevitabil, unul pe care Consiliul i-l va acorda, declarând-o ambasadoare a Dubrillionului şi a sectoarelor învecinate, inclusiv a sistemului Helska, de pe Inelul Exterior.

Nu putea decât să spere că Borsk Fey'lya şi acoliții lui vor asculta.

* * *

La jumătatea galaxiei, un alt reprezentant îşi îndeplinea ultima sarcină.

Nom Anor ştia de dezastrul *Praetoritei Vong*. Auzise poveştile care veneau dinspre Inelul Exterior şi care, combinate cu incapacitatea de a-i contacta pe Yomin Carr sau Da'Gara, îi confirmau că forța de invazie fusese zdrobită şi împrăştiată.

Acum erau războinici Yuuzhan Vong care alergau prin toată galaxia, iar el nu avea cum să-i controleze. Îşi făcuse datoria față de Da'Gara şi de *yammosk*, ținuse cea mai mare parte a navelor de război inamice paralizate aici, în Nucleu, şi abia îşi întorseseră privirea spre evenimentele de pe Inelul Exterior.

Şi totuşi, coordonatorul de război şi *Praetorite Vong*, eşuaseră.

La început, Nom Anor se temuse că poporul său şi-ar fi subestimat inamicii, dar apoi, pe măsură ce soseau rapoarte mai complete despre adevărul dezastrului, înțelesese că doar soarta nefericită le ruinase ziua.

Dar Nom Anor ştia că nu se terminase. Chiar deloc. *Praetorite Vong* era doar o fracțiune din ceea ce putea arunca poporul său în această direcție.

Acum, Executorul Yuuzhan Vong se întorcea la munca sa. Se afla pe o planetă mică, o proprietate relativ necunoscută, dar pe care se pregătea un război civil şi care avea o ură crescândă pentru Noua Republică.

Trebuia să stârnească acel focar.

Capitolul 26
Eulogie

Şoimul Mileniului plana în linişte şi încet, cu mingea moartă care fusese Sernpidal clătinându-se în fața lor, dezechilibrată, ieşită de pe orbită. Leia stătea lângă Han pe punte, fără să spună nimic, permițându-i acel moment de solitudine şi reflecție.

Iar el avea nevoie de asta. Îşi petrecuse ultimele zile fiind prea ocupat pentru a înfrunta acel moment inevitabil, încercase să-l evite în speranța că timpul îi va diminua durerea. Dar nu se întâmplase. Nici măcar un pic. Uitându-se acolo jos, în ultimul loc în care îl văzuse pe Chewbacca în viață, Han nu găsea nicio scăpare şi nicio alinare. Acum se gândea la prietenul său, pe deplin. Îşi aminti atâtea momente petrecute cu Chewie, mai ales expresiile de pe chipul Wookieeului sau câte un urlet special, ciudat. Evenimentele nu păreau importante. Doar inflexiunile din vocea lui Chewie, privirile pe care i le arunca lui Han, adesea polemice, întotdeauna cu respect şi dragoste sinceră.

Han aruncă o privire spre scaunul gol de copilot al lui Chewie, văzându-şi din nou prietenul acolo în ochii minții, imaginându-şi-l clar, atât de viu, şi forțând şi mai adânc, focalizând o imagine mentală a lui Chewbacca atât de limpede încât aproape că nutri convingerea bruscă că-l putea întoarce pe Wookiee din morți, că, dacă el, Han, nu putea accepta pierderea, nu putea fi aşa.

Dar aşa era, iar Chewie nu mai trăia şi nu se mai întorcea. Şi acele imagini continuau: Chewie fugind înapoi de la capsula cu arme; Chewie urmărindu-l pe Anakin pe rampa de aterizare de pe Coruscant, după încă o defecțiune a bobinei repulsorului; Chewie ridicându-i pe toți cei trei copii ai lui Han în aer, nu cu mulți ani în urmă, când nu mai erau chiar atât de mici, doar pentru a dovedi că încă o mai poate face. Han îşi văzu şapca preferată aşezată sub consola copilotului, o şapcă pe care Leia i-o dăruise la scurt timp după naşterea gemenilor, cu inscripția *Felicitări, sunt GEMENI!* pe frunte. De câte ori furase Chewie acea şapcă veche şi zdrențuită în ultima vreme, aşezând-o pe capul lui blănos şi întinzând inscripția. Han se aplecă, o luă şi o întoarse, văzând înăuntru părul blond-maroniu al prietenului său Wookiee.

Toate acele amintiri trecură în derivă şi se terminară întotdeauna cu aceeaşi constatare dură că nu vor mai exista altele, că acea carte era închisă, că acele fire de păr de pe şapcă erau ultimele pe care Chewie le-ar mai fi pus vreodată acolo.

Cu grija tipică a unui tată şi soț, gândurile lui Han se îndreptară spre copiii lui. Îi surprinsese de multe ori în ultimele două zile clipind în lacrimi, privind în gol, şi nu trebuia să-i întrebe la ce se gândeau. Ştia că era mai rău pentru Jaina şi Jacen, şi deşi acel adevăr îl surprinsese la început, ajunsese să îl înțeleagă. Anakin avea cincisprezece ani, o vârstă foarte personală şi egocentrică, şi chiar şi cu greutatea suplimentară a vinovăției pentru moartea lui Chewie atârnându-i pe umeri, băiatul era prea absorbit personal pentru a aprecia pe deplin realitatea pierderii.

Gemenii, însă, trecuseră peste acea viziune egocentrică a universului, aveau un simț al empatiei mai bine dezvoltat. Aşa că Han se dusese la copiii săi, la toți trei,

în mod individual, şi le spusese toate clişeele reconfortante pe care toată lumea le auzise în tinerețe atunci când pierdea pe cineva drag.

Cât de goale i se păreau acum acele cuvinte, venind de la el însuşi!

Pentru o clipă, după fiecare întrevedere cu copiii în doliu, Han îşi dorea să fie din nou copil, îşi dorea ca un părinte sau un mentor să-i spună toate acele clişee liniştitoare, îşi dorea ca acele cuvinte să vină de la o sursă mai înțeleaptă decât el.

Avea acea sursă, oarecum, în persoana femeii care stătea lângă el, în minunata lui soție. Leia îl iubise pe Chewie la fel de mult ca şi el şi, deşi nu fusese atât de des aproape fizic de Wookiee şi deşi nu avea atât de multe amintiri particulare despre Chewie, el ştia că durerea ei nu era mai mică. Şi totuşi, ea o îngropase pe a ei, lăsându-şi sentimentele deoparte pentru moment, ca să-l poată ajuta pe Han să se ocupe de ale lui.

El ştia toate astea.

— Cât de aproape vrei să ajungi? întrebă Leia lejer, şi abia atunci Han îşi dădu seama de imaginea de pe ecranul din fața lor şi realiză că Sernpidal crescuse destul de mult.

Nu veniseră aici să încerce să recupereze trupul lui Chewie – desigur, această sarcină era dincolo de ei, dincolo de oricine. Han venise aici, iar Leia fusese de acord imediat, pentru că avea nevoie de acest moment.

— Ce vom spune familiei lui Chewie? întrebă Han.

— Adevărul, spuse Leia. Că a murit ca un erou.

— Nu am crezut niciodată..., începu Han liniştit, cu vocea întretăiată.

Leia îl privi cu blândețe, dădu-i un moment să se adune.

— Construisem acea bulă în jurul nostru, încercă Han să explice. În jurul nostru al tuturor – tu, eu, Chewie, copiii, Luke, Mara, chiar şi Lando. La naiba, chiar şi droizii ăia idioți. Eram cu toții în ea. În ea şi în siguranță, ca o familie confortabilă.

— Invulnerabilă? întrebă Leia, mereu perspicace.

Han aprobă din cap.

— Nimic nu ne putea răni – nu ne putea răni cu adevărat, continuă el, iar apoi vocea i se întrerupse şi el doar clătină din cap şi-şi ascunse lacrimile – şi când asta nu funcționă, şi le şterse – şi se uită la distrusul Sernpidal.

Ştia că Leia înțelegea, că nu trebuia să spună mai mult. Şi chiar dacă nu avea niciun sens, ea nu îl contrazise. Asta ar fi trebuit, logic, să se întâmple cu mult, mult timp în urmă, la urma urmei. Şi dacă nu lui Chewie, atunci cu siguranță unuia dintre ceilalți, lui Han, poate, mai presus de toți. Trăiau în pragul dezastrului de foarte mult timp, luptând, la propriu, de zeci de ani, fugind de asasini şi de vânătorii de recompense. Chiar şi prima dată când Han şi Leia se întâlniseră, pe *Steaua Morții*, dintre toate locurile, şi încă în ghena de gunoi a acelui loc, pe deasupra!

De atâtea ori păruse că unul sau mai mulți dintre ei ar fi putut muri. Şi totuşi, într-un mod ciudat, faptul că flirtaseră atât de aproape cu moartea nu făcuse decât să-l facă pe Han să-i creadă cu atât mai invulnerabili. Puteau să se ferească de orice blaster, sau să se agațe de marginea unui asteroid, sau să se cațere pe un tobogan de gunoi, sau...

Dar nu mai puteau. Nu şi acum. Bula de siguranță dispăruse, atât de brusc, spulberată de o lună prăbuşită.

— Chiar şi Mara, zise Han, iar Leia se întoarse să-l privească, deşi el continua să privească drept în față. Boala n-a putut s-o omoare, continuă el. Ştiam că nu o va

ucide. Chiar şi cu rapoartele despre moartea celorlalţi, ea ar fi trăit, pentru că ceilalţi nu erau în bula mea, iar ea era. Mara era, aşa că ea va învinge.

— Va învinge, insistă Leia.

Dar Han nu mai era atât de sigur de asta, nici pe departe. Dintr-o dată, avu sentimentul îngrozitor că Mara era într-adevăr în fază terminală şi îşi dădu seama că nici ceilalţi din bula lui, în special copiii săi, nu erau chiar în siguranţă.

Prin eforturile lor împotriva extratereştrilor, Jaina, Jacen şi Anakin se dovediseră demni de titlul de Cavaler Jedi, dincolo de orice îndoială. Trecuseră dincolo de controlul lui Han şi, cu sau fără acel control, Han ştia că nu mai erau în siguranţă. Bula dispăruse.

Se părea că ameninţarea extraterestră fusese aproape eradicată.

Dar pentru Han Solo, galaxia părea brusc un loc mult mai periculos.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea

întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o

lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au

pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

